

Dã Tâm Của Nam Nhân

Contents

Dã Tâm Của Nam Nhân	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	2
3. Quyển 1 - Chương 1-3	7
4. Quyển 1 - Chương 2-1	10
5. Quyển 1 - Chương 2-2	17
6. Quyển 1 - Chương 3-1	23
7. Quyển 1 - Chương 3-2	30
8. Quyển 1 - Chương 4-1	37
9. Quyển 1 - Chương 4-2	43
10. Quyển 1 - Chương 5-1	50
11. Quyển 1 - Chương 5-2	57
12. Quyển 1 - Chương 6-1	65
13. Quyển 1 - Chương 6-2	70
14. Quyển 1 - Chương 7-1	75
15. Quyển 1 - Chương 7-2	81
16. Quyển 1 - Chương 8-1	87
17. Quyển 1 - Chương 8-2	93
18. Quyển 1 - Chương 9-1	99
19. Quyển 1 - Chương 9-2	106
20. Quyển 1 - Chương 9-3	112
21. Quyển 1 - Chương 10	121
22. Quyển 2 - Chương 11-1	132
23. Quyển 2 - Chương 11-2	139
24. Quyển 2 - Chương 12-1	146
25. Quyển 2 - Chương 12-2	153
26. Quyển 2 - Chương 13-1	161
27. Quyển 2 - Chương 13-2	167
28. Quyển 2 - Chương 14-1	175
29. Quyển 2 - Chương 14-2	181
30. Quyển 2 - Chương 15-1	188
31. Quyển 2 - Chương 15-2	192
32. Quyển 2 - Chương 16-1	198
33. Quyển 2 - Chương 16-2	205
34. Quyển 2 - Chương 17-1	212
35. Quyển 2 - Chương 17-2	218
36. Quyển 2 - Chương 18-1	225
37. Quyển 2 - Chương 18-2	233
38. Quyển 2 - Chương 19-1	239
39. Quyển 2 - Chương 19-2	247
40. Quyển 2 - Chương 20	255
41. Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại Thất Niên Chi “dương”	270

42. Quyển 2 - Chương 22: Dã Tâm Phiên Ngoại – Ta Chỉ Cần Người Sống Không Tốt	284
43. Quyển 2 - Chương 23: Dã Tâm Phiên Ngoại – Xe Chấn (18+)	294

Dã Tâm Của Nam Nhân

Giới thiệu

Edit và Beta: Hoàng lão tam Thể loại :Đam mỹ, Hiện đại, 1×1, hắc bang, mỹ cường, cường thủ hào đoạt, có ngược, có H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tam-cua-nam-nhan>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Bàn tay Kỳ Hoán Thần đang khoát trên cổ tay Tư Tuấn dần trượt xuống dưới, cuối cùng cầm tay cậu, ánh mắt cũng trở nên nhu nhuyến ái muội:

“Bất quá... Nếu cho tiểu hài tử một món đồ chơi làm nó chơi đùa một lần liền yêu thích, như vậy có thể đền bù cho sự đau lòng khi mất đi kẹo ngọt, đúng không?”

Thẳng đến giờ phút này, Tư Tuấn mới ý thức được, nguyên lai Kỳ Hoán Thần căn bản không buông tha mình.

Cái bẫy đơn giản không cần động não, nhưng khiến cậu trong lòng đại loạn, tức khắc rơi vào, cơ hồ không có khả năng chạy trốn. Thật khó cho Kỳ Hoán Thần, cư nhiên có thể kiềm chế lâu như vậy, dùng phương thức quanh co như vậy, bức cậu tự đưa lên tận cửa.

Có lẽ là một đêm kia dưới ảnh hưởng của thuốc, Kỳ Hoán Thần đạt được khoái cảm rất lớn. Có lẽ là ngày thứ hai, một quyền kia khiến Kỳ Hoán Thần dâng lên ham muốn chinh phục...

Nói chung, cậu đã khiến hắn cảm thấy được kích thích.

– Hết tiết tử –

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Tư Tuấn nhận được tin tức cha bị ám sát, tính mạng gặp nguy hiểm, khi từ trường học chạy về nhà thì đã chậm.

Chỉ là, so với mẹ cậu đau khổ chịu đựng ba ngày ba đêm cũng không thể nhìn thấy cha lần cuối liền ra đi trong tiếc nuối, thì tốt hơn một chút. Cùng lúc Tư Tuấn thở hổn hển chạy vào phòng ngủ, cha dùng ánh mắt chuyên chú mà từ ái chưa từng có, thật sâu nhìn cậu một cái, trút xuống hơi thở cuối cùng.

Đám thuộc hạ của cha vây bên giường nhất thời khóc rống lên, mà Tư Tuấn mất đi thân nhân duy nhất lại mê man không biết nên phản ứng thế nào.

Cậu cùng với cha không coi là thân thiết, nhất là sau khi mẹ ôm nuôi tiếc rời đi, cậu càng tức giận vào ở trong ký túc xá của trường. Năm năm này, chỉ có ngày lễ quan trọng cùng ngày giỗ của mẹ mới về nhà, hơn nữa cũng không phải mỗi lần trở về đều có thể gặp cha.

Lần gần nhất gặp cha, chính là tết âm lịch, đêm 30 giao thừa hắn mới phong trần mệt mỏi từ bên ngoài gấp gáp trở về, về mặt uể oải ngồi ở trên bậc cửa, lặng yên nhìn Tư Tuấn đốt pháo dây.

Kỳ thực Tư Tuấn tuyệt không thích đốt pháo dây, thanh âm kia làm cậu nhớ tới tiếng súng, cũng nhắc nhở thân phận cha cậu, người đứng đầu tổ chức xã hội đen lớn nhất thành phố này, ngày ngày trải qua cuộc sống liều mạng súng đao liêm huyết.

Thế nhưng... người nọ là cha cậu, hẳn là người cậu thân cận nhất, tôn trọng nhất, có thể ỷ lại nhất trên thế giới này ... Mà người này vừa chết, sau khi mẹ qua đời cậu chưa từng cảm nhận qua tình cảm gia đình ấm áp, giờ đây chân chính là một cô nhi.

Tư Tuấn chậm rãi đi đến trước giường, quỳ xuống, cầm bàn tay dần dần mất đi độ ấm của cha, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Cha... cha...”

Người đàn ông thường ngày luôn đi theo bên người cha cậu, lúc này một thân đầy vết thương còn không ngừng chảy máu nhích lại gần, lớn tiếng an ủi cậu: “Đại ca, nín bi thương.”

Tư Tuấn sững sốt một chút, khó hiểu hỏi: “Chú Viên... Chú gọi cháu là gì?”

Nam nhân thô kệch hồng vành mắt nói: “Lão đại trước khi đi, chỉ định do ngài kế thừa bang phái, từ hôm nay trở đi, ngài là đại ca của chúng ta.”

Nói xong, vung tay một cái, các nam nhân trong phòng đều vây tới, chỉnh tề hướng Tư Tuấn mười chín tuổi, gọi: “Đại ca”!

Từ nhỏ lớn lên trong dạng gia đình này, cũng nhìn quen trường hợp như vậy, Tư Tuấn vẫn là bị kinh sợ, không khỏi cố sức nắm bàn tay chưa cứng ngắt của cha.

Bộ dạng khi ra đi của cha cậu, dùng từ “thảm liệt” để hình dung một chút cũng không quá đáng. Thân trên xích lõa, băng vải lung tung quần lầy sớm bị máu làm ướt đầm, ngực cùng bụng đều là máu thịt mơ hồ, trên mặt cũng có không ít vết thương.

Tư Tuấn không nghĩ ra, tại sao cha cậu gặp ám sát phải bỏ mạng như vậy, còn muốn đẩy cả cậu lên con đường đã định trước không thể quay đầu này. Tựa như cậu vẫn không nghĩ ra, vì sao mẹ rõ ràng cầm thù hắc đạo đến tận xương tủy, nhưng thà rằng đoạn tuyệt quan hệ cùng người nhà cũng muốn gả cho cha.

Tư Tuấn hiển nhiên không dự định kế thừa cái gọi là “gia nghiệp này”, nhưng lúc này cự tuyệt nhất định sẽ làm những nam nhân vừa mất đi Lão đại này bạo động. Để không phức tạp, chỉ có thể đợi tang sự của cha xong xuôi, lại thương lượng một chút cùng đám người Viên Kính, để cho bọn họ đề cử chọn người thích hợp.

.....

Nhưng ai ngờ, Kỳ Sơn Hải vậy mà suốt đêm vội vàng tới phúng viếng.

Bang phái Tư Thiếu Phong tuy rằng thế lực không nhỏ, nhưng vẫn là lệ thuộc vào tập đoàn Sơn Hải, cũng có thể nói là phân bộ của tập đoàn Sơn Hải tại thành phố J.

Kỳ Sơn Hải thấp hương xong, dừng ở di ảnh Tư Thiếu Phong, đột nhiên nói: “Ta là nghĩa huynh của cha cháu, hẳn đã chết, ta tự nhiên muốn chiếu cố cháu, cùng bác cả đi thành S đi!”

Lời này vừa ra, bầu không khí trong linh đường lập tức trở nên căng thẳng. Viên Kính đưa tay vói vào trong ngực, gắt gao nhìn chằm chằm Kỳ Sơn Hải, tựa hồ chỉ cần Tư Tuấn ra lệnh một tiếng, sẽ một súng bắn thủng đầu của hắn.

Cửa lớn bị đá văng, người Kỳ Sơn Hải mang đến cũng vọt vào, hai bên đối đầu, mắt thấy một hồi ác chiến đang vận sức chờ phát động.

Mà hai người tại trung tâm vòng xoáy, vẫn là vẻ mặt ôn hoà như cũ.

Kỳ Sơn Hải vỗ vỗ vai Tư Tuấn, lại nói: ” Chuyện tình ở đây, tạm thời hãy giao cho đám thủ hạ của cha cháu để ý, cháu còn trẻ, trước tiên đi theo ta học hỏi hai năm!”

Tư Tuấn quay đầu lại nhìn thoáng qua đám thuộc hạ của cha cậu, lại quay đầu, cười cười với Kỳ Sơn Hải: “Tốt, vậy làm phiền bác cả.”

“Tiểu Tuấn đại ca!” Viên Kính đi theo bên người Tư Thiếu Phong mười năm, có thể nói là nhìn Tư Tuấn lớn lên, lúc này không khỏi lo lắng, cơ hồ kiểm chế không được muốn động thủ.

” Chú Viên!” Tư Tuấn nhanh chóng đề lại tay Viên Kính, gần từng chữ: ” Chuyện tình ở đây, liền giao cho chú... Chờ cháu trở lại!”

Viên Kính là tâm phúc của cha, cũng là cánh tay thứ hai của bang phái, có năng lực có đảm lược, chính là quá kích động, nếu không phải vậy, cha nhất định sẽ đem bang phái giao cho hắn.

Tuy rằng Tư Tuấn không có hảo cảm gì với hắc đạo, thế nhưng đám người Viên Kính, bình thường đối với cậu vô cùng tốt, khi cha bị ám sát, còn liều mạng mang theo cha trở về. Cậu không thể để cho bọn họ vào thời điểm thi cốt cha cậu chưa lạnh, vì cậu mà liều mạng lần thứ hai.

Cho nên, chờ đợi trước mặt cậu, chỉ có một con đường mà thôi.

“Bác cả, đợi an táng cha xong, cháu sẽ cùng bác trở về.”

Kỳ Sơn Hải gật đầu: “Đó là đương nhiên, ta cũng muốn hảo hảo đưa tiễn cha cháu đoạn đường cuối cùng.”

Sau đó, Tư Tuấn một bên vội vàng tang sự của cha, một bên quay về trường giải quyết thủ tục, kết thúc việc ôn thi đại học, trong tiếng thở dài tiếc nuối của giáo viên và các học sinh, cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp cao trung rời khỏi trường học.

Ba ngày sau, cậu tại từ đường dập đầu ba cái trước di ảnh cha mẹ, mang theo một ba lô, trong ánh mắt lo lắng của đám người Viên Kính, ngồi trên xe chống đạn có rèm che của Kỳ Sơn Hải, theo đường cao tốc phía nam, chạy về phía vùng kinh tế biển khu trung tâm thành phố S.

Thành J đến thành S chạy xe hết bốn giờ, trên đường bắt đầu có sét đánh, rồi sau đó cuồng phong không ngừng, mưa xối xả như trút nước. Kỳ Sơn Hải nhắm mắt dưỡng thần, trong xe rất an tĩnh, chỉ có hạt mưa lớn đập vào cửa xe tạo nên thanh âm lách tách.

Tư Tuấn lấy ra quyển tiểu thuyết dày từ trong ba lô, trên tay như có hẹn giờ đều đặn lật trang, nhưng một chữ cũng không nhìn được. Chịu ảnh hưởng từ bối cảnh gia đình, cậu so với thiếu niên cùng tuổi xem như trầm ổn có chủ kiến, nhưng đối mặt với biến hóa lớn trong đời cùng không rõ con đường phía trước, vẫn không khỏi mê man sợ hãi.

Quay đầu nhìn phía ngoài cửa xe, muốn nhìn một chút cuộc sống yên bình là như thế nào. Cảnh sắc ngoài cửa sổ rất nhanh chạy qua. Nhưng trên cánh cửa thủy tinh phản xạ, cậu thấy Kỳ Sơn Hải nhìn mình chăm chăm không chuyển mắt, ánh mắt mang theo nghiên cứu. Tuy rằng nhìn không ra ác ý gì, nhưng cũng tuyệt đối không phải hiền lành tốt bụng.

Khép lại một ít chuyện cũ giữa Kỳ Sơn Hải và cha cậu, Tư Tuấn từ miệng đám người Viên Kính nghe qua một ít. Có người nói hai người thời trẻ là anh em kết nghĩa, cùng nhau chém người cũng cùng nhau bị người khác chém, tựa hồ cũng phát sinh qua loại chuyện ta ngăn đao cho người, người thay ta đỡ súng, các loại chuyện cũ cảm động lòng người, được xưng là giao tình cao hơn mạng. Bất quá loại cảm tình quen biết khi tuổi trẻ này, thường thường có thể chung hoạn nạn lại không thể chung phú quý. Có địa bàn bang phái có tiền tài quyền thế, huynh đệ sóng vai dốc sức liền trở thành địch nhân tranh đoạt thành quả thắng lợi.

Cha chung quy không phải đối thủ của Kỳ Sơn Hải, buộc lòng phải trở lại cố hương của mẹ, trông giữ bến tàu, leo lên thành lão đại uy danh tại xã hội đen, kỳ thực hàng năm tiền kiếm được phần lớn là cống nạp cho Kỳ Sơn Hải. Kỳ Sơn Hải lại tiếp tục mở rộng thế lực tại thành S, hắc đạo không bỏ qua nơi nào, còn cấu kết với quan chức đục khoét đất đai làm bất động sản, coi như là một thương nhân thành công nổi danh cả hai đường hắc bạch.

Hôm nay chính mình rơi vào tay hắn, không biết vị “bác cả” này là nhớ tình cũ mà chiếu cố nhiều hơn, hay là nợ cha con trả, thanh toán nợ cũ đây?

.....

Lúc hùng đông, xe cuối cùng đến nơi, ngừng lại.

Mưa còn đang rơi liên tục, người hầu Kỳ gia mang ô đi ra nghênh tiếp.

Tư Tuấn đeo ba lô trên lưng, theo Kỳ Sơn Hải xuống xe. Người đàn ông trung niên cao lớn kiêu ngạo đi về phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại, cau mày nhìn về phía sau Tư Tuấn.

Tư Tuấn quay đầu nhìn lại theo, đèn hậu ô tô chiếu lên tường vôi bên cạnh, có một nam hài đứng đó.

Quần áo cùng tóc sớm bị nước mưa làm ướt nhẹp, dính ở trên người, lộ ra khung xương gầy gò, da tái nhợt, con mắt đặc biệt lớn, gắt gao nhìn chăm chăm Kỳ Sơn Hải.

Thiếu niên lặng yên một lát, tiến lên một bước, môi nhúc nhích kêu: “Cha...”

Tư Tuấn sửng sốt, vô ý thức mở miệng gọi: “Kỳ Hoán Thần?” Nói xong lập tức ý thức được tuổi tác không đúng, Kỳ Hoán Thần lớn hơn cậu hai tuổi, mà nam hài này thoạt nhìn còn chưa trưởng thành.

Kỳ Sơn Hải nét mặt lạnh lùng nói với nam hài: “Vào đi.”

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, người hầu đứng ở hai bên, một người thanh niên trẻ tuổi đẹp đến chói mắt mặc áo ngủ tơ tằm xanh lam ra đón, nhào vào trong lòng Kỳ Sơn Hải.

“Cha, cha đã trở về.”

Kỳ Sơn Hải sờ sờ tóc thanh niên, cười hỏi: “Tam nhi, sao còn không ngủ, sáng mai không đến trường sao?”

Nói vậy vị này, chính là Kỳ gia đại thiếu gia Kỳ Hoán Thần, trước hắn, Kỳ Sơn Hải còn có hai người con trai, bắt quá chưa thành niên liền mất sớm.

Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu đang muốn nói gì, ánh mắt liếc tới nam hài đứng ở cửa, sắc mặt hơi đổi, rồi sau đó cười đến càng thêm xán lạn.

“Tử Gia, sao bị ngâm nước thành như vậy, đông lạnh đến phát run rồi!” Kỳ Hoán Thần đi qua bên người Tư Tuấn, ôm cổ nam hài, đẩy ra sợi tóc dãn tại trên gương mặt nó, thân thiết nheo nheo chớp mũi, quay đầu phân phó: “Nhanh lấy nước nóng cho tiểu thiếu gia.”

Nam hài ngẩng đầu, híp mắt nhìn Kỳ Hoán Thần, chậm rãi mở miệng: “Cảm tạ tam ca...”

“Thật là em trai tốt của ta!” Kỳ Hoán Thần nghiêng đầu cười rộ lên, ôm nam hài càng chặt, còn hôn một cái lên trán nó, một bộ tình cảnh huynh hữu đệ cung*.

(*anh thân thiết gần gũi, em cung kính tôn trọng)

Người hầu công việc bận rộn, chỉ chốc lát sau đã chuẩn bị tốt đồ vật tắm rửa, Kỳ Hoán Thần ôm lấy nam hài đi về phía phòng tắm, sẵn sốc nói với Kỳ Sơn Hải: “Cha, người bên ba vài ngày, nhất định mệt mỏi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, Tử Gia để con chăm sóc là được.”

Kỳ Sơn Hải lên tiếng, chỉ Tư Tuấn vẫn an tĩnh đứng ở một bên, thuận miệng giới thiệu: “Đây là con trai của chú Tư, cũng là em họ của con, an bài một gian phòng cho cậu ấy đi!”

Kỳ Hoán Thần dường như lúc này mới nhìn đến Tư Tuấn, quan sát cậu tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Mắt Kỳ Hoán Thần rất đẹp, hình dạng như cánh hoa đào, đuôi mắt cong cong nhếch lên, giữa sóng mắt lưu chuyển phong tình vô hạn.

Nếu đứng ở trước mặt hắn chính là “Biểu muội”, bị hắn ẩn tình đưa tình nhìn như vậy, e rằng đã sớm gương mặt ửng đỏ, xuân tâm nảy mầm, từ nay về sau tâm hồn thiếu nữ thâm hứa kiên quyết một lòng đối với biểu ca.

Bất quá Tư Tuấn so với Kỳ Hoán Thần cũng là một thiếu niên cường tráng, tuy rằng nghiêm mặt hơi cúi đầu, ngoan ngoãn để người quan sát, nhưng rất có tư thế không giận mà uy.

Nhìn sắp tới nửa ngày, Kỳ Hoán Thần cuối cùng thu hồi ánh mắt, đôi môi hồng nhuận như mới hôn nồng nhiệt, cười hì hì nói: “Khí thế nhưng thật ra không tệ, cao ngất anh tuấn, không làm xã hội đen cũng có thể đi làm nam công quan*, nhất định sẽ được những phụ nhân trung niên cơ khát hoan nghênh!”

(*Trai bao sao??? Sao mới gặp nhau đã chém mạnh thế này?)

Nghe vậy, Kỳ Sơn Hải nở nụ cười, nhìn chăm chăm khuôn mặt Tư Tuấn một hồi, để lại một câu: “Cháu và cha cháu, một điểm cũng không giống.” Liền khoát khoát tay lên lầu vào phòng.

Tư Tuấn nhú nhú mảy, cậu và cha không nói là từ một khuôn mẫu khắc ra thì cũng giống bảy tám phần, không biết Kỳ Sơn Hải nói như vậy, là chỉ cậu không có tài năng của cha hay là không có dã tâm của cha?!

Kỳ Hoán Thần ôm vai Kỳ Tử Gia, cười với Tư Tuấn, vẫy vẫy tay: “Em họ, tới hỗ trợ.”

Tư Tuấn cởi áo khoác, theo vào phòng tắm. Bên trong hơi nước lơ lửng, nước trong bồn tắm quá ấm, Tư Tuấn vươn tay vịn mở vòi nước lạnh. Kỳ Hoán Thần thấy, gương tay đóng chốt mở.

“Tử Gia bị phong hàn, nước phải nóng một chút.” Thái độ của Kỳ Hoán Thần giống như người anh trai hiền từ, đẩy đẩy vai nam hài, ôn nhu nói: “Em trai, còn lo lắng làm gì? Nhanh tắm đi.”

Nam hài mặt không biểu tình cởi quần áo, rảo bước tiến lên, tới trước bồn tắm lớn thì dừng bước một chút, rồi sau đó cắn răng, vẫn cứ ngồi xuống, làn da trắng nõn rất nhanh bị nóng hồng, trên thân thể mảnh khảnh mơ hồ lộ ra không ít dấu vết.

“Nào, anh trai giúp em gội đầu!” Kỳ Hoán Thần ngồi sát bên bồn tắm lớn, cầm lấy chậu nhỏ, đựng nước trong bồn tắm lớn mạnh mẽ gội lên gương mặt nam hài.

Nam hài thân thể run nhè nhẹ, dưới nước hai tay nắm chặt, nhưng mắt nhắm lại vẫn không nhúc nhích, chịu đựng loại hành vi ngược đãi rõ ràng này.

Nước nóng chậm rãi chảy xuống, Kỳ Hoán Thần đưa tay với vào trong nước, nắm cánh tay nam hài, trong miệng nói: “Anh trai giúp em kỳ!” Rồi sau đó ra sức vuốt ve, rất nhanh đem cánh tay nam hài cào ra từng vết máu.

Sau đó đem sữa tắm đổ vào vết thương cùng trên đầu nam hài, chà xát ra lượng lớn bọt, mãi cho tới khi làn da nam hài ngâm nước khiến vết thương nhăn nhúm đỏ lên, mới mở nước lạnh xối xuống.

Từ trên gương mặt Kỳ Hoán Thần, nhưng lại không nhìn thấy nửa điểm độc ác tàn nhẫn, có chỉ là đáng tươi cười ngây thơ cùng hiền lành làm kẻ khác sau lưng phát lạnh.

Tư Tuấn từ đầu tới đuôi không nói một lời mà nhìn, không chỉ có không tiến lên ngăn cản, ngay cả biểu tình không tán thành cũng không có lộ ra. Huỳnh đệ Kỳ gia tranh đấu gay gắt cậu còn chưa thăm dò rõ ràng, nhưng có thể khẳng định Kỳ Hoán Thần là cố ý cho cậu nhìn một tiết mục ngược đãi này, dưới loại tình huống này bụng tai bịt mắt là phương thức duy nhất để bảo toàn chính mình.

Lăn qua lăn lại hơn nửa tiếng đồng hồ, Kỳ Hoán Thần mới đứng dậy, đường nhìn rơi trên khuôn mặt Tư Tuấn, dường như rất thỏa mãn với sự bình tĩnh của cậu, vỗ vỗ bờ vai cậu, thân thiết nói: “Em họ, theo anh đi xem của phòng ngủ của em đi!”

Ánh mắt Kỳ Hoán Thần rất nhiệt liệt, tay cũng rất lạnh, bàn tay khoát lên trên vai cậu, khí lạnh liền xuyên thấu qua áo mỏng thấm thấu đến da thịt.

Mẹ Tư Tuấn mấy năm trước khi qua đời thân thể rất kém, vẫn uống thuốc Đông y điều dưỡng, Tư Tuấn tại học mất nhiều, cũng có chút hiểu biết với Trung y. Người tay chân băng lãnh, thông thường là khí huyết không thông thể chất hư hàn, nhưng nhìn sắc mặt Kỳ Hoán Thần, tuy rằng da trắng nõn, cũng không mất đi hồng nhuận, không giống như là khí huyết một mồi, đó chính là một loại khả năng khác áp lực tăng cao cũng sẽ làm cho tay chân lạnh giá trong nháy mắt.

Là ai gây cho hắn áp lực lớn như thế đây?

Tư Tuấn ngoan ngoãn theo Kỳ Hoán Thần đi ra phía ngoài, thời điểm nửa ra khỏi cánh cửa từ trong gương nhìn thấy, ngồi trong bồn tắm lớn, biểu tình nhăn nhọc chịu đựng của nam hài đột nhiên trở nên dữ tợn, như mảnh hổ vừa bị thương, tựa hồ trong nháy mắt là có thể cắn đứt yết hầu địch nhân... tuy rằng nó hiện tại có thể ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Có một người em trai như vậy, đối lại là ai áp lực cũng sẽ rất lớn đi?

Gian phòng của Tư Tuấn ở bên trái lầu ba, bên cạnh chính là phòng Kỳ Hoán Thần, lại tiếp nữa là gian phòng của nam hài tên gọi Kỳ Tử Gia kia.

Kỳ Hoán Thần rất có phong phạm anh cả giúp Tư Tuấn trải giường tốt, chỉnh gối đầu, cười tủm tỉm nói có bất luận vấn đề gì đều có thể đến phòng sát vách tìm hắn, trước khi ra cửa, còn đặc biệt vỗ vỗ vai Tư Tuấn, dị thường chân thành nói: “Ba anh em chúng ta, phải hòa thuận ở chung a!”

Cho đến khi xác định Kỳ Hoán Thần đã vào gian phòng sát vách, Tư Tuấn mới đóng cửa chốt khóa, lấy túi thuốc ra từ trong ba lô, tìm được ống thuốc trị phỏng nhét vào túi áo, sau đó mở cửa sổ, nhảy ra ban công.

Mưa còn chưa ngừng, ban công nhỏ chật hẹp rất trơn, Tư Tuấn đứng sát vào tường, cẩn thận di chuyển từng chút một.

Đầu tiên là đi ngang qua gian phòng của Kỳ Hoán Thần, rèm cửa sổ không kéo, trong phòng không có ai, trên giường lớn sát cửa sổ có một bộ quần áo, phòng tắm sáng đèn.

Tư Tuấn nhanh chóng đi qua, bên cạnh đã là phòng Kỳ Tử Gia.

Đối với tình huống Kỳ gia, trước khi đi, Viên Kính đã cẩn thận giảng giải lại cho cậu một phen.

Kỳ Sơn Hải khi còn trẻ rất phong lưu, không ít phụ nữ sinh hài tử cho hắn, nuôi lớn có ba nữ hai trai. Con gái đều đã xuất giá, con lớn nhất Kỳ Hoán Thần luôn được sủng ái, tiểu nhi tử Kỳ Tử Gia là con riêng, cũng không được coi trọng.

Bất quá Kỳ gia cũng không phải thế gia gì, Kỳ Sơn Hải cha mình là ai hắn cũng không biết, từ tầng lớp thấp nhất bò lên trên, chuyện hãm hại lừa gạt không giới hạn gì cũng đều đã làm, lấy vợ lại càng không phải danh môn khuê tú, chỉ là vũ nữ sinh ra con trai cùng nuôi lớn, con của hắn thật sự không nên có phần chia con vợ cả vợ thứ gì.

Bởi vậy Tư Tuấn cho rằng vị “không bị coi trọng” này, nhiều lắm chính là tương đối lạnh nhạt, thực sự không nghĩ tới, cảnh ngộ Kỳ Tử Gia vậy mà không ổn đến vậy, càng không nghĩ tới Kỳ Hoán Thần đối đãi em trai ruột lại nhẫn tâm như thế.

Gian phòng Kỳ Tử Gia kéo rèm cửa sổ, Tư Tuấn quỳ một gối xuống trên bệ cửa sổ, một tay đỡ khung cửa sổ, một tay đẩy rèm cửa ra, đỉnh đầu vừa mới dò xét đi vào, cổ đã bị cánh tay tinh tế nhưng hữu lực vòng lấy, túm vào bên trong.

3. Quyển 1 - Chương 1-3

Một trận trời đất quay cuồng, Tư Tuấn bị quăng ngã trên mặt đất, Kỳ Tử Gia ở trên người cậu, nắm tay khóa yết hầu cậu, tóc che khuất đôi mắt không thấy rõ biểu tình, môi mím chặt, cả người tản ra khí tức ‘người lạ chớ lại gần’.

Tư Tuấn không giãy giụa, dùng động tác nhỏ chỉ chỉ túi áo mình.

Kỳ Tử Gia cẩn thận sờ soạng, móc ra ống thuốc trị phỏng kia, sừng sốt vài giây, biểu tình trở nên hòa hoãn, buông lỏng kiềm chế, đứng lên.

Tư Tuấn hai tay khởi động thân thể, ngồi dưới đất hít sâu mấy hơi. Cậu không chút nghi ngờ, nếu như vừa rồi trong túi mình không phải bị thuốc phỏng mà là dao nhỏ, vậy yết hầu mình sẽ lập tức bị tiểu tử này cắt đứt.

Kỳ Tử Gia vẫn mặc quần áo trên người khi đó, nó hai ba cái cởi chiếc áo ẩm ướt xuống, bóp thuốc mỡ ra, bôi một tầng lên bả vai cùng lồng ngực bông đến đỏ rực, sau đó quẹo tay xoa về phía sau lưng.

Tư Tuấn đứng lên, thuận miệng hỏi: “Cần tôi giúp không?”

Không nghĩ tới, Kỳ Tử Gia cứ nhiên thực sự đưa thuốc phỏng cho cậu, rồi mới đưa lưng về phía Tư Tuấn, tựa vào trên giường.

Tư Tuấn sừng sốt vài giây, sàu muộn mà cười rộ lên, quỳ một gối xuống giường, chăm chú bôi thuốc phỏng lên lưng Kỳ Tử Gia.

Nam hài trước mắt cốt cách tinh tế nhưng rất rắn chắc, trên người không ít vết thương, có thể thấy được tuy rằng còn trẻ, cũng một người có nhiều chuyện cũ.

Sau khi bôi thuốc xong, Kỳ Tử Gia ngồi dậy, ngửa đầu nhìn Tư Tuấn chuẩn bị trèo qua cửa sổ rồi đi, đột nhiên mở miệng nói: “Cảm ơn anh.”

Gió lạnh mang theo vài giọt mưa thổi đến từ ngoài cửa sổ, thổi tung làn tóc che khuất đôi mắt nam hài, lộ ra một đôi con ngươi đen trắng rõ ràng lại nhu hòa yên bình, cùng dã thú ngập trời cừu hận, hung ác độc địa lúc trước trong phòng tắm tưởng chừng như hai người hoàn toàn khác biệt.

Tư Tuấn khoát tay áo, trèo cửa sổ ra ngoài. Xem ra, tiểu tử Kỳ Tử Gia này mặt ngoài thoạt nhìn tâm lý đề phòng rất mạnh, nhưng cũng không ngờ rất dễ dàng tiếp nhận người khác, là một tiểu tử thú vị.

Bất quá hết thảy chuyện này cũng không có quan hệ với Tư Tuấn, cậu tới thành S mỹ danh bên ngoài là học tập, kỳ thực là thân phận như con tin. Trước khi Kỳ Sơn Hải hoàn toàn tán thành cùng tin nhiệm cậu, đoán chừng hành động đều đã bị giám thị, căn bản không tư cách quản việc không đâu của huynh đệ Kỳ gia. Chỉ là đứa trẻ yếu thế kia bị người hành hạ đến thoi thóp ngay trước mắt cậu, cậu vẫn nhìn không được nảy sinh chút cảm giác hổ thẹn cùng lòng đồng tình.

Nhưng mà loại tình cảm giá rẻ này, tựa như trên đường gặp phải chó mèo bị thương lưu lạc, sẽ tới siêu thị mua cái chân giò hun khói cho nó ăn, trong lòng sẽ khiển trách chủ nhân vứt bỏ chúng nó cùng kẻ ác thương tổn chúng nó, nhưng tuyệt đối sẽ không ôm bọc nó về nhà, chẳng có bất cứ tác dụng thực tế gì.

Lần thứ hai bò đến ban công phòng Kỳ Hoán Thần, cửa phòng tắm đột nhiên mở, Tư Tuấn vội vàng dán sát tường trốn ở trong bóng tối.

Kỳ Hoán Thần đi tới trước giường, khom lưng lấy máy sấy trong tủ đầu giường ra, ngồi ở trước cửa sổ sấy tóc. Hắn chỉ mặc bộ áo tắm có chút dài rộng, bị gió thổi qua, cổ áo mở rộng, bờ ngực trắng nõn nhìn thấy không sót gì.

Bộ dáng hắn vốn rất đẹp, hình dáng ngũ quan lại có vẻ phong tình, mới tắm rửa xong da thịt nhiễm hơi nước, là bức tranh mỹ nhân tắm danh xứng với thực.

Đáng tiếc là khuôn mặt thiên sứ, lòng dạ ác ma...

Nhớ tới phương thức vừa rồi Kỳ Hoán Thần ngược đãi Kỳ Tử Gia, Tư Tuấn có chút muốn cười. Kỳ Hoán Thần dùng thủ đoạn như vậy, lực sát thương thực sự không cao, chỉ làm tăng cừu hận mà thôi. Nói cho đẹp chút, là đang tỏ rõ ưu thế địa vị của mình, nói không khách khí, chính là hành vi thị uy ấu trĩ và trút giận.

Làm khô tóc, Kỳ Hoán Thần rót một ly rượu đỏ, chậm rãi đi tới ban công, dựa vào cửa sổ, an tĩnh nhìn một mảnh mưa đêm đen kịt, một bộ trầm ngâm suy nghĩ, bộ dáng trong thời gian ngắn sẽ không rời đi.

Tư Tuấn chỉ có thể than thở dưới đáy lòng, càng thêm cẩn thận co thân thể lại.

Dưới chân giẫm lên bờ ban công chỉ rộng hơn mười cm, giống như thần lữ dán trên tường ngoài ẩm ướt, tư thế dị thường khổ cực, cũng không dám tùy ý hoạt động. Khoảng cách giữa bọn họ thực sự quá gần, gần đến mức nếu không có tiếng mưa rơi che giấu, tiếng hít thở của nhau đều có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Đột nhiên, Kỳ Hoán Thần nghiêng người, nhìn về phương hướng cậu ẩn thân.

Tư Tuấn gần như cho rằng mình đã bại lộ, trái tim không khỏi tăng tốc nhảy lên, nhưng đợi một hồi, cũng không thấy Kỳ Hoán Thần có cử động gì. Lòng bình tĩnh lại, tỉ mỉ quan sát, mới phát hiện hắn không phải nhìn mình, mà là gian phòng Kỳ Tử Gia.

Chỉ là con người Kỳ Hoán Thần rất lớn, ở cự ly gần làm cho cậu ảo giác mình bị nhìn chăm chăm.

Tư Tuấn hơi thở phào nhẹ nhõm, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt không có một điểm tinh quang. Mưa càng lúc càng lớn, đập vào trên mặt như đao cùn cắt thịt, cậu dứt khoát nhắm mắt lại, cố gắng gạt bỏ sự khó chịu của thân thể, bình tĩnh lại tâm tình, cẩn thận suy nghĩ một chút tình cảnh hiện nay cùng cơ hội thoát ra.

Tư Tuấn tuy rằng còn trẻ, nhưng lớn lên rất cao, vóc người rắn chắc, bình thường nói không nhiều lắm, lặng yên ngồi ở góc cũng rất có lực uy hiếp, đây cũng một trong những nguyên nhân cha cậu chỉ rõ muốn cậu kế thừa bang phái, mà những thuộc hạ kia hoàn toàn không có dị nghị.

Nhưng bất đồng với bề ngoài khí phách là, Tư Tuấn kỳ thực là một người đặc biệt có tính nhẫn nại, đây có lẽ có quan hệ với việc từ nhỏ đã chăm sóc người mẹ thân thể yếu đuối của cậu.

Trước khi lâm chung, mẹ cậu bị ốm đau hành hạ đến ngay cả hô hấp đều là dày vò, bác sĩ nói bà không thể qua khỏi đêm đó. Bà nhưng dựa vào ý chí cố gắng chống đỡ ba ngày, chỉ vì muốn nhìn mặt cha một lần cuối, kết quả cũng không thể như nguyện.

Vì thế, cậu đến phúng viếng còn nổi giận đùng đùng, nói thẳng muốn dẫn Tư Tuấn đi, nhận làm con thừa tự dưới gối của mình, không bao giờ thừa nhận Tư Thiếu Phong nữa. Thế nhưng lúc đó, Tư Tuấn sợ cha vì vợ cùng con trai đều rời khỏi mà bị kích thích, thương tổn gia đình cậu, không đáp ứng, chỉ là dùng phương thức của mình để kháng nghị.

Hiện tại ngẫm lại, lúc đó nếu như cậu đi, có lẽ đã thực sự thoát khỏi bóng ma hắc đạo nhỉ!

Bất quá mẹ hẳn là không hy vọng cậu rời bỏ cha, dù sao mẹ yêu cha như vậy, nhưng cha đối với mẹ thì sao đây?

Cha cậu mặc dù trên đường* hỗn tạp, lòng dạ tàn nhẫn thủ đoạn độc ác đến tối, nhưng vẫn giữ mình trong sạch, không xằng bậy ở bên ngoài. Thế nhưng so với gia đình có vợ cùng con trai, hẳn hình như càng lưu ý “sự nghiệp” của mình hơn, nếu như thứ hắc đạo đánh giết giết cho hắn tiền tài quyền thế cũng khiến hắn bỏ mạng kia, cũng coi như là “sự nghiệp”.

(*tiếng lóng chỉ xã hội đen, hắc đạo)

Cuối cùng còn muốn đem con trai duy nhất của mình cũng đẩy lên con đường này... Đây có tính là loại ý nghĩa cứu cánh tận tụy chết cũng không ngừng hay không a?!

Hai người trong ngoài cửa sổ đều đang xuất thần, thời gian trôi qua liền quên không tính toán. Không biết qua bao lâu, Kỳ Hoán Thần cuối cùng nâng chiếc ly chân dài lên, một ngụm uống cạn rượu trong ly, xoay người quay vào bên trong, kéo rèm cửa sổ lại, tắt đèn đi ngủ.

Tư Tuấn đợi hơn mười phút, xác định Kỳ Hoán Thần thật sự đang ngủ, mới nhẹ tay nhẹ chân lướt qua ban công, trở lại phòng mình. Cả người đã sớm ướt đầm không nói, mấy móng tay còn bởi vì thời gian dài cố sức mà ứ máu rạn gãy.

Quả nhiên, tùy tiện nảy sinh nhân từ là phải trả giá rất lớn.

Đơn giản tắm rửa một chút, Tư Tuấn nặng nề ngã vào trên giường. Nửa đêm mệt nhọc đi xe, mấy giờ lo sợ bất an, khiến cậu không có tinh lực muốn làm gì khác, cứ như vậy mà trầm trầm ngủ.

Thời điểm mở mắt, mặt trời đã cao ba sào, ánh dương quang xuyên thấu qua từ khe rèm cửa. Cảm giác ẩm áp dào dạt khiến Tư Tuấn trong nháy mắt nghĩ lầm chính mình còn đang ở trường học, từ trên giường nhảy dựng lên, một bên mặc quần áo một bên lầm bầm oán giận bạn kí túc xá vì sao không gọi mình đi học... Quần kéo tới phân nửa phát hiện mình ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm, mới ý thức được trường học gì đó ôn thi đại học gì đó, sớm đã cách cậu quá xa.

Có chút ảo não cào cào tóc, Tư Tuấn đi tới phía trước cửa sổ giật lại rèm cửa. Sau khi mưa to tầm tã, ánh mặt trời tươi đẹp không chút nào keo kiệt mạnh mẽ chiếu vào trên người cậu, từ sợi tóc đến đầu ngón tay đều tỉnh lại.

Đêm qua quá mệt mỏi, trong mưa to cũng thấy không rõ lắm, chỉ biết là Kỳ gia ở nơi cách xa khu phố trung tâm. Hiện tại vừa nhìn, ở đây ngược lại thực sự là phong cảnh trong thành thị khó có được. Nơi đây, như bức tranh xinh đẹp.

Biệt thự trong khu dân cư thương mại này thuộc bất động sản do công ty Kỳ Sơn Hải khai thác, dùng chiêu bài khu nhà cao cấp, giá phòng xa xỉ, hiện nay người vào ở cũng không nhiều. Tòa biệt thự Kỳ gia này ở tận cùng bên trong tiểu khu, phía sau là một mảnh đất hoang, mọc đầy cỏ dại cao quá đầu người, bất quá có lẽ qua không đến vài năm, cũng sẽ biến thành nhà cao tầng rồi.

Xa hơn một chút là dãy núi xanh, cây cối rậm rạp, tiếng chim hót cùng thanh âm suối nước róc rách, ở trong phòng cũng có thể nghe thấy, trên đỉnh núi có vài tòa kiến trúc thoạt nhìn như là sân vận động, là một nơi luyện tập buổi sáng thật tốt.

Cảnh sắc hợp lòng người, tâm tình Tư Tuấn cũng bị lây nhiễm mà thả lỏng rất nhiều, hít sâu mấy ngụm không khí ẩm ướt mang theo mùi vị bùn đất, xốc lại tinh thần đi xuống lầu.

Biệt thự rất an tĩnh, mấy người hầu đang lau hàng lang thang lầu, thấy Tư Tuấn rời giường, vội vã đem bữa sáng đã chuẩn bị cho tốt bưng lên bàn ăn, cung kính nói: “Lão gia sáng sớm đi ra ngoài, đại thiếu gia nói biểu thiếu gia đêm qua mệt mỏi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, thời gian ăn điểm tâm không gọi cậu, nói đợi cậu tỉnh đến vườn hoa tìm ngài ấy.”

Lão gia... Đại thiếu gia... Biểu thiếu gia... Tư Tuấn nghe những xưng hô này có chút xấu hổ, người hầu đáng tuổi bà nội cậu đứng ở một bên cũng khiến cậu rất khó chịu, lung tung ăn mấy miếng liền đi ra vườn tìm Kỳ Hoán Thần.

Sân vườn Kỳ gia rất lớn, nhìn ra được là đã tốn nhiều công phu, đắp giả sơn dựng đình ngắm cảnh, trong hồ nuôi thủy tiên cùng cá chép gấm, xây dựng sân bóng rổ loại nhỏ, còn thuê người làm vườn chuyên môn cắt tỉa hoa lá cây cối.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Tư Tuấn gặp qua không dưới mười người hầu, thời gian Kỳ gia phát đạt bất quá vài chục năm. Kỳ Sơn Hải xuất thân du côn lưu manh, của cải không hẳn quá thâm hậu, nhưng thật ra học được bộ dáng của đại gia tộc có hình có dạng.

Đang nghỉ ngơi, một trận gió lớn từ phía sau đánh úp đến. Tư Tuấn vội vã lắc mình, miễn cưỡng né tránh vật tập kích hình tròn thứ nhất, lại bị bóng đen khổng lồ kế tiếp đẩy ngã xuống đất.

Chấn động thật lớn khiến đại não Tư Tuấn trống rỗng vài giây, tinh thần bình tĩnh trở lại liền cảm giác một cỗ nhiệt khí đập vào mặt. Tập trung nhìn lại, một con chó thật lớn, hai chân trước đặt tại trên vai cậu, đang nhìn chăm chăm theo dõi cậu.

“Ares, mày bắt được thứ tốt gì rồi?”

Theo tiếng hô, Kỳ Hoán Thần đã đi tới, cúi người xuống nhìn Tư Tuấn đặt mình trong miệng “lang”, tuy rằng vẻ mặt tươi cười, nhưng không hề có ý tứ giải cứu cậu: “Nguyên lai là em họ a... Ares luôn luôn cao ngạo, khó có khi thân cận với người khác như thế đâu!”

Thân cận?

Tư Tuấn đánh giá con vật hình thể to lớn này, sắc lông tỏa sáng, ánh mắt hung ác độc địa, tận lực bỏ qua rằng nanh có thể đơn giản cắn đứt cổ cậu cùng nước bọt không ngừng rơi xuống, than thở: “Thực sự là một sủng vật đẹp.”

Kỳ Hoán Thần liên tục gật đầu, vuốt ve bộ lông chú chó lớn, ánh mắt ôn nhu có thể say chết người: “Ares giống như là người nhà của tôi... Không, là còn thân cận hơn so với người nhà, là người bảo vệ của tôi, nó sẽ giết chết tất cả những người có ý đồ thương tổn tôi, chính là bởi vì quá quan tâm tôi, cho nên rất hung dữ với người khác. Bất quá tôi nhìn ra được, nó rất thích cậu, nhất định nó là ngửi được mùi vị đồng loại trên người cậu.”

Loại tương tự này, mặc kệ từ góc độ lý giải nào, cũng không phải là một loại khích lệ, đối lại một người tính tình nóng nảy sợ rằng liền trở mặt tại chỗ. Thế nhưng Tư Tuấn trong ngoài đều không như người đã đến cực hạn, cậu lớn lên uy vũ cương nghị tính tình lại tốt đến không tưởng, mỉm cười chậm rãi đợi câu sau của Kỳ Hoán Thần.

Đối diện Tư Tuấn “không có phản ứng” như vậy, Kỳ Hoán Thần cũng rất bất ngờ, đôi mắt nheo lại, lấy đĩa ném màu cam rơi ở một bên lên, xoay vài cái, hỏi: “Cậu đến đây ở, tôi thực sự rất cao hứng, tôi vẫn là một mình một người, thực sự rất muốn có một người em trai a... Cậu muốn chơi cùng tôi không?”

4. Quyển 1 - Chương 2-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là mời, đương nhiên cũng là uy hiếp.

Mới gặp gỡ liền giết gà dọa khỉ, dùng việc hành hạ Kỳ Tử Gia ra oai phủ đầu với cậu, vừa qua một đêm lại buộc cậu lựa chọn đứng bên ai, còn dùng chó dữ để uy hiếp. Kỳ Hoán Thần vội vàng như vậy có thể nói là quyết đoán ngoan tuyệt sấm rền gió cuốn, cũng có thể nói là chỉ vì cái trước mắt mà khuyết thiếu mưu kế sâu xa.

So sánh lại, Kỳ Tử Gia ẩn nhẫn cùng hung hãn tựa hồ càng đáng giá để người khác đầu nhập hơn...

Tư Tuấn một bên tự suy xét một bên ngẩng đầu, chống lại ánh mắt “tình thế đã định” của Kỳ Hoán Thần, nhất thời hiểu rõ mình không có lựa chọn nào khác.

Tục ngữ nói, thà rằng cùng người khôn ngoan đánh nhau, cũng không cùng người hồ đồ nói chuyện. Từ một góc độ nào đó mà nói, Kỳ Hoán Thần chính là ra bài không nói đạo lý không theo quy củ.

Hắn căn bản là không cho phép cậu cự tuyệt. Sợ rằng chỉ cần lắc đầu, hiện tại cổ cậu không bị chó dữ cắn đứt, đầu ở trên cổ cũng không được bao lâu.

Kỳ Hoán Thần dám không kiêng nể gì cả dùng nước nóng làm bỏng Kỳ Tử Gia, thì tuyệt đối dám quang minh chính đại phóng hỏa thiêu cậu. Cố kỵ ý kiến của Kỳ Sơn Hải, hắn còn không dám làm đến cùng với Kỳ Tử Gia, nhưng cũng có thể hạ độc thủ với cậu.

Người là dao thót ta là thịt cá, Tư Tuấn chỉ có thể gật đầu.

Nhận được đáp án, Kỳ Hoán Thần hơi chút thả lỏng, dáng tươi cười cuối cùng có vài phần thành ý, tựa như làm nũng nói: “Bất quá anh cũng không phải một bạn chơi tốt, là một người rất bốc đồng, muốn cùng một chỗ với anh, thì phải nghe lời anh, cũng chỉ có thể nghe lời anh mới được a!”

“Được.”

“Thực sự là em trai tốt!”

Kỳ Hoán Thần chỉ nhìn một cái, con chó lớn kia liền thông minh hiểu được, lập tức nhảy ra. Hắn vươn tay kéo Tư Tuấn lên, còn vô cùng thân thiết lấy đi lá cổ trên vai cậu.

Giương tay ném đi chiếc đĩa ném, Ares liền xông ra ngoài như mũi tên, gần như khi đĩa ném vừa hạ xuống thì nhảy vọt lên, vũng vàng tiếp được, quả thực là một chú chó tốt khó có được.

Kỳ Hoán Thần ném cho Tư Tuấn một ánh mắt khoe khoang, một bên kêu bảo bối thông minh một bên đuối qua.

Theo dõi bóng lưng mảnh khảnh của hắn, Tư Tuấn tự giấu cười cười.

Em trai... Kỳ Hoán Thần muốn đâu phải là em trai ngoan ngoãn gì, hắn muốn chỉ là một Ares khác mà thôi. Bất quá hiện tại cậu ăn nhờ ở đậu, phải nhìn sắc mặt người Kỳ gia xin đường sống, tựa hồ cũng không có gì khác với chó cưng.

Nghĩ như thế, ngực cũng thoải mái một chút. Cậu không có nguyên tắc tuyệt đối không thể nhượng bộ gì đó, cũng không có chấp niệm không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Nghiêm túc mà nỗ lực sống sót, chính là mục tiêu cuộc đời hiện tại của cậu. Mà làm người hầu nhỏ của Kỳ Hoán Thần, hoàn toàn không xung đột với mục tiêu cuộc đời kia. Đúng là trước đây chưa làm qua, nhưng hắn là không khó học, phỏng chừng Kỳ Hoán Thần cũng sẽ không bắt cậu đi chém người buôn thuốc phiện.

“Em họ, đón lấy!”

Xa xa truyền đến tiếng Kỳ Hoán Thần gọi lớn, ngay sau đó đĩa ném màu cam hướng về phía đầu cậu xoay tròn bay sát qua. Phản ứng đầu tiên của người bình thường đều là vội vàng trốn mà không phải vươn tay tiếp lấy. Tư Tuấn chân chờ như vậy vài giây, Ares liền vọt tới, tại cự ly cách đầu cậu không tới một thước* cắn chặt đĩa ném, phát ra thanh âm va chạm thật lớn, còn văng cho cậu một khuôn mặt đầy nước bọt.

(*đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét)

Con chó lớn hạ xuống đất, bộ lông run lên, phe phẩy cái đuôi hùng dũng oai vệ khí phách bồng bồng chạy về phía Kỳ Hoán Thần linh thiêng.

Tư Tuấn lập tức không dám tiếp tục xem thường kỹ thuật mà tiểu lâu la cần có, bước nhanh đuổi kịp tiền bối Ares, thành thành thật thật cẩn trọng tận tụy theo Kỳ Hoán Thần cùng con chó bảo bối của hắn chơi ném đĩa đến giữa trưa.

Trước bữa trưa cậu mang cả người đầy mồ hôi đi tắm. Đang muốn cởi quần áo, Kỳ Hoán Thần đẩy cửa ra, dựa vào khung cửa, vẻ mặt “anh cả tốt” tươi cười nói: “Em họ, ngày hôm nay chơi rất vui vẻ, sau này mỗi ngày đều cùng nhau dắt chó đi dạo đi!”

“Tốt, tôi đảm bảo vừa gọi liền đến!”

“Ngoan!” Kỳ Hoán Thần tươi cười càng sâu, dùng động tác xoa đầu Ares, sờ sờ đầu Tư Tuấn.

Chờ hắn đi, Tư Tuấn mới nặng nề thở ra một hơi, nhất thời nghĩ thể lực của mình thật quá kém, để ứng phó mỗi một ngày kế tiếp hoạt động cường độ cao, còn phải rèn luyện thân thể thật tốt mới được!

Trên thực tế, đối với tác phong hành sự không cho người khác lối thoát như vậy của Kỳ Hoán Thần, đối lại là người khác, trên miệng đã đáp ứng nhưng trong lòng còn mang hận, không chỉ không thể trở thành đồng minh của hắn, trái lại là chôn xuống một tai hoạ ngầm.

Nhưng xem như Kỳ Hoán Thần gặp may mắn, hắn gặp được chính là Tư Tuấn.

Tư Tuấn người này, ôn hòa kiên trì có thừa, còn là một người đặc biệt thích ứng trong mọi tình cảnh. Cũng có thể nói, cậu là người một không tự dấn thân mình cũng không quá nghiêm khắc với người khác.

Dù sao cậu sinh ra tại gia đình như vậy, cha cũng tốt, đám người Viên Kính cũng tốt, ở trước mặt cậu toàn bộ mà nói chính là hòa nhã. Thế nhưng trong mắt người ngoài chỉ sợ cũng là tội ác tày trời, là u ác tính của xã hội. Nhưng mẹ vẫn giáo dục cậu phải chính trực thiện lương có trách nhiệm. Không được thông đồng làm bậy, lại không làm được việc vì đại nghĩa diệt thân, cũng không thể dứt khoát bùng tai bịt mắt xem như cái gì cũng không biết... Dưới loại tình huống này, nếu cậu “rúc vào sừng trâu”, sợ rằng sớm đã biến thành thiếu niên tuổi trẻ rối loạn tinh thần.

Vì thế, Tư Tuấn được bồi dưỡng ra một loại tâm tính kỳ diệu, cùng lúc nhân nhượng nhường chiều tà ác, cùng lúc lại có lòng truy cầu chân thiện mỹ.

Hướng hồ, cậu trời sinh là tính tình tốt, ngoại trừ bởi vì mẹ qua đời mà chiến tranh lạnh cùng cha, ra ngoài ở, cậu chưa bao giờ bởi vì sự tình gì mà ghi hận người khác. Ngay cả với Kỳ Sơn Hải dùng chiêu bài chăm sóc mà cưỡng ép cậu tới đây, Tư Tuấn cũng không có bao nhiêu oán hận, càng miễn bàn Kỳ Hoán Thần chỉ là buộc cậu theo đuôi.

Nói chung, chỉ cần không phải huyết hải thâm thù gì, chỉ cần không tổn thương người cậu yêu thương trân trọng, chuyện khác đều có thể cười mà bỏ qua.

.....

Kỳ Hoán Thần lớn hơn Tư Tuấn hai tuổi, đang học ở một trường đại học công lập tại thành phố này, học quản lý tài vụ hoàn toàn không phù hợp với bên ngoài của hắn.

Ban đầu nghe thấy việc này, Tư Tuấn còn ngạc nhiên nửa ngày chưa nói một câu. Cậu thật sự là không tưởng tượng ra, hình dạng Kỳ Hoán Thần mang khuôn mặt đầy tính “nghệ thuật”, đeo kính mắt gầy bàn bần tính.

Kỳ Hoán Thần không trọ ở trường, mà Kỳ gia cách trường đại học tương đối xa. Mỗi ngày đi tới đi lui tốn không ít thời gian. Kỳ Hoán Thần sẽ lái xe, trong ga-ra còn có một xe BMWs thể thao màu đỏ (1) kiểu dáng mới nhất. Thế nhưng hắn tựa hồ không giống thanh niên hiện nay đam mê cảm giác tốc độ cao, chỉ nói xe thể thao kia là chuyên dùng tán gái, lại đem chìa khóa một chiếc xe Land Rover(2) màu đen ném cho Tư Tuấn.

Vì thế, mỗi ngày chuyện quan trọng nhất của Tư Tuấn chính là lái xe đưa Kỳ Hoán Thần đi học, chờ hắn tan học đến cổng trường đón hắn.

Lợi dụng thời gian thời gian trống ở giữa, Tư Tuấn đăng ký một khóa huấn luyện vật tự do tại trung tâm tập thể hình gần trường học. Một mặt rèn luyện thân thể sớm ngày đạt được trình độ của tiền bối Ares,

mặt khác cũng muốn học chút bản lĩnh tự bảo vệ mình.

Giáo viên hướng dẫn vật tự do tên Trâu Kiệt, thái độ làm người lạnh lùng nghiêm nghị, thiếu ngôn ngữ, nhưng thân thủ vô cùng tốt. Tư Tuấn lựa chọn trung tâm tập thể hình này, cũng bởi vì trên sổ tay tuyên truyền giới thiệu hẳn là bộ đội đặc chủng xuất ngũ.

Tư Tuấn vốn biết chút ít quyền đạo, quyền anh cơ sở, tố chất thân thể cũng tốt. Vì bộ đội đặc chủng xuất ngũ này đã dạy nhiều ông trung niên bụng bự, gặp học sinh Tư Tuấn có tiềm chất như vậy, không khỏi quan tâm hơn một chút, chỉ bảo cũng đặc biệt nghiêm túc. Tư Tuấn tự cảm thấy được lợi không ít, lại đăng ký khóa huấn luyện bắn súng của thầy giáo Trâu.

Tuy rằng mất đi cơ hội học đại học, nhưng tại phương diện khác nỗ lực bồi dưỡng, coi như là mất cây dâu thu góc biển đi!

Trên đường về nhà, Kỳ Hoán Thần thấy trong túi áo Tư Tuấn phiếu thu học phí của trung tâm thể hình, vươn ngón tay ấn hai khối cơ bắp tuy rằng non nớt nhưng kích thước đã khá đầy đủ của cậu, tấm tắc ngợi khen: "Em họ, cậu phát triển thêm như vậy, nhất định sẽ thành sát thủ của các phu nhân."

Tư Tuấn tướng mạo anh tuấn, vóc người cường tráng, còn không phải loại hình mỹ niên mà các tiểu cô nương hiện nay thích, nhưng tuyệt đối là loại thanh niên gọi cảm được phụ nữ trung niên yêu nhất. Kỳ Hoán Thần thích nhất dùng điểm này vui đùa, cuối cùng trêu ghẹo cậu đi làm ngư lang nhất định là càng có tiền đồ hơn so với ở hắc đạo hỗn loạn.

Mang theo dáng tươi cười bốn cột, tùy tiện nhìn lướt qua phiếu học phí vài lần, sắc mặt Kỳ Hoán Thần khẽ biến, lông mi chớp chớp: "Vật tự do, bắn súng lục... Sao vậy, cậu muốn làm chân đánh nhau sao?"

Tư Tuấn mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Cậu học những thứ này, không phải vì khoe nguy hiểm đầu tòn tòn, cũng không có dã tâm hoài bão gì, chỉ là muốn trong lúc nguy cấp, không trở thành kẻ liên lụy người khác, tình huống tốt hơn là có thể cứu chính mình cùng người thân bạn bè một mạng.

Bất quá những lời này nói ra quá mức buồn nôn, cũng không có gì cần phải giải thích với Kỳ Hoán Thần.

Nhưng mà Tư Tuấn lặng yên, trong mắt Kỳ Hoán Thần chính là ngầm thừa nhận. Dem phiếu thu gấp lại, nhét vào túi áo Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Cậu nếu như muốn học những thứ này, không cần đi đăng ký lớp huấn luyện, anh bảo cha sắp xếp cậu đi sông bạc đêm, ngày ngốc năm ba tháng, anh đảm bảo cậu thành người trong nghề, còn tặng thêm chương trình đặc biệt chơi gái đánh bạc cùng bạch phiến*!"

(*ma túy)

Thừa dịp đèn đỏ, Tư Tuấn quay đầu, nhìn khuôn mặt Kỳ Hoán Thần, hết sức thành khẩn nói: "Anh họ sắp xếp thế nào cũng được, em nghe lời anh. Bất quá, so với đi sông bạc, em càng muốn đi theo anh họ."

"Ha hã..." Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Hoán Thần nhu hòa xuống, xoa xoa đám tóc ngắn cứng cứng của Tư Tuấn, cười nói: "Nguyên lai cậu cũng sẽ nói hoa ngôn xảo ngữ*, không phải đầu gỗ nha!"

(*lời ngon tiếng ngọt, lời nói hoa mỹ khéo léo)

Tư Tuấn duy trì biểu tình chân thành mà ngại ngùng, quay đầu nhìn phía trước, chuyên tâm lái xe.

Cậu đương nhiên không phải đầu gỗ, tuy rằng không phải người am hiểu a dua nịnh hót, nhưng khiến người khác hài lòng, tranh thủ hảo cảm như thế nào, cậu vẫn hiểu, đồng thời làm vậy cũng sẽ không cảm thấy tự kinh thường. Tựa như Ares, vào thời điểm chủ nhân cần có thể điều võ dương oai hung mãnh không gì sánh được, nhưng khả năng có thể lấy lòng chủ nhân nhất, là bản tính sùng vật dụ ngoạn trung thành.

Ngoại trừ làm tài xế đưa đón, Tư Tuấn còn có công việc quan trọng hàng ngày, là theo Kỳ Hoán Thần dẫn chó đi dạo.

Kỳ Hoán Thần xứng đáng là một chủ nhân tốt, nhưng là một chủ chó tệ hại, mang Ares đi tản bộ chưa bao giờ xích cổ nó, còn luôn miệng nói linh tinh. Người sợ chó, cho nên muốn xích chó. Vậy nếu như chó kia sợ người, có phải cũng phải xích người lại hay không?! (logic gì đây?!)

Ares không phải loại chó lông vàng tuy rằng hình thể lớn nhưng dịu ngoan, mà là giống tạp giao giữa sói và chó. Năm năm trước Kỳ Hoán Thần đặc biệt đi biên cảnh Vân Nam chọn con sói đen ưu chất này, cũng đưa đến trường chuyên môn đào tạo thành chó hộ vệ lực công kích rất mạnh.

Tuy rằng không có mệnh lệnh Ares sẽ không tùy tiện công kích người, nhưng chỉ là tướng mạo hung hãn cùng khí lực cường tráng là có thể khiến người nhất gan thất thanh thét chói tai. May là tiểu khu này tần suất vào ở rất thấp, nơi bọn họ dẫn chó lại ở tận cùng bên trong, hầu như không có hộ gia đình, mới không phát sinh chuyện đả thương người người dọa gù.

Lại một buổi hoàng hôn bình thường, khi Ares đang đi bộ xung quanh tìm kiếm nơi “thuận tiện”, đột nhiên một cậu bé tầm bốn, năm tuổi từ trong vườn hoa nhỏ chạy ra, cách khoảng cách mấy thước, thấy Ares thật lớn giống con sói trong vườn bách thú, phát ra tiếng kêu sắc nhọn, ngã ngối dưới đất, nắm lên một nắm cát làm vũ khí, vừa ném về phía Ares vừa khóc lớn lên,.

Nhẹ nhàng nhảy ra né tránh cát bụi, Ares hí mắt nhìn chằm chằm tiểu hài tử một ngụm là có thể nuốt vào này, cong lưng đi lại gần. Kỳ Hoán Thần chẳng quan tâm việc ấy, Tư Tuấn lại sợ nó đả thương người, vội vã chạy qua ngăn cản.

Ném cho Tư Tuấn một ánh mắt coi thường, Ares vung cái đuôi thô to, cái mông hướng về phía Tư Tuấn, chạy chậm về phía Kỳ Hoán Thần.

Mấy ngày nay Tư Tuấn theo Kỳ Hoán Thần dẫn nó đi dạo mỗi ngày, không chỉ không bồi dưỡng ra cảm tình, trái lại khiến chủ chó này có địch ý với cậu, đoán chừng là cảm hận Tư Tuấn xâm phạm thời gian nó ở chung với chủ nhân đi!

Bị con chó xem thành quân địch giả khiến Tư Tuấn rất bất đắc dĩ, tuy rằng ngay từ đầu thiếu chút nữa bị cắn chết, nhưng cậu bây giờ rất thích Ares. Cao ngạo lại dịu ngoan, hung hãn lại trung thành. Coi như là đều là “trung khuyến”, cậu cũng muốn có một chú chó thủ hộ như thần như vậy.

Nguy cơ đã qua đi, Tư Tuấn nâng cậu bé dậy, một bên vỗ bụi trên người nó, một bên ôn nhu nói: “Cục cưng đừng khóc, ngoan...”.

Tư Tuấn thanh âm thấp trầm, đồng cảm đến từ lồng ngực. Nếu là phụ nữ được cậu dùng âm điệu ôn nhu như vậy gọi là bảo bối, có thể cả người như nhũn ra, nhưng đối thành là một đứa trẻ sẽ không giống. Đứa bé kia mới bị con sói to dọa sợ, lại bị một người lớn vỗ vỗ đánh đánh, nhất thời khóc càng lợi hại hơn.

Tư Tuấn không khỏi luống cuống tay chân, cầu cứu nhìn Kỳ Hoán Thần bày ra khuôn mặt không lừa già dối trẻ, thể nhưng vị đại thiếu gia này chỉ lo đùa giỡn chú chó bảo bối của hắn, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho cậu.

Đứa bé càng khóc càng thê thảm, còn đem bàn tay nhỏ bé vỗ mặt Tư Tuấn, khóc nháo muốn tìm mẹ, khiến Tư Tuấn nghĩ chính mình giống như bọn buôn người lừa bán trẻ con.

Nhưng lại không thể bỏ lại đứa bé như thế mà đi... Đột nhiên linh cơ khẽ động, Tư Tuấn từ đầu móc ra một tờ giấy, hai ba cái gấp ra một con ếch nhỏ, đặt ở phiến đá trên đường, ấn một cái ếch liền nhảy xa nửa thước.

Lực chú ý của đứa bé bị món đồ chơi đơn giản này hấp dẫn, tiếng khóc nhỏ dần, con mắt hồng hồng đang muốn đi bắt ếch, một người đàn ông hơn ba mươi hoảng hốt chạy tới, một chân giẫm lên con ếch.

Cậu bé lập tức lại khóc lớn lên, người đàn ông đoạt lấy đứa trẻ ôm lấy, đẩy Tư Tuấn một cái.

Tư Tuấn thể trạng cường kiện, người đàn ông không đẩy ngã được cậu, chính mình lại lảo đảo một cái, thế là thẹn quá thành giận mắng to: “Các người dẫn chó đi sao không đeo xích cổ? Làm con tôi bị dọa sợ hãi!”

Tư Tuấn tự biết đuối lý, liên tục xin lỗi: ” Xin lỗi ngài, chúng tôi sau này nhất định sẽ chú ý ”

“Chú ý được tác dụng gì?! Tôi muốn gọi điện thoại cho đội bắt chó, loại chó lớn này sao có thể nuôi, quá nguy hiểm!”

Lúc này, Kỳ Hoán Thần chậm như rùa đã đi tới, dùng vai đẩy Tư Tuấn ra, cười lạnh nói: “Ông sao không đem thẳng nhai con nhà ông buộc lại, nó còn dọa đến bảo bối của tôi đấy!”

Người đàn ông nghe vậy, không thể tin tưởng lớn mắt, hốt hển hét: “Cậu người này quả thực không thể nói lý, không đạo đức không tổ chất không gia giáo ”

“Vậy cũng không thể so với ông mạnh mẽ không giống người.”

“Mày nói ai không giống người?!” Người đàn ông kia tức giận đến muốn động thủ, cánh tay mới vừa nhấc, Ares liền phát ra tiếng gầm gừ thấp trầm, lộ ra hàm răng sắc nhọn, thân thể đề thấp, tùy thời muốn nhảy ra xé nát ông ta.

Người đàn ông sợ hãi liền lui lại vài bước, lại không cam lòng, chỉ có thể cầm giận mắng “Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, người cầy thể chó” cũng không dám tiến lên một bước.

“Đàn ông chỉ biết như người đàn bà chanh chua la lối thật sự không giống người.” Kỳ Hoán Thần trợn trắng mắt nhìn ông ta, xoay người muốn đi, lúc này mẹ đứa bé cuối cùng cũng xuất hiện, một đường chạy chậm, gương mặt ửng đỏ, trước ngực sóng lớn phập phồng.

“Chuyện gì vậy?”

“Trong nháy mắt liền để con chạy đi mất, cô đã chạy đi đâu?!” Người đàn ông bị Kỳ Hoán Thần làm tức giận, quay đầu liền đem cơn tức đổ lên đầu vợ mình.

Thiếu phụ đỏ viền mắt, tiếp nhận đứa bé, ôn nhu an ủi.

Đôi vợ chồng này nhìn lạ mắt, hẳn là không phải hộ gia đình trong tiểu khu này, không phải tới thăm người thân chính là đến xem phòng. Nếu như là loại sau, phỏng chừng là quyết định sẽ không mua phòng ở đây ở đi?

Kỳ Hoán Thần dừng chân, tỉ mỉ đánh giá nữ người phụ nữ, đột nhiên nở nụ cười, vừa sửa hình dạng ác chủ ngang ngược lúc trước, tươi cười khả ái nói: “Thật ngại, dọa đến cháu bé, đây là số điện thoại của tôi, nếu có vấn đề gì có thể tùy thời tìm tôi!”

Kéo tay người phụ nữ, tại lòng bàn tay mềm mại viết xuống một chuỗi chữ số, Kỳ Hoán Thần nháy nháy mắt, vừa thấp giọng lặp lại một lần: “Có bất luận vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại.”

Mắt Kỳ Hoán Thần không chỉ hình dạng đẹp, con ngươi cũng rất đặc biệt, đen nhánh nhưng luôn luôn có hơi nước mờ ảo, thời gian chuyển tâm ngưng mắt nhìn người khác, luôn có thể khiến đối phương không biết làm sao mà đỏ mặt.

Lần đầu tiên Tư Tuấn thấy Kỳ Hoán Thần, hẳn liền ẩn tình đưa tình phóng điện cả buổi, tuy rằng không thể bắn trúng trái tim Tư Tuấn, nhưng hiển nhiên lần này không có thất thủ.

Nửa tháng sau, Kỳ Hoán Thần bảo Tư Tuấn đón một người phụ nữ đến khách sạn. Mở cửa xe ngồi lên, chính là thiếu phụ dung nhan nhu mì xinh đẹp vóc người đầy đặn, vẻ mặt ngượng ngùng đầy xuân sắc này.

Về sau Kỳ Hoán Thần lại hẹn gặp vài lần cùng vị phu nhân có chồng này, ném đủ trước sau liền đem số điện thoại cô ta kéo vào sổ đen, ngay cả một lý do cũng không cho, thẳng thắn lưu loát vứt bỏ.

Mấy tháng sau Tư Tuấn và Kỳ Hoán Thần ngẫu nhiên gặp vị thiếu phụ này ở đầu đường, cô kéo chồng, nắm tay con trai, tựa hồ chìm đắm trong hạnh phúc một nhà ba người. Nhìn thấy người đàn ông dụ dỗ mình vượt tường, trên mặt thiếu phụ hiện lên kinh hoảng. Nhưng thấy được Kỳ Hoán Thần không có lưu ý cô ta, diện vô biểu tình tiếp tục chạy, thiếu phụ lại có chút ai oán, chăm chú nhìn chằm chằm Kỳ Hoán Thần, trong ánh mắt có không cam lòng cùng mê luyến.

Thời gian kia Tư Tuấn đã hiểu biết đầy đủ sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của Kỳ Hoán Thần, cũng triệt để lý giải tay chân hắn tại sao lại luôn luôn băng lãnh như thế... Rõ ràng là miệt mài quá độ dẫn đến dương yếu thận hư.

Trong quan hệ nam nữ, vị này bày ra bộ mặt thiên sứ thanh niên mỹ lệ, tuyệt đối là một kẻ vừa phong lưu vừa hạ lưu, tuy rằng không đến nỗi làm ra chuyện tình bức lương vì xướng* gì, nhưng bội tình bạc nghĩa cũng là trò hay sở trường của hắn.

(* bức ép người lương thiện làm con hát, ngày xưa con hát là nghề thấp kém bị coi thường aka ép uống)

Không được nửa năm, hần trên chọc bảy tám người phụ nữ, mà lại tròn béo cao gầy loại hình đều không giống nhau, có thể thấy được phạm vi thưởng thức của hần đối với phụ nữ rộng rãi đến mức nào.

Loại lạm giao này tạo thành kết quả chính là, Kỳ Hoán Thần không tham dự sự vụ hắc đạo của Kỳ Sơn Hải rất ít bị hắc đạo uy hiếp, trái lại thường xuyên lọt vào vây truy chặn đường của phụ nữ.

Mà lúc này, Tư Tuấn liền hóa thân thành bảo tiêu, vì Kỳ Hoán Thần ngăn cản giày cao gót bao hoá trang móng tay nhọn tập kích.

“Kỳ Hoán Thần, anh đồ vô lại này, anh gạt tôi, anh rõ ràng nói thích tôi!”

Người phụ nữ xinh đẹp khóc đến lê hoa mái vũ*, muốn cào Kỳ Hoán Thần lại bị Tư Tuấn cao lớn ngăn trở, tức giận xoay túi da hung hăng quật lên ngực Tư Tuấn.

(*từ dùng để miêu tả Dương quý phi khi khóc aka xinh đẹp. Hoa lê gặp mưa, rất đẹp rất mỏng manh đáng thương)

Người phụ nữ này là một kế toán viên cao cấp phụ trách Sở Sự vụ, hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, là một người phụ nữ mạnh mẽ coi trọng sự nghiệp không nặng gia đình. Hai tháng trước quay về trường học cũ diễn thuyết, Kỳ Hoán Thần nguy trang thành tiểu bạch thủ đơn thuần, dùng danh nghĩa tìm đơn vị sang năm thực tập tiếp cận cô, sau đó vẽ mặt ngưỡng mộ thâm tình biểu lộ, cuối cùng lừa người tới tay. Thế nhưng sau khi trên giường không vài ngày liền thông đồng cùng nữ thư ký nhà người ta, bị nữ cường nhân bắt tại trận.

Trên tình cảm, Tư Tuấn là tuyệt đối đứng ở phía người phụ nữ này, nếu là đổi lại là chị em người thân của cậu bị khi dễ như vậy, sợ rằng chuyện đem đổi phương thiên nhất vào chuồng heo cậu đều có thể làm ra. Nhưng hiện tại người khi dễ chính là “huynh đệ” cậu, việc duy nhất cậu có thể làm, chính là để người phụ nữ này thoả thích phát tiết phần nộ, cho nên mặc dù bị móc kim loại trên túi da đánh bị đau, cũng cần rằng nhịn xuống, liên tục chưa từng ngăn cản.

Cô đánh mệt mỏi, trang điểm cũng lem luốc, tàn bạo nhìn Kỳ Hoán Thần trốn ở phía sau Tư Tuấn, còn là vẽ mặt xem hí kịch.

“Anh sẽ gặp báo ứng!” Sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Tư Tuấn, oán hận biến thành tức giận: “Còn có cậu Vương bát dẫn trợ Trụ vi ngược* này, cũng như nhau không có kết cục tốt!”

(* con rùa rụt đầu, giúp vua Trụ làm điều ác, nói giáo cho giặc)

Máng xong lại vung tay thưởng cho Tư Tuấn hai cái tát tai vang dội mang về, giẫm lên giày cao gót hùng hổ tiêu sái rời đi.

– Hết C2 thượng –

(1) xe BMWs thể thao màu đỏ

(2) Land Rover tình yêu:]]]

5. Quyển 1 - Chương 2-2

Tư Tuấn nhẹ nhàng thở dài, xoay người, đã thấy đầu sỏ gây chuyện Kỳ Hoán Thần dựa vào cửa xe, cười đến vô tâm vô phế.

“Phụ nữ thật đúng là loài vật đáng yêu!” Hắn nói như vậy, nhưng lại không chút nương tay thương tổn những người phụ nữ bên mình.

Tư Tuấn không cảm thấy Kỳ Hoán Thần là một người lãnh khốc vô tình. Trên thực tế hắn đối với mỗi người phụ nữ đều rất ôn nhu săn sóc. Dường như cho đến lúc biệt ly, hắn vẫn rất thích những người phụ nữ này. Chẳng qua yêu thích này bé nhỏ không đáng kể, hoàn toàn không đủ để trì hoãn bước chân hắn theo đuổi đoạn quan hệ thân thể kích thích tiếp theo.

Kỳ Hoán Thần cười đủ, xoa xoa khóe mắt, nhìn Tư Tuấn một cái lại cười rộ lên: “Mặt của cậu giống hệt mặt mèo, mọc đủ ba sợi ria mép.”

Tư Tuấn nghiêng đầu về phía sau nhìn mình trong gương, cũng nhin không được cười rộ lên. Không biết là đồ trang sức hay là móng tay, vẽ ra ba vết máu ở hai bên gương mặt cậu. Bị thương không nặng, chỉ là thoát nhìn rất buồn cười, so với nói giống mèo, không bằng nói như con gấu.

Kỳ Hoán Thần ôm bụng, cười không ra hơi: “Cậu sao không tránh, không phải đi học vật sao? Kết quả ngay cả phụ nữ cũng không đối phó được?”

Tư Tuấn sờ sờ mặt, nói thầm: “Tôi tránh liền đánh tới anh.”

Lời này làm người nghi ngờ là khoe tài, nhưng cũng là lời nói thật. Cậu cùng với người phụ nữ kia không thù không oán, cô ấy đánh cậu, cũng chuyện quạt mấy cái tát, không đau không ngứa, đánh Kỳ Hoán Thần nếu nói không tốt chính là nắm tóc cào mặt đá thân dưới ba đòn cùng hạ. Mà Kỳ Hoán Thần da mịn thịt mềm thoát nhìn cũng không phải có thể chịu bị đánh, cũng không phải người lòng dạ rộng lượng gì, nếu thật sự bị thương, sự tình sợ rằng sẽ ầm ĩ lớn.

Thật sự làm ầm ĩ lớn cũng bắt cậu phải theo sau lo liệu... Nguyên tắc hi sinh một chút cái tôi, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, Tư Tuấn nghĩ rất đáng giá.

Nhưng Kỳ Hoán Thần hiển nhiên không nghĩ đến một mặt thâm sâu như vậy, hắn chỉ cảm thấy lời này của Tư Tuấn vô cùng chân thành, nghe vào tai hắn, trong lòng ngọt như uống mật, không khỏi đứng thẳng người, giơ tay vỗ vỗ vai Tư Tuấn, tuy rằng vẫn cười nhưng nét mặt nghiêm túc không ít.

“Em trai ngoan...”

Lên xe lấy hộp thuốc ra, Kỳ Hoán Thần vẩy vẩy tay với Tư Tuấn.

“Tôi không sao, lát nữa tiêu sưng thì tốt rồi.”

“Qua đây!”

Tư Tuấn đành phải ngồi qua, đưa tay muốn nhận lấy bông y tế, lại bị Kỳ Hoán Thần đẩy ra. Hắn một tay nâng cằm Tư Tuấn, một tay cầm bông thấm ô-xy già, nhẹ nhàng chà lau vết thương của cậu, thần sắc chăm chú giống hệt mấy ngày trước rửa sạch bàn chân giẫm lên thủy tinh bị thương của Ares.

Gương mặt vốn có không cảm giác gì, bị nước thuốc lau qua một chút, ngược lại đau rất nóng bỏng. Tư Tuấn vừa nhìn vào gương, gương mặt đã sưng lợi hại hơn, nhất thời cảm thấy nghi ngờ Kỳ Hoán Thần đột ngột tỏ ra yêu thích chỉ là trò đùa dai lớn mà thôi.

Quả nhiên, Kỳ Hoán Thần cười đến đôi mắt cũng cong cong, lông mi vừa dài vừa cong khẽ run lên, nhìn ra ít nhất có thể để lên hai cây tăm bông.

Tư Tuấn thở dài trong lòng, đang muốn lái xe, Kỳ Hoán Thần nói một câu khiến cậu sợ đến chìa khóa xe cũng cầm lệch.

“Cởi áo ra.”

“A?”

Kỳ Hoán Thần vươn tay kéo áo cậu, Tư Tuấn vô ý thức ngăn cản một chút, làm cho sắc mặt đối phương trầm xuống: “Anh chỉ muốn nhìn một chút xem ngực cậu có bị thương không, cậu căng thẳng cái gì?”

“Tôi... xấu hổ!”

Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Hoán Thần hơi chút nhu hòa, vỗ vỗ gương mặt đỏ bừng của cậu, trêu tức nói: “Thoạt nhìn rất mạnh mẽ, sao da mặt lại mỏng như thế?”

“Ngoại trừ mẹ tôi, tôi không cởi quần áo trước mặt người khác.” Tư Tuấn nói, đem nút áo cởi ra, lộ ra lồng ngực cường tráng, bên trên quả nhiên có mấy dấu hồng.

Màu da cậu tương đối đậm, là màu tiểu mạch khỏe mạnh, đầu ngực ngược lại là màu phấn nâu nhàn nhạt. Kỳ Hoán Thần hiếu kỳ sờ soạng một cái, trong nháy mắt, tất cả lông tơ trên làn da nhẵn nhụi đều dựng thẳng lên.

“Em họ, cậu...” Kỳ Hoán Thần ba phần bắt đắc dĩ bảy phần trêu đùa: “Cậu sợ cái gì? Tuy rằng ngực cậu cũng rất lớn, thế nhưng quá cứng, anh vẫn còn thích bộ ngực mềm mại.”

“Tôi không sợ, chỉ là quá lạnh...” Tư Tuấn cúi đầu cài nút áo, trên mặt không có biểu tình gì, thế nhưng hai bên tai đều đỏ lên.

Kỳ Hoán Thần đánh giá cậu từ trên xuống dưới, hiếu kỳ nói: “Vừa rồi cậu nói không cởi quần áo trước mặt người khác? Cậu... còn là xử nam?”

Tư Tuấn trầm ổn hơn nữa, cũng chỉ là một thiếu niên chưa tới hai mươi đang trong thời kỳ thanh xuân dậy thì, nhắc tới việc này, khó tránh khỏi có chút nóng nảy, không phục mà nói: “Thiếu niên tâm tuổi tôi phần lớn đều là xử nam.”

“Đó là bộ dáng vừa xấu vừa không có tiền, loại tư sắc như cậu này, hẳn là mới lên sơ trung* đã bị cô giáo phong tao** phòng chăm sóc y tế phá xx mới đúng.”

(* trung học cơ sở, ** lăng lợ, làm dáng...:[/])

“Tôi sơ trung học trường nam sinh, giáo viên trẻ đều là nam, giáo viên nữ đều bốn, năm mươi tuổi.”

Nếu nói Tư Tuấn trầm ỉn lão luyện vượt quá tuổi có nhược điểm gì, vậy chỉ sợ cũng là chuyện tình nam nữ.

Khi cậu còn bé tiếp xúc với nữ tính chỉ có mẹ cùng em họ con gái cậu. Mà năm mười lăm tuổi ấy, sau khi mẹ qua đời liền chặt đứt lui tới cùng nhà **cậu**, toàn bộ thời kỳ thanh xuân trưởng thành đều là trong hoàn cảnh nam tính tinh khiết, tạo thành cậu quá xa lạ đối với chuyện “tính” này.

Mà sau này đến Kỳ gia, liền cả ngày nhìn Kỳ Hoán Thần vòng quanh đủ loại phụ nữ. Thậm chí còn nghe không thiếu “chân tường”, thần bí huyền ảo đối với “tính” đều bị phá đi, trực tiếp từ xa lạ nhảy tới trạng thái chết lặng.

Nói cách khác, nếu như Tư Tuấn ngày sau trở thành lãnh đạm, Kỳ Hoán Thần phải chịu trách nhiệm tương đối lớn.

Mà đầu sở Kỳ Hoán Thần vẫn là một điểm tự giác cũng không có, tấm tắc thở dài nói: “Thật đáng thương... Ngay cả bạn gái cũng chưa từng có sao?”

“Đương nhiên từng có quen biết.”

“Vậy sao không lên giường?”

“ ... ”

“Tôi đã tiến hành đến một bước kia? Tam lữ* có hay không?”

(ta cũng ko hiểu?? cầu trợ giúp)*

“ ... ”

“Sẽ không phải nộ hôn đầu tiên còn chưa có chứ?” [*anh nghĩ ai cũng “siêu việt” như mình sao?*]

Bị truy hỏi liên tục có chút quần bách, Tư Tuấn hỏi ngược lại: “Anh họ, nộ hôn đầu của anh là khi nào?”

“Ân...” Kỳ Hoán Thần lâm vào minh tư khổ tượng, một lát sau lẩm bẩm: “Là sáu tuổi đi... hay là bảy tuổi...”

Tư Tuấn đoán được, lấy loại tính cách phóng đảng này của Kỳ Hoán Thần nhất định trưởng thành sớm, thế nhưng không nghĩ tới trưởng thành sớm như vậy.

“Đối phương là bạn học tiểu học sao?”

“Sao có thể như vậy!” Kỳ Hoán Thần dùng ánh mắt nhìn kẻ lỗi thời liếc cậu một cái, thân thể trượt xuống, nằm ở trên ghế xe, đầu còn gối trên đùi Tư Tuấn, điều chỉnh một tư thế thoải mái, híp mắt nhớ lại: “Thời gian đó cha anh còn chỉ là một tên tiểu đầu gấu có chút thể lực. Mẹ anh đã từ vũ công thăng cấp thành phu nhân. Mỗi ngày sau khi tan học, anh lưng đeo túi sách đến phòng khiêu vũ theo mẹ đi làm, làm bài tập trong phòng nghỉ, một đám vũ công thay quần áo ở trước mặt anh.”

Tư Tuấn tưởng tượng ra hình ảnh như này, một đám vũ công nữ quần áo không chỉnh nằm trên sofa, hút thuốc đánh bài diễn tiết mục đòi trụ, Kỳ Hoán Thần nho nhỏ ngồi ở trước bàn trang điểm, chăm chú viết viết tính tính.

“Anh còn nhớ rõ ngày đó, cha anh mang một thằng bé nhỏ xíu tới, sạch sẽ, vừa có lễ phép vừa nhu thuận, tất cả mọi người rất thích, sôi nổi đi ôm nó, lấy đồ ăn ngon cho nó. Anh cũng đem kẹo đưa cho nó, tiểu quý thối kia còn không cảm kích, thanh âm non nớt tức giận nói cái gì ‘Mẹ bảo tôi đang thay răng sữa, không thể ăn đường’, thực sự là đáng ghét!”

“Là Kỳ Tử ”

“Không phải tiểu tạp chủng* kia, khi đó anh còn không biết có nó tồn tại!” Kỳ Hoán Thần lập tức phủ định, tựa hồ không muốn trong trí nhớ tốt đẹp xuất hiện kẻ làm hấn cảm thù đến tận xương tủy.

*(*đứa con hoang)*

Tư Tuấn hỏi xong cũng lập tức ý thức được không phải, Kỳ Hoán Thần lớn hơn Kỳ Tử Gia hơn bốn tuổi, thời gian kia Kỳ Tử Gia hẳn còn là một đứa trẻ đang tập đi.

“Cha anh bình thường vẫn tương đối cưng chiều anh, thế nhưng ngày đó lực chú ý của hấn hoàn toàn tập trung trên người tiểu quý kia, từ đầu tới cuối chưa từng nhìn anh. Anh rất tức giận, tức giận đến mức xé rách cả sách bài tập. Lúc này, mẹ dẫn một vũ công ngồi vào bên cạnh anh, vuốt đầu anh...” Kỳ Hoán Thần lộ ra mỉm cười ngọt ngào: “Anh còn nhớ rõ cô ấy nói, Thần Thần đáng yêu nhất, cô thích Thần Thần nhất, sau đó hôn anh. Mối cô ấy mềm mềm thơm thơm, loại cảm giác thoải mái này, anh bây giờ còn nhớ kỹ.”

“Về sau thì sao?”

“Về sau? Cậu nói vũ công kia? Ai biết được, có thể là hoàn lương, hoặc là đã chết... Anh cũng không nhớ rõ của hình dáng cô ấy, bắt quá nhất định rất đẹp.”

“Tôi là nói đứa bé trai kia... Về sau nó thế nào?”

“Anh làm sao biết, về sau... Hình như có người chạy vào cướp tiểu quý kia đi, phòng khiêu vũ đều bị đập bể, mẹ anh rất tức giận... Anh nhớ không rõ, dù sao cũng rất hỗn loạn!” Kỳ Hoán Thần có lệ hai câu, nhắm

mắt lại, như trước chìm đắm trong hồi ức về nụ hôn đầu tốt đẹp.

Nhưng trong lòng Tư Tuấn không bình tĩnh nổi, cậu vô cùng hoài nghi, đứa bé bị Kỳ Sơn Hải ôm đến phòng khiêu vũ kia, là ... chính cậu!

Trước khi lên tiểu học, một mình cậu cùng mẹ sống ở một chỗ. Cha chỉ là nhân vật bài trí thỉnh thoảng gặp phải. Trong trí nhớ có một đoạn ngắn, ở nhà trẻ cậu bị một người đàn ông tự xưng là “bác cả” ôm đi, dẫn đến một nơi xa hoa trụy lạc, có rất nhiều đồ ăn ngon cùng rất nhiều dì xinh đẹp... Sau đó là hình ảnh cha nổi giận cùng nước mắt của mẹ, lại sau đó... thì cả nhà chuyển đến sống ở thành J.

Hiện tại ngẫm lại, đó hẳn là một lần bắt cóc. Vài chục năm trước, Kỳ Sơn Hải đã bắt cóc cậu, không chừng chính là dây thuốc súng đoạn tuyệt tình cảm huynh đệ giữa cha và Kỳ Sơn Hải. Mà vài chục năm sau, cậu lại bị bắt cóc, chỉ là lần này sẽ không có ai đón cậu về nhà nữa.

“Hỏi cậu đấy?”

“A?”

Đùi bị vỗ một chút, Tư Tuấn lấy lại tinh thần, cúi đầu chống lại ánh mắt có phần không kiên nhẫn của Kỳ Hoán Thần: “Phát gốc cái gì? Anh đang hỏi cậu, cậu thích dạng phụ nữ nào?”

“Àn... Có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành, đối với tôi thật tốt...”

“Như vậy thực sự quá không thú vị. Em họ, cậu nên nếm thử các loại hình khác nhau, trải qua cuộc đời phong phú này. Nhất là phụ nữ sau lưng có chuyện cũ, cậu có được không chỉ là thân thể của nàng, còn là sự từng trải của nàng. Khi cao trào thì nhìn biểu tình vừa chống cự vừa trầm luân của những người phụ nữ này... cậu biết cảm giác kia có bao nhiêu kích thích chứ?!”

Kỳ Hoán Thần nói xong mặt mày hớn hở, đối với lòng dạ phụ nữ, hẳn quả thực có thể viết một quyển bách khoa toàn thư thực chiến tính.

Bất quá từ loại hình hấn gập gờ cùng lời nói của hắn, Tư Tuấn chậm rãi phát hiện Kỳ Hoán Thần có một ham mê đặc biệt. Hắn thích trêu chọc một số đối tượng yêu đương không chính đáng, tựa hồ đặc biệt bị cuốn hút đối với quan hệ thân thể bị dư luận xã hội chỉ trích.

Tư Tuấn mang theo chút thú vị xấu xa mà phỏng đoán, nếu như Kỳ Tử Gia không phải em trai cùng cha khác mẹ của hắn mà là em gái, nói không chừng phương thức Kỳ Hoán Thần hành hạ dâm vờ quan hệ huyết thống này sẽ biến thành thông gian cận huyết.

Tuy rằng có chút oán thâm với chuyện trên giường của Kỳ Hoán Thần, nhưng theo Kỳ Hoán Thần cũng không phải chuyện quá khổ cực. Hắn không phải một người khó hầu hạ, miễn là làm được gọi liền đến đuổi liền đi, nói ít làm nhiều, cơ bản là có thể nhận được vẻ mặt ôn hòa, thậm chí thỉnh thoảng hưởng thụ một

chút ‘yêu thương của anh cả’ mà hắn đột phát.

Tư Tuấn rất thoải mái với hiện trạng như vậy, sinh hoạt yên ổn an nhàn như vậy quả thực vượt trên tưởng tượng tốt nhất của cậu trước khi đến Kỳ gia. Thậm chí thỉnh thoảng cậu sẽ có một loại ý nghĩ nhu nhược giống như “vui đến quên cả trời đất”.

Nếu là trở về quê nhà, cậu tất nhiên phải tiếp tục làm chuyện cha cậu đã làm, gánh vác lên kỳ vọng cùng tuyệt vọng của nhiều người như vậy, vứt bỏ phần thiện lương trong mình, trở nên tàn bạo bất nhân, vì lợi ích mà mất trí phát cuồng, cuối cùng đi lên một con đường không lối về. Mà đứng góc ở bên người Kỳ Hoán Thần, cậu chỉ cần làm việc đơn giản nhất, chỉ cần “nghe lời” là có thể tiếp tục sinh tồn.

Kỳ Hoán Thần không giống Kỳ Sơn Hải có nghề đa nghi, Tư Tuấn cũng không giống cha mình không chịu thỏa hiệp. Từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ kỳ thực rất hợp nhau, thời gian lâu, thật sự trở thành tình cảm bạn bè cũng không phải không có khả năng.

Nhưng cậu cuối cùng vẫn là phải trở về, chẳng qua là trong lòng cất giấu mong muốn như vậy, đối xử với Kỳ Hoán Thần không khỏi có nhiều thêm vài phần thật tình. Nhất là nghĩ đến khi còn bé, hắn bởi vì mình cướp đi lực chú ý của Kỳ Sơn Hải mà ăn nhiều giám chua như vậy, liền nghĩ tên gia khóa này cũng có vài phần đáng yêu.

6. Quyển 1 - Chương 3-1

Làm con trai cả đại ca hắc đạo, Kỳ Hoán Thần tính cách kiêu ngạo, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn. Nhưng làm một sinh viên Kỳ Hoán Thần lại quả thật không tệ. Hắn học tại trường đại học số một số hai cả nước, ngành tài chính càng là số một. Muốn thi đỗ trường này, khi học cao trung không đến mức treo đầu lên xà nhà lại lấy mũi khoan đâm đùi*, nhưng cũng thật sự phải khổ công đọc sách một phen.

*(*cho tỉnh táo ấy mà)*

Mà thời gian kia, chính là lúc mẹ hắn bất ngờ qua đời... Nghĩ đến chút ân oán này, Kỳ Hoán Thần không khỏi nheo lại con mắt, tại trong đầu một lần lại một lần đem tiểu tạp chủng Kỳ Tử Gia hại chết mẹ hắn kia, bầm thây vụn đoạn.

“Nghĩ tới cái gì vậy? Biểu tình đáng sợ như thế?”

Vai bị vỗ một chút, Kỳ Hoán Thần hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình, cười cười với bạn cùng khoa Trần Tư Viễn: “Đang suy nghĩ buổi tối làm thế nào hung hăng chinh cậu một trận, báo thù cậu dùng bóng rổ đập vỡ đầu tôi.”

“Ai bảo cậu phát góc trên sân bóng, dùng mặt đỡ bóng.”

“Ít nói nhảm, tối nay nhất định phải ăn đến khiến cậu phá sản!”

Đổi thành người khác, cắt ngang hồi ức mất mẹ của hắn, hắn nhất định lười ứng phó. Thế nhưng Trầm Tư Viễn là người bạn quan trọng nhất của hắn, cũng là đồng minh.

Trầm gia không giống nhà giàu mới nổi như Kỳ gia, là một đại gia tộc trăm năm lịch sử, tổ tiên hắn cử nhân tú tài quân phiệt phi khẩu đều đã từng làm qua, những năm gần đây tuy rằng vinh quang có chút suy kém, nhưng địa vị tại hai đường hắc bạch vẫn hết sức quan trọng, cũng vẫn có làm ăn lui tới với Kỳ gia.

Kỳ Hoán Thần tiếp cận Trầm Tư Viễn, ngay từ đầu đích thực có chút suy nghĩ vịn cành cao, chắc hẳn Trầm Tư Viễn cũng có tâm tư lôi kéo mượn sức với hắn. Bất quá mấy năm nay ở chung, cũng đã xem như bạn bè không tệ, nhất là hai năm này, hai người thành bạn học, càng là cùng ra cùng vào, quan hệ càng thân mật.

“Phố mới bên kia mới mở một quán bar, có người nói rất được, buổi tối cùng đi uống vài chén đi!”

Trầm Tư Viễn xin lỗi khoát khoát tay nói: “Ngày khác đi, ngày hôm nay là sinh nhật em trai tôi, tôi phải trở về sớm chúc mừng nó.”

“Em trai? Trầm Tinh Nghệ? Nó với cậu cũng không phải cùng mẹ, nói đến cùng cũng bất quá là một kẻ tranh gia sản với cậu, cậu có cần phải đối với nó tốt như vậy không?”

Trầm Tư Viễn than thở: “Tôi và cậu không giống nhau, Kỳ gia các cậu có hai con trai, gia nghiệp không phải của cậu thì là của hắn. Mà nhà tôi... Bà nội sinh cho ông tôi ba nữ bốn nam, con riêng bên ngoài cũng có không ít, người cùng hàng cha tôi cũng không ngừng khai chi tán diệp*. Tới thế hệ tôi, con trai họ Trầm không dưới hai mươi mốt, người tôi phải tranh phải đấu nhiều lắm, mà người tôi có thể tin tưởng có thể dựa vào, chỉ có Tinh Nghệ.”

*(*sinh con đẻ cái)*

Kỳ Hoán Thần xem thường bĩu môi: “Em trai vô dụng kia của cậu, sợ rằng cũng không giúp được cậu chuyện gì!”

Trầm Tư Viễn tính tình cẩn trọng, đối xử với người ngoài khiêm tốn nhòa nhả, mặc kệ là thật tâm giả ý, chung quy là một người tìm không ra khuyết điểm. Mà em trai hắn vừa vặn tương phản, kiêu ngạo ương ngạnh, làm càn vô lễ, đặc biệt thích gây chuyện thị phi, còn từng tranh giành phụ nữ với Kỳ Hoán Thần, nói chung là một tên thành sự không đủ bại sự có thừa.

Nhưng mà nhắc tới em trai không ra sao này, vẻ mặt Trầm Tư Viễn cũng là cứng chiều: “Khi Tinh Nghệ bị ôm trở về mới sáu tuổi, đáng vẻ lưu manh, quả thực là một tên ăn mày nhỏ, tôi cũng không thích nó... Thế nhưng có một lần tôi bị anh họ nhà chú hai hãm hại, ông nội tôi muốn dạy dỗ tôi, Tinh Nghệ đột nhiên lao tới, cầm trong tay một cành liễu, hùng hổ rống ‘Ai dám bắt nạt anh ta sẽ giết người đó!’ Kết quả bị ông tôi hung hăng đánh một trận, còn nhốt vào vào phòng tôi một ngày đêm một đêm không cho cơm ăn, sau khi được thả ra đói đến đứng cũng không vững, còn khẩn trương xem trên người tôi có bị thương hay không. Tôi lúc đó đã nghĩ, cũng chỉ có vật nhỏ này, là thật tâm với tôi.”

“Tiểu hài tử ngôn ngữ điên cuồng cậu cũng tưởng là thật.” Những lời này Kỳ Hoán Thần nghe hẳn nói không chỉ một lần, nhưng như thế nào cũng không tìm được có chỗ nào cảm động, trẻ con sáu bảy tuổi hiểu cái gì? Khi Kỳ Tử Gia sáu bảy tuổi, không cũng phải chỉ là một tiểu tạp chủng khó hiểu vô hại sao, chưa nghĩ đến ngày sau sẽ biến thành hung thủ hại chết mẹ hắn?

“Cậu không hiểu loại cảm giác này. Trên thế giới có một người như thế, luôn luôn xoay quanh cậu, ở trước mặt cậu vĩnh viễn như một đứa trẻ nghe lời, tuy rằng lỗ mãng nhưng một lòng muốn bảo hộ cậu, ở trước mặt hắn cậu có thể buông xuống toàn bộ lòng đề phòng, bởi vì cậu biết người này vĩnh viễn sẽ không phản bội cậu!”

Giọng nói Trầm Tư Viễn quá mức hạnh phúc, khiến Kỳ Hoán Thần hơi có chút hâm mộ, rồi lại mạnh miệng không muốn thừa nhận: “Đừng nói giống như cả thế giới chỉ có cậu có em trai như vậy.”

“Đúng vậy...” Trầm Tư Viễn trêu chọc nói: “Cậu cũng có một em trai, nghe nói hắn đã trở lại, như thế nào, chung sống vẫn hòa hợp chứ?”

“Miễn bàn đến tiểu tạp chủng kia nó không phải em trai tôi!” Kỳ Hoán Thần lông mày khẽ nhíu, khi nhìn đến Tư Tuấn từ đầu đường chậm chậm chạy tới, mới giãn ra nói: “Cậu xem, kia mới là em trai tôi!”

Tuy rằng Tư Tuấn này tâm tư thâm trầm, làm người khác đoán không ra cậu đang suy nghĩ gì, nhưng là một người kiên định trầm ổn, so với em trai Trầm Tư Viễn, thật sự là xuất sắc hơn nhiều lắm.

Tư Tuấn một đường chạy chậm tới, gương mặt đỏ lên, hơi chút có chút thở gấp: “Anh họ, tôi tới muộn.”

“Không có việc gì, đi thôi, anh họ dẫn cậu đi bar!” Kỳ Hoán Thần một tay nắm vai Tư Tuấn, vươn tay lau đi giọt mồ hôi trên trán cậu.

Khi ngón tay lạnh lẽo xoa lên thái dương, Tư Tuấn sợ run một chút, vô thức nhìn mắt Kỳ Hoán Thần, thấy được vui vẻ tràn đầy trong con ngươi xinh đẹp kia.

Kỳ Hoán Thần kỳ thực là một người không giỏi che giấu tâm tình chính mình, đương nhiên hắn cũng không phải người thẳng thắn không ngại trang, chỉ có thể nói hắn tưởng rằng mình che giấu rất tốt, không biết biểu tình cùng những động tác nhỏ luôn bán đứng suy nghĩ thật trong lòng hắn.

Tỷ như khi hắn tức giận nhưng còn muốn mỉm cười, lông mày hơi nghiêng sẽ hơi chút nhếch cao; tỷ như khi hắn kích động nhưng muốn làm bộ không thèm để ý, miệng sẽ gắt gao mím chặt; tỷ như khi hắn chuẩn bị làm chuyện xấu, con mắt sẽ nheo lại, lông mi khẽ run... Mấy tháng nay sớm chiều ở chung, Tư Tuấn chính là cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Kỳ Hoán Thần mà vượt qua, tự nhận đã vô cùng hiểu rõ hắn. Cho nên lúc này, nhìn không ra tươi cười của hắn có bất luận dối trá gì, cũng bị lây nhiễm mà nở nụ cười.

Dù sao tâm tình chủ nhân vui vẻ, áp lực của trung khuyến cũng nhỏ đi rất nhiều.

Trên đường đi quán bar, Kỳ Hoán Thần chống tay đỡ mặt, nghiêng người nhìn chăm chăm Tư Tuấn chuyên tâm lái xe, lời Trầm Tư Viễn một mực quanh quẩn trong đầu.

“Trên thế giới có một người như thế, luôn luôn xoay quanh cậu, ở trước mặt cậu vĩnh viễn như một đứa trẻ nghe lời, tuy rằng lỗ mãng nhưng một lòng muốn bảo hộ cậu, ở trước mặt hần cậu có thể buông xuống toàn bộ tâm đề phòng, bởi vì cậu biết người này vĩnh viễn sẽ không phản bội cậu!”

Bởi vì quan hệ với Kỳ Tử Gia rất tồi tệ, Kỳ Hoán Thần đối với hai chữ “em trai” này chưa từng có hảo cảm, thế nhưng Tư Tuấn xuất hiện, tựa hồ chính là tới bù đắp tình anh em mà hần khuyết thiếu.

Đương nhiên, lúc ban đầu hần cũng không có thật lòng với Tư Tuấn.

Hần rất ít tham dự sự vụ hắc đạo của Kỳ Sơn Hải, Kỳ Hoán Thần cũng biết quan hệ giữa Kỳ Sơn Hải cùng cha Tư Tuấn Tư Thiếu Phong, ví von không quá thỏa đáng, ước chừng chính là quan hệ trung ương quyền lực cùng chư hầu địa phương!

Tin tức Tư Thiếu Phong chết truyền đến, cha bỏ xuống tất cả sự vụ, suốt đêm vội vã chạy tới chịu tang, còn mang về người thừa kế duy nhất của Tư gia. Trên nguyên tắc ‘tiên hạ thủ vi cường’, hần đe dọa dụ dỗ lôi kéo Tư Tuấn đến phe cánh của mình.

*(*ra tay trước thì chiếm được lợi thế)*

Thế nhưng Kỳ Sơn Hải rốt cuộc là muốn bồi dưỡng Tư Tuấn hay là giam cầm Tư Tuấn, hần cũng biết không rõ, liền dứt khoát biến Tư Tuấn thành người hầu nhỏ của mình, một bên tạo uy tín, một bên giám thị tiểu tử này.

Cho nên ban đầu Kỳ Hoán Thần tràn ngập đề phòng với Tư Tuấn, nhưng tiếp xúc lâu, lại phát hiện Tư Tuấn này rất quái lạ.

Người này khuôn mặt lộ ra khí phách ngang ngược, vóc người vô cùng thích hợp nâng súng cầm đao, tính tình cũng rất tốt, thích hòa bình đến mức tận cùng. Tối nay lâu như vậy, Kỳ Hoán Thần chưa từng thấy Tư Tuấn động thủ cùng ai, thậm chí là đỏ mặt.

Tài ăn nói của Tư Tuấn chỉ thường thường, bình thường nói không nhiều lắm, nhưng mỗi một câu nói ra đều rất xuôi tai, cũng không có cảm giác nịnh nọt, dù cho lời buồn nôn được cậu nghiêm trang nói ra, độ tin cậy cũng là trăm phần trăm.

Trầm ổn, tin cậy... Cũng tuyệt đối không phải chất phác, cứng nhắc. Có thể nhìn ra được, Tư Tuấn là một người có chủ kiến có tư tưởng, đầu óc cũng rất thông minh, người như vậy thông thường cũng không cam chịu ở dưới người khác, giỏi về luân cú, nhưng Tư Tuấn lại vô cùng nghe lời, mạnh mẽ phục tùng, cũng không bằng mặt mà không bằng lòng.

Càng ngạc nhiên chính là, cậu một thân cơ bắp cường tráng khiến phụ nữ huyết mạch phun trào, cứ nhiên còn giữ mình trong sạch không gần nữ sắc!

Người như vậy trong xã hội người ăn thịt người này, đã rất ít thấy... Nói khoa trương một chút, cậu tựa như xuyên qua từ trong tiểu thuyết diễn nghĩa mà đến, trung thần trong triều đình, nho hiệp chốn giang hồ, nhưng hết lần này tới lần khác sinh sai thời đại, thành lựa chọn bổ sung thay thế của xã hội đen.

Một người như vậy, mang ra ngoài rất phong cách, theo bên người rất tri kỷ, làm việc lại khiến người yên tâm, nếu chỉ trở thành người hầu trung khuyển, có phần quá không biết coi trọng nhân tài. Người như vậy, nếu như thật sự là em trai hắn, vậy hắn nhất định sẽ là anh trai hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Kỳ Hoán Thần nhìn Tư Tuấn càng thêm nhu hòa ấm áp, thanh âm cũng mang theo tràn đầy quan tâm không giả dối: “Em họ, sắc mặt cậu không tốt lắm, thân thể khó chịu sao?”

“Không sao, ngày hôm nay lượng vận động lớn một chút, thể lực hơi chút tiêu hao.” Tư Tuấn hít sâu một hơi, đè xuống đau đớn trong bụng.

Ngày hôm nay tới chậm, chính là một đầu một vật gần người với huấn luyện viên, bụng trúng một quyền nặng nề của huấn luyện viên đột nhiên thất thần. Cậu nhất thời nghĩ lực phủ ngũ tạng đều bị di chuyển vị trí, liền nôn mửa tại chỗ, thần trí cũng có chút hoảng hốt, nằm rất lâu trong phòng nghỉ mới trở lại bình thường.

Bác sĩ chăm sóc sức khỏe của trung tâm đã kiểm tra, nói là bị thương da thịt, nhưng vẫn đề nghị nhập viện. Nhưng mà người phụ trách trung tâm thể hình vẫn nét mặt không tốt nhìn chằm chằm Trâu Kiệt mang về mặt áy náy canh giữ ở trước giường, luôn miệng nói nếu như Tư Tuấn có việc sẽ truy cứu trách nhiệm huấn luyện viên. Tư Tuấn vì không muốn mang đến gánh nặng quá lớn cho huấn luyện viên, cứng rắn chống đỡ nói không có việc gì, cắn chặt răng rời trung tâm, kỳ thực bây giờ còn đau đến thất lực cũng không thẳng lên được.

Cậu cũng hoàn toàn hiểu rõ, một quyền đánh chết người trong tiểu thuyết tuyệt đối không phải gạt người. Khi Trâu Kiệt đánh một quyền này không tập trung chú ý, chỉ là quên khống chế lực, nhưng tuyệt đối không phải dùng toàn lực. Nếu hắn dùng mười phần lực, Tư Tuấn chỉ sợ cũng sẽ theo bước chân cha mẹ, một nhà đoàn viên.

.....

Quán bar mới khai trương, chỉnh trang rất có phong cách, khách ra vào cho dù trong bao phòng đã làm chuyện tình cảm thú gì, ngoài mặt xem ra vẫn là quần áo chỉnh tề, rất phù hợp với quán bar sa hoa.

Kỳ Hoán Thần lại kêu một đồng hồ bằng cầu hữu chân chính tới, ăn mặc áo quần lố lăng, miệng đầy lời lẽ bẩn thỉu thô tục, bia hồng rượu đỏ trộn lẫn cùng nhau uống. Uống đến hưng khởi, còn gọi tiếp viên, một người ôm một người vừa hôn vừa sờ, đem một bao phòng sa hoa chơi đùa thành tửu trì nhục lâm*.

(ao rượu rừng thối, như trong Đất Kỵ Trụ Vương – ăn chơi xa đọa)*

Tư Tuấn cùng Kỳ Hoán Thần ngồi ở góc, dưới sự xâm hại của dâm ngôn lằng nhằng xung quanh, bụng càng đau hơn.

Kỳ Hoán Thần lại rất hứng thú, vểnh chân bắt chéo ngồi trên sô pha, một tay chống hàm dưới, một tay nâng ly rượu, một ngụm lại một ngụm thưởng thức rượu bran-đi, chuyên chú nhìn cảnh tượng quần ma loạn vũ trước mắt, giống như đang nhìn sân khấu kịch đặc sắc nhất.

“Thần ca...” Một người đàn ông xấu xí, biệt hiệu cũng là ‘Hầu tử’ đi qua, không ngừng xoa xoa tay, hỏi: “Cái kia... Em có thể hay không... Có thể hay không gọi một ‘cái kia’?”

Kỳ Hoán Thần nhú mày, rất “hiếu ý người” gạt đầu: “Tốt, đi gọi một người đầu bảng, nhìn xem là tiểu thư xinh đẹp hay là thiếu gia xinh đẹp!”

Chỉ chốc lát sau, một người trắng trẻo sạch sẽ đẩy cửa vào, nam thiếu niên giống như con thỏ nhỏ, ánh mắt quét một vòng trong bao phòng, đường nhìn cuối cùng rơi vào Tư Tuấn và Kỳ Hoán Thần ngồi trong góc, trong ánh mắt dấy lên một chút tia lửa, nhưng lập tức bị Hầu tử nhào qua ôm lấy vừa hôn vừa sờ đập tắt.

Thiếu niên bị áp đảo trên sô pha, có chút hoảng loạn, có chút bối rối, nhưng không giãy dụa, mặc cho Hầu tử xé quần áo hắn, trên da thịt trắng nõn lưu lại từng cái dấu xanh.

Trước từng nói qua, Tư Tuấn người này yếu kém duy nhất, chính là chuyện tình nam nữ. Cậu trước đây chính là trang giấy trắng, theo Kỳ Hoán Thần lâu, tai độc mắt nhiễm mới có chút kiến thức, hành vi chiêu kỹ của những người này tuy rằng làm trơ trên, nhưng còn không đến nỗi buồn nôn.

Nhưng đồng cung giữa nam – nam cậu vẫn là lần đầu tiên được mở mang kiến thức, nhất là một trong hai người biểu diễn còn mặt mũi khó ưa như vậy, hành vi dâm loạn này khiến Tư Tuấn một trận buồn nôn, bụng đau đốn càng sâu, quả thực hít thở không thông.

Thực sự ngồi không yên, đang muốn đứng dậy đi ra ngoài hít thở không khí, Kỳ Hoán Thần nhích lại gần, đầu gác lên trên vai cậu, yếu ớt mở miệng: “Rất kỳ quái anh tại sao lại vui vẻ hỗn độn một chỗ cùng những kẻ hạ lưu này như thế?”

Trên người Kỳ Hoán Thần có hương rượu bran-đi hoa quả, hơi chút che đi mùi khó chịu trong phòng, khiến Tư Tuấn dễ chịu một chút. Cậu lấy lại bình tĩnh, hé môi, thấp giọng nói: ” Đích thực như vậy, đầu tư tình cảm là cần thiết, nhưng phải chọn đối tượng tốt mới được.”

Đám người theo Kỳ Hoán Thần lừa ăn lừa uống này, tất nhiên là đám lưu manh không có tác dụng gì nhất, chỉ có năng lực hãm hại lừa gạt ức hiếp phụ nữ và trẻ em, hơn nữa thấy tiền sáng mắt thấy lợi quên nghĩa, không kẻ nào có nhân cách nghĩa khí. Vô luận từ góc nhìn nào, cũng không cần thiết giao du, thậm chí không có giá trị lợi dụng. Thế nhưng Kỳ Hoán Thần một mực thích hỗn loạn một chỗ cùng những người này, mỗi tháng sẽ mời bọn họ ăn uống một trận lớn, ăn uống chơi gái đánh bạc thanh toán toàn bộ, quả

thực thành người coi tiền như rác của bọn họ.

Khó thấy được Tư Tuấn luôn luôn ồm trọng có bộ dạng giần dữ như vậy, Kỳ Hoán Thần nổi lên tâm tình đùa cợt: “Vậy cậu nghĩ, anh nên chọn đối tượng thế nào? Như cậu vậy?”

“Anh họ, anh không phải đã sớm lựa chọn tôi sao?”

“Vậy còn cậu? Cậu lựa chọn tôi sao?” Kỳ Hoán Thần ngửa đầu, thâm tình ngưng mắt nhìn Tư Tuấn, môi đỏ khẽ nhếch, mặt mày mỉm cười, một ngón tay để trên cơ ngực co dãn mười phần của cậu vẽ vòng vòng.

Động tác của Kỳ Hoán Thần như vậy hoàn toàn là khiêu khích, khiến Tư Tuấn đột nhiên đỏ mặt, khóe mắt nhìn đến tiểu nam kỹ bị hầu tử cởi đến nửa thân trần, nhất thời nghĩ Kỳ Hoán Thần quả thực so với người chuyên nghiệp còn có lực quyến rũ hơn.

“Thật ngây thơ!” Kỳ Hoán Thần cười đến càn hài lòng, bắt quá cuối cùng cũng buông tha Tư Tuấn căng thẳng đến thân thể đều cứng ngắc, hơi ngồi thẳng lại, ánh mắt quét một vòng trong phòng, dường như rất thoả mãn với cảnh tượng dâm mỹ trước mặt, thở dài nói: “Đây, mới là cuộc sống chân thực.”

“Cái gì?”

“Tất cả phát sinh trước mắt, mới là cuộc sống anh vốn nên có. Anh định kỳ tìm bọn họ tới, chính là muốn nhắc nhở chính mình, anh vốn là giống bọn họ.” Kỳ Hoán Thần đong đưa ly rượu, ánh mắt mê ly, trong thanh âm mang theo ý cười: “Mẹ anh là vũ nữ, cha anh là lưu manh, nếu không phải cha anh từ tiểu lưu manh thành đại lưu manh, anh có thể ngay cả bọn họ cũng không bằng... Loại như anh này không có tài năng gì, sâu một xã hội hết ăn lại nằm, sợ rằng kỹ năng mưu sinh duy nhất có thể sử dụng, chỉ sợ cũng là nằm ở dưới thân người khác bán đứng thân thể nhỉ?”

Nói rồi, khuôn mặt Kỳ Hoán Thần mang theo ba phần men say bảy phần đùa cợt tiến đến trước mặt Tư Tuấn, vui cười hỏi: “Em họ, cậu xem, anh và thiếu niên kia so sánh thì thế nào? Có tư cách làm đầu bảng hay không?”

Ngọn đèn chớp tắt chiếu vào trên mặt Kỳ Hoán Thần, đem ngũ quan vốn xuất sắc phụ trợ càng thêm mỉa mai, hàm răng trắng nõn khẽ cắn cánh môi ướm ất nhiễm vết rượu, thêm vài phần sợ hãi cùng yếu đuối.

Ánh mắt Tư Tuấn rất khó không bị khuôn mặt như vậy hấp dẫn, dường như cùng ánh mắt mê mang hơi nước của Kỳ Hoán Thần giao cùng một chỗ, một lát, mới mở miệng đúng trọng tâm: “Anh là người đàn ông đẹp nhất tôi từng thấy, chỉ dựa vào khuôn mặt cũng có thể có cuộc sống cấm y ngọc thực.”

“Phốc... Ha ha ha...” Kỳ Hoán Thần ngã vào sô pha, ôm bụng cười ha hả: “Cậu là nói anh trời sinh nên đi ra ngoài bán thân, không làm nam kỹ quả thực phung phí của trời sao?”

“Anh cũng không phải luôn trêu ghẹo tôi nên đi làm ngư lang sao?”

“Tiểu tử thôi, còn rất thích mang thù!” Kỳ Hoán Thần vỗ vỗ đầu Tư Tuấn một chút, đỡ tường đứng lên, một bên dụi mắt, một bên lão đảo lung lay đi về phía toilet.

Tư Tuấn nhìn theo bóng lưng hắn, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Cậu vẫn nghĩ, Kỳ Hoán Thần là một người vô cùng đơn giản. Một mặt tham lam hẹp hòi, nghĩ mọi cách hành hạ em trai tranh đoạt gia sản với hắn, một mặt phóng túng hưởng lạc, chìm đắm trong hoan ái tính dục. Tựa hồ thỏa mãn được hai mặt này, hắn liền không đòi hỏi theo đuổi thứ gì khác nữa.

Mà lời Kỳ Hoán Thần vừa nói, khiến Tư Tuấn ý thức được, kỳ thực Kỳ Hoán Thần từ một góc độ nào đó, là một người rất tỉnh táo. Nhưng chính là vì rất tỉnh táo, mới cảm thấy sợ hãi, lại bởi vì sợ hãi, mới muốn vùng vằng nắm chặt tất cả, thế nhưng chính hắn lại tỉnh táo ý thức được, hắn không có tài năng như vậy.

Thế là tiếp tục sợ hãi tiếp tục dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào...

Phát hiện một mặt mâu thuẫn như vậy của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn cư nhiên có một loại... cảm giác yêu thương đau lòng.

Thật giống như thấy một chú gà trống không ngừng giương cao lông vũ lộng lẫy, nỗ lực vỗ cánh, nhưng vĩnh viễn cũng không bay đến được độ cao của điều hâu.

7. Quyển 1 - Chương 3-2

Khi Kỳ Hoán Thần đi ra từ toilet, tóc mai ảm ướt, bước chân vững vàng hơn nhiều, tinh thần càng phấn chấn, lớn tiếng hét to chơi oản tù tì phạt rượu cùng đám người này.

Nhìn Kỳ Hoán Thần bộ dạng điên cuồng như vậy, Tư Tuấn không khỏi nhớ tới đêm mưa cậu vừa tới Kỳ gia kia. Cậu trốn bên ngoài ban công, Kỳ Hoán Thần đứng ở bên trong ban công, an tĩnh nhìn màn mưa mà ngẩn người, nếu trước đó không nhìn thấy hình dạng hắn tàn nhẫn ngược đãi em trai ruột, Tư Tuấn gần như nghĩ lầm đây là một quý công tử vô hại mà u buồn.

Kỳ Hoán Thần nói, nếu không phải Kỳ Sơn Hải cuối cùng phát đạt, có thể ngay cả những kẻ du côn này hắn cũng không bằng... Kỳ thực không phải, nếu hắn không phải con trai Kỳ Sơn Hải, chỉ là một đứa trẻ trong gia đình bình thường, vậy sẽ chỉ là một học sinh có chút kiêu ngạo nhưng cũng học hành chăm chỉ nghiêm túc nhỉ?

Bất quá chút trắng hoa này, hắn sẽ là bản tính không thay đổi, là một người đàn ông từ nhỏ đã định trước sẽ khiến người yêu hắn rơi nước mắt.

Khả năng chơi oản tù tì của Kỳ Hoán Thần thực sự không tốt, ngay sau đó liền bị rót không ít rượu, mơ màng màng cảm chén rượu uống một hơi cạn sạch, một tiểu tử bên cạnh hắn hét to một tiếng: “Ai Thần ca ”

“Ân?”

Tiểu tử kia muốn nói lại thôi, liên tục xua tay: “Không, không có gì.”

“Làm sao?” Kỳ Hoán Thần cầm lấy bình rượu đang muốn rót, nhìn kỹ, phát hiện kia không phải chén rượu của mình, nhất thời có chút buồn nôn.

Hắn không phải người có bệnh sạch sẽ, đổi thành là chén rượu của Tư Tuấn, hắn căn bản không thêm để ý. Thế nhưng những người này là loại người gì trong lòng hắn rất rõ ràng, ai biết có bệnh lung tung gì hay không a!

Tâm lý cùng sinh lý đều cảm giác khó chịu, Kỳ Hoán Thần mất hứng thú chơi đùa, mọi người thấy người bỏ tiền mời khách mất hứng, cũng không dám làm càn. Trước đây mỗi lần đều phải chơi đùa suốt đêm, lần này vừa qua nửa đêm tiệc rượu đã tàn.

Tư Tuấn không uống rượu, một bên lái xe một bên lưu ý Kỳ Hoán Thần nằm dài trên ghế phó lái.

Kỳ Hoán Thần là loại người say nhanh tỉnh cũng nhanh, mặc kệ uống bao nhiêu, say thành dạng gì, vào WC rửa mặt, gió thổi qua thì toàn bộ hơi rượu đều tan đi. Thế nhưng hôm nay hắn đã có điểm không bình thường, yếu đuối tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng đầu, gương mặt đỏ lên, môi khẽ nhếch, liên tục thở dốc từng ngụm.

Trở lại Kỳ gia, Kỳ Hoán Thần rửa mặt, để Tư Tuấn đỡ hắn vòng vo vài vòng trong sân, chậm rãi khôi phục chút tinh thần, lại uống một cốc sữa bò mới trở về phòng ngủ.

Ngày mai hắn phải tham gia một hoạt động ở trường, nếu say rượu khẳng định tình trạng sẽ rất tồi tệ. Vốn định tắm rửa lại ngủ tiếp, vậy mà nằm ở trên giường lật qua lật lại vẫn ngủ không được, thân thể nóng lên, nơi bụng dưới chậm rãi nổi lên phản ứng.

Trong đầu Kỳ Hoán Thần hiện lên thời điểm hắn cầm sai chén rượu kia, tên ngồi bên cạnh đó muốn nói lại thôi, nhất thời ý thức được chính mình đã uống rượu có trộn thuốc.

Đám đàn độn này!

Kỳ Hoán Thần ngồi dậy, giật mở áo ngủ, nhìn thứ giữa hai chân càng phát cao tinh thần, mắng hai câu thô tục, xuống giường đi tới phòng bên cạnh, đẩy cửa phòng ra: “Em họ, thức dậy, đưa anh đi tìm phụ ...”

Lời kể tiếp, khi nhìn đến Tư Tuấn mới từ phòng tắm đi ra, chỉ quần quanh một cái khăn tắm trắng ở bên hông, thân thể xích lỏa còn vài giọt nước không ngừng chảy xuống, tất cả đều kẹt lại trong cổ họng.

H

Kỳ Hoán Thần đột nhiên xông vào khiến Tư Tuấn lại càng hoảng sợ: “Anh họ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không, không có việc gì, anh đến xem cậu...” Kỳ Hoán Thần đóng cửa phòng, đi tới, bước chân dừng cách Tư Tuấn không được mười cm, hô hấp cực nóng phun lên bờ vai cường tráng của Tư Tuấn.

Tư Tuấn vô thức lùi lại, lại bị Kỳ Hoán Thần nắm cánh tay, ngay sau đó, ngón tay lạnh lạnh liền để ở ngực cậu, chậm rãi trượt xuống dưới, đảo quanh xung quanh rốn.

“Chỗ này... sao lại tụ máu ...”

“Chỉ là va chạm một chút.”

“Nơi khác còn có bị thương không?”

“Không có!”

“Xoay một vòng anh nhìn xem.”

“Anh họ...” Ánh mắt Kỳ Hoán Thần có chút không bình thường, Tư Tuấn bắt đầu hối hận, sau khi tắm để sát rượu thuốc mà không mặc áo ngủ.

Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn mắt Tư Tuấn, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Xoay!”

Tư Tuấn hơi hé môi, nhắm xuống kích động muốn chạy khỏi căn phòng khiến cậu cảm thấy hít thở không thông này, xoay một vòng tại chỗ.

Thân thể Tư Tuấn tuy rằng rắn chắc, nhưng bởi vì còn trẻ mà không thô cứng, bụng dưới bằng phẳng còn có sáu khối cơ bụng không rõ ràng, tựa hồ rất cường tráng, nhưng khi nghiêng người, có thể phát hiện thắt lưng kỳ thực rất nhỏ, phối hợp với cặp mông vểnh hình thành một độ cong mê người. Chuyển ra sau lưng, càng có thể thấy rõ ràng, giữa tấm lưng rộng, có một đường lõm không sâu không cạn, từ xương hông điệp* một đường hạ xuống dưới, thâm nhập vào giữa hai gò mông dưới khăn tắm.

(ta cũng chưa rõ là xương gì)*

Kỳ Hoán Thần nâng tay lên, khoát lên vai Tư Tuấn, xúc cảm trên da thịt màu mật ong nhẵn nhụi khiến hắn nhận không được ma sát qua lại, rồi mới dùng lực, ấn Tư Tuấn ngồi xuống giường, mở nắp chai rượu thuốc.

“Anh bôi thuốc giúp cậu.”

“Không cần ”

“Đừng lộn xộn!”

Tư Tuấn vừa muốn đứng dậy, Kỳ Hoán Thần liền đè ép lên, bàn tay nặng nề đặt trên vùng bụng bị thương của cậu.

“Ngô...” Tư Tuấn lập tức mất đi khí lực phản kháng, thân thể cong lại, tay chân hơi run, mồ hôi lạnh cũng chảy xuống từ thái dương.

Kỳ Hoán Thần đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, sau khi chà xát làm nóng, bàn tay dán lên bụng dưới Tư Tuấn, dọc theo đường vân cơ thể, xoa nắn qua lại, lực đạo lúc mạnh lúc nhẹ, không chỉ không làm tan máu bầm, trái lại tăng thêm đau đớn.

Tư Tuấn nắm cổ tay Kỳ Hoán Thần, một bên thở dốc nói: “Anh họ, tôi không sao, anh... anh quay về nghỉ ngơi đi!”

“Ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, còn nói không có việc gì?”

Kỳ Hoán Thần cười, di động bàn tay xuống phía dưới, đầu ngón tay mới dò xét vào khăn tẩm, cổ tay đã bị xiết một trận đau đớn.

“Anh họ... được rồi ... Rượu thuốc... Đã xoa quá nhiều!”

“Không đủ ... Còn không đủ nhiều...”

Kỳ Hoán Thần hơi nghiêng thân thể về phía trước, sức mạnh nửa người trên đều tập trung trên bàn tay, xuống ấn một cái, Tư Tuấn lập tức phát ra tiếng kêu thống khổ, bàn tay kiềm chế hắn vô lực buông ra.

Ngưng mắt nhìn người đang run rẩy dưới thân mình, trong đầu Kỳ Hoán Thần hiện lên hình dạng tiểu nam kỹ bị hầu tử đặt ở dưới thân kia.

Hoang mang rối loạn, khuất nhục, bất lực... Nếu như những biểu tình này xuất hiện trên gương mặt anh tuấn cương nghị của Tư Tuấn, thật là phong cảnh rất đẹp a!

Bàn tay trượt xuống dưới, hoàn toàn chui vào trong khăn tẩm, đầu ngón tay điểm nhẹ thứ đang ngủ đông trong bụi cỏ mềm mại của Tư Tuấn, quả nhiên thu được phản hồi rất tốt.

Tư Tuấn hai gò má ửng đỏ, con mắt trừng lớn, bấp thịch ở vai cùng cánh tay đều kéo căng, cuối cùng kiềm chế không được vùng nắm tay ra, nhưng bị Kỳ Hoán Thần nặng nề ấn xuống chỗ bị thương, lại mất lực đạo

cùng chính xác, vô lực buông xuống một bên.

Lặp lại vài lần, Tư Tuấn hầu như lực kiệt, chỉ có thể lệch đầu, thở dốc từng ngụm lớn, thân thể còn không ngừng co giật.

Kỳ Hoán Thần lại hoàn toàn trở lên hưng phấn, không chỉ là bởi vì tác dụng của thuốc.

Hắn từng có rất nhiều phụ nữ, dịu ngoan trình liệt thanh thuần xinh đẹp, thế nhưng không ai có thể cho hắn kích thích cường liệt như lúc này. Thân thể cường tráng như vậy, cánh tay hữu lực, rõ ràng có thể một quyền đã đánh ngất hắn, hiện tại lại chỉ có thể suy yếu nằm dưới thân hắn, run rẩy đợi số phận tàn khốc bái bố.

Khăn tắm bị đẩy ra, thân thể Tư Tuấn còn trẻ mà hoàn mỹ, lộ ra không sót gì trước mặt Kỳ Hoán Thần. Từ bờ vai rộng lớn, thắt lưng thon gầy mạnh mẽ đến hai chân thon dài, không một chỗ không hiển lộ rõ ràng lực nam tính cùng xinh đẹp.

Người này vóc người như điêu khắc cùng hơi thở thanh xuân mạnh mẽ, hoàn toàn không thể so sánh với thân thể ôn nhu của phụ nữ, nhưng lại khiến Kỳ Hoán Thần, cho tới nay chưa từng nảy sinh suy nghĩ gì khác với người đồng tính, cả người khô nóng, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Đầu tiên hấp dẫn hắn nhất, chính là đầu ngực phần nâu tương phản cực đại cùng màu da của Tư Tuấn, nhỏ nhỏ, như nụ hoa dính mưa ẩm ướt ngưng đọng.

Kỳ Hoán Thần tự nhiên không cách nào cự tuyệt mời gọi không tiếng động này, cúi người, nhẹ nhàng ngậm vào vật nhỏ nổi lên bên trái, đầu lưỡi như gió mềm mưa mỏng an ủi nụ hoa tịch mịch.

Nhưng mà động tác như vậy lại khiến người dưới thân tựa như cá chép sắp chết, kịch liệt giãy dụa.

“Không được buông! Kỳ Hoán Thần, buông!”

Cho dù Tư Tuấn đã bị đau đốn giẫy vò đến hô hấp cũng khó khăn, nhưng dùng hết khí lực cuối cùng giẫy dụa vẫn khiến Kỳ Hoán Thần rất khó khống chế. Hắn chỉ có thể toàn thân đều đặt trên người Tư Tuấn, dựa vào trọng lượng cơ thể miễn cưỡng duy trì ưu thế vị trí, một ngụm ngậm lại vành tai Tư Tuấn, một bên liếm mút một bên nỉ non: “Em họ, anh không cẩn thận, uống phải rượu pha thuốc, rất khó chịu a... giúp giúp anh đi...”

“Anh họ... anh bình tĩnh một chút, tôi đưa anh đi tìm phụ nữ...” Khẩu khí của Tư Tuấn hòa hoãn một chút, thế nhưng giẫy dụa cũng không buông lỏng chút nào, mắt thấy sẽ đẩy Kỳ Hoán Thần xuống.

“Không còn kịp rồi, anh đã không khống chế được chính mình!”

Kỳ Hoán Thần mất đi kiên nhẫn, một quyền nặng nề nện xuống vết thương của Tư Tuấn, khiến cậu hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn kia, hấp thụ hai khối đầu nhũ ướt át khiến hắn thêm muốn đến sung huyết sưng phù, hoàn toàn nở rộ, Kỳ Hoán Thần mới ngẩng đầu, ném cho Tư Tuấn một ánh mắt “trò hay sẽ bắt đầu”, xoay người cậu lại.

Đường cong sau cổ đến cuối xương sống của Tư Tuấn vô cùng xinh đẹp, cơ thịt bên vai cùng thắt lưng tràn ngập sức mạnh, tựa như một chú ngựa bướng bỉnh mạnh mẽ, mà Kỳ Hoán Thần sẽ là người đầu tiên thuần hóa.

Kỳ Hoán Thần cúi người phủ lên, một bên hôn lưng một bên tách hai chân cậu ra, ngón tay tìm kiếm tại khe mông, đầu ngón tay nhẹ đâm cái miệng nhỏ đóng chặt kia.

“Anh họ... Anh họ ... Kỳ Hoán Thần... Buông...”

Tư Tuấn nỗ lực muốn khép hai chân lại, Kỳ Hoán Thần đơn giản xen chân trái vào giữa hai chân cậu, hai tay nắm sườn thắt lưng, dùng lực đè xuống, khiến cho hai chân cậu tách ra càng rộng, vị trí bí ẩn triệt để bại lộ trước mắt Kỳ Hoán Thần.

Trước đây, Kỳ Hoán Thần chưa từng có bất luận huyền tưởng gì với nam tính, giờ khắc này, lại một chút tâm lý bài xích cũng không có. Ngón tay tham nhập huyết khẩu, cổ sức bắt đầu trều sấp, cảm giác căng chặt kia khiến kẻ kinh nghiệm phong phú như hắn cũng gấp rút không thể chờ đợi được, cũng làm trái tác phong trên giường trước sau ôn nhu săn sóc của hắn, không đợi mở rộng hoàn toàn, liền rút ngón tay ra, vén áo tẩm lên, đem thứ sưng đỏ sung huyết hung hăng đẩy vào, không lưu tình chút nào, cắm xuống đến cùng.

“A ” bị xen vào trong chớp mắt, Tư Tuấn ngửa đầu ra sau, trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó nặng nề ngã sấp trên giường, không còn tiếng động nào vang lên.

Kỳ Hoán Thần cho rằng cậu ngất đi, cúi sát lại nhìn xuống, Tư Tuấn vùi đầu vào trong đệm chăn, cho dù không nhìn thấy biểu tình, cũng có thể từ bỏ vai không ngừng run rẩy tưởng tượng ra khuất nhục cùng không cam lòng lúc này của cậu.

Tưởng tượng như vậy khiến mỗi một lỗ chân lông trên người Kỳ Hoán Thần đều giãn ra, phân thân đã xen vào lại trường lớn thêm vài phần, không để cho người dưới thân chút thời gian thích ứng nào, liền bắt đầu trều sấp mưa rền gió dữ.

Kỳ Hoán Thần chưa bao giờ biết, chính mình còn có một mặt tràn ngập dục vọng ham muốn ngược đãi như vậy. Thân thể cường tráng dưới thân hoàn toàn kích phát phần bạo ngược thú tính trong xương cốt hắn. Giống như tuyển thủ đã quen cưỡi ngựa thi đấu, đột nhiên gặp được chú ngựa hoang cuồng ngạo vô lễ ngông nghênh trên thảo nguyên, cái gì nhỏ nhả cái gì thân sĩ đều ném đến chín tầng trời, một lòng muốn chinh phục Vương trong loài ngựa này!

Cực hạn sướng khoái khiến hắn dù nhiều năm tung hoành tại hoan trường cũng mất đi kết cấu, mỗi một lần đều toàn bộ rời khỏi lại hung hăng sáp đến nơi sâu nhất, hoàn toàn biến thành loại hắn khinh bỉ nhất, trên giường chỉ lo chính mình sướng khoái, mà không nhìn cảm thụ của đối phương.

Mà loại căng chặt tinh tế chưa từng thể nghiệm qua này cũng khiến hắn cao trào sớm hơn dĩ vãng, cuối cùng sau một lần đâm vào thật sâu, phun ra dịch thể cực nóng vào trong cơ thể Tư Tuấn.

“A... thật thoải mái...” Kỳ Hoán Thần thở dài một tiếng, nặng nề ngã trên người Tư Tuấn, gương mặt dán vào tấm lưng trơn truột của Tư Tuấn, chậm chậm ma sát qua lại, hưởng thụ dư vị cao trào.

Chỉ chốc lát sau, thể lực hơi chút khôi phục, Kỳ Hoán Thần động cánh tay, chống đỡ thân thể đứng dậy, phân thân vẫn cắm trong cơ thể Tư Tuấn trượt ra, còn mang theo không ít bạch dịch đặc dính.

Xoay thân thể người dưới thân lại, Kỳ Hoán Thần cúi người muốn hôn môi Tư Tuấn đang đóng chặt mắt, lại bị một phát đẩy ra.

Tư Tuấn mở mắt, cũng không nhìn hắn, lệch đầu khàn giọng, lạnh lùng mở miệng: “Anh đứng lên.”

Cậu mang bộ dáng thiếu nữ thất tình này, chọc đến mức Kỳ Hoán Thần cười lớn, cúi đầu, sắc tình liếm liếm gương mặt Tư Tuấn, mặn mặn, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

“Em họ, còn chưa kết thúc đâu...”

Hai chân căn bản là không khép lại được lần thứ hai bị mở ra, bàn tay dọc theo thắt lưng đi xuống phía dưới, mạnh mẽ xoa nắn cặp mông co dãn mười phần, rồi mới nâng một chân Tư Tuấn lên, đặt ở trước người.

“A ”

Tư Tuấn vốn không phải một người mềm dẻo, tư thế như vậy khiến bắp thịt chân cậu bị kéo căng, bụng dưới bị đè ép, chỗ bị thương một trận co rút đau đớn, đau đến cậu hô hấp cũng ngừng lại.

Nhưng ngay sau đó, nơi vừa bị thương kia, cũng lần thứ hai bị xâm nhập.

Trước vẫn như đà điều dúi đầu vào trong chăn, tuy rằng rõ ràng biết chính mình đang bị một người đàn ông xâm phạm, nhưng đau đớn kia che phủ qua cảm giác khuất nhục. Thế nhưng lúc này đây, bị tiến nhập chính diện, khuôn mặt kẻ làm cản tại trong thân thể cậu ngay phía trên cậu, dung nhan tuấn tú hơi vẩn vơ, trong ánh mắt là dục vọng tràn đầy.

Cậu càng thêm cảm thụ rõ ràng, chính mình đang mở rộng bắp đùi bị xỏ xuyên qua, nguyên nhân khiến cậu thống khổ, cũng là suối nguồn khiến người thi bạo này vui vẻ.

Cậu phần nộ khó có thể chịu được thế nhưng lại vô lực giãy dụa, chỉ có thể nhắm mắt lại, đầu lệch một bên, chịu đựng đau đớn đau cùn cắt thịt.

Nhưng mà bụng dưới cùng mông thịt va chạm phát ra tiếng ba ba, mặc cậu phong bế thị giác cũng không cách nào trốn tránh tiến vào tai cậu, nhắc nhở cậu đang dùng tư thế cơ thể nhục nhã thế nào, bị người đàn ông này dùng tính khí một lần lại một lần xen vào nơi không nên thừa nhận những chuyện này.

Cậu muốn khóc muốn khàn rống, thế nhưng làm những cử động này ngoại trừ khiến kẻ thi bạo càng thêm kích thích ra, không có bất luận tác dụng gì, sẽ không ai đến cứu cậu. Trừ phi có thể trở lại thời gian mẹ còn sống, trở lại thời điểm kia có người bảo hộ có người thương yêu, có thể tùy hứng làm nũng, thời niên thiếu hạnh phúc nhất.

Ký ức tốt đẹp có thể che đậy trang hoàng hiện thực tàn khốc, khi trong đầu cậu xuất hiện hình ảnh chính mình dựa sát vào trong lòng mẹ, thân thể theo tiết tấu Kỳ Hoán Thần và chạm lần sau mạnh hơn lần trước mà lắc lư như lục bình, phẳng phát như cũng về tới thời trẻ con đang đùa trên nôi.

Ngủ thôi... Ngủ thôi, sẽ không phải cảm thấy nhục nhã sẽ không phải đau đớn, sáng mai tỉnh lại, sẽ phát hiện đây tất cả đều chỉ là một hồi ác mộng...

8. Quyển 1 - Chương 4-1

Khi Tư Tuấn lại mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, cậu nhìn trần nhà, nằm thêm mười phút, mới chậm rãi ngồi dậy.

Chấn trượt xuống đến bên hông, hơi cúi đầu, trước ngực đỏ sẫm một mảng.

Không có dũng khí nhìn đồng hồ hỗn độn nơi hạ thân, Tư Tuấn vén chăn xuống giường, đi nhanh về phía phòng tắm ... Đau đớn có thể quên, thế nhưng theo bước chân cậu, dịch thể bạch trọc không ngừng chảy xuống từ giữa hai chân, một lần nữa nhắc nhở cậu, tất cả phát sinh đêm qua, không phải ác mộng, mà là hiện thực không thể trốn tránh.

Đi vào phòng tắm, tấm gương lớn chiếm nửa bức tường khiến một thân hỗn độn của cậu không hề che dấu chút nào, hiện lên trong tầm mắt... Tư Tuấn nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng, hít sâu vài lần cũng không cách nào bình tĩnh, hung hăng đâm một quyền lên tường.

Nhưng mà một quyền phát tiết phần nộ này, lại động đến vết thương ở bụng cùng nơi tư mật, dưới đau đớn kịch liệt, Tư Tuấn căn bản đứng không vững, chỉ có thể quỳ một gối xuống mặt đất, đầu dựa vào tường, thở dốc từng ngụm lớn.

Đau đớn dần dần lui, những thứ bị đau đớn che phủ, di chứng dính bả cùng sưng thũng nhục nhã càng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Tư Tuấn mở vòi hoa sen, nước lạnh leo trực tiếp phun xuống, tựa hồ mang theo tác dụng xoa dịu đau nhức,

vết thương sau hông cũng bị đông lạnh tê liệt.

Đỡ tường đứng lên, điều chỉnh nước ấm, Tư Tuấn bắt đầu cẩn thận rửa sạch thân thể.

Cứ như vậy, cậu lại phải nhìn thẳng vào những vết tích đầy người... Lạnh tingle, lạnh tingle! Vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không thể đánh mất lý trí, càng không thể bởi vì hành vi vô liêm sỉ của người khác mà tăng thêm gánh nặng cho chính mình.

Một lần lại một lần nhắc nhở chính mình như vậy, điều chỉnh tâm tình, cuối cùng trước khi hư thoát, đem thân thể hoàn toàn tẩy rửa sạch sẽ, gồm cả... vị trí đã thừa nhận quá nhiều dịch thể kia.

Thay xong quần áo đi ra cửa phòng, Kỳ gia tất cả như thường.

Nhóm người hầu đang chăm chú chà lau thang lầu tay vịn, thấy hần đều dừng lại công việc để chào hỏi, giống như là một đại gia tộc gia giáo thâm nghiêm.

“Biểu thiếu gia, đại thiếu gia sáng sớm đã ra ngoài, lúc gần đi đại thiếu gia có dặn dò, cậu muốn tìm ngài ấy thì đến trường học.”

“Được.”

Cậu đương nhiên muốn đi tìm Kỳ Hoán Thần. Ngày hôm qua tuy rằng cậu bị thương, nhưng nếu không bị Kỳ Hoán Thần chiếm cơ hội trước, đè ép vết thương của cậu, cậu tuyệt đối không có khả năng trở nên yếu đuối có thể bắt nạt như vậy. Hiện tại tuy rằng vết thương của cậu còn chưa tốt, thế nhưng đối phó Kỳ Hoán Thần vẫn là dư dả!

Tư Tuấn không để ý thân thể có bệnh nhẹ, chạy nhanh ra ngoài, khi bước khỏi cửa vừa vặn đụng phải Kỳ Tử Gia đang muốn đi vào.

Chân còn đang run lên, Tư Tuấn dưới chân không ổn định, thiếu chút nữa té ngã, Kỳ Tử Gia nhanh tay nhanh mắt đỡ thắt lưng cậu.

“Cẩn thận!”

“Cảm ơn.” Tư Tuấn hơi lui về phía sau, có chút thô bạo đẩy tay Kỳ Tử Gia ra.

Trải qua chuyện đêm qua, lúc này Tư Tuấn đối với đụng chạm đồng tính đặc biệt miễn cảm, thế nhưng đối với người không biết chuyện mà nói, cậu hành động như vậy không thể nghi ngờ là không thân thiện.

Tư Tuấn phản ứng lại, đang muốn giải thích, lại đối diện ánh mắt quan tâm của Kỳ Tử Gia.

Cho dù tâm tình rất kém, Tư Tuấn vẫn nở nụ cười. Kỳ Tử Gia người này, đôi khi rất miễn cảm, đôi khi rất thần kinh thô, nhưng cố ý hai điểm cực đoan này đều xuất hiện rất hợp thời gian, cảnh giác như dã thú lại nguyên ý tin cậy như đứa trẻ.

Kỳ Tử Gia cất bước vào cửa, nhẹ giọng nói: “Anh... tinh thần không tốt lắm.”

“Khí sắc của cậu cũng không ra sao cả.” Tư Tuấn gật đầu, cậy mạnh chạy ra ngoài.

Bọn họ tuy rằng ở dưới cùng một mái hiên, nhưng Kỳ Tử Gia cố ý trốn tránh Kỳ Hoán Thần, mà Tư Tuấn luôn ở cùng một chỗ với Kỳ Hoán Thần, bởi vậy cũng không thường gặp, chỉ là thỉnh thoảng đối mặt, rất xa nhìn nhau, ánh mắt hai bên đều là thân thiện.

Vừa gặp thoáng qua, Kỳ Tử Gia tựa hồ so với nửa năm trước mới gặp gỡ thì cao lên không ít, nhưng vẫn rất gầy, gương mặt trắng nõn có chút phiếm xanh, có thể thấy được những ngày qua cũng không thoải mái.

Mặc dù là một mảnh hổ bị thương... sống cùng Kỳ Hoán Thần như sói đối từng bước ép sát, sao có thể có giây phút yên lặng đây?

Thời khoá biểu của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn hầu như đều biết rõ, toàn bộ buổi sáng hôm nay hẳn cũng không có lớp. Tư Tuấn tới trường học, nhất thời không biết nên đi nơi nào tìm hắn.

Kỳ Hoán Thần xem như là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, Tư Tuấn mỗi ngày tới đón hắn, tự nhiên cũng có người nhận ra được, thấy cậu lưỡng lự hồi lâu bên ngoài giảng đường, nữ sinh tốt bụng tiến lên nói: ” Học trưởng Kỳ Hoán Thần tham gia hội diễn tại phòng khách nhà văn hoá số 2!”

Theo chỉ điểm, Tư Tuấn đi tới trước cửa phòng nhạc nhà văn hoá, hít một hơi thật sâu, hai tay đẩy ra cửa lớn đóng chặt.

Đại sảnh âm nhạc cổ điển, trần nhà vòng cung cong cong, đang tiến hành biểu diễn nhạc giao hưởng, tuy rằng là giáo diễn, quy mô cũng không nhỏ, hơn mười người trên sân khấu, Tư Tuấn liếc mắt liền thấy được Kỳ Hoán Thần.

Hắn mặc áo đuôi tôm màu đen vừa người, đứng trong tổ nhạc dây, đang nâng đàn vi-ô-lông, vung cánh tay tham gia diễn tấu.

Tư Tuấn từng thấy đàn vi-ô-lông trong phòng Kỳ Hoán Thần, nhưng chưa từng thấy hắn luyện tập, vì thế tự nhiên xem nó như cây đàn dương cầm tam giác chưa từng có người nào đàn trong phòng khách Kỳ gia, vật trang trí để phô trương khí chất.

Không nghĩ tới Kỳ Hoán Thần thật sự biết kéo đàn vi-ô-lông, tựa hồ còn rất chuyên nghiệp, đứng ở vị trí dẫn đầu tổ nhạc dây.

Lúc này hắn nghiêng đầu, nhắm mắt lại, nét mặt an nhàn tĩnh thuần, như một tinh linh trầm ngâm trong nốt nhạc... Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng ra khuôn mặt này đêm qua bị dục vọng thao túng, là có bao nhiêu vụn vẹo cùng bạo ngược.

Thanh âm mở cửa không lớn, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, thế nhưng người toàn bộ tình cảm hẳn là đều tập trung vào diễn tấu kia, lại mở mắt, đường nhìn chuẩn xác tập trung trên người Tư Tuấn, ánh mắt điềm tĩnh nhu hòa, khóe miệng xao động xuất ra một nét tươi cười trong suốt, lại chuyên tâm tập trung tinh thần diễn tấu.

Kỳ Hoán Thần là một người thích phóng điện loạn xung quanh, Tư Tuấn vẫn oán thầm hẳn là một trạm phát điện di động, tự nhận đã miễn dịch với điện lưu của hắn. Thế nhưng một ánh mắt vừa rồi, lại hoàn toàn không giống với ánh mắt bình thường.

Thường ngày Kỳ Hoán Thần là mị hoặc, tựa như hoa thuốc phiện, mỹ lệ nhưng nguy hiểm. Mà Kỳ Hoán Thần vừa rồi, lại tựa như thay da đổi thịt, trong ánh mắt không có tận lực khiêu khích, không có giả vờ phong lưu, suốt ngày bao phủ mông lung kia. Như sương mù trong sơn cốc mùa đông không gặp ánh mặt trời, cũng biến thành thác nước thanh tuyền khuấy động lên mênh mông hơi nước.

Kỳ Hoán Thần ngoài ý muốn như vậy, khiến Tư Tuấn nhất thời không biết làm sao, trong đầu lộn xộn không tập trung được lực chú ý, vì thế đứng ngốc thật lâu. Mãi đến khi thất lực một đêm vất vả mà sinh bệnh không chịu nổi đứng lâu, phát ra đau nhức kháng nghị mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Tại đại sảnh âm nhạc rộng mở sáng sủa đột nhiên cảm thấy hô hấp đình trệ khó khăn, Tư Tuấn nắm tay, xoay người ra khỏi đại sảnh, tìm một bậc thang bên ngoài ngồi xuống, mặc dù động tác không mạnh, nơi bí ẩn vẫn một trận đau đớn nóng rát.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, đã trải qua mê man oán hận phần nộ... Hiện tại gặp được Kỳ Hoán Thần, trái lại bình tĩnh không ít.

Cậu lúc trước giống như bò tót, phần nộ vọt qua truy đuổi vãi đỏ, nhưng vãi đỏ vén lên cái gì cũng không có, người đấu bò tay cầm vãi đỏ còn đang mỉm cười đợi cậu tiếp tục tức giận. Vãi đỏ đối với bò tót, chính là tượng trưng cho nhục nhã, là mục tiêu phải phá hủy, mà với người đấu bò, bất quá là món đồ chơi nhỏ trong tay để bốn cột bò tót mà thôi.

Chuyện phát sinh đêm qua, cũng là như vậy. Cậu phần nộ, nhìn trong mắt Kỳ Hoán Thần, rất có thể chẳng là gì cả.

Một người phóng đảng như vậy, đừng nói là uống rượu lại ăn nhằm thuốc kích thích, coi như là nhất thời cao hứng ra tay với một người đàn ông, cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Cho nên, sau khi đã trải qua chuyện tối hôm qua, Kỳ Hoán Thần vẫn có thể tuân tự tham gia hội diễn, tâm tình bình tĩnh diễn tấu, trong lòng không hề áy náy mỉm cười với cậu.

Thậm chí cười, so với ngày xưa càng đẹp.

Đang nghĩ lung tung, phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Kỳ Hoán Thần đi tới phía sau Tư Tuấn, khom thắt lưng, khuôn mặt đẹp tiến đến gần sát, “Em họ, sao không nghe hết? Anh diễn tấu không tốt sao?”

Tư Tuấn không khỏi ngừng thở, hai tay nắm chặt, tuy rằng trải qua tự mình khuyên giải nghĩ thông suốt rất nhiều, nhưng lúc này vẫn có xung động hung hăng cho một quyền lên gương mặt tươi cười như hoa này.

Thế nhưng cậu cũng hiểu rõ, một quyền này của mình đánh ra, nửa năm qua ngoan ngoãn phục tùng đối lấy cuộc sống bình lặng này, sẽ hoàn toàn hóa thành hư ảo.

Kỳ thực cần gì như vậy?

Chuyện tình đêm qua, đích thật là khuất nhục, nhưng đối đàn ông mà nói, kỳ thực cùng với bỗng nhiên trúng một ám quyền bản chất không có gì khác nhau, cậu thực sự không cần phải ... như con gái bị Kỳ Hoán Thần thương tổn âm ỉ tranh cãi, thương tâm muốn chết.

Làm như vậy có thể đạt được mục đích gì? Đem kẻ phạm tội cưỡng gian xử theo pháp luật? Hay là bắt Kỳ Hoán Thần phụ trách?

Nghĩ vậy, Tư Tuấn cư nhiên nở nụ cười, càng nghĩ chính mình thật sự là một người cam chịu số phận lại nghĩ thoáng, “ưu điểm tính cách” như vậy nhất định có thể cho chính mình an ổn sống đến chết già đi!

Đứng lên, Tư Tuấn biểu tình bình tĩnh hỏi: “Đi về sao?”

Như là rất bất ngờ đối với phản ứng của cậu, Kỳ Hoán Thần nhất thời không có đáp lời, nghiêng ngẫm nhìn chăm chăm quan sát Tư Tuấn một lát, mới nói: “Tư Viễn hẹn anh đi leo núi, hiện tại chờ anh ở quán bar, đi đón hẩn trước.”

Trên người Tư Tuấn còn rất khó chịu, đừng nói leo núi, ngay cả bước đi hai chân đều có chút run, nhưng cậu vẫn không có dị nghị theo Kỳ Hoán Thần đi đến bãi đỗ xe.

Vườn trường đại học cảnh vật rất tốt, khắp nơi đều là bóng cây đường nhỏ. Kỳ Hoán Thần ngày hôm nay tâm tình tựa hồ đặc biệt vui vẻ, nhảy vài bước trên ô đá phiến vuông cùng thắm cổ đan xen trên đường, xoay người, vươn tay chỉ cổ Tư Tuấn, cười hì hì nói: “Em họ, nơi này của em có khối ô mai...”

“Đừng chạm vào tôi!”

Một khắc đầu ngón tay chạm tới da kia, Tư Tuấn cũng không cách nào tự động kiềm chế, phần nộ ngập tràn trong lòng cuộn trào mãnh liệt, dùng đủ toàn lực vung tay xuống. Kỳ Hoán Thần cả người giống như cầu lông hung hăng bị đánh ra, bay lên cao ngã trên mặt đất.

Cuối cùng... vẫn là cùng hấn xé rách mặt nạ.

Tư Tuấn bất quá là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi, cậu trầm ổn như thế nào, lại cân nhắc thời thế như thế nào, cũng không cách nào biến chính mình thành con rối không có hỉ nộ ái ố.

Cậu rộng lượng, cậu thích ứng trong mọi tình cảnh, cậu chấp nhận số phận an bài cùng không công bằng, không có nghĩa là tiếp thu người khác tùy ý coi khinh!

Kỳ Hoán Thần... Anh dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì làm ra loại chuyện tình làm nhục tôn nghiêm người khác này còn dám vui cười khiêu khích?!

Kỳ Hoán Thần quỳ rạp trên mặt đất nửa ngày mới lấy tay cánh tay chống đỡ ngồi dậy, mái tóc mất trật tự, khoe miệng rạn nứt, nửa bên mặt trái nhanh chóng sưng lên, rất chặt vật.

Tư Tuấn ngực cao thấp phập phồng, hung tợn theo dõi hấn, đợi hấn giây tiếp theo miệng ra ác ngữ, suy nghĩ nên đem hấn ấn trên mặt đất xé rách miệng hấn, hay là dứt khoát một cước đá nát nghiệt căn của hấn!

Mà người vốn nên nổi giận chửi ầm lên, cứ nhiên ngoài ý muốn an tĩnh đứng lên. Một lát Kỳ Hoán Thần mới ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt căm thù của Tư Tuấn, môi nhúc nhích, phát thanh âm như làm nũng: “Xin lỗi!”

Tư Tuấn sững sốt một chút, gần như hoài nghi là mình nghe thấy ảo giác.

“Em họ, xin lỗi nha...” Trong cặp mắt đẹp như hoa đào kia ngập tràn hơi nước, gương mặt sưng đỏ khiến cho hấn thoát nhìn đặc biệt đáng thương, tựa như đứa bé làm sai chuyện bị người lớn trách cứ mà ủy khuất.

Tư Tuấn nhất thời có chút luống cuống... Cậu chưa bao giờ gặp qua hình dạng Kỳ Hoán Thần nhận sai.

Mặc kệ hấn là quá nông cạn mà dùng kiêu ngạo để thể hiện ưu việt, hay là quá thanh tĩnh mà cần kiêu ngạo để che giấu lòng tự ti, hấn biểu hiện ra ngoài, chính là kiêu ngạo không hề có đạo lý. Thậm chí khi phụ nữ bị hấn vứt bỏ khóc nháo không ngớt, hấn cũng kiêu ngạo ngay cả một an ủi có lẽ cũng không muốn cho.

Kiêu ngạo vô nghĩa này đã định trước Kỳ Hoán Thần không cách nào trở thành một kiêu hùng có lòng dạ có thủ đoạn, hấn chỉ có thể là một đại thiếu gia ương ngạnh chỉ để ý chính mình thoải mái.

Tư Tuấn thậm chí cho rằng, cho dù là mất đi tất cả, Kỳ Hoán Thần cũng sẽ không mất đi kiêu ngạo của

hắn... Vì thế, hắn hiện tại tỏ ra yếu thế, mặc kệ là thật tâm hay là hư tình giả ý, đều cũng đủ khiến Tư Tuấn cảm thấy mê man.

“Em họ...”

Một bàn tay thon dài trắng nõn vươn ra, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, một bộ biểu tình như đứa nhỏ vừa học đi không thận té ngã.

Thấy Tư Tuấn không có phản ứng, Kỳ Hoán Thần lông mi nâng lên, phát ra tiếng hít khí tê tê: “Đau quá...”

“Quên đi.”

Tư Tuấn cầm bàn tay kia, kéo hắn lên.

Không hối hận xung động xuống tay đánh hắn, thậm chí dự định xấu nhất làm cá chết lưới rách, thế nhưng thái độ của Kỳ Hoán Thần, lại khiến cậu không muốn tính toán thêm.

Trên quan niệm giới tính, Kỳ Hoán Thần cũng không cao cấp hơn bao nhiêu so với cẩu đang kỳ động dục (*:// ko phải em*), bởi vì bị con chó ôm đùi làm phiền mà không đội trời chung với chó, lý do như vậy ngay cả chính mình cũng cảm thấy buồn cười.

Cho nên, quên đi.

9. Quyển 1 - Chương 4-2

Vài ngày sau vị trí bí ẩn kia không còn đau đớn, Tư Tuấn cũng quyết định không nhắc lại mọi chuyện đêm đó, tựa hồ như hết thấy thương tổn sự kiện kia gây ra cho cậu, đều đã phát tiết hết theo một quyền kia.

Mà từ góc độ di chứng thân thể mà nói, chuyện này tạo thành thương tổn với Kỳ Hoán Thần thậm chí còn lớn hơn so với Tư Tuấn.

Mặt Kỳ Hoán Thần mấy giờ sau liền sưng lên một vòng lớn, hắn sĩ diện tròn nửa tháng xin nghỉ bệnh không đi học. Khóe miệng vỡ khiến hắn chào hỏi cũng không lưu loát, ngay cả răng hàm cũng bị lỏng, bác sĩ nói nếu hắn không nhổ để trồng răng giả, thì không bao giờ có thể dùng răng bên trái nhai đồ ăn cứng nữa, cho dù như vậy khoảng mười năm răng hàm cũng sẽ rụng ra.

Tư Tuấn cùng Kỳ Hoán Thần đi khám nha khoa, nghe đến mấy hậu quả này, cũng không có vui vẻ đã trả được thù gì.

Bất kể Kỳ Hoán Thần trong lòng nghĩ gì, sau này sẽ làm thế nào, Tư Tuấn nói quên đi, chính là quên đi.

Cậu sẽ không ‘âm phụng dương vi’, cũng sẽ không chờ thời cơ trả thù, mặc dù trong lòng đã có gai đâm, cũng sẽ không dây dưa thêm với Kỳ Hoán Thần. Cậu chỉ là càng thêm nỗ lực rèn luyện thân thể, học tập các loại kỹ xảo vật lộn, cậu muốn trở nên càng mạnh, sẽ không đơn giản bị thương, không để chính mình mất đi năng lực phản kháng, không để cho bất luận kẻ nào có thể thừa cơ lợi dụng.

Mặt Kỳ Hoán Thần sau khi tiêu sưng, nhanh chóng khôi phục sinh hoạt của hoa hoa công tử (*play boy*), thậm chí ngày càng thậm tệ hơn, vài ngày lại đổi phụ nữ, rất có điều bù đắp cuộc sống hòa thượng thanh tâm quả dục hơn nửa tháng trước.

Trước đây Tư Tuấn có chút oán thâm hấn phóng túng như vậy, hiện tại nhưng lại cảm giác thả lỏng... Nói cho cùng, phát sinh chuyện như vậy cũng không có khả năng trong lòng hoàn toàn không có khúc mắc.

Mà Kỳ Hoán Thần so với Tư Tuấn thì tự nhiên hơn nhiều. Hiển nhiên đối với Kỳ Hoán Thần mà nói, làm tình căn bản là chuyện bình thường như ăn cơm uống rượu, mặc dù là người quen ăn ngọt thỉnh thoảng ăn cay một lần, cảm giác mới lạ cũng chỉ có thể giữ đến trước bữa cơm mới.

Điểm này coi như là trong dự liệu của Tư Tuấn, thế nhưng khiến cậu bất ngờ chính là, Kỳ Hoán Thần lòng dạ cũng không rộng lượng, thậm chí có thể nói hẹp hòi, phản ứng với một quyền kia cũng rất bình thản.

Tư Tuấn vốn tưởng rằng ngày đó Kỳ Hoán Thần tỏ ra yếu thế chỉ là kế sách tạm thời, mình nhất định phải trả giá lớn. Thế nhưng không nghĩ tới Kỳ Hoán Thần vậy mà nuốt xuống cục tức này, ngay cả khi mặt sưng phù chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cũng không oán giận.

Duy nhất một lần đề cập đến sự kiện kia, chính là khi Trầm Tư Viễn hiếu kỳ chạy tới thăm bệnh, một bên vỗ bàn cười to hấn như đầu heo, một bên hỏi là nữ trung hào kiệt nào vì dân trừ hại. Kỳ Hoán Thần có thâm ý khác lếc mắt nhìn Tư Tuấn, trêu ghẹo nói: “Thường đi trên bờ sông, sao có thể không ướt dầy chứ!”

Bởi vì câu này, Tư Tuấn ở trung tâm tập thể hình đánh bao cát mấy giờ, cuối cùng sau khi đánh ra một quyền cũng hư thoát quỳ một gối xuống mặt đất.

Hai tay chống đất, nhìn sàn nhà bị mồ hôi làm ướt nhẹp, Tư Tuấn cười khổ rộ lên.

Đột nhiên hoài nghi mình phản ứng mạnh như vậy có phải “tự mình đa tình” hay không, trong tiềm thức còn lo lắng Kỳ Hoán Thần có ý đồ với mình, kỳ thực đứng ở góc nhìn của đối phương, một đêm không tốt kia đối Kỳ Hoán Thần mà nói, cũng là một trải nghiệm ác mộng đi!

“Cậu luyện tập không điều độ như vậy rất dễ bị thương.” Trâu Kiệt đi tới, đem một cái khăn mặt phủ lên đỉnh đầu ướt sũng của Tư Tuấn.

Bởi vì ngộ thương cậu mà trong lòng hổ thẹn, Trâu Kiệt càng hết lòng chỉ dạy cho Tư Tuấn, không riêng gì kỹ xảo vật lộn, còn bao gồm thể năng, huấn luyện tâm thái cùng thực chiến, nghiêm nhiên đã thành chuyên gia huấn luyện của Tư Tuấn.

Cởi ra áo mỏng ướt sũng mồ hôi, Tư Tuấn cúi đầu nhìn cơ bắp tương đối phát triển trên cánh tay. Trải qua huấn luyện trong khoảng thời gian này, sức mạnh và tốc độ của cậu trong thời gian ngắn đều tăng lên vượt bậc, nếu như hiện tại cậu phần nộ đánh ra một quyền không khống chế được, kết quả của Kỳ Hoán Thần sợ rằng không chỉ là lung lay răng, mà nhẹ thì chấn động não, nặng thì đi đời nhà ma.

Cơ thể có thể bảo vệ cậu ở mức độ lớn nhất không bị thương tổn, cũng có thể giúp cậu trong tình huống bất lợi nhất một chiêu chế địch. Thân thể cường tráng khiến Tư Tuấn càng an tâm, cậu cho rằng chính mình đã không còn bị uy hiếp, thế nhưng về sau mới dần dần hiểu rõ, cái gọi là uy hiếp, chính là chẳng những không bỏ được, mà còn tồn tại cùng sinh mệnh.

Đi tắm rửa, thay áo khoác thể thao khô mát, Tư Tuấn đi bộ đến trường học thực hiện chức trách tài xế, rất xa liền thấy một đám nữ sinh mặc đồng phục cao trung vây quanh Kỳ Hoán Thần, lú lú hỏi gì đó.

Khả năng biểu diễn của Kỳ Hoán Thần trước sau như một luôn hồng hét, sợ rằng đám tiểu nữ sinh trong mắt chỉ có mỹ nam tử kia, nhìn không ra vị sinh viên ca ca nỗ lực lộ ra tươi cười này đã buồn bực đến hận không thể đem các cô một cước đuổi đến phòng giải phẫu Viện Y học bên cạnh!

Thấy Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần giống như thấy được cứu tinh, bỏ lại đám nữ sinh chạy tới, ôm cổ Tư Tuấn, một bên nói với các tiểu nữ sinh “Thật ngại quá, bạn anh tìm anh có việc gấp!” một bên túm cậu đi nhanh đi ra ngoài.

“Cậu cuối cùng cũng tới, anh sắp bị mấy tiểu nha đầu này phiền chết, nếu không phải trong đó có cháu gái phó hiệu trưởng, ai để ý họ!”

Tư Tuấn nhìn đám nữ sinh này lưu luyện không rời, các cô tuổi tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ tiêu trí tương mạo.

Như nhìn ra ý nghĩ của cậu, Kỳ Hoán Thần bĩu môi nói: “Anh không có hứng thú đối với nha đầu chưa đủ lông đủ cánh.”

Nhìn lại, phạm vi Kỳ Hoán Thần săn lùng tình ái rất rộng rãi, tuổi nhỏ không phải không có, nhưng đích xác rất ít ra tay với học sinh phổ thông. Phỏng chừng là thời trung học cũng rất được hoan nghênh, loại hình nên đùa đùa đã chơi đùa qua, đã sớm miễn dịch đối với thiếu nữ thanh thuần mặc đồ thủy thủ, một điểm cảm giác kích thích cũng không tìm được.

Đang nghĩ ngợi, cánh tay đột nhiên bị khoá lại, Kỳ Hoán Thần rút cổ nhích lại gần bờ vai cậu. Thân thể Tư Tuấn rõ ràng cứng ngắc một chút, tin tưởng Kỳ Hoán Thần cũng cảm giác được, nhưng hắn không buông ra ngược lại dán đến càng chặt.

“Gió lên rồi, lạnh quá.”

Đã là cuối thu, mặc dù nơi ven biển miền nam ôn hòa, Kỳ Hoán Thần chỉ mặc một cái áo đơn như vậy vẫn khó có thể chống lạnh, huống chi thân thể hắn còn hư hàn.

Cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy cần cổ trắng nõn cũng bị đông lạnh đến đỏ. Vì thế Tư Tuấn không có tránh ra, chỉ là bước chân nhanh hơn, một đường chạy chậm kéo Kỳ Hoán Thần lên xe.

Mở điều hòa, gió ẩm thổi qua, Kỳ Hoán Thần cả người thoải mái, nắm tay chống mặt hướng về phía Tư Tuấn mỉm cười: “Có em trai như cậu thật là hạnh phúc, vừa tài xế vừa bảo tiêu vừa làm áo bông, quả thực ‘phu phục hà cầu’*!”

*(*còn cầu gì khác. Nhưng ta thích để như vậy, Thần ca có thâm ý a, PHU a.hehe)*

Tư Tuấn phải thừa nhận, khi Kỳ Hoán Thần mỉm cười như vậy rất có mị lực, đối thành phụ nữ bị một đôi mắt hoa đào ẩn tình đưa tình nhìn chăm chăm như vậy, thì dù biết rõ đây là một ngọn lửa bùng cháy sẽ tổn thương mình, cũng sẽ dừng cảm quên mình mà nhào qua nhỉ?

“Đi bên cạnh đón người, đêm nay anh phải tham gia một vũ hội hoá trang, cậu sáng mai đến nhà cô ấy đón anh là được.”

Bạn gái mới nhất của Kỳ Hoán Thần là một bác sĩ lâm sàng của Viện y học bên cạnh, người phụ nữ kia lớn lên rất đẹp nhưng vẫn không người hỏi thăm, có người nói cô ấy thích nhất dùng dao phẫu thuật gọt hoa quả, dùng xương người làm xích khóa. Tính cách cổ quái này cùng ham mê khiến người đàn ông khác sợ hãi còn không kịp, đối với Kỳ Hoán Thần mà nói cũng là hấp dẫn cực đại.

Cho tới bây giờ hắn còn chưa thành công, bắt quá đêm nay hắn là sẽ thành chuyện tốt.

Buổi sáng ngày thứ hai, Tư Tuấn đến nhà nữ bác sĩ đón người, vốn tưởng rằng phải chờ một lát, vậy mà cậu vừa dừng xe Kỳ Hoán Thần liền xuất hiện. Một đêm phong lưu, người vốn hắn là thần thái sáng láng ngoài ý muốn có chút phờ phạc, vừa lên xe, phải dựa vào cửa xe híp mắt ngủ gà gật.

Trạng thái như vậy thực sự không tốt, nhất định là bị ép khô còn không được thỏa mãn.

Sau khi đưa Kỳ Hoán Thần đến trường học, Tư Tuấn dọc theo đường nhỏ đi đến trung tâm tập thể hình, một trận gió thổi qua, vài miếng lá khô rơi rụng xào xạc trước mắt.

Khi cậu tới đây còn là đầu xuân, mắt thấy ngọn cây từ vàng chuyển xanh lại chuyển vàng, chỉ chớp mắt rời nhà đã hơn tám tháng.

Bến tàu bên kia Kỳ Sơn Hải không phải người sang phụ trách, đương nhiên phải cũng vô dụng, nếu như dồn ép bọn Viên Kính đến nóng nảy, làm không tốt còn có thể âm ỉ không thể văn hồi, huống hồ có hạt nhân là cậu trong tay, tiền lời của bến tàu chia ra nộp lên không ít.

Chỉ là ngày tháng ăn nhờ ở đậu như thế này khi nào mới kết thúc đây?

Hiện nay thái độ Kỳ Sơn Hải với cậu cơ bản chính là không nhìn đến, thấy cậu thành tiểu tùy tùng của Kỳ Hoán Thần cũng không có bất luận ý kiến gì, đây là quan sát hay là kéo dài?

Tư Tuấn suy đoán ý nghĩ của Kỳ Sơn Hải, rốt cuộc là dự định sau khi mài mòn nhuệ khí, bồi dưỡng ra nô tính* thì thả cậu trở lại tiếp nhận vị trí của cha, vì Kỳ gia bọn họ bán mạng? Hay là đợi thời cơ thích hợp thì đem cậu cùng thể lực còn lại của cha diệt cỏ tận gốc?

(tính cách nô lệ)*

Trong đầu suy nghĩ, sức quan sát tự nhiên cũng giảm xuống, thẳng đến khi nghe tiếng bước chân, mới phản ứng có người theo mình.

Tư Tuấn duy trì bước chân vốn có đi tới chỗ rẽ phục kích, đợi người theo dõi tới gần đột nhiên nghiêng mình đi ra, dọa ngược đối phương sốc một chút.

“A Anh hai nhỏ?!”

Tư Tuấn đánh giá cô gái tóc ngắn đang vỗ vỗ ngực trước mắt, hoảng hồn còn chưa bình tĩnh, chần chừ mở miệng: “Tiểu Nhã?”

“Thật sự là anh hai nhỏ!” Cô gái lộ ra tươi cười ngọt ngào, giữa đầu tấm tắc than thở: “Anh hai nhỏ... Anh hiện tại thật cao thật soái, em cũng không dám nhận đây!”

“Sao vậy? Trong ấn tượng của em anh rất lùn rất xấu sao?”

“Không sai nha, anh hai nhỏ rõ ràng là một người lùn nhỏ nha!” Cô gái nhón chân vịn xuống cánh tay cậu, tóc ngắn xinh đẹp cọ đến cọ đi trên vai cậu, tựa như chim sẻ nhỏ vui vẻ làm bữa.

Lúc trước mẹ gả cho cha, tuy rằng đoạn tuyệt quan hệ cha con cùng ông ngoại, nhưng cảm tình với **cậu*** vẫn tốt, Tư Tuấn cùng em họ Phương Nhã nhà **cậu** tự nhiên cũng rất thân thiết.

*(*cậu ở đây là em trai của mẹ nha, ta sẽ in đậm)*

Ở nhà ông ngoại cậu đứng hàng thứ hai, nhưng chỉ lớn hơn Phương Nhã nửa tuổi. Khi còn bé, con gái bao giờ cũng trưởng thành sớm hơn con trai, Phương Nhã cao hơn Tư Tuấn, liền không tình nguyện gọi cậu là ca ca, dứt khoát gọi cậu là anh hai nhỏ.

Hai người lần cuối cùng gặp mặt chính là năm năm trước, thời gian mẹ Tư Tuấn mất, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, nếu không phải tiểu Nhã gọi cậu, cậu nhất định là không nhận được.

Anh em gặp lại, tự nhiên là ôn chuyện rất tốt, Tư Tuấn đưa cô đến một quán trà sữa gần đó, gọi ít đồ ngọt nổi tiếng. Tiểu Nhã nhần mặt nhần mũi nói ăn mấy thứ này sẽ béo phì nhưng lại không ngừng nhét vào miệng, còn đem phần của Tư Tuấn cũng kéo đến trước mặt mình.

Tuy rằng nhiều năm không gặp, nhưng Tư Tuấn vẫn cảm thấy vô cùng thân thiết với người em gái này, phảng phất về lại thời gian mẹ cậu còn sống, quang cảnh khi còn bé hai người vì tranh một khối bánh ngọt mà vung tay động chân. Bất quá hiện tại em gái đã trưởng thành, là tiểu mỹ nhân tươi sáng xinh đẹp động lòng người, ngũ quan vô cùng giống khi mẹ cậu còn trẻ, vì thế ánh mắt Tư Tuấn càng trở nên nhu hòa.

Vươn tay lau đi vụn bánh ga-tô trên khóe miệng cô, Tư Tuấn ôn nhu hỏi: “Bây giờ còn không phải kỳ nghỉ, em không ở nhà học cao trung cho tốt, sao lại đến đây?”

“Em học mỹ thuật tạo hình, phải thi năng khiếu sớm, cũng thuận tiện đến lựa chọn trường học. Anh hai nhỏ, anh học đại học F sao?”

Tư Tuấn cười cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Nếu như nửa năm trước có thể bình thường tham gia thi đại học, lấy thành tích của cậu nhất định có thể thi đại học F.

“Điểm chuẩn đại học F rất cao, em một điểm nắm chắc cũng không có, vẫn là anh hai nhỏ lợi hại, nếu như ba ba biết, nhất định rất cao hứng!” Nói rồi, cô gái lộ ra biểu tình khó hiểu: “Ai... Từ sau khi dì qua đời, ba ba không chịu nhắc đến chuyện nhà anh, cũng không cho phép em hỏi nhiều!”

Nhắc tới **cậu**, Tư Tuấn không khỏi có chút hổ thẹn.

Khi mẹ qua đời ông đến tìm Tư Tuấn, mong muốn cậu có thể đến Phương gia làm con thừa tự, rời xa hắc đạo phân tranh, thế nhưng cậu cự tuyệt, ông vô cùng thất vọng cũng vô cùng phẫn nộ, sau khi phất tay áo rời đi cũng không từng liên hệ với cậu, chỉ sợ cũng là tức giận không hết!

“Em trở lại học tập cho tốt, nhất định có thể thi đỗ, **cậu** sẽ càng thêm vui vẻ.”

“Anh hai nhỏ... em hỏi anh nha...” Phương Nhã vòng vo chuyển chuyển đôi mắt to, có chút xấu hổ hỏi: “Người ngày hôm qua đi cùng anh kia, là bạn học của anh sao?”

“Ai?”

“Chính là học trưởng dẫn bọn em tham quan trường học kia đó! Khi anh tới tìm hần, em không dám nhận anh... Ngày hôm nay nếu không phải anh trấn an em sợ, em cũng không có dũng khí đến nhận.”

Thì ra, tiểu Nhã ở trong đám tiểu nữ sinh líu ríu vây quanh Kỳ Hoán Thần ngày hôm qua.

Nhắc tới Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn vô thức nhíu nhíu mày: “Anh với hần... không quá quen thuộc.”

“Anh hai nhỏ anh gạt người, em rõ ràng thấy hấn vẫn ôm cánh tay anh, bộ dạng cảm tình với anh rất tốt!” Phương Nhã nâng cằm, gương mặt ửng đỏ, vài phần ngượng ngùng vài phần ước mơ: “Em nếu có thể thi đỗ đại học F thì tốt rồi... Như vậy anh hai nhỏ và người kia... đều là của học trưởng của em!”

“Cách hấn xa một chút!” Nhìn cô gái đối diện bị cậu đột nhiên gầm nhẹ làm sợ đến lui thành một đoàn, Tư Tuấn vội vã hòa hoãn ngữ khí, nhưng vẫn rất nghiêm túc nói: “Hấn... Hấn là một người rất hoa tâm, không nên thích hấn.”

Phương Nhã mặt tức khắc đỏ lên, cầm cái thìa đập bàn tay Tư Tuấn, má phùng lên, thở phì phì nói: “Anh hai nhỏ, anh nói cái gì vậy? Em chỉ là tùy tiện hỏi một chút... Thật là, ai thích hấn, chỉ gặp mặt một lần, chưa từng nói chuyện nhiều a... Em cũng không phải hoa si (*mê gái* =))!”

“Vậy là tốt rồi...” Nghe vậy, Tư Tuấn thở phào nhẹ nhõm, tựa như trấn an mà xoa xoa mái tóc ngắn của cô.

Vừa rồi thật sự là cậu phản ứng quá kích, không nói đến tiểu Nhã chỉ là có ấn tượng tốt với Kỳ Hoán Thần, cho dù cô thật sự thích Kỳ Hoán Thần, Kỳ Hoán Thần cũng không vừa mắt tiểu Nhã như con nhóc, huống chi thời gian thi năng khiếu cũng chỉ một tuần, thi xong cô còn phải về chuẩn bị thi đại học, có thể thi đỗ đại học F hay không vẫn còn chưa biết.

Đại học F ở khu đại học nội thành, xung quanh có hơn mười trường cao đẳng, Tư Tuấn đưa Phương Nhã đến địa điểm thi năng khiếu ở một trường đại học tổng hợp khác, trước khi cô đi vào còn nhin không được căn dặn: “Mấy ngày nay em thi xong thì cùng bạn học ở khách sạn, không nên chạy loạn khắp nơi, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh, anh có thời gian sẽ tới tìm em.”

Cô gái mặt nhăn nhăn mũi, đẩy ngực cậu, ghét bỏ nói: “Đã biết, anh hai nhỏ... đừng ra vẻ ông cụ non được hay không, anh cũng chỉ lớn hơn em bốn tháng!”

“Lớn một ngày anh cũng là anh hai của em, mau vào đi thôi!”

Nhìn bóng lưng cô, Tư Tuấn không tự giác lộ ra mỉm cười.

Nhà **cậu** bây giờ là những người thân huyết thống gần nhất của cậu trên thế giới này, cũng là người một nhà yêu mến cậu cùng mẹ nhất trong trí nhớ của cậu, em gái này vẫn như cũ đáng yêu như khi còn bé, nhiều năm không gặp nhưng thân thiết như chưa hề xa nhau.

Vừa nghĩ đến cậu còn có người thân, đột nhiên lại cảm thấy chính mình tuyệt đối không cô đơn, khói mù trong cuộc sống tựa như toàn bộ cũng tự tản ra.

Người quả nhiên là động vật quần cư*, khi trong lòng có mối bận tâm, sẽ không tiếp tục mê man mờ mịt.

(*sống tụ tập, bầy đàn)

10. Quyển 1 - Chương 5-1

Tư Tuấn cho rằng Phương Nhã có hảo cảm đối với Kỳ Hoán Thần, bất quá là ước mơ của tiểu cô nương đối với mỹ nam tử, học sinh lén lút làm hoa si một phen mà thôi, hưởng chi chính cậu còn cảnh cáo cô, tuyệt đối sẽ không có bất luận vấn đề gì.

Nhưng mà cậu vẫn đánh giá thấp năng lực hành động của các thiếu nữ.

Buổi chiều có mưa, Tư Tuấn lại dừng xe trước cổng trường đợi Kỳ Hoán Thần. Phương Nhã lúc trước gọi điện thoại rõ ràng nói sau khi cuộc thi kết thúc sẽ trở về khách sạn, không biết từ nơi này nhảy ra, cứng rắn kín đáo đưa cho Kỳ Hoán Thần một phong thư màu hồng phấn cùng một cái ô hoa nhỏ, sau đó như nai con xấu hổ chạy đi.

Tư Tuấn hai tay nắm chặt, tức giận nện xuống vô-lăng, ấn lên còi xe, phát ra một hồi còi chói tai.

Phương Nhã đang chạy đến trước xe lại càng hoảng sợ, cần cần dục dục vượt qua chiếc xe ngay cả cửa kính cũng màu đen, chạy đến chiếc tắc xi trên đường cái đối diện.

Phương Nhã không nhìn thấy Tư Tuấn trong xe, Tư Tuấn lại nhìn thấy rõ ràng biểu tình của cô, tương tự cùng những người phụ nữ ngần ngại vây quanh Kỳ Hoán Thần lại bị hấn vô tình vứt bỏ.

Ánh mắt chuyển đến một hướng khác, Kỳ Hoán Thần cư nhiên thực sự che chiếc ô hoa ngây thơ kia mà đi tới.

“Một trận mưa nhiệt độ liền hạ xuống vài độ, còn như vậy nữa anh sẽ ngủ đông!” Kỳ Hoán Thần vừa lên xe liền không ngừng oán giận, cho dù trên xe có điều hòa hắt vẫn lạnh run.

Tư Tuấn xoay người lại lấy thăm lông ở ghế sau, lúc này Kỳ Hoán Thần đột nhiên nhích lại gần, chớp mũi lạnh lẽo cùng gương mặt dán trên cổ cậu, nhẹ nhàng cọ cọ.

Thân thể Tư Tuấn cứng đờ, đang muốn né tránh, vạt áo thể thao đã bị kéo lên, đầu ngón tay ẩm ướt lạnh lẽo đụng chạm đến da thịt phần eo mẫn cảm của cậu, cũng di chuyển về phía trước.

Theo sự tiếp xúc của Kỳ Hoán Thần, ký ức đêm đó như rong biển trong nháy mắt lan tràn, ở trong nước đem cậu gắt gao quấn chặt, Tư Tuấn kinh hoàng vùng khuỷu tay, chặn ngang xô Kỳ Hoán Thần ra.

Thanh niên cao gầy nặng nề va vào cửa sổ xe, một lát mới lấy lại tinh thần, xoa vai ngẩng đầu, tươi cười trên mặt rút đi, thanh âm cũng lạnh xuống: “Ủ ả tay một chút mà thôi, em họ cần gì keo kiệt như thế?”

Tư Tuấn hít sâu mấy hơi, bình tĩnh trở lại, quả nhiên thấy bàn tay Kỳ Hoán Thần đông lạnh đến sưng hồng.

Nhưng mà cho dù tay Kỳ Hoán Thần lạnh đến nứt nẻ rách toác, Tư Tuấn cũng không cho rằng, sau khi phát sinh chuyện tình như vậy, chính mình còn có thể như Đức Mẹ, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hắn.

Giữ thăm lông, phủ trên người hắn, Tư Tuấn thản nhiên nói: “Anh họ, tay anh quá lạnh, tôi chỉ là phản ứng bình thường thôi.”

Kỳ Hoán Thần như cười như không hừ một tiếng, kéo cao thăm quần lại chính mình chặt chẽ kín đáo, dùng ngữ khí có thể gọi là “tịch liêu” cảm thán: “Loại thời gian này... em trai quả nhiên vẫn là không được, anh cần chính là người yêu hiểu ý lại yêu thương đau lòng anh mà...”

Tư Tuấn đang muốn khởi động xe, nghe vậy ngừng động tác, chờ chỉ thị tiếp theo của hắn.

Kỳ Hoán Thần nửa khép mắt, như là đang tự hỏi có nên đi tìm phụ nữ ôn tồn, đột nhiên dường như nhớ tới chuyện gì, từ túi áo móc ra phong thư đã nhiều nếp nhăn.

Trái tim Tư Tuấn nhất thời một trận co rút, hận không thể đoạt lấy lá thư đem đốt ngay lập tức.

Kỳ Hoán Thần xé mở phong thư, từ đó rút ra tờ giấy có mùi thơm, phần chân mở ra nhìn thoáng qua, nhất thời cười ha ha lên: “Anh còn tưởng rằng là tờ rơi phòng khách sạn chứ, cư nhiên là thư tình, anh cũng đã nhiều năm không nhận được thư tình ... Tiểu nha đầu này có chút thú vị!”

Liên quan đến Phương Nhã, Tư Tuấn không tìm được mất đi trầm ổn, khẩn trương hỏi: “Anh... Anh không phải không thích tiểu nữ sinh sao?”

“Cũng không phải không thích, chỉ là cảm thấy không có tính thách thức, không dậy nổi hứng thú chơi trò chơi luyện ái cùng tiểu nữ sinh mà thôi.” Kỳ Hoán Thần tiện tay đem thư nhét vào trên bàn đồng hồ xe, chà xát hai tay, còn không ngừng hà hơi, bàn tay đông cứng chậm rãi khôi phục mềm mại trắng mịn nguyên bản.

Nữ sinh như Tiểu Nhã quả nhiên không ở trong phạm vi săn lùng sắc đẹp của hắn... Tư Tuấn nghĩ như vậy, thoáng thở dài một hơi.

Thế nhưng giống như cố ý trêu đùa cậu, Kỳ Hoán Thần lại nói: “Bất quá anh gần đây lại nghĩ, anh hắn nên trở lại nguyên trạng, điều chỉnh thẩm mỹ một chút. Tựa như trước đây nữ bác sĩ Viện Y học kia... Anh vẫn hiểu kỳ loại phụ nữ tính cách như vậy trên giường sẽ là phong tình thể nào, kết quả cực kỳ không thú vị.”

Đây là ý tứ gì?! Lẽ nào hắn muốn Tư Tuấn khẩn trương ngừng thở, trong đầu hiện lên hình dạng những người phụ nữ kia khóc nháo.

Kỳ Hoán Thần quay đầu, nhìn thẳng Tư Tuấn nét mặt ngưng trọng, vẻ mặt vui vẻ tươi cười: “Đã lâu không gặp tiểu cô nương đáng yêu như thế! Anh hắn là ném thử xem ... Không chừng còn có kinh hỷ ngoài ý muốn nha!”

Nói xong, lại cầm lấy lá thư, chăm chú nhìn, tươi cười càng ngày càng xán lạn, hoàn toàn bị nội dung trong thư lấy lòng.

Tư Tuấn gắt gao nhìn chăm chăm lá thư cùng người đọc thư, tâm tình xiết chặt đến đỉnh điểm.

May là Kỳ Hoán Thần không có bình luận hạ lưu gì về Phương Nhã.

Tuy rằng chỉ có một mặt giấy, nhưng phía trên chỉ chút chữ, Kỳ Hoán Thần đọc vài phút mới xong, tiện tay đem giấy vo thành một nắm ném ra ngoài cửa sổ, túm túm thăm nhăm mắt lại, ngáp một cái nói: “Đưa anh đi Thuần Vị Trai đi, cậu còn nhớ rõ bà chủ nơi ấy không? Thực sự là một mỹ nhân a... Trời lạnh như vậy, thích hợp nhất là đi ăn được thiện*, bồi bổ thân thể, thuận tiện làm chút vận động đổ mồ hôi.”

*(*đồ ăn có chứa thuốc bổ)*

Chiếc xe xuyên qua màn mưa, Tư Tuấn từ gương chiếu hậu nhìn khuôn mặt Kỳ Hoán Thần, hình dạng hẩn nhĩ ngồi quả thực tựa như một búp bê... Bên trong cũng như vậy, căn bản không có tâm, chỉ có một bề ngoài xinh đẹp!

Trong đầu đột nhiên toát ra một suy nghĩ, nếu như cậu nói tiểu Nhã là em họ cậu, xin Kỳ Hoán Thần không động đến cô, kết quả sẽ thế nào?

Đáp án chỉ sợ là, Kỳ Hoán Thần nguyên bản không có hứng thú, sẽ lập tức hoàn toàn lên tinh thần theo đuổi tiểu Nhã đi?

Hiện tại tiểu Nhã chỉ là một nữ sinh cao trung đáng yêu nhưng bình thường, làm hẩn không dậy nổi hứng thú, thế nhưng nếu như tiểu Nhã có một anh trai mãnh liệt phản đối bọn họ qua lại, anh trai này là con chó trung thành của hẩn, lại từng có “một đêm phong lưu” với hẩn, loại địa vị tương phản này cùng mâu thuẫn tình cảm, tuyệt đối có thể gây cho Kỳ Hoán Thần cảm giác kích thích.

Hẩn lại là người như vậy, cái hẩn gọi là kích thích, chính là hưởng thụ người khác thống khổ chìm đắm trong dục vọng lại giãy dụa với hiện thực, chính là dùng phương thức méo mó lộ ra vỏ cứng bảo hộ của người khác, tùy tiện giẫm đạp lên bộ phận yếu ớt nhất của người khác, lại tìm kiếm một loại cảm giác ưu việt ngự trị trên người khác, chỉ phối tình cảm cùng tôn nghiêm của người!

“Em họ...” Bàn tay lạnh lẽo mềm mại bao trùm lên mu bàn tay Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần nâng mi mắt, như cười như không nói: “Cậu đột nhiên hớn hớn lên mây như thế, anh sẽ nghĩ đến cậu không muốn anh đi tìm phụ nữ tìm kiếm ấm áp... Kỳ thực em họ tuổi trẻ nhiệt huyết như vậy, thân thể so với phụ nữ còn ấm áp hơn, nếu như cậu không ngại ... ”

Tư Tuấn nhấn chặt đôi lông mày rậm, ngữ khí không tốt: “Anh họ, đừng nói đùa như vậy.”

Kỳ Hoán Thần cũng thu hồi tươi cười, hơi hờn giận nói: “Vậy nghiêm túc lái xe, anh còn không muốn tự

tử cùng cậu!”

“...” Hít sâu một hơi, xua đi khuôn mặt tiểu Nhã liên tục xuất hiện trong đầu, thương tâm như những người phụ nữ bị Kỳ Hoán Thần vứt bỏ, Tư Tuấn cố gắng đem lực chú ý tập trung vào dòng người đổ ra đường trong giờ cao điểm.

Thuần Vị Trai là nhà hàng được thiện cao cấp, mùa đông đúng là thời kỳ tẩm bổ, nhà hàng làm ăn rất tốt, toàn bộ phòng ngăn đều đã được đặt, không đặt trước chỉ có thể ngồi ở đại sảnh.

Trong không khí tràn ngập được hương, cát vàng hầm trong nồi canh nấm cũng rất có hương vị (*cát???*), nhưng hai người dùng cơm, lực chú ý đều không thể tập trung trên chiếc bàn đầy thức ăn.

Kỳ Hoán Thần là “ý của Tuý Ông không phải ở rượu”*, vội vàng mặt mày đưa tình cùng bà chủ xinh đẹp, Tư Tuấn lại lạnh mắt mà nhìn, lần đầu tiên nghĩ hình dạng Kỳ Hoán Thần này giả vờ phong lưu làm kẻ khác chán ghét.

*(*trong lời nói có hàm ý khác)*

Còn có ba ngày, tiểu Nhã sẽ trở về nhà nhĩ. Đến lúc đó cậu sẽ gọi điện thoại cho **cậu**, nhất định phải ngăn cản tiểu Nhã ghi danh vào đại học F, thậm chí ghi danh trường học ở nơi này.

Cậu sẽ không để tiểu Nhã nhìn thấy Kỳ Hoán Thần nữa, sẽ không cho Kỳ Hoán Thần cơ hội nào thương tổn tiểu Nhã!

.....

“Anh hai nhỏ, anh không cần như ông cụ đi theo em đâu, anh cũng không phải lên lớp sao?”

Phương Nhã trừng mắt thanh niên cao lớn đứng ở trước mặt mình, chặn lại toàn bộ ánh mặt trời, không khỏi oán niệm giới tính không công bằng. Sáu năm trước bọn họ còn cao không khác nhau lắm, sáu năm sau cô cũng chỉ đến vai Tư Tuấn, nói chuyện cùng cậu đều phải ngửa đầu, một chút khí thế cũng không thể dựng dậy.

Xoay người đi nhanh về phía trước, Phương Nhã liên tục oán giận: “Anh cũng không phải đi chơi với bạn gái sao? Không có việc khác cần hoàn thành sao? Ngày hôm qua anh đã theo em một ngày đêm, ngày hôm nay không thể để em đi dạo phố mua sắm một chút sao?!”

“Em muốn đi dạo phố anh có thể đi cùng em.” Tư Tuấn tay trái cầm túi mua sắm cửa hàng bách hóa, tay phải ôm món đồ chơi lông nhung to lớn, nhắm mắt theo đuôi đi theo cô gái.

Phương Nhã tức giận đến giậm chân: “Thế nhưng anh ở đây em làm sao mua quà ”

“Quà? Quà gì?”

“Ách...” Phương Nhã lộ ra biểu tình nói sai lời: “Chính là... quà mua về cho người thân bạn bè!”

Tư Tuấn tự nhiên là không tin lí do thoái thác của cô. Cô đi thi chứ không phải tới du ngoạn, người trong nhà sao có thể muốn cô mang quà về, chỉ sợ là muốn mua quà cho Kỳ Hoán Thần đi!

Tiểu nha đầu lớn mật này sau khi đưa thư tình cho Kỳ Hoán Thần không nhận được trả lời, nhất định không cam lòng, sợ rằng muốn trước khi trở về nghĩ mọi biện pháp gặp Kỳ Hoán Thần, lần thứ hai biểu đạt tâm ý.

Vì thế hai ngày nay Tư Tuấn cũng không đi trung tâm tập thể hình, ngoại trừ đưa Kỳ Hoán Thần đến trường cùng hẹn sẽ đợi bên ngoài, tất cả thời gian còn lại đều dùng để nhìn chăm chăm Phương Nhã, đồng thời dùng đồ ăn vặt cùng mấy món quà nhỏ hối lộ bạn học cùng đi thi với Phương Nhã, thông qua các cô giám sát nhất cử nhất động của Phương Nhã.

Mặc dù Kỳ Hoán Thần coi trọng Phương Nhã, khả năng ra tay với cô vô cùng nhỏ, nhưng Tư Tuấn vẫn không dám xem thường. Ngày mai cô sẽ trở về, hai mươi bốn tiếng đồng hồ cuối cùng, tuyệt đối không thể để cô có chút sơ suất nào.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động vang lên, điện thoại truyền đến thanh âm lười biếng của Kỳ Hoán Thần: “Tiết học cuối cùng tạm thời hủy bỏ, anh chờ cậu ở cổng trường.”

Ngắt điện thoại, Tư Tuấn đầu tiên đuổi Phương Nhã về đến khách sạn, lúc gần đi nhiều lần căn dặn nói: “Ngày hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh tới đón em, đưa em tới nhà ga.”

Buổi sáng hoàn thành bài thi cuối cùng, buổi chiều vừa đi dạo vài cửa hàng bách hóa, Phương Nhã tựa hồ đã mệt mỏi rã rời, thờ ơ nói: “Em đã biết, kẹo dẻo tinh quái người!”

Khách sạn Phương Nhã ở cách trường Kỳ Hoán Thần nửa giờ chạy xe, không muốn để hân đợi lâu, Tư Tuấn lái xe luôn luôn trầm ổn lần đầu tiên chạy siêu tốc, rút ngắn phân nửa thời gian đi tới cổng trường, thế nhưng đợi một hồi không thấy Kỳ Hoán Thần đi ra, gọi điện thoại cũng không có người nghe.

Tư Tuấn đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường, vội vàng gọi điện thoại cho Phương Nhã, chuông vang đã lâu cũng không có nhắc máy.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, có lẽ Kỳ Hoán Thần vừa gặp mỹ nữ đến bắt chuyện, có lẽ tiểu Nhã đang ngủ không nghe điện thoại... Mí mắt đột nhiên mạnh mẽ giật giật, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, Tư Tuấn bắt chập chuyện khác, quay đầu xe trở lại khách sạn, đập cửa phòng Phương Nhã.

Một gian phòng bốn cô gái cùng ở, ba người khác đều ở phòng, duy nhất không gặp tiểu Nhã, trong đó một cô gái nói: “Tư đại ca, tiểu Nhã không phải được bạn học của anh đón đi, đi chơi cùng anh sao?”

“Bạn học của anh? Bộ dạng thế nào?”

“Em không thấy được, chỉ nhìn thấy cô ấy lên một chiếc BMWs màu đỏ...”

Trong đầu Tư Tuấn hiện lên “xe tán gái chuyên dụng” ít khi dùng đến kia của Kỳ Hoán Thần, nhất thời cả người lạnh run.

Vẻ mặt của cậu quá nghiêm trọng, khiến mấy cô gái trở nên bất an: “Lẽ nào xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, anh đến muộn, giờ sẽ đi tìm bọn họ ... Muộn một chút sẽ đưa tiểu Nhã trở về.” Tư Tuấn cố gắng lộ ra mỉm cười trấn an mấy cô gái lòng sinh nghi hoặc, cậu phải giữ gìn danh dự tiểu Nhã với bạn học, không thể để cô bị bắt lộn chuyện gì thương tổn.

Tư Tuấn lái xe chạy đến nhà hàng, quán bar Kỳ Hoán Thần thường đi, cũng không tìm được bóng dáng tiểu Nhã, hỏi nhân viên cửa hàng cũng đều nói Kỳ Hoán Thần hôm nay không tới.

Có thể là cậu suy nghĩ nhiều hay không, người có BMWs màu đỏ như vậy rất nhiều, không nhất định là Kỳ Hoán Thần thể nhưng ngoại trừ Kỳ Hoán Thần, tiểu Nhã chưa bao giờ tới thành S sao có thể quen biết người có BMWs màu đỏ như vậy, còn tự xưng là bạn học của cậu?!

Mang theo tâm tình sợ hãi, Tư Tuấn đi tới nơi cuối cùng Kỳ Hoán Thần có thể xuất hiện cậu lo lắng khắp nơi tìm kiếm chiếc xe thể thao màu đỏ đón Phương Nhã đi, mà một khắc khi chiếc xe thể thao màu đỏ này xuất hiện trong tầm mắt, cậu vậy mà mong muốn đây chỉ là ảo giác, mong muốn mấy giờ chính mình bốn ba đều là phí công.

Thậm chí có một loại suy nghĩ điên cuồng, tình nguyện tại hiện trường tai nạn xe cô thấy chiếc xe này, cũng không muốn tại loại địa phương này nhìn thấy nó.

Dừng xe bên cạnh chiếc xe thể thao, Tư Tuấn đi vào khách sạn, quen thuộc vào thang máy trực tiếp đi tới tầng mười tám.

Kỳ Hoán Thần tại khách sạn này có một gian phòng thuê quanh năm. Nửa năm nay, Tư Tuấn từng vô số lần phụng mệnh đón phụ nữ tới đây hẹn hò cùng Kỳ Hoán Thần, cậu thậm chí có chìa khóa dự phòng gian phòng này.

Nhẹ nhàng quét thẻ, cửa tự động mở ra, tiếng cười thanh thúy lập tức từ khe cửa phòng truyền ra.

Tiểu Nhã từ nhỏ chính là một cô gái thích cười, mặc kệ bao nhiêu năm không gặp, chỉ dựa vào tiếng cười

cuốn hút, cậu cũng sẽ không nhận nhầm người em gái này. Tiểu Nhã có thể nói là bạn cùng chơi duy nhất của cậu lúc nhỏ, là người con gái quan trọng nhất sau mẹ trong sinh mệnh, cũng là người cậu nhất định phải bảo hộ!

Đẩy ra cửa phòng, đập vào mắt, khiến Tư Tuấn không cách nào tự dè nén, lạnh lẽo cười rộ lên... Gian phòng được tỉ mỉ trang trí, bay đầy bóng bay đủ màu, trên tấm thảm lông dê sa hoa còn rải đầy cánh hoa hồng.

Kỳ Hoán Thần nhọc lòng khiến người khác vui vẻ như vậy, thật là khó gặp nhỉ... Cậu nên vì Kỳ Hoán Thần dụng tâm đối với Phương Nhã mà cảm thấy vui mừng sao?!

Đẩy ra bóng bay chướng mắt, giẫm lên cánh hoa đỏ như máu, Tư Tuấn đi tới phòng trong, hai người một nam một nữ ngồi đối diện trên chiếc giường cũng tràn đầy cánh hoa.

Tư Tuấn thoáng chốc thấy may mắn bọn họ còn quần áo chỉnh tề, sự tình không có phát triển đến tình trạng không thể chịu nổi.

Kỳ Hoán Thần đưa lưng về phía cửa, trong tay nâng chén rượu, Phương Nhã ngồi đối diện hắt gương mặt đỏ bừng, trong lòng ôm một hộp quà bọc rất đẹp, vẻ mặt hưng phấn cùng ngượng ngùng.

“Chuẩn bị tốt chưa?”

Kỳ Hoán Thần rót một chén rượu đỏ đưa cho Phương Nhã, tuy rằng chỉ có thể nhìn đến sườn mặt hấn, nhưng không khó tưởng tượng biểu tình lúc này của hấn, nhất định như mỗi lần con mồi tới tay mà đắc ý thỏa mãn.

Phương Nhã tiếp nhận chén rượu, nhỏ giọng nói: “Em rất khẩn trương.”

“Thả lỏng thoải mái, trước khi chính thức bắt đầu, uống một chén đi!”

“Dạ...” Theo động tác nâng chén, Phương Nhã vẫn xấu hổ buông mi mắt ngẩng đầu lên, cũng thấy được Tư Tuấn đứng ở cửa, nhất thời kinh ngạc tròn hai mắt: “Anh hai nhỏ?”

Kỳ Hoán Thần nghe tiếng quay đầu, đường nhìn đối diện cùng Tư Tuấn. Trong cặp mắt xinh đẹp đào hoa kia, không có chột dạ không có hổ thẹn, chỉ có tình dục cùng không có sợ hãi, khỏe miệng thậm chí còn lộ vẻ mỉm cười trên tức.

Ánh mắt như vậy, khiến lý trí còn lại của Tư Tuấn bị lửa giận đốt thành tro tàn, tiện tay chộp lấy tượng gỗ trang trí trước giường hung hăng đập xuống.

Kỳ Hoán Thần còn không kịp có bất luận phản ứng gì liền ngã xuống.

Phương Nhã bị một màn phát sinh trước mắt làm sợ hãi, che miệng hét rầm lên: “A a a Anh hai nhỏ, anh đang làm gì?!”

Tư Tuấn một tay kéo Phương Nhã từ trên giường xuống, lạnh lùng nói: “Tiểu Nhã, em về trước đi.”

“Không được, anh đánh bị thương Kỳ đại ca ” Phương Nhã gấp đến độ mắt đỏ ngầu, muốn đi xem vết thương của Kỳ Hoán Thần lại bị giữ lấy không thể động, vừa vội vừa tức đem nắm tay đánh lên ngực Tư Tuấn, hô: “Anh hai nhỏ anh sao có thể như vậy!? Sao có thể ra tay không phân tốt xấu ... ”

“Im miệng! Tùy tiện cùng đàn ông đến khách sạn thuê phòng, không biết liêm sỉ như thế, anh không có em gái như vậy!”

Phương Nhã giật mình, giọt nước mắt từ viền mắt một giọt một giọt rơi xuống.

“Em cũng không có anh trai như anh vậy, anh tên hỗn đản này!” Khóc lớn đẩy Tư Tuấn ra, Phương Nhã che mặt chạy ra ngoài cửa.

11. Quyển 1 - Chương 5-2

Phản ứng đầu tiên Tư Tuấn chính là đuổi theo, mới vừa nâng bước chân, lại chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Kỳ Hoán Thần nghiêng người ngã trên giường, gất gao nhắm hai mắt, còn có máu chảy xuống từ thái dương.

Trong mấy giờ tìm kiếm Phương Nhã khắp nơi, cậu nỗ lực khắc chế chính mình, không muốn nghĩ đến nếu như Phương Nhã cùng Kỳ Hoán Thần thật sự ở cùng một chỗ, nếu như cậu không kịp ngăn cản mà xảy ra chuyện gì, nên ứng đối như thế nào.

Cậu chỉ là muốn cho Phương Nhã cách xa thương tổn, tiếp tục làm tiểu nha đầu ngây thơ không biết thế sự gian nguy.

Kết quả rõ ràng chuyện gì cũng còn chưa phát sinh, cậu lại không khống chế được làm Kỳ Hoán Thần bị thương nặng... Hành sự kích động như vậy, thực sự không giống như tác phong của cậu.

Quả nhiên sự tình không rơi đến trên người thân của mình, thì không cách nào cảm nhận loại đau đớn như dao cắt này. Trước đây tuy rằng cũng thay những người phụ nữ bị Kỳ Hoán Thần vứt bỏ oán giận, nhưng chưa bao giờ giống như giờ khắc này, lửa giận cuộn trào mãnh liệt chôn vùi toàn bộ lý trí, cái gì trầm ổn thản nhiên, thích ứng trong mọi tình cảnh đều đi gặp quỷ đi!

Chỉ cần vừa nghĩ đến, tiểu Nhã hồn nhiên trong sáng, cư nhiên bị loại đàn ông lạm giao hạ lưu như Kỳ Hoán Thần lừa gạt, lòng ái mộ mà cô gái trẻ trân quý nhất bị hấn vô tình giẫm đạp, thì từ tâm lý đến sinh lý đều sinh ra một loại cảm giác căm hận cường liệt, cho dù là đêm đó bị Kỳ Hoán Thần giậu đổ bìm leo cũng không từng xuất hiện!

Thậm chí hận không thể giết hẳn

Khi Tư Tuấn phục hồi tinh thần, hai tay cậu đã khóa ở yết hầu Kỳ Hoán Thần.

Dùng thêm một chút khí lực... Chỉ cần dùng thêm một chút khí lực, là có thể vặn gãy cái cổ mảnh khảnh này, khuất nhục đêm đó sẽ không người biết đến, an toàn của tiểu Nhã cũng sẽ có thể bảo đảm.

Nghĩ như vậy, bàn tay không khỏi xiết chặt.

Hàm dưới Kỳ Hoán Thần theo động tác của cậu mà ngửa lên, hô hấp nhẹ nhàng trở nên gấp gáp, cảm giác hít thở không thông khiến hắn từ trong mê man giật mình tỉnh giấc. Cùng lúc cặp mắt mở ra, tay nắm lấy cánh tay Tư Tuấn, sau khi thấy rõ tình hình lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Kia thực sự là một đôi mắt đẹp, trên lông mi còn vương mấy giọt máu, vành mắt đỏ ngầu ướt át, trong con ngươi tràn đầy đầy kinh hoàng cùng sợ hãi.

Nguyên lai, người cũng có ánh mắt như vậy! Khi người thân bất do kỷ, khi chỉ có thể mặc người bài bố, người cũng sẽ kinh hoàng sợ hãi!

Đây là lần đầu tiên, đáy lòng Tư Tuấn dâng lên vui sướng trả thù...

Khép lại chuyện tình đêm đó, cậu vẫn nói cho chính mình, ngoại trừ ngã một lần này, từ nay về sau phải càng mạnh hơn, không để kẻ khác có thể thừa cơ lợi dụng, chuyện khác đều không quan trọng, càng không thể có bóng ma tâm lý, nếu như cậu lưu ý, trái lại khiến chính mình trở nên thấp kém như Kỳ Hoán Thần.

Thế nhưng cậu phát hiện mình làm không được, cậu có thể ung dung nói quên đi, nhưng đáy lòng vẫn quên không được. Cho tới bây giờ, thỉnh thoảng còn gặp ác mộng, tình cảnh đêm đó giống như một cuộn phim tài liệu, một lần lại một lần tuần hoàn truyền phát tin, trong đêm khuya nhiều lần dần vặt giầy vò cậu. Khi giật mình tỉnh giấc chỉ cảm thấy cả người nóng lên, phảng phất hơi thở nóng cháy mang theo tình dục kia, vẫn còn phun trên mặt.

Lúc này, không thể tránh khỏi lại nghĩ đến một màn kia, lòng bàn tay lần thứ hai xiết chặt... Chỉ cần lại tiếp tục dùng sức, ánh mắt xinh đẹp, khiến cho vô số phụ nữ thương tâm rơi lệ này, sẽ vĩnh viễn nhắm lại.

Thiếu dương khí làm ánh mắt Kỳ Hoán Thần bắt đầu mất tiêu cự, giãy dụa cũng càng ngày càng vô lực, khí tức sinh mệnh dưới bàn tay Tư Tuấn dần dần xói mòn, độ ẩm thân thể tựa hồ cũng hạ thấp...

Không biết tại sao, trong đầu Tư Tuấn, hiện ra tình cảnh Kỳ Hoán Thần tựa trên người cậu, kêu thật lạnh.

Tư Tuấn nhắm mắt, khí lực trên tay dần dần buông lỏng.

Cậu không thể giết hắn.

Nếu như Kỳ Hoán Thần chết ở khách sạn, như vậy camera giám sát sẽ khiến hành vi của cậu không cách nào che giấu. Kỳ Sơn Hải sẽ không bỏ qua hung thủ giết con trai hắn, cũng sẽ không bỏ qua ngòi nổ khiến cậu giết người, đến lúc đó tự thân cậu khó có thể chạy trốn, thậm chí sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho gia đình tiểu Nhã.

Buông tay, Tư Tuấn lui về sau vài bước, tựa trên tường, vậy mà lại có cảm giác hư thoát. Cánh tay run rẩy, mồ hôi cũng không ngừng chảy xuống từ trán, nhịp tim sợ rằng so với Kỳ Hoán Thần vừa dạo qua một vòng tại quỹ môn quan còn nhanh hơn, tổ chất tâm lý kém như vậy, cậu quả nhiên không phải nhân tài làm đại sự.

Đường nhìn rơi xuống trên người Kỳ Hoán Thần chống đỡ thân thể ngồi dậy, liên tục ho khan, tựa hồ bị thứ gì làm nghẹn đến không thể hô hấp.

Nếu không thể giết hắn, thì tất nhiên phải thu thập cục diện rồi rảo trước mắt.

Tư Tuấn hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Kỳ Hoán Thần, vỗ vài cái vào sau lưng hắn.

“Tôi đưa anh đi viện ”

Cổ tay bị nắm lại, Kỳ Hoán Thần cuối cùng ổn định tức giận ngẩng đầu, sắc mặt còn bởi vì thiếu dưỡng khí có chút xanh trắng, nhưng ánh mắt tan rã sớm đã trở nên sắc bén: “Em họ... Tôi coi cậu như người một nhà, cậu lại muốn giết tôi?”

Nghe vậy, Tư Tuấn tự giấu nở nụ cười, gơ tay chạm lên cổ Kỳ Hoán Thần, nơi ấy có một vòng ứ ngán, thoát nhìn thấy mà giật mình, thế nhưng từ trạng thái trước mắt của Kỳ Hoán Thần, kỳ thực chậm rãi hồi phục thì giọng nói không trở ngại gì.

Nói đến cùng, sát khí của cậu chỉ là nhất thời mà thôi, bằng không cái cổ tinh tế này trong nháy mắt cậu ra tay liền đứt đoạn, đâu còn có thời gian so sánh lợi hại?

Trong nháy mắt Tư Tuấn vươn tay Kỳ Hoán Thần né về sau một chút, rõ ràng lòng còn sợ hãi, nhưng không chút nào thu liễm khí thế khởi binh vẫn tội: “Em họ, lần trước chịu đựng một quyền của cậu, là do trước đây tôi làm sai, không lời nào để nói, nhưng lần này, cậu vô duyên vô cớ đã thương tôi, dù sao vẫn phải cho tôi một lời giải thích chứ?!”

Giải thích? Tư Tuấn không tin Kỳ Hoán Thần không biết thân phận Phương Nhã, thế nhưng cậu vẫn nói ra câu đã từng suy nghĩ kia: “Tiểu Nhã là em họ tôi, nhìn đến phân thượng của tôi, anh cũng không thể buông tha em ấy sao?”

Kỳ Hoán Thần cũng nở nụ cười: “Cô ấy là em họ cậu, cũng chính là em họ tôi... Chúng ta thân càng thêm

thân, không tốt sao?”

“Em ấy vẫn là một đứa trẻ, tâm trí chưa trưởng thành, không phải đối tượng để anh tìm kiếm kích thích.”

“Không nhỏ, tuổi hai người không phải cách nhau không nhiều?” Kỳ Hoán Thần nhú mày, ánh mắt đánh giá Tư Tuấn từ trên xuống dưới, có chút toan tính nói: “Cậu chẳng lẽ không biết, thân thể xen lẫn ngây ngô cùng trưởng thành, là hấp dẫn người nhất sao?”

Ánh mắt sắc tình trần trụi như vậy, làm Tư Tuấn phần hận gầm nhẹ lên: “Anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha em ấy?”

“Tiểu Nhã đáng yêu như vậy, muốn tôi buông tay, quả thực chính là cướp kẹo từ trong tay tiểu hài tử... Quá tàn nhẫn.” Bàn tay Kỳ Hoán Thần đang khoát lên cổ tay Tư Tuấn dần trượt xuống dưới, cuối cùng cầm tay cậu, ngón tay xen vào khe hở giữa những ngón tay, liên tục ma sát, ánh mắt cũng trở nên mềm mại ái muội: “Bất quá... Nếu như cho tiểu hài tử một món đồ chơi nó chơi đùa một lần liền nhớ thương, như vậy có lẽ có thể bồi thường sự đau lòng khi mất đi kẹo ngọt nhỉ?”

Thẳng đến giờ phút này, Tư Tuấn mới ý thức được, nguyên lai, Kỳ Hoán Thần căn bản là không buông tha cậu.

Ngay từ đầu, Kỳ Hoán Thần đã có dụng ý khác, Phương Nhã bắt quả là một mồi nhử dẫn cậu tiến vào thông lộng. Hiện tại xem ra, cái bẫy giản đơn đến không cần động não, lại khiến cậu trong lòng đại loạn, tức khắc rơi vào, cơ hồ không có khả năng chạy trốn.

Thật khó cho Kỳ Hoán Thần, người chỉ vì cái trước mắt, khuyết thiếu nhẫn nại như thế, vậy mà có thể kiềm chế lâu như vậy, tìm kiếm thời cơ tốt nhất, dùng phương thức quanh co như vậy, bức cậu tự đưa lên tận cửa.

Có lẽ là một đêm kia dưới ảnh hưởng của thuốc, Kỳ Hoán Thần đạt được khoái cảm rất lớn. Có lẽ là ngày thứ hai, một quyền kia khiến Kỳ Hoán Thần dâng lên ham muốn chinh phục...

Nói chung, cậu đã khiến hắn cảm thấy được kích thích.

Gạt ra bàn tay Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn lùi về phía sau từng bước, cởi cúc áo, lộ ra lồng ngực cường tráng màu mật ong.

Ánh mắt Kỳ Hoán Thần sáng ngời, sau đó trở nên càng thêm mập mờ thâm thúy, chăm chú theo dõi cậu, như thợ săn đợi con mồi tự chui đầu vào lưới.

Ánh mắt trần trụi như vậy, khiến tay Tư Tuấn dừng một chút, nhắm mắt, khẽ cắn môi, đem áo ngoài cùng áo may ô cởi ra ném xuống đất, tay lại đặt ở trên dây lưng.

Kỳ Hoán Thần tuy rằng không có hứng thú với Phương Nhã, nhưng chỉ cần hắn không buông tay, tiếp tục khiêu khích Phương Nhã, như vậy tiểu nha đầu mới biết yêu này, liền hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Cậu không có khả năng trông giữ Phương Nhã hai mươi bốn tiếng đồng hồ, lại không có dũng khí giải quyết Kỳ Hoán Thần vĩnh viễn cắt đứt hậu hoạn, như vậy... biện pháp duy nhất, chính là khiến Kỳ Hoán Thần có được đền bù hắn mong muốn.

Kỳ Hoán Thần cảm thấy hứng thú sẵn mỗi với cậu, luôn luôn là tư thái chắc chắn, không chiếm được tới tay tuyệt đối không bỏ qua. Thế nhưng một ngày đạt được, hắn rất nhanh sẽ chán ghét.

Bất quá là vài lần... Thậm chí có thể là một lần da thịt chịu khổ mà thôi, so với việc em gái bị thương tổn, điểm khuất nhục ấy thật sự là bé nhỏ không đáng kể.

Cởi ra dây lưng, kéo xuống khóa kéo, Tư Tuấn hai bước đi tới trước mặt Kỳ Hoán Thần, cúi đầu nhìn hắn, tuy rằng không có mở miệng, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Mặc kệ Kỳ Hoán Thần muốn làm gì, cậu cũng sẽ không cự tuyệt.

“Em họ... cậu quả thực khiến anh thêm muốn đến nhỏ nước miếng...” *[nước dãi??]*

Kỳ Hoán Thần neho mắt, bàn tay lạnh lạnh dán trên bụng dưới của Tư Tuấn, vuốt ve qua lại xung quanh thắt lưng gầy nhỏ mạnh mẽ của cậu.

Bất quá mới hơn vài tháng, thân thể này càng thêm rắn chắc mạnh mẽ, nhả nhui lại căng chặt, so với xúc cảm trong trí nhớ còn tốt hơn... Thân thể Kỳ Hoán Thần nhanh chóng nóng lên, trời biết hắn rất muốn lập tức đẩy ngã Tư Tuấn lên trên tấm thảm phủ kín hoa tươi, hung hăng xen vào nơi mềm mại nhất trong thân thể cậu, ôn lại mùi vị tiêu hồn kia, thế nhưng...

Ôm thắt lưng Tư Tuấn, đem mặt dán trên bụng dưới của cậu, Kỳ Hoán Thần tựa như mèo con ôm vại cá liếm môi, tham lam mà lại không thể nào hạ thủ.

“Thật đáng tiếc...” Lấy tay chỉ chỉ vết máu đọng lại trên đầu mình, Kỳ Hoán Thần vẻ mặt tiếc hận nói: “Đầu anh bị thương, rất chóng mặt... Không thể vận động kịch liệt... Mỹ vị này, đành phải trì hoãn thưởng thức sau rồi.”

Nghe vậy, thân thể căng thẳng của Tư Tuấn hơi chút thả ra, tuy rằng sớm muộn cũng phải lên pháp trường, nhưng hoãn thi hành hình phạt chung quy so với lập tức hành quyết vẫn tốt hơn.

Đẩy bàn tay Kỳ Hoán Thần ra, Tư Tuấn lui một chút, khom lưng đang muốn nhặt quần áo, cánh tay lại bị nắm lại.

“Tuy rằng không thể lập tức thực hiện, nhưng dù sao cũng phải cho anh chút ngon ngọt... Hoặc là nói, là tiền đặt cọc chứ?”

Kỳ Hoán Thần cười, kéo Tư Tuấn xuống một chút, khí lực không lớn, nhưng ý đồ rất rõ ràng.

Tư Tuấn quỳ một gối xuống thảm, tay bị Kỳ Hoán Thần cầm lấy đặt ở giữa hai chân mở rộng của hắn, phía dưới đã có nguồn nhiệt rõ ràng nổi lên.

“Em họ, đầu anh đau quá, cổ cũng rất đau nhức, để những thống khổ này dịu đi, kế tiếp, đành khổ cực cậu.”
Đích xác, mèo con tạm thời không thể thưởng thức con cá mỹ vị trong vại, nhưng uống mấy ngụm nước cá, nếm thử thơm ngon vẫn có thể tạm hoãn cơ khát khó nhịn trong lòng.

Tư Tuấn buông đầu, hít một hơi thật sâu, vươn tay cởi dây lưng Kỳ Hoán Thần, kéo xuống khóa quần, bàn tay cách quần lót cầm dục vọng bùng bùng phần chắn, máy móc di động bàn tay lên xuống.

Ma sát khiến Kỳ Hoán Thần thoải mái nhắm hai mắt lại, nhưng gãi không đúng chỗ ngứa như vậy hiển nhiên không thể làm hắn thỏa mãn. Vì thế một tay kéo quần lót xuống, một tay giữ sau đầu Tư Tuấn dùng lực ấn xuống.

Tư Tuấn không hề chuẩn bị, đầu bị ấn nghiêng về phía trước, chớp mũi vừa vặn đụng phải phân thân bật ra, cảm giác ẩm ướt ẩm nóng khiến cậu tóc gáy đều dựng thẳng lên, vội vàng thối lui.

“Ấn?” Kỳ Hoán Thần nhẹ nhàng hừ một tiếng, chậm rãi nâng mi mắt, dục cầu bất mãn trong con người càng toát ra đậm hơn.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Tư Tuấn không hề cam chịu, có phần hận, thế nhưng càng nhiều là mà đau khổ đắng chát bất đắc dĩ. Kỳ Hoán Thần không sợ hãi, cậu đã có điểm cố kỵ, tự nhiên sẽ bại trận.

Một lần nữa tới gần giữa hai chân Kỳ Hoán Thần, bàn tay đỡ dục vọng triệt để hưng phấn, Tư Tuấn chậm rãi cúi đầu.

Nếu đã lựa chọn, còn có thể do dự gì, bất quá là khẩu giao mà thôi, chuyện nhục nhã hơn nữa, chỉ cần Kỳ Hoán Thần yêu cầu, cậu cũng phải nghe theo.

Môi đụng phải nhục trụ ướt át, nhẹ nhẹ run rẩy mở ra, đem đỉnh đầu đã chảy ra niêm dịch ngậm vào toàn bộ.

“A...” Kỳ Hoán Thần từ trong cổ họng phát ra tiếng thở dài sáng khoái, say mê trong khoái cảm khiến lỗ chân lông đều mở ra.

Đã từng có vô số phụ nữ vì hắn làm như vậy, kỹ xảo mỗi một người đều tốt hơn Tư Tuấn đang không ngừng

dùng hàm răng va vào nơi da thịt mẫn cảm nhất của hắn, thế nhưng đều không thể gây cho hắn loại tâm lý thỏa mãn vô cùng này.

Một người đàn ông cường tráng như vậy, cho dù có không cam lòng, cũng phải chủ động cúi đầu hé miệng phục vụ hắn, sau này còn phải mở chân để hắn xâm nhập... Nghĩ như vậy một chút, Kỳ Hoán Thần liền hưng phấn không kềm chế được, nắm đầu Tư Tuấn hung hăng đỉnh vài cái, so với thường ngày cũng đến cao trào nhanh hơn.

“Ách... Khụ khụ...” Bị bắn một miệng tinh dịch, Tư Tuấn một phát đẩy Kỳ Hoán Thần ra, hai tay chống đất, liều mạng nôn ra một trận.

Hình dạng chịu nhục này, một mặt khiến dục vọng thi ngược của Kỳ Hoán Thần đạt được thỏa mãn, một mặt lại khiến lòng tự trọng của hắn bị chèn ép nhỏ nhỏ, vì thế bất mãn nhăn mi, nắm cầm Tư Tuấn buột cậu cùng mình đối diện.

Trên gương mặt đều là vết nước, có mồ hôi có nước mắt vừa ho ra, môi khê nhếch thở dốc từng ngụm lớn, khóe miệng còn dính bạch dịch, cương nghị cùng yếu đuối, gợi cảm cùng ngây ngô hỗn tạp trên khuôn mặt anh tuấn, khiến Kỳ Hoán Thần lại rục rịch lên.

Chỉ chỉ phân thân sau khi phát tiết còn không có nhuyển xuống, Kỳ Hoán Thần dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Liếm sạch sẽ.”

Đồng tử Tư Tuấn co rút một chút, môi gắt gao mím thành một đường, tựa hồ là chống cự, thế nhưng chỉ chốc lát sau, lại như nhận mệnh nhắm hai mắt lại, một lần nữa đem nhục trụ nhét vào trong miệng.

Kỳ Hoán Thần bảo cậu liếm, thế nhưng cậu căn bản sẽ không, chỉ có thể như ăn kem mà lặp lại hấp dục, mặc dù động tác ngốc nghếch như thế, cũng khiến phân thân đã bắn một lần lần thứ hai cương lên trong miệng cậu.

Còn hơn một lần kích động trước, lần thứ hai hưởng thụ lực tự khống chế của Kỳ Hoán Thần mạnh hơn rất nhiều, nhưng cảm giác kích thích một chút cũng không giảm, thậm chí có xu thế ăn ngon biết vị, vì thế càng hưng phấn, lay động thắt lưng đỉnh về phía trước, mô phỏng động tác tính giao, phân thân tàn sát bừa bãi trong khoang miệng ướt át của Tư Tuấn.

Lúc này hắn kiên trì được vô cùng lâu, không chỉ có Tư Tuấn hé miệng chịu đựng hung ác của hắn, hô hấp bị ngăn trở đến khóe mắt đỏ lên, ngay cả Kỳ Hoán Thần tàn sát bừa bãi một phương cũng bắt đầu choáng váng, thế lực không thể tiếp tục chống đỡ.

Mặc dù như vậy, hắn cũng gắt gao ấn đầu Tư Tuấn không chịu buông tay, thẳng đến một va chạm mạnh mẽ cuối cùng, phân thân đỉnh đến yết hầu chật hẹp của Tư Tuấn, đem tinh hoa phun trào đều bắn vào sâu trong yếu hầu cậu, mới buông tay, hư thoát tựa ở đầu giường.

Phân thân hoàn toàn nhuyển xuống trượt ra từ trong miệng Tư Tuấn, mang ra lượng lớn nước bọt cùng

chút ít dịch thể bạch trọc, còn lại đều bị cưỡng bách nuốt xuống.

Tư Tuấn nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, từng ngụm lớn thở hổn hển, không làm bất luận phản ứng bài xích gì nữa, thậm chí ngay cả động tác lau miệng cũng không có, duy trì nguyên tư thế bất động.

Kỳ Hoán Thần híp mắt, chìm đắm trong dư vị cao trào, tầm mắt từ sườn mặt ướt mồ hôi của Tư Tuấn chuyển dời đến cánh tay chống mép giường, cơ bắp căng chặt, gân xanh lộ ra.

Kỳ Hoán Thần đột nhiên ý thức được chính mình làm có chút quá.

Tuy rằng Tư Tuấn người này luôn luôn rất có thể nhẫn nại chịu đựng, nhưng thổ nóng nảy còn cần người, huống thị một mãnh thú ngủ đông. Nếu thật sự bức cậu nóng nảy, dưới cơn kích động cần mình một ngụm hoặc cho mình một quyền, làm không tốt hẳn liền đi đòi nhà ma.

Nâng mặt Tư Tuấn, chống lại cặp con ngươi đen đặc kia. So với ngày xưa trầm ổn bình thản, lúc này trong đôi mắt hỗn tạp rất nhiều tình tự, quả thực như nước xoáy, có thể hút người đi vào.

Quả nhiên là con mắt bị nước mắt cọ rửa qua mới có thể phát quang, đàn ông chịu qua thương tổn rất có mùi vị...

Kỳ Hoán Thần nuốt nuốt nước bọt, dùng ngón tay lau đi niêm dịch bên khóe miệng Tư Tuấn, rồi mới cúi người, trên đôi môi cánh hoa khẽ nhếch của cậu khẽ chạm một chút: “Sinh nhật vui vẻ!”

Tư Tuấn nhất thời không phản ứng, vẫn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Kỳ Hoán Thần, qua một hồi lâu, mới tiêu hóa ý tứ những lời này, ánh mắt trở nên nghi hoặc mà cảnh giác.

“Em họ cậu nói muốn cho cậu một kinh hi... Đây là quà cô ấy tỉ mỉ chuẩn bị cho cậu.” Kỳ Hoán Thần nhặt lên hộp quà Phương Nhã bỏ xuống trước khi rời đi, nhét vào lòng bàn tay Tư Tuấn.

Cầm hộp quà đóng gói tinh mỹ, Tư Tuấn lúc này mới nhớ tới, ngày hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cậu. Trước đây khi sinh nhật, mẹ đều sẽ đón mời **cậu** cùng em họ đến nhà, làm đầy bàn mỹ vị. Từ sau khi mẹ cậu qua đời, liền không có người chúc mừng sinh nhật cậu nữa, lâu ngày chính mình cũng quên.

Nói như thế, Phương Nhã cùng Kỳ Hoán Thần đến khách sạn, không phải muốn làm việc kia, mà là...

Kỳ Hoán Thần đứng lúc mở miệng chứng thực nghi hoặc của Tư Tuấn: “Trong thư em gái cậu nói, cô ấy biết anh và cậu là bạn tốt, muốn anh phối hợp với cô ấy, cho cậu một sinh nhật khó có thể quên được... Cậu xem, bọn anh chuẩn bị party sinh nhật cho cậu, đây phòng bóng bay, đây đất hoa tươi, tất cả đều chuẩn bị sắp xếp, đang muốn gọi điện thoại cho cậu, cậu đã tới rồi, đây có tính là ‘tâm hữu linh tê’* hay không?”

(* trong lòng có liên kết linh nghiệm. thần giao cách cảm)

“Tâm hữu linh tê?” Tư Tuấn ngẩng đầu, nhìn Kỳ Hoán Thần cười đến dị thường xán lạn, cũng nở nụ cười theo, chỉ là tươi cười này không còn chân thành thuần phác ngày xưa nữa, chỉ có nồng đậm giấu cợt: “Sợ rằng... là tâm hoài bất quý* đi?”

(lòng mang ý quấy rối, làm loạn)*

“Mặc kệ là tâm hữu linh tê hay là tâm hoài bất quý, nhưng anh thật sự đặt em họ là cậu ở đầu quả tim.”

“Ồ trong ngực anh... Thật đúng là so với địa ngục còn hắc ám hơn!”

“Ồ lâu cậu sẽ quen.” Đàn ông sau khi thỏa mãn tính dục, tính tình luôn luôn đặc biệt tốt, ngay cả Kỳ Hoán Thần kiêu ngạo cũng không ngoại lệ, đối với trào phúng của Tư Tuấn không chút để ý, còn thẳng thắn tựa trên bờ vai cậu, vuốt ve lồng ngực co giãn của cậu, vẻ mặt làm càn tươi cười: “Em họ, anh đau đầu quá, đưa anh đi bệnh viện đi... Nếu không xử lý một chút, anh sợ rằng sẽ có di chứng dễ quên, quên chính mình đã có món đồ chơi, lại mất đi thứ kẹo ngọt không hề dễ ăn kia nữa!”

Vì thế, món đồ chơi bị đùa nghịch vài lần cũng sẽ không sao này của hắn, để bảo hộ tuyệt đối một cây kẹo không thể bị ăn, chỉ có thể tiếp tục nằm ở trong tay đứa trẻ không tốt, thẳng đến khi hắn chơi chán ngấy, có lẽ dứt khoát chơi đến phá hủy mới thôi.

12. Quyển 1 - Chương 6-1

“Tiểu Nhã, xin lỗi... Anh...”

Trong phòng đợi, Tư Tuấn ôm một đồng đồ ăn đặc sản, lòng mang hổ thẹn một lần lại một lần xin lỗi.

Phương Nhã đứng ở trước mặt Tư Tuấn, nhưng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ không nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Anh hai nhỏ, em trong lòng anh, chính là đứa con gái lỗ mãng tùy tiện như vậy sao?”

“Không phải như thế...” Đây tất cả đều là lỗi của Kỳ Hoán Thần, là hắn cố ý dẫn anh đi sai đường Tư Tuấn rất muốn như vậy nói, thế nhưng trên thực tế, Kỳ Hoán Thần từ đầu tới cuối cũng chưa đặc biệt ám chỉ chuyện gì.

Những điều hắn nói những việc hắn làm, đều là bình thường hắn vẫn làm, cũng chính bởi vì vậy, mới dùng phương thức đơn giản nhất không lưu vết tích, dẫn cậu tự chui đầu vào lưới.

“Tiểu Nhã, xin lỗi, xin lỗi, tha thứ cho anh...”

Trong thanh âm Tư Tuấn nồng đậm đau thương, khiến cô gái mềm lòng, cuối cùng chịu nhìn thẳng cậu, đỏ hồng vành mắt, cắn giận nói: “Hơn nữa, anh còn không phân tốt xấu đã thương Kỳ đại ca! Em muốn chúc mừng sinh nhật anh, thế nhưng vì cuộc thi căn bản không có thời gian, mọi chuyện đều là Kỳ đại ca chuẩn bị. Anh ấy nhiệt tình như vậy, đối với anh tốt như vậy, anh cư nhiên hiểu lầm anh ấy, anh nhất định phải

xin lỗi anh ấy!”

Phương Nhã càng nói, mặt càng hồng, cuối cùng cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Kỳ đại ca là người tốt... Vì giúp em còn bị thương, em thấy rất có lỗi, muốn đến bệnh viện thăm anh ấy...”

“Hắn đã không có việc gì.”

“Anh hai nhỏ, anh phải chăm sóc Kỳ đại ca thật tốt nha!”

Thấy Tư Tuấn gật đầu, Phương Nhã mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp nhận hai túi lớn trong tay cậu, nhất thời tròn mắt than thở: “Oa nhiều đồ ăn ngon như vậy, anh muốn no chết em à!”

“Túi này là quà cho **cậu**, em mang về giúp anh! Nói với **cậu** anh rất tốt, đừng lo lắng cho anh.”

“Ba ba ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn lo lắng cho anh, lúc rảnh rồi anh trở về thăm ông đi!”

Cậu cũng rất muốn trở về thăm ông, thế nhưng hiện tại đã thân bất do kỷ*.

*(*bản thân không do mình quyết định)*

Tư Tuấn miễn cưỡng cười cười, cởi cúc áo, lộ ra một mặt dây chuyền phỉ thúy tinh xảo, “Còn có, cảm ơn quà sinh nhật của em, anh đeo rồi.”

Mặt dây chuyền là hình giọt nước mưa, mặt trên chạm khắc một đầu sói nhe nanh tròng mắt. Ngay cả Tư Tuấn là người thường, cũng nhìn ra được miếng ngọc này tỉ lệ và chạm trổ vô cùng tốt, không khỏi có chút lo lắng. Phương gia là dòng dõi thư hương, **cậu** kế thừa không ít sản nghiệp tổ tiên, gia cảnh không kém, nhưng cũng không phải gia đình đại phú đại quý gì.

“Cái này rất quý đúng không?”

Phương Nhã ngập ngừng ấp úng nói: “Ách... Kỳ thực... cũng tạm được, anh thích là tốt rồi.”

“Anh sẽ quý trọng thật tốt.”

“Xe lửa của em đến rồi, không thể nói chuyện cùng anh nữa...” Tiếng phát thanh xe lửa đến trạm vang lên, Phương Nhã trên lưng đeo ba lô, xách hai túi đồ ăn ngon lớn, “một bước đi lại quay đầu ba lần”* mà đi đến phòng kiểm phiếu: “Anh hai nhỏ, em sẽ nỗ lực ôn tập, anh ở đại học F chờ em nha!”

(“nhất bộ tam hồi đầu”, ra đi mà quyến luyến...)*

Nhìn theo thân ảnh em gái theo dòng người biến mất tại cuối lối đi, Tư Tuấn nặng nề thở ra một hơi. Chuyện sau này không ai dám đảm bảo, nhưng tối thiểu hiện tại, cô vẫn như cũ thuần khiết tươi sáng.

Trở lại trên xe, Kỳ Hoán Thần nhắm mắt dưỡng thần trên ghế phó lái nhíu nhíu mày, thở dài nói: “Nếu không phải anh rất đau đầu, thật là muốn đi tiễn em gái một đoạn.”

Đêm qua đưa Kỳ Hoán Thần đến bệnh viện, sau khi kiểm tra vết thương trên cổ không quá đáng ngại, đầu lại có hiện tượng não chấn động. Vốn phải nhập viện quan sát ba ngày, thế nhưng hấn ngại mùi bệnh viện khó chịu, hơn nữa Kỳ gia có bác sĩ gia đình, thế là chỉ ở một đêm liền xuất viện, trực tiếp theo Tư Tuấn đến nhà ga tiễn Phương Nhã.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, hai người đã rớt cuộc xé rách mặt nạ, tuy rằng bị ép khuất phục, nhưng Tư Tuấn cũng lười ứng phó, vì thế không nói một lời, khởi động máy, chuyên chú nhìn gương chiếu hậu quay xe.

Kỳ Hoán Thần nhìn sườn mặt cậu, đường nhìn chuyển xuống nơi cổ áo mở rộng của Tư Tuấn. Bờ vai cậu rất rộng, lồng ngực rộng lớn, trên đó đường cong xương quai xanh lại lộ ra đặc biệt lưu loát, nơi hõm xương đeo một mặt dây chuyền vừa phải, ngọc phỉ thúy xanh nhạt dán trên da thịt màu mật ong, bảo thạch càng thêm trong sáng, người cũng càng thêm mê hoặc.

Cảm thụ được ánh mắt nóng cháy của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn dứt khoát kéo áo lên, che khuất cảnh xuân vô tận.

Kỳ Hoán Thần híp mắt, nhẹ nở nụ cười: “Em gái về, cậu nhất định rất luyến tiếc nhỉ? Đừng lo lắng, mấy tháng nữa lại thi đại học, cho dù thiếu điểm, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp để cô ấy vào trường F.”

“Rầm!”

Xe đụng vào cây cột bãi đỗ xe, còn va chạm đến xe đỗ một bên, thanh âm bộ phận bảo vệ của xe vang vọng tại bãi đỗ xe trống trải.

Kỳ Hoán Thần không cài dây an toàn, thân thể phóng về phía trước, đầu đụng vào cửa thủy tinh, lần thứ hai bị thương, phát ra một trận rên rỉ thống khổ.

Tư Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kỳ Hoán Thần cuộn mình thành một đoàn, đột nhiên hồi hận chính mình tại sao lại không cứng rắn bóp chết hắn!

Chuyện ngày hôm qua đích thật là hiểu lầm, nhưng cũng không chỉ là hiểu lầm... Chỉ là Kỳ Hoán Thần thông minh hơn một chút so với trong tưởng tượng của cậu, không có ngu xuẩn đến thực sự ra tay với tiểu Nhã, bức cậu đến tình cảnh cá chết lưới rách.

Kỳ Hoán Thần để lại chỗ trống, nhưng chỗ trống này không phải vì cho cậu có không gian thở gấp, mà là

vì đem cậu đặt trong lòng bàn tay mặc sức đùa bỡn!

Thế nhưng suy nghĩ rõ ràng lại có tác dụng gì đây?! Dù cho trở lại ngày hôm qua, sự tình lặp lại một lần, cậu vẫn không có cách nào chạy trốn. Chỉ cần Phương Nhã còn có hảo cảm với Kỳ Hoán Thần, Kỳ Hoán Thần bất cứ lúc nào cũng có thể diễn giả làm thật, cũng tùy thời có thể cho cậu lại nhảy vào bẫy rập một lần nữa.

“Thùng thùng”!

Quản lý bãi đỗ xe cùng chủ chiếc xe bị đâm chạy tới đập đập cửa xe, Tư Tuấn mới lấy lại tinh thần, mở cửa xe bước xuống, trầm giọng nói: “Xin lỗi, tôi sẽ bồi thường.”

Chủ xe vốn nổi giận đùng đùng, thế nhưng thấy Tư Tuấn vóc người cao lớn, khí lực cường tráng cùng với biểu tình ngưng trọng, không khỏi có chút nhút nhát. Nhưng xe mới mua dưng ở bãi đỗ xe cư nhiên còn bị đâm lõm một vết lớn, cũng không phải bồi tiền duy tu là có thể nguôi giận.

“Em họ... đầu anh đau quá...” Vẫn không thể bình tĩnh lại từ trong chấn động, Kỳ Hoán Thần rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu, vùng xung quanh lông mày nhăn chặt, sắc mặt tái nhợt, một bộ dạng lập tức sẽ hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy trên xe còn có một người bệnh “trọng thương”, quản lý cùng chủ xe cũng không thể nói thêm gì nữa, lấy số điện thoại Tư Tuấn để tiện đòi bồi thường, liền để bọn họ đi.

Xe ô tô Đức rất chắc chắn, phía trước lõm một vết lớn nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến tính năng, ổn định phóng nhanh trên đường trở lại bệnh viện.

Kỳ Hoán Thần suy yếu tựa trên vai Tư Tuấn, một tay còn ôm cổ cậu, cả người đều dựa trong lòng cậu, hô hấp nóng cháy phun trên cổ... Những thứ này Tư Tuấn đều cắn răng nhịn, nhưng Kỳ Hoán Thần cư nhiên làm càng thêm táo tợn, đẩy ra cổ áo cậu vừa khép lại, ngón tay lạnh lạnh dọc theo đường cong xương quai xanh trượt qua lại, cuối cùng sờ đến mặt dây chuyền đầu sói cậu đeo trên ngực, cầm trong tay thưởng thức.

Tư Tuấn nhất thời có loại cảm giác quả em gái tặng bị khinh nhờn, vừa muốn đẩy hất ra, giọng nói Kỳ Hoán Thần lại vang lên bên tai, nhẹ nhàng nhưng làm kẻ khác sau lưng phát lạnh: “Em họ... Con người của anh tính tình cũng không tốt, cũng không kiên trì gì, chỉ là bởi vì đối tượng là em, anh có thể lại nhẫn nhịn một lần, chuyện trước kia toàn bộ cũng không truy cứu. Nhưng nếu như có lần sau, em cũng đừng trách anh tham lam... Em gái Tiểu Nhã thế nhưng để lại địa chỉ liên hệ cho anh đấy!” Nói xong, Kỳ Hoán Thần ngậm vành tai Tư Tuấn, hàm răng nhẹ nhàng cắn một chút, lại hôn một cái ở trên cổ cậu.

Môi Kỳ Hoán Thần rất lạnh rất mềm, dán trên làn da, khiến Tư Tuấn có một loại cảm giác bị đĩa cắn hút.

Thế nhưng sức khỏe con đĩa này hiển nhiên có vấn đề, sau khi hút vài giây, đột nhiên buông Tư Tuấn ra, cả người lui thành một đoàn, che miệng nôn. Thế nhưng từ tối hôm qua đến giờ hán chưa ăn gì, tự nhiên không nôn ra được thứ gì, chỉ có thể không ngừng nôn khan, trên gương mặt tái nhợt thậm chí nhiễm một

tầng sắc đen.

Tuy rằng thân thể Kỳ Hoán Thần chịu thống khổ hoàn toàn là gieo gió gặt bão, hiện tại Tư Tuần có thể nói là cảm hận hận tận xương. Đối là người khác, nhất định sẽ đi chậm một chút, đi đường vòng một chút, làm cho Kỳ Hoán Thần thần trí không rõ chịu thêm một ít khổ sở để trả thù.

Thế nhưng Tư Tuần lại hoàn toàn không có ý niệm như vậy trong đầu, vội vàng tăng tốc chạy, đồng thời tập trung lực chú ý, ổn định nhanh chóng lái xe, trước khi Kỳ Hoán Thần chống đỡ không được mà ngã xỉu, chạy đến bệnh viện.

Sau một phen kiểm tra hệ thống, chẩn đoán chính xác là chấn động não, vì thế dù không tình nguyện thế nào, Kỳ Hoán Thần cũng phải nằm viện, mà Tư Tuần làm “người gây hại” cũng là người nhà duy nhất của người bị thương, tự nhiên phải lưu lại bệnh viện chăm sóc.

Làm xong thủ tục trở lại phòng bệnh, Kỳ Hoán Thần đang nằm trên giường tiêm tĩnh mạch, cả người uể oải sa sút tinh thần, thấy Tư Tuần tiến đến, cánh tay không chầm kim giờ lên, yếu ớt kêu một tiếng: “Em họ...”

Tư Tuần đem các loại biên lai đặt ở ngăn tủ, đứng cách xa giường hai bước, hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn hắn.

Khi hắn đầu đau muốn nứt ra lại không ngừng nôn khan, không làm được việc bỏ đá xuống giếng để trả thù là một chuyện. Thế nhưng nhìn thấy hắn suy nhược tiêu tụy liền lòng tốt đại phát, không so đo tính toán hiềm khích trước kia lại là chuyện khác.

Người này, cũng từng sau khi trúng một quyền của cậu, làm nũng tỏ ra yếu thế, không hề có thành ý mà xin lỗi. Nếu như đã trải qua chuyện tình ngày hôm qua, cậu còn không thể ngã một lần khôn hơn một chút, vậy bị người trêu đùa đến chết cũng đáng đời.

Bị cự tuyệt, Kỳ Hoán Thần không có phản ứng quá lớn, vẫn như cũ giờ tay, chỉ là tựa như tùy thời sẽ chống đỡ không được, hơi thở mong manh nói: “Em họ, có người nói một trong những triệu chứng của chấn động não, là cản trở ký ức ngắn hạn, nhưng nhìn như vậy, em so với anh càng giống chấn động não đi... Quên trước đó anh đã nói gì sao? Ân?”

“... Đúng vậy, chấn động não chính là tôi, một chút trí nhớ cũng không có!” Tư Tuần ngoại trừ cười khổ, không biết chính mình còn có thể đáp lại thế nào.

Tiến lên một bước, cầm bàn tay lạnh giá của Kỳ Hoán Thần, sau đó bị hắn dùng lực đạo yếu ớt túm đến gần, ngồi ở bên giường, để tên hỗn đản kia như mèo con làm nũng dùng gương mặt cọ xát mu bàn tay, còn bốt thời giờ ném cho cậu một ánh mắt trêu đùa sủng vật.

Cậu sao có thể cho rằng Kỳ Hoán Thần là một người ý nghĩ giản đơn chứ?

Cậu thực sự không nên đánh giá thấp hẳn... Có lẽ Kỳ Hoán Thần không có trí tuệ siêu việt, lòng dạ thâm sâu, cũng tuyệt đối là một người giỏi nắm chặt thời cơ lợi dụng cơ hội bóc lột người khác.

Cậu chỉ có Phương Nhã là uy hiếp duy nhất, hôm nay bị Kỳ Hoán Thần nắm được, nhiều lần uy hiếp, bắt luận là thủ đoạn hay lí do thoái thác đều không mới mẻ, nhưng lại khiến cậu một điểm để phản kháng cũng không có.

Càng buồn cười chính là, nguyên nhân khiến cậu e sợ Phương Nhã bị tổn thương, là Kỳ Hoán Thần bạc tình, riêng cậu hiện tại lại chỉ có thể mong đợi Kỳ Hoán Thần bạc tình, chờ đợi hẳn mau chóng chơi đùa mình đến phát chán, mau chóng tìm kiếm kích thích mới.

13. Quyển 1 - Chương 6-2

Kỳ Hoán Thần không ít hồ bằng cầu hữu*, nhưng giao tình tốt đến có thể đến bệnh viện thăm bệnh, bạn bè mà Kỳ Hoán Thần cũng vui vẻ gặp mặt, tựa hồ chỉ có một người Trầm Tư Viễn.

*(*bạn xấu)*

Trầm Tư Viễn là một người chu đáo, tuy rằng tên là đến thăm bệnh kỳ thực là tới chế giễu, bắt quá vãn làm đủ phô trương, các loại đồ dinh dưỡng bổ não bày đầy một giường, còn ôm một bó lớn hoa hồng hồng nhạt kiêu diễm ướt át.

Kỳ Hoán Thần mấy ngày nay uống thuốc đến buồn nôn, đối với bao con nhộng cùng thuốc viên hoàn toàn là thái độ chống đối,每每 nói: “Tôi là não chấn động, cũng không phải tuổi già si ngốc, cầm đi cầm đi!”

“Thực sự không phải sao? Tôi nhưng thật ra nghĩ đại não của cậu thoái hóa, không thì tại sao gần đây tình trường luôn không được như ý?” Trầm Tư Viễn đem bó hoa ném cho Tư Tuấn, kéo ghế ngồi vào bên giường, vẻ mặt bốn cợt cười: “Lần này lại là đi bộ bên bờ sông bị ướt dầy*, còn đổ máu?”

*(*thỉnh xem lại chương 4 hạ, Thần ca bị Tiểu Tuấn Tuấn đánh cho bầm mắt)*

Kỳ Hoán Thần dùng dư quang ngắm Tư Tuấn một cái, thở dài: “Còn không phải là bờ sông lần trước kia sao!”

Trầm Tư Viễn lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Đây là sông gì? Có mị lực như thế, lũ lụt cuộn trào mãnh liệt cậu còn ba lần bảy lượt đi tranh?”

“Cậu không hiểu... sông nhiều nước, mới là cực phẩm!”

Nghe vậy, Tư Tuấn đang cầm hoa nắm tay xiết chặt, một bó hoa hồng lớn đâm vào lòng bàn tay.

Bất quá cũng bởi vì cái nắm chặt này, thân hoa bên ngoài đều bị bóp bẹp, kết quả ngày thứ hai, Kỳ Hoán Thần tỉnh lại, liền thấy lọ hoa hồng đặt trên đỉnh đầu mình một nửa đều gãy gập, nhất thời tức giận đến không thở được, thẳng mắt Trầm Tư Viễn là cố ý trù ẻo hắn.

Tư Tuấn là “hung thủ bể hoa”, khẳng định sẽ không tự thú vào lúc này, chỉ có thể làm chút phải trái, thay Trầm Tư Viễn giải thích nói: “Hắn là bạn anh, đặc biệt đến thăm, sao có thể trù ẻo anh?”

Kỳ Hoán Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn chính là đồ kị với anh!”

Trầm Tư Viễn tướng mạo tuy rằng không xuất chúng như Kỳ Hoán Thần, nhưng cũng không kém, hơn nữa khí chất nho nhã, nhã nhặn có lễ, hiển nhiên nhân duyên với phụ nữ sẽ không kém.

Thấy Tư Tuấn không cho là đúng, Kỳ Hoán Thần thẳng thắn ôm thắt lưng cậu, cầm để tại bụng cậu, ngẩng đầu lên có thêm ý khác mà cười: “Hắn là đồ kị anh có em... Em trai hắn nuôi từ nhỏ đến lớn là một phế vật ngoại trừ ăn uống chơi gái đánh bạc gây phiền phức ở ngoài, việc gì cũng không biết, anh có em trai bảo bối từ trên trời rơi xuống, vào được giang hồ lại lên được giường thêu... Em nói, sao có thể không làm làm người đồ kị đây?”

Cầm Kỳ Hoán Thần chậm chậm ma sát tại bụng dưới của cậu, vẻ mặt tình chân ý thiết, nhưng nghe vào trong tai cậu lại không khác gì ô ngôn uế ngữ, khiến Tư Tuấn thầm nghĩ đem kẻ chần động não này biến thành chết não. Thế nhưng uy hiếp cũ rích kia vẫn có thể bức bách cậu, cũng chỉ có thể kiên trì, cùng hắn diễn thật tốt vai huynh đệ tình thâm ý trọng buồn nôn này.

Ba ngày sau, Kỳ Hoán Thần tuy rằng vẫn văng đầu cùng buồn nôn, thế nhưng không có biến chứng khác, kiểm tra hệ thần kinh cũng đều bình thường, cuối cùng có thể xuất viện.

Kỳ Hoán Thần là một người “không an ổn trong phòng” tiêu chuẩn. Chiều nào sau khi tan học, không phải hẹn hò cùng phụ nữ chính là hỗn tạp cùng một chỗ với đám hò bằng cẩu hữu phóng túng. Ngoại trừ thời gian làm loại vận động kia, không đến vận bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không nằm trên giường.

Mấy ngày nay tu thân dưỡng tính ở bệnh viện, đối với hắn mà nói quả thực là bị giam cầm, vừa ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, cả người có thể so với hắc tinh tinh chạy ra từ phòng thí nghiệm. Đầu đông, ánh sáng mặt ấm áp trời chiếu trên người, nhất thời cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Trở lại Kỳ gia, vừa vào sân lớn, Ares mang theo một trận gió xoáy vọt đến, khi còn cách Kỳ Hoán Thần hai thước liền nhảy vọt lên, toàn bộ thân thể nhào tới.

Kỳ Hoán Thần bình thường khỏe mạnh cũng không nhất định chịu nổi Ares mười phần lực đạo mà nhào tới như vậy, càng đừng nói đến hắn bị ảnh hưởng di chứng chần động não, không có chút sức chống cự mà ngã xuống mặt đất đầy đá cuội.

Tư Tuấn tay mất lạnh lẽo đỡ thắt lưng Kỳ Hoán Thần, nhưng cũng bị Ares đụng phải lui lại mấy bước, dứt khoát ngồi luôn dưới đất, Kỳ Hoán Thần cả người như nhũn ra ngã vào trong lòng cậu.

Tuy rằng cũng bị chấn động, nhưng trong ngực Tư Tuấn có cứng cũng sẽ không cứng bằng đá cuội trên mặt đất, nếu không lần té ngã này, Kỳ Hoán Thần phỏng chừng lại phải trở lại bệnh viện.

Ares nhớ chủ nóng lòng còn không biết chính mình thiếu chút nữa gây họa, mở cái miệng lớn đỏ ngầu, đầu lưỡi thật lớn vươn tới loạn liếm lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Kỳ Hoán Thần, nước bọt thậm chí từ trên mặt Kỳ Hoán Thần chảy xuống trên cổ Tư Tuấn.

Kỳ Hoán Thần bị đụng phải choáng váng nhưng cũng không tức giận, hoàn toàn dễ dàng tha thứ hành vi tập kích nhìn như thân thiết của Ares, vẫn vuốt đầu nó, lộ ra tươi cười suy yếu nhưng sủng nịch, còn hôn vài cái lên cái đầu dính đầy cỏ khô của nó.

“Bảo bối... Nhớ tao sao? Tao cũng rất nhớ mày... Thật ngoan!”

Mặc kệ Kỳ Hoán Thần làm một người lòng dạ hẹp hòi, bạc tình quả nghĩa vì tư lợi thế nào, nhưng đối với sủng vật yêu thích, cũng tuyệt đối là có mười phần kiên trì cùng yêu thương. Cũng khó trách Ares hỗn huyết hung hãn như vậy, lại ngoan ngoãn phục tùng trung thành và tận tâm với Kỳ Hoán Thần.

Sau một phen thân thiết, Kỳ Hoán Thần một tay ôm cổ Ares, một tay đỡ chân Tư Tuấn muốn đứng lên, thế nhưng khi bàn tay ấn lên bắp chân rắn chắc hữu lực của Tư Tuấn, trong lòng đột nhiên run lên, tê dại ngứa ngáy, nhịn không được dọc theo bắp đùi sờ soạn hướng lên trên.

Tư Tuấn sắc mặt hơi đỏ, đột nhiên lui ra sau một chút... Thực sự không nên làm đậm thịt cho hần, hần là để hần ngã sấp xuống cho bệnh tình nặng thêm!

Có loại tâm lý ngược này không phải xuất phát từ trả thù, mà là... nếu Kỳ Hoán Thần khỏi hần, cậu chỉ sợ cũng phải lên pháp trường.

Tâm tình Tư Tuấn không khỏi trở nên trầm trọng, theo Kỳ Hoán Thần cùng đi vào biệt thự, Kỳ Sơn Hải đang ở phòng ăn dùng bữa sáng.

Kỳ Hoán Thần lập tức mang lên vẻ tươi cười của con trai ngoan, ngồi vào bên người Kỳ Sơn Hải cùng hần ăn cơm.

Ở đây tuy rằng danh là Kỳ gia, nhưng Kỳ Sơn Hải mười ngày nửa tháng mới về một lần, Kỳ Hoán Thần từng thuận miệng nhắc tới hần bao dưỡng mấy tiểu tình nhân ở bên ngoài, còn thổ tào phẩm vị thưởng thức của hần đối phụ nữ.

Không giống với Kỳ Hoán Thần thích khiêu chiến cao độ, khẩu vị về phụ nữ của Kỳ Sơn Hải mười năm như một, cho nên tình nhân đều là phong trần nữ tử. Bất quá có giáo huấn của mẹ Kỳ Hoán Thần và mẹ Kỳ Tử Gia, hần cuối cùng cũng không còn có ý nghĩ phát sốt cùng đưa mấy người phụ nữ về, trải qua thứ gọi là sinh hoạt đại gia tộc.

Hai cha con này, tuy rằng tướng mạo và tính tình một chút tương tự cũng không có, điểm phong lưu này lại là cùng một dòng máu.

Kỳ Sơn Hải thấy Tư Tuấn cùng vào, thần sắc lộ ra chút kinh ngạc, quan sát cậu vài lần, cười nói: “Một đoạn thời gian không gặp, cháu ngược lại càng ngày càng có khí thế... Cuối cùng cũng có chút hình dạng của cha cháu năm đó.”

Kỳ Hoán Thần nâng cằm, nghiêng đầu hỏi: “Chú Tư khi còn trẻ hình dáng thế nào ạ?”

“Hắn à... chính là một con lừa, chỉ cần bịt kín hai mắt, là có thể cả đời tại một chỗ xoay quanh mà kéo cối xay a!” Nhắc tới Tư Thiếu Phong, Kỳ Sơn Hải không phải nghiêng rằng nghiêng lợi hoặc châm chọc khiêu khích như trong tưởng tượng của Tư Tuấn, trái lại có vài phần biểu tình cùng ngữ khí hoài niệm.

Bất quá Tư Tuấn sẽ không bởi vì hình dạng này liền nguyền rủa cho rằng cha cậu và Kỳ Sơn Hải quan hệ tốt, còn có cái gì tình nghĩa anh em. Cho dù là người dụng tâm hung ác thủ đoạn độc địa như Kỳ Sơn Hải, cũng không hẳn sẽ không có thật tình khi còn trẻ, tuy rằng sau này hắn phát đạt, coi cha cậu là đinh trong mắt gai trong thịt, muốn nhanh chóng loại trừ, thế nhưng người đã chết, những chuyện cũ kia cũng sẽ biến thành tháng năm như nước có thể nhớ lại a!

Ăn xong bữa sáng, Kỳ Sơn Hải đang muốn đi, đột nhiên nhăn mi, chỉ vào một vòng xanh thâm tím trên cổ Kỳ Hoán Thần hỏi: “Làm sao vậy?”

Tư Tuấn nhất thời có chút căng thẳng.

Kỳ Hoán Thần lại không thêm để ý chút nào, thè lưỡi, ám muội nói: “Hắc hắc, không cần thận chơi đùa thái quá.”

“Chơi đùa cũng không thể như vậy, cần thận chơi đến mạng cũng mất.” Kỳ Sơn Hải giáo huấn hai câu liền đi ra ngoài.

Tư Tuấn thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc.

Lần trước mặt Kỳ Hoán Thần xưng phù nửa tháng, Kỳ Sơn Hải cũng không hỏi đến, lần này bị thương tại nơi trí mạng như vậy, cư nhiên cũng cứ như vậy có lẽ cho qua. Cho dù Kỳ Sơn Hải không quản giáo con trai, không giỏi biểu đạt tình cha, cũng không nên chẳng quan tâm như vậy.

Như nhìn ra nghi vấn cùng lo lắng của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần ném cho cậu một viên thuốc an thần: “Yên tâm đi, ông ấy sẽ không đi điều tra chân tướng ... cho dù ông ấy biết, chỉ cần anh không truy cứu, ông cũng sẽ không đi tìm nhà **cậu** em phiền phức.”

“Tại sao lại như thế, ông ấy không phải rất thương yêu anh sao?”

“Thương chứ... cho dù thực sự rất thương, tựa như thương một sủng vật dễ thương, một thứ đồ trang trí quý giá... Còn yêu sao, thì chưa hẳn, ngoại trừ chính mình, ông ấy ai cũng không yêu!” Chổng lại ánh mắt Tư Tuấn như có chút suy nghĩ, Kỳ Hoán Thần buồn khổ cười rộ lên: “Bất quá cho dù ông ấy không coi trọng anh như em nghĩ, nếu em giết anh, ông ấy cũng sẽ không bỏ qua em cùng một nhà **cậu** em. Việc đó không liên quan đến địa vị của anh trong lòng ông ta, mà có quan hệ với thân phận của anh... Nếu như ông ấy ngay cả con trai mình cũng không bảo vệ được, để người tùy tiện giết, vậy còn có ai dám theo ông ấy, vì ông ấy bán mạng? Tuy rằng mạng những người đó, ông ấy cũng căn bản chẳng quan tâm.”

“Anh nhưng thật ra rất thanh tỉnh.” Tuy rằng vẫn biết, Kỳ Hoán Thần kỳ thực là một người rất thanh tỉnh, thế nhưng hẳn có thể nói ra những lời này, vẫn khiến Tư Tuấn có chút kinh ngạc.

“Thanh tỉnh a... Anh chỉ còn lại một ưu điểm này, không phải sao?” Kỳ Hoán Thần nhếch mi cười, vui vẻ tiếp nhận lời nói không rõ khen chê của Tư Tuấn.

Tư Tuấn vốn tưởng rằng, Kỳ Hoán Thần vừa ra viện, thì coi như thời hạn hoãn thi hành hình phạt của cậu kết thúc, nhưng không nghĩ tới Kỳ Hoán Thần vậy mà lại khôi phục sinh hoạt trước khi bị thương, vẫn như cũ mỗi ngày đưa đón hẳn đi học, thậm chí hẹn hò với phụ nữ cũng không hề bị ảnh hưởng.

Mục tiêu gần nhất của Kỳ Hoán Thần chính là bà chủ nhà hàng được thiện kia, bà chủ này tuy rằng thoát nhìn phong lưu xinh đẹp, cũng không thuận lợi đến tay. Có thể liếc mắt đưa tình cùng mỗi vị thực khách ý không ở trong lời, trên miệng muốn chiếm tiện nghi thế nào đều được, nhưng muốn động tay động chân hay tiến thêm một bước là tuyệt đối không có cửa.

Loại hình bề ngoài phong lưu nội tâm bảo thủ này, tuyệt đối phù hợp khẩu vị của Kỳ Hoán Thần, dùng cờ hiệu bị thương muốn bồi bổ thân thể mỗi ngày đều đến Thuần Vị Trai, tuy rằng vẫn không tiến triển gì, ngược lại thực sự là tẩm bổ đến khí sắc hồng nhuận, thần thái sáng láng.

Nhìn hình dạng Kỳ Hoán Thần chuyên chú nhìn chằm chằm bà chủ xoay như chong chóng, Tư Tuấn không khỏi nghĩ... Có lẽ chỉ là trước đây cậu phản kháng quá kịch liệt, khiến Kỳ Hoán Thần cảm giác mới mẻ, mà hiện tại cậu nhận mệnh, chỉ còn chờ lên pháp trường, vì thế Kỳ Hoán Thần theo đuổi kích thích lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị?

Trong nồi hầm canh gà hà thủ ô an thần bổ não bốc hơi nghi ngút, Tư Tuấn ra không ít mồ hôi, giống mỗi vị thực khách trong nhà hàng nới lỏng cổ áo kéo tay áo lên chuẩn bị nhanh chóng dùng bữa, lại đối diện với ánh mắt đột nhiên phát sáng của Kỳ Hoán Thần.

Kia hiển nhiên là bộ dạng mắt thấy lợn nhà đã dưỡng béo, nhìn sao giống với ánh mắt đói khát của thực khách trong nhà hàng.

Tư Tuấn không khỏi tự giễu chính mình ý nghĩ quá mức ngây thơ.

Kỳ Hoán Thần để đạt được cậu lãng phí nhiều thời gian như vậy, còn nhiều lần thân thể phải chịu đau đớn, sao vậy có thể đơn giản buông tha miếng thịt béo đã đến bên mép như vậy?!

Lại nói tiếp thực sự là châm chọc, cậu bởi vì Kỳ Hoán Thần là kẻ chỉ vì cái trước mắt, háo sắc lạm giao mà nghĩ hấn nông cạn tự kiêu, nhưng bởi vì dự niệm của hấn với mình mà phát hiện một mặt thâm trầm lại kiên trì của hấn.

Đây xem như là Kỳ Hoán Thần mạnh mẽ phản kích lại khinh thị sao?!

14. Quyển 1 - Chương 7-1

Gần đây tâm tình Kỳ Hoán Thần phi thường tốt, thỉnh thoảng chóng mặt ù tai cùng với vì thân thể không khỏe mà bị ép cấm dục, đều không đủ để ảnh hưởng đến tâm tình thật tốt của hấn, làm giảm bớt cảm giác chờ mong tràn đầy trong ngực.

Như thực khách tham lam vĩnh không biết thỏa mãn, trong lúc vô ý chiếm được một mỹ vị tuyệt vời, sau khi thưởng thức liền nhớ thương đến cơm nước không màng, nhưng mà nguyên liệu nấu món mỹ vị này trên trời dưới đất lại chỉ có một, nhìn như dịu ngoan, kì thực hung mãnh vô cùng, nếu làm cứng rắn sẽ chỉ rơi vào kết cục cá chết lưới rách.

Vì thế hấn chỉ có thể kiềm chế nóng lòng, trấn an thứ nguyên liệu quý trọng này, chậm rãi chờ đợi thời cơ. Thậm chí như một nhà mạo hiểm đi một vòng qua quỷ môn quan, trải qua đau đớn thê thảm, cuối cùng lần thứ hai đem mỹ vị lang thang trong hải vực rộng lớn kia biến thành cá trên thớt.

Mà trải qua sự tắm ướp của thời gian cùng số phận chiêm xào hầm nấu, nguyên liệu nấu ăn đã bị kích thích phát ra mùi vị tinh thuần nhất của mình, hương vị càng hơn lúc ban đầu trăm triệu lần. Mà mỹ vị này, lập tức sẽ vào miệng hấn.

Nghĩ như vậy, Kỳ Hoán Thần nhất thời cảm thấy đối khát khó nhịn, đẩy cửa sổ, chỉ thấy Tư Tuấn đứng trong sân, cầm dây thừng trong tay, đang đối diện cùng Ares xù lông tức giận, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít gào thấp trầm.

Kỳ Hoán Thần bởi vì não bị chấn động, trở nên thêm ngủ, cũng quả thực là cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, vì thế sáng chiều hai lần dẫn chó đi dạo đều do Tư Tuấn một mình hoàn thành. Chỉ là Tư Tuấn vô cùng kiên trì chỉ cần ra khỏi cửa lớn Kỳ gia, nhất định phải đeo vòng cổ cho Ares, mà Ares từ khi sinh ra tới nay thì đã quen không kiêng nể gì cả, vô luận như thế nào cũng không chịu bị buộc dây.

Vì thế một người một chó liền giương cung bạt kiếm như vậy.

Thời gian dần trôi qua, nếu như trước bảy giờ Ares vẫn không chịu đi vào khuôn khổ, như vậy lần đi dạo tối nay sẽ hủy bỏ... Ares đã năm ngày không ra khỏi cửa lớn Kỳ gia, tuy rằng sân cũng rất lớn, nhưng rốt cuộc không thể so với bên ngoài, sự tù túng khiến chú chó lớn càng trở nên nôn nóng.

Đã đến giờ, Tư Tuấn không chút do dự xoay người bước đi, Ares cắn dây thừng một cái, hung hăng lắc đầu, phát ra vài tiếng nức nở, cuối cùng khuất phục cúi đầu.

Tư Tuấn thoả mãn vỗ vỗ đầu nó, khom thắt lưng buộc lại sợi dây, lúc này Ares đột nhiên công kích, hàm răng bén nhọn hướng về phía cổ tay Tư Tuấn mà cắn.

Khi cậu mới tới Kỳ gia, Ares từng ở trước mặt cậu biểu diễn lực cắn kinh người của chính mình. Không hề nghi ngờ một ngụm này cắn xuống, cổ tay cậu khẳng định sẽ đứt luôn. Mà nay, mọi chuyện cách không đến một năm, Tư Tuấn cũng đã cường tráng không chỉ gấp đôi, đã sớm không phải là thiếu niên không có năng lực chống cự kia.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cậu một quyền ghim lại cổ Ares, nắm đấm chế trụ hàm dưới của nó, đầu gối húc lên, thân thể ép xuống, đem chú chó thật lớn quật ngã trên mặt đất, rồi sau đó không nghe phân trần mà kéo dây thừng, khiến cho Lang vương hỗn huyết chưa từng chịu uất ức, lại được chủ nhân nuông chiều vô pháp vô thiên coi thường tất cả này, trở thành sủng vật chân chính.

Kỳ Hoán Thần đứng phía trước cửa sổ nhìn một màn này, cả người trở nên sôi trào, máu đều dồn xuống nửa người dưới.

Chỉ cần nghĩ đến một thanh niên cường hãn cứng cỏi như vậy, rất nhanh sẽ thư phục nằm dưới thân mình, mở chân mặc hần một lần lại một lần tiến nhập nơi mềm mại nhất trong thân thể, bữa bãi trườn sấp đùa bỡn, tâm lý liền đạt được cảm giác thỏa mãn cực đại, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Thấy Tư Tuấn kéo Ares không tình nguyện muốn ra cửa, Kỳ Hoán Thần vội vàng gọi: “Em họ, chờ một chút, anh và em cùng đi.”

Một đường chạy chậm xuống lầu, vào tới trong sân Kỳ Hoán Thần mới nhớ tới thân thể của mình không thích hợp vận động kịch liệt, thế nhưng vậy mà cũng ngoài ý muốn không thấy choáng đầu, có phải nói lên hần đã cơ bản khỏi bệnh rồi hay không?

Như vậy... bữa tiệc lớn khiến hần thêm muốn nhỏ dãi ba thước trước mắt này, cuối cùng có thể vào miệng sao?

Kỳ Hoán Thần vừa lộ mặt, Ares tự cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, lập tức càng thêm hung ác mạnh mẽ, cắn dây thừng, ngậm trong miệng đẩy đến tay Kỳ Hoán Thần, chờ hần cưỡi ra ràng buộc cho mình.

Thế nhưng một lát cũng không được đáp lại, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy chủ nhân nhìn chằm chằm Tư Tuấn, trong mắt hoàn toàn không dung nạp được thứ khác.

Ares nhất thời bức bối, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Hoán Thần vô cùng ai oán, mà chuyển tới Tư Tuấn, còn lại chỉ là đồ kỵ cùng hung ác, Tư Tuấn cũng từ “tên đáng ghét” trực tiếp lên cấp “Túc địch”*, cũng âm thầm hạ quyết tâm muốn rèn luyện khí lực, một ngày nào đó muốn quyết một trận tử chiến cùng cậu!

*(*kẻ thù lâu năm)*

Tư Tuấn nhìn Kỳ Hoán Thần thở hổn hển, lông mi nhú lại, nghi hoặc hỏi: “Anh cứ như vậy dẫn chó đi dạo cùng tôi?”

“Sao vậy?” Kỳ Hoán Thần đầy đầu óc đều là nhục dục, bị hỏi liền sửng sốt, cúi đầu vừa nhìn phát hiện chính mình vậy mà chỉ mặc áo ngủ chạy ra.

Tuy rằng là áo ngủ dày, nhưng là không đủ để chống lại giá lạnh mùa đông, lại càng miễn bàn đến hần là một kẻ cực kỳ chú trọng bề ngoài, dù cho góc áo nhàn cũng không chịu ra cửa.

Quả nhiên là trong mắt chỉ có sắc đẹp, thì cái gì cũng bất chấp.

“Không sao, không phải còn có em họ sao?”

Kỳ Hoán Thần tiến lên một bước, ôm lấy thắt lưng Tư Tuấn, cả người tiến sát lồng ngực rộng lớn ấm áp của cậu. Tư Tuấn không hút thuốc lá cũng không uống rượu, mùi vị trên người vĩnh viễn là mùi xà phòng thơm mát trộn lẫn vị mồ hôi nhàn nhạt, trước đây nghĩ thấy chỉ cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, hiện tại nhưng lại thấy như tình được, khiến cả người đều xao động.

Tư Tuấn cứng ngắc một chút, lưỡng lự đem áo khoác cởi ra phủ trên người Kỳ Hoán Thần, rồi mới lôi Ares đang quỳ rạp trên mặt đất, còn chìm đắm trong đau xót bị chủ nhân không nhìn đến, bước ra ngoài.

Kỳ Hoán Thần vội vã đuổi kịp, nắm tay cậu, mười ngón chặt chẽ đan nhau.

Trời nhanh chóng tối đen, dưới đèn đường mờ nhạt, Tư Tuấn tứ chi cứng ngắc sắc mặt càng thêm cứng ngắc một tay dắt chó, một tay kéo Kỳ Hoán Thần, tản bộ trong tiểu khu an tĩnh.

Ares còn muốn giống như trước đây chạy nhanh tung hoành ngang dọc, thế nhưng sợi dây bị Tư Tuấn vững vàng nắm giữ, một bước cũng không nhường, vì thế đi hai bước liền dừng lại, sau đó vọt mạnh một chút, dùng phương thức giết một nghìn địch – tự tổn hại tám trăm mà kháng nghị không tiếng động.

Kỳ Hoán Thần nhìn một người một chó người kéo ta giữ, cười đến vô cùng vui vẻ: “Nó không thích em.”

“Rõ ràng...” Tư Tuấn đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước Kỳ Hoán Thần dùng Ares uy hiếp cậu, ngữ khí giễu cợt nói: “Anh lúc trước không phải nói, nó thích tôi sao?”

“Lúc trước nó thật sự thích em, chỉ là hiện tại không thích.”

“Tại sao lại như thế?”

Khoác cánh tay Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần tiến đến bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Bởi vì khi ấy anh không thích

em, mà hiện tại anh thích em, cho nên nó ghen tị.”

“Thích?”

Yêu thích của ai, là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đạt được thú tính?! Yêu thích của ai, là dùng người thân của đối phương để uy hiếp tùy tiện giẫm đạp lên tôn nghiêm đối phương?!

Nói là thích, không bằng nói là chiếm hữu dục biến thái!

Tư Tuấn không chút nào che giấu tình tự kịch liệt nơi đáy mắt, nhưng phần nộ trào phúng này, nhìn trong mắt Kỳ Hoán Thần, vậy mà cũng là một loại khiêu khích.

“Em họ, đêm nay ở trong phòng chờ anh.”

Mặc dù sớm biết sẽ có giờ khắc này, cũng sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nghe câu này, Tư Tuấn vẫn thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, cả người tràn ngập hơi thở xơ xác tiêu điều, nắm tay xiết chặt, các đốt ngón tay đều phát ra tiếng vang lộng lộng.

Tư Tuấn thoát nhìn dị thường nguy hiểm như vậy, tựa như một thứ đồ điện chỉ cần chạm vào là phát nổ, thế nhưng đối Kỳ Hoán Thần yêu thích mạo hiểm mà nói, đồ vật dễ phát nổ này như mời gọi “hữu hoa kham chiết trực tu chiết”*, khiến hắn càng không thể chờ đợi.

*(*có hoa có thể hái thì nên hái)*

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Nắm tay nặng nề dẫm lên bao cát, phát ra tiếng động thật lớn. Mồ hôi rơi như mưa, tích thành một vũng trên mặt đất dưới chân, Tư Tuấn bước sai giẫm lên, bị trượt mà ôm lấy bao cát ổn định thân thể, sau đó lui lại, điều chỉnh hô hấp bước lên, lại lần nữa kiệt lực dẫm.

Trong khi Kỳ Hoán Thần nằm viện, Tư Tuấn hai mươi bốn tiếng đồng hồ theo sau bảo hộ, vài ngày không đi trung tâm tập thể hình, sau khi quay trở lại, được thông báo biết Trâu Kiệt đã tạm thôi việc.

Cậu đến đó đã không phải đơn thuần vì cường thân kiện thể, mà vì học chút bản lĩnh thật sự từ Trâu Kiệt. Nếu hắn đã đi, cũng không cần thiết phải đến đó nữa, liền mua một bao cát về treo trong phòng, mỗi ngày kiên trì luyện dẫm một giờ.

Mà ngày hôm nay, từ khi đi dạo trở về tới giờ, đã sắp ba giờ đồng hồ, nắm tay cùng bước chân cậu vẫn chưa từng dừng lại.

Cậu phải cho chính mình có một con đường để phát tiết sợ hãi cùng phần nộ cuộn cuộn trong lòng, cũng muốn khiến mỗi một tác cơ thể mình đều kiệt sức, tốt nhất là ngay cả cánh tay cũng nâng không nổi, để tránh khỏi lát nữa khắc chế không được ra tay sai lầm mà gây án mạng.

Bao cát trước mắt biến thành khuôn mặt Kỳ Hoán Thần, sau lại biến thành mặt Trâu Kiệt.

Tuy rằng chưa từng nói ra, nhưng cậu gần như coi huấn luyện viên trở thành một loại gổ găm tin cây. Khi tâm linh cùng nhục thể chịu áp bách từ Kỳ Hoán Thần, cậu bức thiết muốn trở nên càng mạnh mẽ, mà Trâu Kiệt chính là con đường duy nhất cậu có thể hy vọng.

Thế nhưng huấn luyện viên cứ như vậy một chữ cũng không để lại mà đi.

Trong lòng Trâu Kiệt, cậu cùng những học viên đến trung tâm tập thể hình luyện cơ giảm béo trước đó không khác gì nhau. Buồn cười chính là, cậu vậy mà còn tưởng rằng huấn luyện viên đối với mình đặc biệt, còn mơ hồ có loại cảm giác là đệ tử quan môn*... Cậu luôn luôn tự mình đa tình như thế.

*(*đệ tử, học sinh đóng cửa chỉ dạy riêng)*

Tựa như lúc ban đầu, mặc dù cậu biết Kỳ Hoán Thần nông cạn, tham lam, nham hiểm, ích kỷ... Nhưng chính bởi vì một ít chuyện cũ lúc nhỏ mà cảm thấy hắn đáng yêu, vì sự thanh tỉnh của hắn khi say rượu mà cảm thấy đau lòng.

Cho dù thái độ của Kỳ Hoán Thần với cậu so với đối đãi chó cưng không kém bao nhiêu, gọi liền đến đuổi liền đi, cậu cũng không oán hận, còn bằng lòng thật tâm tương đãi. Thậm chí nghĩ tới, nếu như Kỳ Hoán Thần kế thừa sự nghiệp của Kỳ Sơn Hải, như vậy cậu cũng nguyện ý giống như cha mình, thay hắn bảo vệ bến tàu.

Kết quả tại đáy lòng Kỳ Hoán Thần, cậu chỉ là một con búp bê có thể giúp hắn phát tiết dục vọng mà thôi!

Đấm ra một quyền cuối cùng, Tư Tuấn đầu dựa vào bao cát, thở gấp từng ngụm lớn, một lát mới bình tĩnh trở lại, hai tay run rẩy, cởi ra băng vải quấn trên nắm tay, đã bị mồ hôi và máu loãng tẩm ướt.

“Nhìn đủ chưa?” Xoay người, ánh mắt đối diện với Kỳ Hoán Thần không biết vào từ lúc nào, có thể từ trong ánh mắt bị dục vọng nhiễm hồng của hắn thấy một chút sợ hãi.

Đúng vậy, Kỳ Hoán Thần có chút sợ.

Mười phút trước hắn tới phòng Tư Tuấn, vừa vào cửa đã bị thanh âm đấm bao cát làm chấn động, thanh âm kia mạnh mẽ kích thích màng tai, mỗi một quyền đều như đang đánh vào ngực hắn.

Hắn chưa từng có loại cảm giác này... Không phải đơn thuần e ngại, lồng ngực khó chịu, tim đập tăng tốc,

tựa như máu không cách nào chuyển vận đến tứ chi cùng đại não, cả người có loại cảm giác hít thở không thông chỉ khi sắp đạt cao trào mới có thể sinh ra.

Quả thực như là về tới thời kì niên thiếu mới nếm thử mùi tình dục, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái kích động.

Mấy năm nay, Kỳ Hoán Thần từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng ngoại trừ Tư Tuấn, chưa bao giờ ép buộc bất luận kẻ nào, mặc kệ có tận lực nguy trang cố tình lừa dối hay không, hắn vẫn kiên trì tiên đề “người tình ta nguyện”. Nhưng đối tượng là Tư Tuấn, những nguyên tắc này toàn bộ đều là vô dụng.

Dù cho hắn biết rõ, thủ đoạn đùa giỡn nhất định sẽ khiến người thanh niên này càng thêm căm hận và phản kháng, dù cho đau đớn thân thể còn rõ ràng khắc trong trí nhớ, cũng hoàn toàn không thể tiêu giảm dục vọng của hắn với Tư Tuấn.

Tư Tuấn chìm đắm trong huấn luyện quyết liệt, thân hình ưu mỹ tràn ngập sức mạnh, tựa như tại ba giờ đồng hồ này, đã tiến hóa tới một trình độ càng gọi cảm.

Người thanh niên này thực sự là một cực phẩm, mỗi một phút, đều so với phút trước đó càng thêm mê người.

“Mỹ vị chỉ nhìn sao có thể nói rõ... phải nếm thử mới được.”

Ánh mắt Kỳ Hoán Thần đã nói rõ tất cả, Tư Tuấn cũng đương nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng, Kỳ Hoán Thần muốn cậu đợi trong phòng, là vì cùng nhau chơi trò chơi nói chuyện phiếm.

Thứ Kỳ Hoán Thần muốn, đã sớm trần trụi viết trên mặt.

So với để đối phương dùng một lý do lại uy hiếp thêm một lần, không bằng chính mình thống khoái một chút, cũng ít một chút nan kham.

Tư Tuấn nhắm lại hai mắt, không muốn ở trong đôi mắt bị dục vọng nhiễm đỏ kia, nhìn thấy hình ảnh chính mình như dê con đợi làm thịt, hít sâu một ngụm, hai tay giao nhau trước thắt lưng, túm góc áo ba lỗ kéo về phía trước...

“Chờ một chút!”

Kỳ Hoán Thần vội lên tiếng ngăn cản, tiến lên vài bước, hai tay khoát lên thắt lưng gầy nhỏ mà mạnh mẽ của Tư Tuấn, lòng bàn tay bắt đầu vuốt ve qua lại trên cơ bụng dẻo dai đầy đủ.

“Anh giúp em cởi...”

Khi ăn con cua lớn, khoảnh khắc vui vẻ nhất, chính là lột ra vỏ cứng của cua, thấy gạch cua tràn đầy lộ ra. Mà hiện tại, một chút một chút đem chiếc áo ba lỗ bị mồ hôi tẩm ướt kéo lên, lộ ra da thịt nhẵn nhụi sáng bóng êm dịu, loại cảm giác hạnh phúc cùng chờ mong này, còn hơn gạch cua dính đầy tay trăm nghìn lần.

15. Quyển 1 - Chương 7-2

Khi ăn con cua lớn, khoảnh khắc vui vẻ nhất, chính là lột ra vỏ cứng của cua, thấy gạch cua tràn đầy lộ ra. Mà hiện tại, một chút một chút đem chiếc áo ba lỗ bị mồ hôi tẩm ướt kéo lên, lộ ra da thịt nhẵn nhụi sáng bóng êm dịu, loại cảm giác hạnh phúc cùng chờ mong này, còn hơn gạch cua dính đầy tay trăm nghìn lần.

Mặt Tư Tuấn có chút hồng, không biết là ngượng ngùng hay phần nộ, xoay mặt sang một bên, ánh mắt buông xuống, tựa như tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt đều không liên quan đến cậu.

Thế nhưng Kỳ Hoán Thần sao có thể để thời khắc tuyệt vời như vậy biến thành kịch một vai của mình.

Nắm đường cong phân minh nơi hàm dưới của Tư Tuấn, dùng lực cũng không thể kéo mặt cậu quay lại... Được rồi, núi không theo ta, ta tự đến núi.

Hơi nghiêng đầu, hôn lên khóe môi mím chặt của cậu, đầu tiên là nhẹ chạm vài cái, rồi sau đó hàm trụ bờ môi, đầu lưỡi như đang gõ cửa, một chút lại một chút liếm cắn chặt khớp hàm của cậu.

Kỳ Hoán Thần thân kinh bách chiến, kỹ năng hôn cũng rất cao siêu, cho dù không vào được, cũng có đủ thủ đoạn. Tư Tuấn trên phương diện này căn bản là tờ giấy trắng, chống đỡ không được, một tay đẩy hẳn ra.

Mặt Tư Tuấn càng trướng đỏ, vai run nhẹ nhẹ, lấy bàn tay lau đôi môi dính đầy nước bọt, hỏn hển nói: “Anh... anh muốn làm thì nhanh một chút, đừng như vậy... đừng như vậy trên giường thôi!”

“Đây là thứ anh muốn ... là giao lưu, sao lại là trên giường chứ?”

Tiến lên một bước ôm lấy người, một tay đỡ sau thắt lưng cậu, ngón tay linh hoạt chạy dọc theo đường cong khêu gợi tựa như đang đánh đàn dương cầm, một tay kia nâng mặt cậu, ngón tay ma sát qua lại tại cánh môi ướt át, trước khi Tư Tuấn quay đầu đi, một lần nữa hôn lên.

Hắn cũng không phải Trư Bát Giới, sao có thể đem quả nhân sâm trân quý như vậy một ngụm nuốt vào, tự nhiên muốn tỉnh tể thưởng thức tư vị tuyệt vời trên mỗi một tắc da thịt mới được.

Kỳ Hoán Thần vẫn giống như thảng tư mưa dầm, cũng không kịch liệt, lại dày đặc không một phút dừng lại. Môi, hàm dưới, gương mặt, khóe mắt đều nhất nhất hôn qua, vành tai cũng bị ngậm lại, đầu lưỡi nhiều lần thăm dò vào trong.

Trong lúc hôn môi, bàn tay dán lên da thịt co dãn mà trượt lên, đem áo ba lỗ kéo lên trên ngực, hai thân

thể chặt chẽ dán cùng một chỗ, tựa như tình nhân vành tai và tóc mai chạm nhau.

Trăm triệu không nghĩ tới sẽ được ôn nhu đối đãi như vậy, Tư Tuấn nhất thời hoảng loạn, hô hấp rối loạn, đúng lúc này, đôi tay châm lửa khắp nơi kia bao trùm lên cơ ngực cường tráng của cậu, đầu ngón tay ấn lên nhũ tiêm, xoa nắn gầy gầy.

“A ngô...” Cảm giác khác thường khiến Tư Tuấn mở miệng kêu một tiếng.

Lợi dụng khe hở này, Kỳ Hoán Thần nhanh chóng hôn trụ môi Tư Tuấn, đầu lưỡi ướt át cuốn lấy môi răng trong khoang miệng cậu, chọt sâu chọt nông, trần trọc triền miên.

Hôn môi sâu sắc, nhưng không có chút xâm lược nào, chỉ có trăm ngàn quan tâm quý trọng, khiến Tư Tuấn chưa từng trải qua đau đớn triền miên như vậy nhất thời mê man, không biết nên phản ứng ra sao, ánh mắt cũng từ từ trở nên tan rã

Đó là một hiện tượng tốt, tối thiểu chứng minh thân thể Tư Tuấn không bài xích loại thân mật này như cậu biểu hiện ra ngoài... Tuy rằng mê luyến thân thể Tư Tuấn trộn lẫn ngây ngô cùng thành thực, cũng nắm bảy thốn* buộc cậu phải thuận theo, nhưng trong lòng Kỳ Hoán Thần cũng có lo lắng.

(bắt rắn thì cầm ở điểm cách đuôi bảy thốn, là điểm yếu, khiến nó không thể phản kháng)*

Trong lúc Tư Tuấn thân thể khỏe mạnh, ý thức thanh tỉnh chiếm lấy cậu quả thực so với khi giận dữ bìm leo càng thêm kích thích, nhưng mạo hiểm cũng rất lớn, một khi cậu tức giận phản công, chính mình cũng không phải đối thủ của cậu, rất có thể sẽ thành ‘ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo’.

Mà hiện tại phản ứng của Tư Tuấn, khiến lòng tin của Kỳ Hoán Thần tăng cao, sức mạnh của hắn không bằng Tư Tuấn, nhưng trên giường, về lực chinh phục thì sức mạnh không thể so với kỹ xảo.

Hôn lên đôi môi ướt át cùng cảm Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần nhẹ giọng nói: “Đến giường đi.”

Tư Tuấn nhất thời không có phản ứng lại, thẳng đến khi bàn tay Kỳ Hoán Thần từ trước ngực cậu tìm ra phía sau, lại một đường trượt xuống nắm hông cậu dùng lực vuốt ve, mới đột ngột giật mình bừng tỉnh, đẩy ra người đang dán trên thân thể mình.

Kỳ Hoán Thần cũng không giận, khoe miệng khê nhếch, cười khanh khách nhìn cậu.

Ngay từ đầu không có cự tuyệt, giờ khắc này, lại giãy dụa quả thực chính là làm kiêu, nếu đã chấp nhận số phận, vậy tốc chiến tốc thắng đi!

Tư Tuấn hít sâu một ngụm, xoay người bước đến bên giường, cởi ra chiếc áo vướng trên cổ, vứt trên mặt đất.

Phía dưới cậu mặc quần thể thao, để vận động thoải mái mà chọn quần cỡ lớn, cặp quần lỏng lẻo khoát trên xương hông, cẳng lộ ra cặp mông cong vênh, tùy ý lại gọi cảm.

Kỳ Hoán Thần chậm rãi đi qua, từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu, gương mặt dán trên tấm lưng trơn bóng, nhẹ nhàng cọ xát, nửa người dưới đã hoàn toàn nóng lên, cũng chặt chẽ dán tới, biểu tượng nam tính cách vải quần một chút một chút đỉnh lên mông Tư Tuấn.

Tư Tuấn tóc gáy đều dựng thẳng lên, quát lớn nói: “Anh đừng có cọ cọ xát xát, muốn làm cũng nhanh chút!”

Cậu sợ Kỳ Hoán Thần còn không động thủ, chính mình liền nhịn không được ra tay trước.

Kỳ Hoán Thần nở nụ cười: “Nếu em họ cậu ba lần bảy lượt thịnh tình mời gọi, anh cũng sẽ không khách sáo nữa...”

“Ai TMD* mời anh... Ngõ...” Tư Tuấn tức giận đến quay đầu muốn mắng chửi, nhưng chính là trong ý muốn của Kỳ Hoán Thần, bị hấn ‘ôm cây đọt thỏ’ một ngụm hôn lên.

(*con mẹ nó)

Không giống nụ hôn gió xuân mưa phùn lúc trước, lần này gấn bó dây dưa đầy lửa nóng, đầu lưỡi thâm nhập khoang miệng cậu, làm càn quấy nhiễu, nước bọt theo khóe miệng hôn môi không ngừng biến đổi mà chảy xuống.

Tư Tuấn nhắm hai mắt lại, theo lực đẩy của Kỳ Hoán Thần, cứng nhắc ngã trên giường lớn mềm mại.

Kỳ Hoán Thần lập tức đè ép lên, thuận thế đem quần thể thao cùng quần nhỏ kéo xuống, đồng thời cúi xuống, tại lồng ngực cường tráng của cậu liếm mút, đầu lưỡi lướt qua nhũ tiêm, ngậm vào, không nhẹ không nặng kích thích, phần eo nhẹ nhàng đong đưa, mô phồng động tác giao hợp, ái muội va chạm giữa hai chân Tư Tuấn.

“Ngõ...” Trêu chọc như vậy, Tư Tuấn không thể phản ứng, rồi lại không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể gắt gao nắm lấy ga giường dưới thân, nhân chặt lông mày nhắm lại hai mắt, môi cắn chặt, kiềm chế tiếng rên rỉ không biết là thống khổ hay là khó nhịn.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Một đường hôn xuống phía dưới, từ cơ ngực co dãn mười phần tới bụng dưới bằng phẳng, lưu lại một vệt nước rõ ràng. Đầu lưỡi nếm đến vị mồ hôi mặn mặn, giống như gia vị điều vị trong bữa tiệc lớn, làm người ăn càng tăng khẩu vị.

Tư Tuấn lúc này, trên thân hoàn toàn xích lỏa, quần trượt đến bắp đùi, bộ vị quan trọng lộ ra phân nửa... Kỳ Hoán Thần hơi do dự một chút, vươn tay lấy ra thứ mềm mại buông xuống giữa hai chân Tư Tuấn mà hắn cũng không quá cảm thấy hứng thú.

Tư Tuấn đột nhiên như chạm phải điện mà giật lên, lập tức lại ngã xuống, một tay vất ngang trên mặt, thân thể không ngừng run rẩy.

Phản ứng này khiến Kỳ Hoán Thần trở nên hưng phấn, lập tức đem lo lắng trong đầu ném đến lên chín tầng mây, điều chỉnh tư thế, đem quần Tư Tuấn hoàn toàn kéo xuống phía dưới, một chân chen vào giữa hai chân cậu, một bên chuyển động ngón tay một bên mê muội thưởng thức thân thể hoàn mỹ dưới thân này.

Một lần trước hắn cũng không nhìn kỹ biểu tượng của nam tính Tư Tuấn, mà hiện tại nắm ở trong tay cư nhiên cũng không cảm thấy bài xích.

Tính khí của Tư Tuấn cùng vóc người cậu rất xứng đôi, cho dù yếu ớt buông xuống, cũng rất có sức nặng. Hiển nhiên thân thể này, mặc kệ từ góc độ của người nào mà bình luận, đều là khiến người khác phải mặt đỏ thét chói tai, khiến người đồng phái đỏ kị không ngớt. Thế nhưng hiện tại, cậu hoàn toàn khuất phục hắn, mỗi một bộ vị trên thân thể, đều sẽ vì hắn mà mở rộng, nơi mềm mại nhất cũng sẽ bị hắn xâm nhập.

Vốn đây là mục tiêu cuối cùng của Kỳ Hoán Thần, thế nhưng hiện tại, hắn đột nhiên có một suy nghĩ.

Hắn muốn nhìn một chút, người thanh niên kiên nghị này không chỉ là chịu hiếp bức khuất phục, mà là chìm đắm trong dục vọng hoàn toàn rơi vào tay giặc, nên là biểu hiện thế nào?

Tư Tuấn ngửa mặt nằm trên giường, gắt gao nhắm mắt lại, nỗ lực bỏ qua kẻ trên người mình muốn làm gì thì làm, thậm chí ảo tưởng chính mình đang trong nhà tắm nhờ chú tắm cho, dù sao cũng là bị đẩy đến đẩy đi, căn bản không có gì khác biệt...

Thế nhưng thời khắc phân thân bị nắm lấy, Tư Tuấn phải từ trong an ủi của mình trở lại hiện thực tàn khốc – cậu phải khuất phục người đàn ông này, phải đối mặt với chuyện làm kẻ khác cảm thấy thẹn nhất, dùng thân thể nam tính chịu đựng một người đàn ông khác tùy ý xâm phạm.

Nhưng mà đau đớn trong dự đoán lại chậm chạp không đến, người kia tại trên người cậu vừa hôn vừa liếm, ngay cả bộ vị quan trọng đều thành món đồ chơi của hắn, bị xoa nắn nhiều lần, móng tay còn gầy mạnh đỉnh chóp non mềm.

Thế nhưng thân thể chính mình, vậy mà có phản ứng với đùa bỡn ác ý như vậy, bụng dưới một trận căng chặt, khô nóng vọt thẳng tới đỉnh đầu

Dưới bức bách uy hiếp chịu thụ phục dưới thân kẻ khác, chuẩn bị tốt chịu đựng khuất nhục cùng thống khổ, nhưng vạn vạn không nghĩ tới, ngay cả ý thức cũng không do chính mình... Sự sợ hãi mất khống chế còn hơn thân thể bị làm nhục, Tư Tuấn cả người rơi vào ranh giới sụp đổ, túm áo Kỳ Hoán Thần, nghiến răng nghiến lợi nói: “Kỳ Hoán Thần – sự nhản nại của tôi, là có giới hạn!”

“Em họ, nhẩn nại của anh cũng là có giới hạn ...” Kỳ Hoán Thần liếm liếm môi, ngón tay giật giật, móng tay tại lỗ nhỏ mẫn cảm nhẹ nhàng xoa ấn, cười đến vô cùng tà ác: “Không bằng chúng ta so một lần xem ai càng có thể nhẩn nại, nếu như em thua, liền bị anh thưởng cả đời ”

“Câm miệng, không làm thì biến đi!”

So với ô ngôn uế ngữ của Kỳ Hoán Thần, thân thể mất khống chế càng làm cho Tư Tuấn khó có thể chịu đựng, hung hăng một cước đá kẻ tùy ý đùa bỡn thân thể cậu đến góc giường.

Một giây trước còn nằm trên người cậu muốn làm gì thì làm, giây tiếp theo đã bị đá đến bên kia giường, Kỳ Hoán Thần cuối cùng thay đổi sắc mặt, túm mắt cá chân Tư Tuấn, tách ra hai chân cậu, đè người lên, ngón tay từ giữa hai chân vòng về phía sau, thâm nhập đến khe mông ở giữa.

“Thực sự là không biết tốt xấu vậy như em mong muốn!”

Vừa dứt lời, hai ngón tay thô bạo đẩy vào huyệt khẩu khô khốc, không lưu tình chút nào mà khuấy động.

“Ách...” Dị vật xâm lấn mang đến đau đớn, khiến thân thể Tư Tuấn co giật một chút, nặng nề ngã trở lại giường.

Thế nhưng loại đau đớn này, so với khô nóng lúc trước khác xa, khiến cậu cảm thấy an tâm... chứng minh thân thể cậu tuy rằng bị người thao túng, nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, còn chống cự hành vi trái với tự nhiên như vậy.

Ngón tay bị dừng đạo căng chặt bao vây, cảm giác mềm mại nóng cháy kia, khiến Kỳ Hoán Thần kích động muốn lập tức chôn thân trong đó, thế nhưng bữa tiệc mỹ vị hẳn là phối hợp với cách ăn tao nhã, lang thôn hổ yết chỉ nhận được sáng khoái nhất thời, nhưng không có ích cho dư vị ngày sau.

Xoa nắn da thịt mềm mại bên trong bắp đùi Tư Tuấn, ngón tay thâm nhập lại tăng thêm một, lặp lại mở rộng đến khi có thể dung nạp hẳn, lập tức rút ra ngón tay, cởi quần giải thoát cho dục vọng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Nâng cao mông cậu, đỉnh tại khe mông ướt át cọ xát vài cái, nhột nhột thử thăm dò mà đâm vào huyệt khẩu đã bị ngón tay khuếch trương đến khe mở.

Kỳ Hoán Thần mang theo tâm lý xả giận, trong nháy mắt thân thể Tư Tuấn trở nên cứng ngắc, trầm hạ thất lưng động thân vọt vào thân thể cậu, đem phân thân sưng trướng hoàn toàn đẩy vào.

“A ”

Tư Tuấn sông lưng uốn cong, đầu ngửa ra sau, cổ cùng hàm dưới hình thành một độ cong hoàn mỹ, Kỳ

Hoán Thần một ngụm cắn lên, ngậm vào hầu kết trượt động lên xuống của cậu, dùng lực hút vào, mà hạ thân càng là một phút cũng không ngừng, điên cuồng trượt động.

Tiểu huyết căng chặt ướt nóng hoàn toàn dung nạp phân thân Kỳ Hoán Thần, cùng bề ngoài cường tráng hoàn toàn bất đồng, nội bích non nớt trong trầy sáp va chạm mãnh liệt không ngừng nhu động, càng thêm chặt chẽ bao vây hẳn.

Một tay ấn đùi Tư Tuấn gấp về phía trước, một tay vuốt ve mông cậu, khí lực lớn đến ngón tay hoàn toàn nhập vào giữa cặp mông co dãn mười phần, Kỳ Hoán Thần phát ra tiếng thở dài không rõ: “A... thật thoải mái... Em họ... em thật giỏi... em là người giỏi nhất anh từng thượng a ...”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, bịt lỗ tai, thế nhưng hoàn toàn không ngăn trở được lời nói vô sỉ của Kỳ Hoán Thần cùng thanh âm thân thể va chạm “ba ba” tiến vào trong đầu.

Hướng chi, bắp đùi bị tách ra, nơi căn bản không phải dùng để làm loại chuyện này bị mở rộng cực độ, ma sát khiến da thịt non mềm xung quanh đều đau đớn như lửa đốt, cũng trở nên càng thêm mất cảm, có thể cảm giác được rõ ràng dị vật nhiều lần tiến lùi trầy sáp trong thân thể, một lần lại một lần đỉnh đến nơi sâu nhất, tại nơi chính cậu hoàn toàn không biết tàn sát bừa bãi, tạo thành cảm giác so với đau đớn càng làm kẻ khác khó có thể chịu được...

Một trận cảm giác yếu mềm tê dại tách ra từ giữa đau đớn, theo luật động mãnh liệt nhưng có tiết tấu của Kỳ Hoán Thần như dòng điện chạy dọc toàn thân, nhất là khi một điểm nào đó bị đụng tới, dòng điện kia mạnh đến khiến bụng dưới cậu căng thẳng, hai chân cũng không nhịn được mà co rút.

Sao có thể như vậy... Bị nhục nhã như vậy, vậy mà sẽ có ... khoái cảm khó nhịn?!

Tư Tuấn cơ hồ cắn đứt hàm răng, mới ức chế được rên rỉ vọt tới cuống họng, càng gắt gao nắm mép giường, đem gỗ lim siết đến vài vết ngón tay, đứt đoạn mấy chiếc móng tay, mới khắc chế bụng dưới căng thẳng không xuất hiện phản ứng.

Tuyệt đối không thể... Không thể bị Kỳ Hoán Thần phát hiện... Nếu như nói tứ chi mở rộng ra bị đàn ông tùy ý xâm phạm cậu còn có một tia tôn nghiêm cuối cùng, như vậy một khi bị phát hiện cậu căn bản có thể từ trong hành vi như vậy đạt được khoái cảm, vậy phần nô khuất nhục không cam lòng của cậu, tất cả đều biến thành thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, ngay cả động cơ bảo hộ em gái đều sẽ trở nên khả nghi mà buồn cười!

Trong quá trình giao hợp, phản ứng của đối phương phát ra từ nội tâm hay là tận lực đón ý nói hòa, là lãng tử tung hoành hoan tràng nhiều năm, Kỳ Hoán Thần luôn luôn cực kỳ mất cảm.

Vô luận phụ nữ giới nguyệt trang thế nào, nhất cử nhất động dưới thân hẳn, mỗi một biểu tình biến hóa rất nhỏ, đều có thể bị hắn kịp thời biết rõ, từ đó điều chỉnh, là càng ôn nhu một chút hay là thêm thô bạo một chút, là muốn đồ ngon đồ ngọt hay là ô ngôn uế ngữ... Đây cũng là nguyên nhân tại sao thể lực bình thường, cũng chỉ có thể xem như trung thượng, Kỳ Hoán Thần lại có thể được nhiều phụ nữ ưu ái, như cá gặp nước, khiến phụ nữ bị hắn vớt bỏ còn nhớ mãi không quên.

Thế nhưng lúc này đây, Kỳ Hoán Thần lại mất đi năng lực nắm giữ trước sau như một cùng sự miễn cảm. Có lẽ là đã đợi quá lâu, có lẽ là khoái cảm quá mãnh liệt, hẳn hoàn toàn chìm đắm trong tình dục nguyên thủy, tự khống chế còn khó khăn, càng đừng nói đến nghiên cứu đối phương, do đó không chú ý biểu tình tình triều khê động khó nhận của Tư Tuấn, cũng sai mất thời cơ tốt nhất chinh phục không chỉ nhục thể mà cả tâm hồn người đàn ông này.

Người đàn ông tay chân luôn luôn lạnh lẽo, thân thể trở nên nóng như lửa, mồ hôi hột từ trên trán chảy vào khoeo mắt, đường nhìn mơ hồ không rõ, kỹ xảo phong phú gì đó đều hóa thành hư ảo, chỉ còn lại có bản năng nam tính, không ngừng va chạm hướng dục đạo mềm mại kia, đỉnh nhập, rời khỏi, lại thật sâu đỉnh vào... Cuối cùng gầm nhẹ một tiếng, đem bằng chứng tình dục phun vào trong cơ thể Tư Tuấn.

Kỳ Hoán Thần hư thoát ghé vào trên người Tư Tuấn, qua một hồi mới lần xuống tâm tình kích động, buông chân cậu, thắt lưng hơi rút lui, phân thân sau khi phun trào đã nhuyển xuống trượt ra khỏi cơ thể đối phương.

“Em họ... thế nào... Thoải mái chứ? A ”

Hôn bờ vai Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đang muốn vuốt ve an ủi một chút, thân thể đã bị lực mạnh đẩy ra.

Tư Tuấn cấp tốc từ trên giường đứng lên, chạy nhanh vào phòng tắm, động tác kịch liệt khiến cho dịch thể bạch trọc trong cơ thể cậu theo bắp đùi chảy xuống, rơi trên tấm thảm sẫm màu, đặc biệt thấy rõ.

Kỳ Hoán Thần ngơ ngác ngửa mặt nằm trên giường, sưng sốt nửa ngày, ôm bụng cười ha ha.

Cảm giác này... Sao giống như hẳn mới là kẻ bị ép khuất phục, một phen vất vả cần cù cày cấy mồ hôi như mưa, kết quả sau khi vật dưng hết tác dụng, liền bị người mua vô tình vứt bỏ.

Hay là nói hẳn phục vụ khiến đối phương không hài lòng ... Kỳ Hoán Thần nâng cằm tự mình kiểm điểm, hẳn vừa rồi biểu hiện quả thực không phải hoàn mỹ, chỉ có thể nói phát huy năm phần thực lực, phải tăng cường chứng minh bản thân mới được!

16. Quyển 1 - Chương 8-1

Kỳ Hoán Thần nhanh chóng trèo xuống giường, hai ba cái cởi sạch sẽ quần áo, đuổi theo vào phòng tắm.

Cửa không khóa, vừa đẩy liền mở ra, hiện ra trước mắt hẳn, là một hình ảnh hoàn toàn có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Tư Tuấn không mảnh vải che thân đưa lưng về phía cửa, nắm đấm chống tường, cúi đầu đứng ở dưới vòi hoa sen, nước bốc lên hơi nóng chảy xuống từ đỉnh đầu, mái tóc ngắn sau khi dính nước không dán xuống da đầu, ngược lại dựng thẳng lên. Dòng nước từ bờ vai rộng lớn dọc theo đường cong hoàn mỹ nơi sống lưng nhanh chóng chảy xuống, phẳng phất tạo ra bọt nước tại thắt lưng, lại theo độ cong lướt qua cặp mông cong vênh...

Nuốt nuốt nước bọt, Kỳ Hoán Thần tiến lại gần, hai tay từ thắt lưng đan nhau trước bụng dưới Tư Tuấn, miễn cưỡng xem như đem cậu ôm vào trong ngực.

Kỳ Hoán Thần thoát nhìn rất tinh tế, kỳ thực cũng không phải con gà bệnh gầy yếu. Chỉ là vóc dáng cao, da trắng, bình thường một bộ dáng mỹ niên thiếu yếu đuối, nhưng sau khi cởi quần áo, vóc người vẫn tương đối tốt, đường cong cơ ngực cùng cánh tay coi như rõ ràng, thế nhưng so với Tư Tuấn, hiển nhiên là không đáng gì.

Nhưng vừa rồi... Nghĩ đến mấy tháng trước, hình dáng Tư Tuấn đỏ mặt nói chưa từng cởi quần áo trước mặt người khác, tâm tình Kỳ Hoán Thần lại một trận kích động. Thân thể hoàn mỹ như vậy, chỉ có hẳn từng thấy, từng âu yếm, từng chiếm hữu!

Đẩy Kỳ Hoán Thần ra, bước vào phòng tắm, Tư Tuấn nhìn chằm chằm dịch thể màu trắng bị cọ rửa xuống dòng nước dưới chân, lập tức nhắm lại hai mắt. Cảm giác được người kia tới gần, thân thể hoàn toàn dần lên, cảm giác trên vai cậu, vật cứng một lần nữa để ở hông cậu.

“Em họ... thực sự càng có tình thú, còn biết đổi chỗ, thể nghiệm kích thích khác...” Kỳ Hoán Thần khẽ cắn một ngụm trên cổ Tư Tuấn, đồng thời ngón tay dò xét vào nơi vừa chịu tàn phá, hiện tại vừa ướt vừa nóng.”Nơi này, lại thêm một lần, không sao chứ?”

Tư Tuấn mở mắt ra, từ trong gương nhìn về phía vẻ mặt trên tức kia, nhin không được hỏi lại: “Tôi nói có sao, anh sẽ dừng lại sao?”

“Việc này, phải xem tình huống cụ thể... Những người khác nói anh không hẳn sẽ nghe, thế nhưng em là em trai anh, lời em nói anh nhất định nghe.”

Tư Tuấn cau mày, hơi nghiêng đầu nhìn về phía người đằng sau, không rõ hẳn đang bán thuốc gì. Nâng cằm Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần vươn qua hôn một cái, lại liếm liếm lên cằm, rồi sau đó bàn tay trượt lên bờ vai cậu, cố sức ấn xuống dưới.

Trong làn hơi nước, người đàn ông mỹ lệ cười đến vô cùng ôn hòa: “Em đã không muốn, vậy lần này quên đi. Chỉ là em họ gọi cảm như thế, anh đã có phản ứng, còn phải làm phiền em dùng phương pháp khác giúp anh đấy!”

Nhìn chằm chằm phân thân đã ngừng đầu đưa đến bên miệng mình, Tư Tuấn cười khổ một chút.

Cậu phải thừa nhận, so với bị đâm vào, thống khổ khi khẩu giao giảm rất nhiều... Có lẽ lúc trước còn có thể nghĩ, một người đàn ông khẩu giao thay một người đàn ông khác, quả thực so với bị tiến nhập càng cảm thấy thẹn hơn, thế nhưng hiện tại cậu lại tình nguyện lựa chọn cảm thấy thẹn.

Cậu sợ nếu lại bị tiến nhập một lần nữa, thân thể của mình lại sẽ có phản ứng. Lần trước Kỳ Hoán Thần không chú ý tới, lúc này đây chưa hẳn sẽ không chú ý, đến lúc đó khiến chính mình nhục nhã, nhất định hơn khẩu giao trăm nghìn lần.

Tư Tuấn chần chừ khiến Kỳ Hoán Thần không nhịn được, hần nắm hàm dưới Tư Tuấn, ngữ khí nôn nóng mà ngả ngớn: “Em họ, lần trước em khiến anh rất đau, kỹ xảo thực sự quá kém, phải luyện tập nhiều hơn mới được, nếu như lần này còn không tiến bộ, chúng ta cần bắt đầu phụ đạo ngoại khóa đấy!”

Nhắm mắt lại, Tư Tuấn hé miệng, tay cầm phần gốc, cúi đầu một ngụm ngậm lấy nam căn sung huyết kia.

“A...” Kỳ Hoán Thần phát ra tiếng hừ nhẹ thoải mái, uốn thẳng thắt lưng, đem côn thịt xuyên vào càng sâu.

Trên thực tế, cảm giác côn thịt cực nóng dính vào yết hầu, mang đến cảm giác buồn nôn và hít thở không thông cũng không dễ dàng hơn so với bị tiến nhập. Tư Tuấn nhắm chặt hai mắt, vô ý thức lùi lại phía sau, lại bị Kỳ Hoán Thần đè lại sau gáy, cố sức ẩn về phía trước.

“Dùng đầu lưỡi, tỉ mỉ liếm!”

Tư Tuấn khó chịu ho vài cái, bả vai run rẩy, hơi chút thích ứng, liền nỗ lực nhúc nhích miệng, không ngừng nuốt nước bọt tràn ra, đầu lưỡi vụng về liếm vài cái trên phân thân đầy nước bọt.

Cho dù là liếm duyệt ngây ngô không hề có kỹ xảo như vậy, cũng khiến Kỳ Hoán Thần hưng phấn không kiềm chế được, nắm đám tóc ngắn của Tư Tuấn, bắt đầu chủ động lay động thắt lưng, tham lam tìm kiếm càng nhiều vui vẻ.

Đồng thời, bàn tay đặt trên vai người dưới thân cũng bắt đầu dao động xung quanh, một tay bắt được khối ngọc phi thúy Tư Tuấn luôn đeo không tháo xuống, đầu ngón tay ma sát đầu sỏi điêu khắc phía trên, một tay kia lại dò xét xuống lồng ngực rắn chắc của cậu, móng tay gầy mạnh nhũ tiêm hơi nổi lên.

Từ đầu đến cuối, Tư Tuấn đều chỉ vụng về di chuyển môi lưỡi, đối với tất cả hành động của Kỳ Hoán Thần chưa từng có bất luận hưởng ứng gì, ngay cả cuối cùng, cảm thụ được phân thân trong miệng kịch liệt rung động, cũng nhớ giáo huấn lần trước tại khách sạn, không nghĩ xa xỉ có thể phun ra thứ kia.

Khi cậu đã chuẩn bị tốt để nuốt vào, ai biết một khắc trước khi phun trào Kỳ Hoán Thần lại chủ động rút ra, đem toàn bộ tinh dịch bắn trên mặt cùng trước ngực cậu, rồi sau đó còn dùng phân thân chưa nhuộm cọ sát bờ môi cậu, đem chút bạch trọc cuối cùng đưa vào miệng cậu. May là, dòng nước rất nhanh đã đem những chứng cứ nhục nhã này rửa đi.

Tư Tuấn ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm Kỳ Hoán Thần còn chìm đắm trong cao trào, dựa vào tường kịch liệt thở dốc, cười khổ mở miệng: “Còn có... chuyện gì muốn làm sao?”

“Ân?”

“Nếu như đã thỏa mãn, đi ra ngoài, tôi muốn tắm.”

“Thỏa mãn a...” Kỳ Hoán Thần bình ổn thở dốc, chậm rãi cúi đầu, nhìn vẻ mặt như đứa trẻ quật cường của Tư Tuấn, nhất thời cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, lập tức đưa cậu kéo đến đặt trên bức tường lạnh lẽo, hôn môi.

Đầu lưỡi ẩm áp đảo qua môi lưỡi cùng mỗi một tác niêm mạc trong khoang miệng Tư Tuấn, ném đến mùi vị tanh nồng của chính mình trong miệng cậu, điều này làm cho nội tâm Kỳ Hoán Thần kích động không thôi, cơ hồ lại trở nên hưng phấn.

Vuốt ve cặp mông co dãn mười phần, ngậm vào vành tai cậu, Kỳ Hoán Thần từ đáy lòng thở dài: “Quả nhiên... có tiến bộ a... Xem ra sau này vẫn cần luyện tập nhiều hơn mới được!”

“Sau này?” Thân thể Tư Tuấn cứng đờ, đẩy Kỳ Hoán Thần ra, con mắt đột nhiên trợn to, con ngươi co rút, vẻ mặt khó có thể tin.

Nhìn quen hình dạng Tư Tuấn gặp biến không sợ hãi, nội liễm ẩn nhẫn kiên nghị, trên mặt đột nhiên xuất hiện loại biểu tình “đáng yêu” này, chọc cười đến Kỳ Hoán Thần cười ha ha lên: “Đương nhiên, em họ, em sẽ không cho rằng, chỉ một buổi tối này là đủ rồi chứ? Em thực sự đánh giá quá thấp mị lực của mình!”

... Cậu đích thật là cho rằng như thế.

Kỳ Hoán Thần đột ngột nổi lên hứng thú với cậu, hẳn là dục vọng chinh phục lớn hơn dục vọng chiếm hữu, càng không chiếm được càng không cam lòng. Thế nhưng một ngày đạt được, sẽ phát hiện cậu căn bản là so với những người phụ nữ hắn khổ cực theo đuổi, trên giường một chút cảm giác mới mẻ cũng không có, chỉ là một con cá chết lớn danh mà thôi, lập tức sẽ không còn hứng thú!

E rằng, đây là lần đầu tiên hắn dùng thủ đoạn ép buộc, còn trả giá thân thể đau đớn mới đạt được, cho nên, mặc dù tư vị không như ý, cũng miễn cưỡng còn có một chút kích thích mới mẻ đi...

Nhìn khuôn mặt Kỳ Hoán Thần phóng đại trước mắt, khi môi lần thứ hai bị ngậm lấy, Tư Tuấn nhắm lại hai mắt.

Để cậu suy nghĩ một chút, Kỳ Hoán Thần duy trì quan hệ lâu nhất với phụ nữ là bao lâu... Hai tháng, hay là ba tháng?

Khi đó trời đông giá rét sẽ qua, là khi xuân về hoa nở. Chim nhận về bắc, mà cậu, cũng có thể về quê nhà nhỉ!?

...

Rạng sáng ba giờ, Tư Tuấn từ trên giường ngồi dậy, xác nhận Kỳ Hoán Thần còn đang ngủ say, liền nhẹ tay đẩy cánh tay đặt ở trên người ra, mặc quần áo đi ra ngoài.

Vào đêm Kỳ gia rất an tĩnh, trong sân chỉ có tiếng nước chảy truyền đến từ hồ cá. Nhảy lên đầu tường nơi sân sau, cậu ngồi xuống, phía sau là núi giả sông giả dùng tiền tài bất nghĩa xây lên, trước mắt là ban đêm đen như mực chỉ có thể nhìn thấy hình dáng gò núi.

Hít sâu một ngụm không khí băng lãnh nhưng trong lành, đè nén tích tụ trong lồng ngực tựa hồ phai nhạt không ít.

Cách đêm đó đã qua một tháng. Trong khoảng thời gian này, Kỳ Hoán Thần chưa từng ngừng bước chân truy đuổi phụ nữ, hứng thú với cậu nhưng cũng vẫn như cũ không giảm. Chỉ là tinh lực hẳn dù sao cũng có hạn, tuy rằng thời gian không qua đêm cùng phụ nữ đều kéo cậu cùng nhau ngủ, thế nhưng số lần chân chính tiến nhập không nhiều lắm, còn ở trong phạm vi Tư Tuấn có thể che giấu phản ứng của mình.

Đúng vậy, hiện tại phiền phức lớn nhất của Tư Tuấn tựa hồ đã không phải bị ép khuất phục dưới thân đàn ông, mà là... Rõ ràng là bị bức bách khuất phục, nhưng có thể từ trong hành vi khuất nhục từ thân thể đến tâm linh này cảm nhận được khoái cảm.

Bất quá Tư Tuấn dù sao cũng không phải một người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, loại kinh sợ bất an gần như tự phủ định mình này chỉ xuất hiện lúc đầu, hiện tại đã tiêu tan rất nhiều.

Nói đến cùng, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chính cậu cũng không thể là ngoại lệ, nghĩ đến khi ở trên giường, bị lão già mục nát kích thích tuyến tiền liệt cũng sẽ có phản ứng, huống chi là bị Kỳ Hoán Thần “cao thủ” đùa bỡn nhiều lần.

Tuy rằng nói vậy, áp lực tâm lý sẽ giảm rất nhiều, thế nhưng theo đó thân thể cũng dần dần thành thói quen. Khi bị vuốt ve tóc gáy không hề dựng thẳng lên, khi bị hôn môi ngực sẽ không khó chịu, bị tiến nhập cũng không đau đớn khó nhịn như trước... Thậm chí còn có thể dưới tình huống Kỳ Hoán Thần ôm cậu vừa sờ vừa liếm, ngủ thẳng đến hừng đông.

Tư Tuấn chưa bao giờ thống hận tính cách thích ứng trong mọi tình cảnh của mình như hiện tại, theo chiều hướng như vậy, cậu quả thực nhanh chóng tiến hóa thành lạc đà ăn một miếng cơm có thể nhai ba tháng. Cho dù vì em gái không thể không khuất phục, cũng không nên là tình hình như vậy

“lộc cộc!”

Giữa lúc Tư Tuấn rơi vào vực sâu tự phê phán, trong ban đêm vắng vẻ truyền đến tiếng đá vỡ vụn vô cùng rõ ràng. Nhìn lại hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy một bóng người hầu như hòa cùng đêm tối chạy đến phía dưới bức tường cậu ngồi, giẫm lên đá cuội trên nền đường, linh hoạt xoay người nhảy lên đầu tường, rơi xuống trước mặt cậu.

Trên bức tường rộng nửa thước, hai người một ngồi bệt một ngồi xổm, thời gian bất động ba giây, người nọ như con thỏ nhảy dựng lên, lui lại vài bước sang một bên, lưng lay lảo đảo miễn cưỡng đứng vững.

Thanh âm nhu hòa dễ nghe chân chờ vang lên: “... Là anh?”

“Là tôi.”

“Làm tôi giật cả mình.” Đứa trẻ kia tức giận xoa xoa ngực, xoay người nhảy xuống tường, rất nhanh đã chạy vào trong sân.

Tư Tuấn quay đầu lại, ngửa mặt nhìn lên những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, đang nghĩ cha mẹ sẽ là hai ngôi sao nào, người nọ đi rồi lại quay lại, nhảy lên đầu tường, ngồi ở bên người cậu.

“Cậu sao lại quay lại?”

“Ba” một tiếng, cái bật lửa đốt lên một ngọn lửa, chiếu sáng dung nhan tuấn mỹ còn trẻ.

Kỳ Tử Gia ngậm điều thuốc, híp mắt, hàm hàm hồ hồ nói: “Bằng không thì tôi nên đi đâu? Đây cũng không phải nhà của tôi... Nơi quỷ quái này, thứ duy nhất coi như thuận mắt cũng chính là anh.”

Tư Tuấn cười nói: “Thực sự là cảm ơn nâng đỡ của cậu!”

Thiếu niên này rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp tươi mát thoát tục, nhưng không nên ngậm thuốc lá, lệch đầu làm ra một bộ lưu manh, bất quá so với bề ngoài lạnh lùng cùng xa cách của hắn, ngược lại thêm vài phần thân cận.

Lại nói tiếp, cậu thật lâu không gặp Kỳ Tử Gia.

Trước đây Kỳ Tử Gia trốn tránh Kỳ Hoán Thần, cũng là không hay đối mặt, nhưng lưu ý mà nói, luôn luôn có thể thấy bóng dáng hắn chợt lóe rồi biến mất ở góc tường, đoạn thời gian gần đây nhưng thực sự là hoàn toàn không thấy bóng người.

“Không cần khách khí.” Kỳ Tử Gia tiện tay đem thuốc cùng bật lửa ném cho Tư Tuấn.

Tư Tuấn không hút thuốc, năm mười bốn tuổi mới lên sơ trung, thời kỳ lăm năm phản nghịch nhất, cũng là thời gian thân thể mẹ cậu kém nhất, cậu đương nhiên không có khả năng chạy đi hút thuốc ảnh hưởng đến khí quản không tốt của mẹ.

Mà hiện tại, đã không có người coi trọng bên người, cần cậu khắc chế.

Hít ngậm đầu tiên, có chút sắc, nhưng hút thuốc vốn là kỹ năng trời sinh của đàn ông, hút mấy ngậm là lập tức có thể nuốt mây nhả khói.

Kỳ Tử Gia chú ý tới trên các đốt ngón tay Tư Tuấn cầm điều thuốc có một tầng chai mỏng, hỏi: “Anh đang luyện quyền anh?”

“Ừ.”

“Hôm nào so thử một chút.”

“Sao phải để hôm nào, liền ngày hôm nay đi!” Tư Tuấn đứng lên, tại trên đầu tường khởi động tay chân. Khi mới gặp gỡ Kỳ Tử Gia, mặc dù vì địch trong tối ta ngoài sáng, nhưng bị tiểu tử này một chiêu ẩn ngã cũng là chuyện thực không thể tranh cãi. Hôm nay đã qua mười tháng, cậu muốn nhìn một chút, thân thủ của mình rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu.

Không ngờ người đưa ra kiến nghị lại lắc đầu: “Ngày hôm nay không được, thân thể tôi không khỏe.”

“Àn?”

“Anh là một đối thủ đáng giá tôn trọng, tôi phải điều chỉnh tốt trạng thái thân thể mới có thể nghênh chiến.” Kỳ Tử Gia vén tay áo lên, lộ ra mấy tầng băng vải quấn lung tung trên cánh tay, nhìn từ vết máu thấm ra, là một vết thương dài nửa thước.

Tư Tuấn sưng sốt một chút, một lần nữa ngồi xuống.

Kỳ thực ngày hôm nay cậu cũng không thích hợp động thủ, vừa... mấy giờ trước, bị Kỳ Hoán Thần sáp nhập, tuy rằng chỉ làm một lần, cũng không bị thương, thế nhưng cảm giác bị xỏ xuyên qua còn đang rõ ràng, hai chân cũng có chút không sức lực, khi leo tường còn thiếu chút ngã sắp xuống.

Vì thế, hai người có “đau đớn” sóng vai ngồi trong bóng đêm hút xong một điếu thuốc, khi ánh rạng đông hiện ra liền tự động rời đi.

17. Quyển 1 - Chương 8-2

Tư Tuấn trở lại phòng ngủ, Kỳ Hoán Thần còn nằm trên giường, chắn che khuất nửa khuôn mặt, phía dưới lộ ra bắp đùi trơn nhẵn, trong ánh sáng u ám đặc biệt rõ ràng.

Đến bên giường, vừa nằm xuống, người đàn ông cậu cho rằng đang ngủ say đột nhiên xoay người đè ép lên, chuẩn xác hôn lên bờ môi cậu, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, tùy ý khuấy động dây dưa trong khoang miệng, một tay kéo quần cậu xuống.

Trong nháy mắt bị đè ép, Tư Tuấn chỉ giãy dựa một chút, sau khi phản ứng lại liền mặc hần muốn làm gì thì làm.

Trong một tháng này, đây là thái độ của cậu khi Kỳ Hoán Thần cầu hoan, không phản kháng cũng không đón ý nói hòa, noi theo một búp bê tiêu chuẩn, tận lực khiến biểu hiện của chính mình như một con cá chết vô vị. Chỉ là... buổi sáng dần ông luôn dễ kích động, Tư Tuấn tự nhiên cũng không ngoại lệ, lúc này càng tập trung lực chú ý, kiểm chế phản ứng sinh lý.

Bàn tay băng lãnh của Kỳ Hoán Thần từ giữa hai chân thăm dò ra phía sau, đầu ngón tay chen vào nơi sâu nhất trong khe mông, xuyên vào khuấy đảo vài cái, tiến đến bên tai Tư Tuấn nỉ non nói: “Sao lại ẩm ướt vậy... Tối hôm qua không phải không làm sao? Lẽ nào nửa đêm anh mộng du mà làm em sao?”

Tư Tuấn nhin lại nhần, cuối cùng vẫn nhin không được một cước đập Kỳ Hoán Thần xuống dưới giường, ngồi dậy mắng: “Anh TMD tự mình sờ trằng đạo mình xem có ướt hay không!”

Kỳ Hoán Thần ngã ngồi trên thảm lông, nhíu mày: “Tức giận? Em họ, gần đây tính tình em cũng không dịu ngoan như trước đây.”

Tư Tuấn hung hăng trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của Kỳ Hoán Thần, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt kẻ kia chỉ có trêu tức cùng không đồng ý.

Với chuyện tình dính dáng đến tính dục, Kỳ Hoán Thần không tim không phổi, quả thực Tư Tuấn đã nhìn đủ rồi, tức giận với hắn, không khác gì tự ngược chính mình. Hít sâu mấy hơi, Tư Tuấn xoay người trở lại giường, kéo cao chăn che kín đầu liền ngủ, hạ quyết tâm mặc kệ Kỳ Hoán Thần lại nói gì làm gì, chính mình cũng không nghe không nhìn không hưởng ứng.

Đệm giường nhẹ nhàng lay động, Kỳ Hoán Thần một lần nữa bò lên, tiến vào chăn, từ phía sau ôm lấy Tư Tuấn, cầm dán trên bờ vai cậu, đầu dụi vào cổ cậu, đột nhiên nói: “Em họ, trên người em thật khó ngủ!”

Tư Tuấn bị lời này kích thích vô ý thức ngửi ngửi người mình, mấy giờ trước cậu mới tắm rửa, trên người ngoại trừ mùi khói thuốc nhàn nhạt cũng không có gì.

Một lát sau, hô hấp Kỳ Hoán Thần chậm dần, tựa hồ đang ngủ, mà Tư Tuấn bị lấn qua lấn lại đến nửa đêm lại phơi ngoài gió lạnh vài giờ, cuối cùng cũng không chống đỡ được vậy gọi của thần ngủ, bị Kỳ Hoán Thần ôm rơi vào trong bóng tối vô biên.

Vừa cảm giác ngủ đã đến buổi trưa, Kỳ Hoán Thần vẫn đang trong kỳ nghỉ đông không cần đến trường lại tỉnh trước, đưa lên một nụ hôn ‘chào buổi sáng’ nóng cháy đánh thức được Tư Tuấn.

Đẩy ra người dính trên thân, Tư Tuấn sắc mặt không tốt vọt vào phòng tắm.

Cậu vốn là một người sống rất quy luật, buổi tối mười một giờ đi ngủ, buổi sáng sáu giờ rời giường. Sau khi tới thành S, cho dù cùng Kỳ Hoán Thần chơi đùa đến hừng đông mới trở về, cũng sẽ không tỉnh dậy sau bảy giờ, thế nhưng hiện tại... Chỉ là hơn một tháng, mỗi ngày bị Kỳ Hoán Thần ôm, cứ nhiên cũng bắt đầu ngủ không muốn tỉnh.

Thói quen tốt cần thời gian dài để bồi dưỡng, trở nên sa ngã lại nhanh như cưỡi mây đạp gió.

Rửa mặt xong xuống lầu, đồ ăn trên bàn đã dọn xong, Kỳ Hoán Thần cầm đĩa chọn chọn lựa lựa, một bộ không hứng thú, khiến cho đầu bếp đứng ở một bên liên tục lau mồ hôi lạnh.

Kỳ Sơn Hải tuy là nhà giàu mới nổi, cũng là người coi trọng điệu bộ đại gia tộc, Kỳ Hoán Thần cũng kế thừa loại thói quen này. Một mặt thanh tỉnh nói mình là con trai một kẻ lưu manh cùng vũ nữ, một mặt cũng rất thích ra bộ đại thiếu gia, may là hấn lớn lên da mịn thịt mềm, rất có quý khi con cháu nhà giàu, nếu không chỉ sợ cũng là một truyện cười.

Tư Tuấn ngồi vào một bên, cầm lấy bát vùi đầu ăn. Ngày hôm qua Kỳ Hoán Thần nhắc tới muốn hẹn phụ nữ đi trượt tuyết, hiện tại không ăn uống no đủ, một hồi phải lái xe mấy giờ, bị tội thể nhưng chính là cậu.

Kỳ Hoán Thần không có hứng thú với đầy bàn đồ ăn, nhưng đối với người dùng cơm lại rất có hứng thú, nâng cầm tỉ mỉ thưởng thức bộ dáng Tư Tuấn ăn cơm, rất nhanh nhưng rất quy củ. “Ăn ngon chứ?”

Tư Tuấn cũng không ngẩng đầu lên: “Cũng không tệ lắm.”

Mùi vị đồ ăn do đầu bếp chuyên nghiệp của Kỳ gia làm tự nhiên là sẽ không kém, có thể so với nhà hàng năm sao, nhưng luôn có loại cảm giác cứng nhắc, nói cảm tính một chút, chính là thiếu loại mùi vị đồ ăn gia đình.

Bất quá loại mùi vị này, từ sau khi mẹ mất, Tư Tuấn cũng không thưởng thức lại, sớm đã không muốn bắt bẻ.

Kỳ Hoán Thần lại nhìn một hồi, đột nhiên hỏi: “Em họ, em biết nấu ăn không?”

“Biết làm cơm rang trứng.”

“Lần sau làm cho anh ăn đi...” Kỳ Hoán Thần chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Từ sau khi mẹ anh chết, anh chưa từng ăn một bữa cơm thoải mái.”

Tư Tuấn sững sốt ngẩng đầu, cư nhiên trên mặt từ Kỳ Hoán Thần thấy được biểu tình có thể gọi là “ôn nhu” cùng “tịch liêu”, tràn ngập nhân tính. Đồng thời, cũng từ sự ‘tâm linh tương thông’ giữa mình và Kỳ Hoán Thần mà sinh ra chút cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác này, từng xuất hiện khi Kỳ Hoán Thần kể cho cậu về nụ hôn đầu tiên lúc nhỏ, cũng từng xuất hiện khi hấn tựa trong lòng cậu nói phải nhắc nhở xuất thân của mình. Lúc đó, loại kỳ lạ này khiến cậu giao ra càng nhiều thực tâm với Kỳ Hoán Thần, thậm chí ảo tưởng có thể kết thành tình cảm anh em chân chính cùng hấn, nhưng hiện tại... lại chỉ khiến cậu mất khẩu vị.

Nếu như sau khi đã trải qua bị uy hiếp cùng xâm phạm, cậu còn có thể vì một chút việc nhỏ không đáng kể mà sinh ra hảo cảm với Kỳ Hoán Thần, kia thực sự là bị lừa bỡn đến chết cũng đáng đời! Tư Tuấn đang nghĩ ngợi, Kỳ Hoán Thần trước mắt đột nhiên thay đổi sắc mặt, ôn nhu tịch liêu trong nháy mắt biến thành tàn nhẫn áp bách, sau đó lại hòa tan thành tươi cười lãnh khốc.

“Tử Gia, đến ăn trưa đi.”

Tư Tuấn theo giọng nói của Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một bóng người không kịp né tránh trên thang lầu.

Kỳ Tử Gia đứng trước cửa phòng ngủ, do dự vài giây mới đi xuống, ngồi vào đối diện Tư Tuấn, bên người Kỳ Hoán Thần.

Tiếp nhận bát đĩa người hầu đưa lên, Kỳ Tử Gia vô cùng tự nhiên ăn uống: “Thật phong phú a!”

“Vây ăn nhiều một chút.” Kỳ Hoán Thần mỉm cười, gấp một miếng cá bỏ vào trong bát hân.

Tư Tuấn đến Kỳ gia gần một năm, Kỳ Tử Gia cũng trở về gần một năm, bọn họ chưa từng ngồi ăn cơm cùng bàn.

Kỳ Tử Gia trốn tránh Kỳ Hoán Thần, Kỳ Hoán Thần cũng lờn nhìn Kỳ Tử Gia, hai người trên cơ bản là như người lạ, vì thế tình cảnh ‘huynh hữu đệ cung’ trước mắt này có vẻ quỷ dị cực điểm.

Đang nghi hoặc ngày hôm nay Kỳ Hoán Thần tại sao lại khác thường như vậy, hân liền đưa ra đáp án.

“Anh nhớ kỹ khi em còn nhỏ, chính là một tiểu mập mạp nhỉ, sao hiện tại vóc dáng cao lên mà lại không béo, sắp gầy thành da bọc xương.” Kỳ Hoán Thần nói, sờ sờ cánh tay Kỳ Tử Gia, nhìn như đang cảm thán hân gầy yếu, kỳ thực dưới tay vô cùng dùng sức, chuẩn xác cầm cánh tay bị thương của Kỳ Tử Gia.

Kỳ Tử Gia sắc mặt nhất thời tái nhợt, mồ hôi chảy xuống bên thái dương, nhưng cắn răng nhịn xuống không kêu một tiếng.

Tay Kỳ Hoán Thần dùng sức càng lúc càng lớn, gân xanh trên mu bàn tay đều gồ lên, mãi đến khi cánh tay sao Kỳ Tử Gia chảy ra vết máu mới thoả mãn buông tay ra, lại dò xét vào túi áo hân, móc ra bật lửa cùng thuốc lá.

“Tử Gia, em còn vị thành niên, sao có thể hút thuốc chứ?” Kỳ Hoán Thần nói, rút một điếu thuốc, đung đưa kẹp giữa hai ngón tay, lộ ra biểu tình chán ghét: “Mùi thuốc này thật khó ngửi a...”

Kỳ Tử Gia lại nở nụ cười: “Đàn ông không phải nên có mùi thuốc lá sao?”

“Đó là cái cố đàn ông xấu cùng ‘nương nương khang’* dùng để tăng lợi thế...” Kỳ Hoán Thần một tay nâng lên cầm Kỳ Tử Gia, tỉ mỉ quan sát một chút, tấm tắc than thở: “Người đẹp như em vậy, chỉ bằng khuôn mặt nhỏ nhắn này, cũng đã đủ mê người...”

“Anh ba, anh quá khiêm tốn, em thua xa anh.”

“Hai chúng ta sao có thể so sánh chứ, khuôn mặt này của em... thật là khuôn mặt điển hình do kỹ nữ sinh ra mà!” Kỳ Hoán Thần nói, bàn tay cầm thuốc lá đột nhiên đâm về phía mặt Kỳ Tử Gia, nhưng trước khi có thể chạm đến hắn, cổ tay lại bị Tư Tuấn nắm lại.

“Được rồi!” Cảnh cáo đập sơn chân hổ, uy hiếp giết gà dọa khỉ như vậy đã đủ rồi.

“Em họ, em muốn làm anh hùng sao?” Kỳ Hoán Thần nhú mày, khó có được không tức giận, bỏ lại tàn thuốc đứng lên.”Ăn no rồi chứ, chúng ta dẫn Ares đi dạo.” Nói xong gạt bàn tay Tư Tuấn, đi trước ra ngoài.

Tư Tuấn hít sâu một hơi, đối diện ánh mắt không sao cả của Kỳ Tử Gia. “Xin lỗi.”

“Có quan hệ gì với anh?” Kỳ Tử Gia giữ đi tàn thuốc rơi trên người, bưng bát tiếp tục ăn, hoàn toàn không quan tâm tay áo bị máu chảy ra nhiễm đỏ.

Kỳ Tử Gia không quan tâm, Tư Tuấn nhưng không thể không quan tâm. Tuy rằng Kỳ Hoán Thần luôn chán ghét Kỳ Tử Gia, nhưng một năm này, ngoại trừ lúc ban đầu ngược đãi trong phòng tắm, Kỳ Hoán Thần hầu như không làm chuyện gì quá đáng với Kỳ Tử Gia.

Tư Tuấn cũng không tự cho mình là người tốt, cũng biết tinh thần trọng nghĩa cùng lòng đồng tình này thường sẽ tạo thành phản tác dụng, bởi vậy mặc dù rất tán thưởng Kỳ Tử Gia, cũng không từng có bất luận biểu lộ gì trước mặt Kỳ Hoán Thần.

Mà lúc này đây, thực sự là cậu quá sơ suất, ngay tại đầu tường nơi sân sau, tại nơi Kỳ Hoán Thần mở cửa sổ là có thể thấy, đơn độc ở chung cùng Kỳ Tử Gia. Với tính cách Kỳ Hoán Thần, không nổi giận ngay tại chỗ đã là ở tận lực khắc chế đi!

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Ares, Tư Tuấn đứng dậy đi vào trong sân, Kỳ Hoán Thần đưa dây thừng cho cậu.

Ares vừa nhìn đến sợi dây, lập tức liền cúi đầu, đuôi cũng buông xuống, lẩn lộn qua lại trên mặt đất.

Trong khoảng thời gian này bọn họ cùng nhau đi dạo, vẫn đều là Tư Tuấn cầm dây thừng, sau khi trải qua một phen vật lộn đeo vào cho Ares. Kỳ Hoán Thần tuy rằng không ngăn cản, nhưng biểu tình hiển nhiên là không tán thành, lần này sao lại chủ động đưa sợi dây cho cậu?

Nhìn ra nghi ngờ của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần có thâm ý nói: “Buộc một lần, thì phải buộc cả đời, như vậy mới có thể tạo uy nghiêm của chủ nhân, cũng khiến nó biết tư cách của mình.”

Tư Tuấn nắm chặt sợi dây, sâu muộn đau đớn đè trên ngực trong khoảng thời gian này, bị một câu không cho lối thoát này kích thích khiến tất cả đều cuộn cuộn trào dâng, cho dù tính tình tốt đến đâu, lại hiền lành hơn nữa, lực kiểm chế càng thêm mạnh, cũng không cách nào nhẫn nhịn nữa.

“Nhưng tôi cũng không phải chó, anh không tư cách trói buộc tôi!”

Bi thương cùng phần nộ ngưng tụ trong ánh mắt Tư Tuấn khiến Ares trở nên cảnh giác, lỗ tai dựng thẳng lên, thân thể đề thấp, hướng về phía Tư Tuấn phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Thế nhưng Kỳ Hoán Thần lại thản nhiên nhìn thẳng cậu, một chút chột dạ cũng không có, như đương nhiên nói: “Người cũng như nhau, chỉ có một cơ hội lựa chọn, xác định lập trường, không nên làm tiểu nhân lật lọng.”

“Đúng vậy, tôi lựa chọn đứng bên anh, cho dù là bị ép, tôi cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu trách nhiệm cùng làm hết nghĩa vụ với lựa chọn của mình, nhưng nghĩa vụ này vô luận như thế nào cũng không bao gồm làm đồ chơi của anh!”

“Ý của em là, anh muốn em làm gì em đều có thể làm... Chỉ là trên giường không được?!” Kỳ Hoán Thần lạnh lẽo cười rộ lên, ánh mắt như đang nhìn một đứa trẻ cố tình gây sự: “Anh chưa bao giờ nói điều kiện với người khác, bất quá đối tượng là em, anh có thể nhường một bước, chuyện khác em đều không cần xen vào, chỉ phụ trách theo anh trên giường là được.”

Thái độ “phá lệ khai ân” này của Kỳ Hoán Thần, khiến Tư Tuấn muốn ngửa mặt lên trời cười to... Người này cư nhiên không cảm thấy chính mình có gì sai, tựa hồ ép buộc người khác lên giường không khác gì ép người không biết uống rượu phải uống, đây là giá trị quan của hắn, căn bản không thể nói đạo lý với hắn.

“Kỳ Hoán Thần... Anh buông tha tôi, để tôi về nhà đi, chuyện tình lúc trước tôi coi như chưa từng phát sinh...” Tư Tuấn có một loại cảm giác vô lực sâu sắc, ngay cả sự phần nộ cũng bị bao phủ, cậu không muốn đòi công đạo gì cả, cũng không có ý niệm trả thù trong đầu, mong muốn duy nhất chính là mau chóng kết thúc tất cả sai lầm này.

Kỳ Hoán Thần nghĩ cũng không nghĩ liền mở miệng: “Không a ”

“Anh tốt nhất là động động não rồi lại trả lời tôi!” Tư Tuấn một tay nắm áo hắn, ép hắn trên thân cây, sức mạnh to lớn, khiến cành khô đều lay động, vài chiếc lá khô rụng xuống.

Ares vẫn đề phòng nhanh chóng nhào qua, hướng về phía yết hầu Tư Tuấn muốn cắn xuống, Tư Tuấn đành phải buông Kỳ Hoán Thần ra bảo vệ nơi yếu hại, đem con chó cười trên vai quăng xuống dưới.

Hiện tại Ares đương nhiên không phải đối thủ của Tư Tuấn, nhưng nó nóng lòng bảo vệ chủ nhân, hoàn toàn là bộ dạng liều mạng, Tư Tuấn nhất thời không chế ngự được nó, lại không muốn giết nó, chỉ đành lui về phía sau vài bước.

Ares cũng không tiếp tục dây dưa, ngồi dưới đất che chở trước mặt Kỳ Hoán Thần, lộ ra răng nanh bén nhọn, liên tục phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh cáo, lông mao toàn thân đều dựng thẳng lên.

Nhìn người trốn ở phía sau sủng vật, Tư Tuấn gần từng chữ: “Kỳ Hoán Thần, đây là cơ hội cuối cùng, cơ hội cuối cùng ... còn có thể cho anh và tôi lưu lại một lối thoát, anh nghiêm túc suy nghĩ đi!”

Nói xong, Tư Tuấn bước khỏi Kỳ gia, người hầu trốn ở một bên lúc này mới dám đi qua, lại sợ hãi chú chó vẫn như cũ trong trạng thái đề phòng mà không dám tới quá gần.

“Đại thiếu gia... cậu vẫn ổn chứ? Cần gọi điện thoại cho lão gia sao?”

“Đều câm miệng cho ta!”

Trừng mắt nhìn đám người hầu, Kỳ Hoán Thần ôm chầm Ares, hôn nhẹ đầu nó, vuốt ve đám lông dọc theo sống lưng, sau vài cái mới khiến nó trầm tĩnh lại, ‘ô ngao’ một tiếng chui vào trong lòng chủ nhân.

“Chó ngoan, quả nhiên không để ý nguy hiểm bảo vệ tao, vĩnh viễn chỉ có một mình mày...” Ôm chú chó, ánh mắt Kỳ Hoán Thần khi chuyển hướng vào trong nhà, liền trở nên hung ác.

Trong khoảng thời gian này Tư Tuấn rõ ràng đều rất ngoan ngoãn, chút chống cự tiêu cực trên giường, cố ý tỏ ra cứng ngắc cùng trong lòng không dao động, cũng như trò chơi tình thú đáng yêu, lại không hề có dấu hiệu đột nhiên phát hỏa, còn muốn kết thúc quan hệ với hắn, nhất định thoát không được can hệ cùng tạp chủng Kỳ Tử Gia kia!

18. Quyển 1 - Chương 9-1

Khi Tư Tuấn trở lại Kỳ gia đã là nửa đêm, bước chân nặng nề đi vào phòng ngủ.

Trong phòng mở điều hòa, hơi ẩm phả vào người không chỉ có không đuổi đi khí lạnh vào đêm đông, trái lại khiến Tư Tuấn rùng mình một cái.

Một người ngồi trên giường, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy hình bóng cao gầy mảnh khảnh, đường nhìn nóng cháy như tấm lưới bao vây lấy cậu.

Tư Tuấn hít sâu một hơi, bật đèn, ánh sáng đột ngột khiến người trên giường không kịp thích ứng, nâng một tay che trước mắt, qua một hồi mới chớp chớp đôi mắt hoa đào ướt át, vẽ nên một nụ cười ôn nhu nhưng không có độ ấm, hướng cậu vẫy vẫy tay.

“Đến đây.”

Tư Tuấn chậm rãi đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Kỳ Hoán Thần mặc áo ngủ ngồi trong ổ chăn, nghiêm túc hỏi: “Lời tôi nói anh đã suy nghĩ rồi chứ ”

Mà đồng thời, Kỳ Hoán Thần cũng giơ lên điện thoại di động trong tay, đang trong cuộc trò chuyện.

Nhìn chăm chăm dãy số quen thuộc kia, vành mắt Tư Tuấn nóng lên, cắn răng tiếp nhận điện thoại, thanh âm hưng phấn của Phương Nhã từ bên trong truyền ra, đập vào màng tai cậu.

“Anh hai nhỏ, anh đã về rồi – nói cho anh một tin tức tốt, ngày hôm nay đã có điểm thi năng khiếu, em qua rồi, em đạt tiêu chuẩn trúng tuyển của đại học F rồi – chỉ cần khi thi đại học phát huy như thường, em có thể đỗ đại học F rồi!”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, thanh âm từ yết hầu nặn ra: “Chúc mừng em...”

“Em thật hưng phấn quá, hưng phấn đến không ngủ được, liền gọi điện thoại cho anh, ai ngờ anh không mang điện thoại di động, là Kỳ đại ca nghe máy ... Hai người ở cùng một chỗ? Là bạn cùng phòng sao?”

“Không phải... Tiểu Nhã, anh..”

“Được rồi anh hai nhỏ, vừa rồi Kỳ đại ca nói chưa từng tới thành J, rất muốn tới chơi, kỳ nghỉ đông em phải học bù, nhưng tết âm lịch có vài ngày nghỉ, anh nhất định phải đưa Kỳ đại ca đến đấy... Em đã không thể chờ được nữa rồi!”

Cô gái líu ríu như con chim sẻ nhỏ, nhưng khi nói đến ba chữ “Kỳ đại ca”, giọng nói như biến thành nước đường, tản ra mùi vị mềm mại dính ứot ngọt ngào.

Chờ cậu ngắt điện thoại, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, cười khanh khách mở miệng: “Tĩnh táo lại rồi chứ?”

Tư Tuấn cầm điện thoại ném lên người hấn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh thật sự là... Vật tấn kỳ dùng* tới cực điểm!”

*(*tận dụng hết tác dụng của vật)*

“Không có biện pháp, ai bảo trí nhớ em không tốt... Anh lại không nỡ nghiêm phạt em, chỉ có thể lần lượt nhắc nhở.” Kỳ Hoán Thần vươn tay ôm thắt lưng Tư Tuấn, gương mặt cách quần áo cọ cọ bụng dưới của cậu, nỉ non: “Vài ngày không làm, anh nhớ muốn chết...”

Nói rồi, một tay vươn vào từ vạt áo, xoa nắn phần lõm khêu gợi trên lưng cậu, tay kia rơi trên mông cậu, tràn ngập mùi vị tình dục mà vuốt ve.

Thân thể Tư Tuấn cứng ngắc, bàn tay nắm lại nắm, biết rõ với người như thế, nhiều lời vô ích, nhưng vẫn nhịn không được mở miệng: “Kỳ Hoán Thần, anh nghe rõ lời tôi nói buổi chiều chứ? Đây là cơ hội cuối cùng có thể cho chúng ta lưu lại một lối thoát, anh nhất định phải khiến tôi hận anh ”

“Lối thoát?” Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, không sao cả mà cười cười: “Giữa chúng ta không cần có lối thoát, giữa chúng ta... phải càng chặt chẽ mới được...”

Dứt lời, liền cởi ra nút áo Tư Tuấn, hai tay đỡ lấy thắt lưng cậu, hôn lên bùng dưới bằng phẳng rắn chắc kia.

Trước đó Tư Tuấn ra không ít mồ hôi, trên người mẩn mẩn, tư vị này khiến Kỳ Hoán Thần mê muội không thôi, đầu lưỡi dọc theo đường vân cơ thể, liếm từ dưới lên, một đường lên tới ngực, đầu lưỡi vòng quanh trêu đùa vẽ vòng qua lại, lại dùng hàm răng nhẹ nhàng lôi kéo, thẳng đến khi nhũ tiêm sưng đỏ đứng thẳng, mới một ngụm ngậm vào, giống như trẻ con mút hút.

Tư Tuấn kêu lên một tiếng đau đớn, ngực phập phồng lên xuống... Trong lòng cậu hận không thể đem Kỳ Hoán Thần thiên đao vạn quả*, nhưng thân thể lại nổi lên phản ứng, giữa hai chân từng đợt xao động.

Mà loại xung động nguyên thủy này, không chỉ không thể làm mềm thân thể Tư Tuấn, trái lại mỗi một tác cơ thể cậu đều căng thẳng, lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu chỉ có như vậy, đem dục vọng chuyển hóa thành phần nộ, mới có thể khiến cậu không phát tiết lúc này, càng tuyệt đối không thể bị phát hiện cảm giác đã dụi đi.

Cảm thụ được Tư Tuấn tản mát ra hơi thở cường đại, Kỳ Hoán Thần dừng lại động tác âu yếm, ngẩng đầu, đường nhìn giao nhau cùng Tư Tuấn, lập tức nhú mày, “Em họ, anh không thích loại ánh mắt này của em, giống như muốn ăn anh...”

Tư Tuấn cười nhạt: “Vậy đem trông mắt tôi đào ra là được!”

“Không được, anh thích thấy trong ánh mắt của em có hình bóng anh.”

Kỳ Hoán Thần đứng lên, đi tới phía sau Tư Tuấn, hôn lên cần cổ cậu, lấy ra một băng vải đậm màu từ túi áo.

“Vốn dự định nếu em không nghe lời, dùng thứ này trói chặt em, bắt quá hiện tại, có cách dùng càng tốt hơn.”

Kỳ Hoán Thần giữ mảnh vải ra, che khuất đôi mắt cậu, buộc lại một nút thắt sau đầu.

Tư Tuấn nhất thời có một loại lỗi giác, chính mình là một món quà, bị đóng gói thắt nơ con bướm phía trên... Hồi phục mà tự giấu nở nụ cười, loại quà tặng như cậu, thời điểm thực hiện giá trị lớn nhất chính là khi bị lột sạch!

Quả nhiên, Kỳ Hoán Thần tiếp theo, liền khăn cấp mở ra lớp giấy gói vô dụng.

Đôi mắt bị che phủ, cảm quan khác liền đặc biệt mẫn cảm, tai có thể nghe được rõ ràng tiếng quần áo bị lột ra, da cũng có thể tinh tường cảm giác được hơi thở Kỳ Hoán Thần đang phun lên... Khi vật che đậy thân thể cuối cùng bị túm đến bắp đùi, Tư Tuấn nhẹ nhàng rung mình một cái.

“Lạnh không?”

Kỳ Hoán Thần từ phía sau ôm lấy cậu, đáng tiếc nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường của hắn căn bản không có bất luận tác dụng sưởi ấm nào, trái lại sẽ khiến người từ ngực đến lòng bàn chân đều nhiễm hàn ý.

Bàn tay lạnh lẽo dọc theo đường cong sống lưng trượt xuống phía dưới, đi tới cánh hông, đầu ngón tay chen vào sâu trong khe hông, sau khi thử trừu sáp vài cái, Kỳ Hoán Thần một tay đè ép lưng Tư Tuấn, một tay đỡ dọc vòm bụng phẳng phiu phần chân từ lâu của mình, dính vào mặt huyết căng chặt ấm nóng kia.

“Ngô...” Tư Tuấn khó chịu hừ một tiếng, theo quán tính bước một bước về phía trước.

Tư thế đứng thẳng như vậy khiến Tư Tuấn cảm thấy thẹn đến cả người run rẩy, căn bản không biết mở hai chân, nơi ấy vẫn trong trạng thái kẹp chặt. Bởi vậy mỗi một lần Kỳ Hoán Thần thâm nhập đều vô cùng gian nan, đồng thời cũng gây cho hắn khoái cảm thật lớn.

“A...” Kỳ Hoán Thần ôm chặt Tư Tuấn, mạnh mẽ va chạm thân thể cậu, hai tay còn dò tìm trên ngực cậu, không nhịn được thở dài: “Em họ, thân thể em thật giỏi, thiên phú dị bẩm như vậy không khai phá cho tốt, rất đáng tiếc a!”

Tư thế mới mẻ mang đến cảm giác càng kích thích, Kỳ Hoán Thần một bên cảm thán thân thể Tư Tuấn độ ngon miệng lại nâng cao một bước, một bên nỗ lực áp chế cảm giác muốn bắn, muốn kiên trì lâu một chút.

Thế nhưng dù Tư Tuấn không lay động qua lại, phân thân bị kích thích nhiều lần đã kêu gào đòi thư giải. Hướng chỉ hắn thấp hơn Tư Tuấn một chút, tuy rằng Tư Tuấn khom chân, nhưng tư thế đứng tiến nhập lâu vẫn là có chút đau thắt lưng, vì thế sau một lần dính vào thật sâu, cả căn rút ra, dịch thể bạch trọc phun ra trên tấm lưng trơn bóng của Tư Tuấn.

Cảm giác cao trào khiến Kỳ Hoán Thần có chút thiếu dưỡng khí, thân thể lung lay, ôm lấy Tư Tuấn, cùng nhau ngã lên giường. Hai khối thân thể dính sát một chỗ, một lát, hắn cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần từ trong dư vị, chống đỡ thân thể, nhìn người nằm bên cạnh.

Tư Tuấn nằm sấp trên giường, cánh tay cong về phía trước, đặt ở hai bên đầu, còn nắm ga giường, trên lưng và hông đều là tinh dịch của hắn... Thân thể cường tráng cùng tư thế vô lực, thỏa mãn cực điểm cảm giác hư vinh của Kỳ Hoán Thần.

Cởi mảnh vải ra, đem Tư Tuấn lật người lại, hôn lên cánh môi khẽ nhếch, Kỳ Hoán Thần cười meo meo hỏi: “Thế nào... Kích thích chứ? Em thích thô bạo một chút, hay là ôn nhu một chút...”

“Thích?” Tư Tuấn mở mắt ra, đồng tử đen thẫm bị xấu hổ và giận dữ nhuộm thành màu đỏ hồng: “Loại cực hình này... Tôi sao có khả năng thích...”

“Cực hình?” Kỳ Hoán Thần nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội: “Kỹ xảo của anh không kém như vậy đi...”

Phụ nữ trải qua đều nói tốt a...”

Đẩy ra người còn dính trên thân mình, Tư Tuấn ngồi dậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tôi không phải phụ nữ!”

Kỳ Hoán Thần lại dán đến, cầm gối lên trên đùi Tư Tuấn, nhếch mi hỏi: “Ý của em là, nếu như em là phụ nữ, sẽ cam tâm tình nguyện bị anh thương?”

“...” Đối với người này, quả nhiên nói một câu đạo lý cũng là dư thừa!

Thấy Tư Tuấn không phản bác, Kỳ Hoán Thần đơn giản một lần nữa ôm lấy cậu, bàn tay dán lên ngực cậu, ấm muội vuốt ve.

“Em họ, em thật sự là nghĩ không thoáng... Phải biết rằng, anh ở trên giường rất ôn nhu rất kiên trì, chỉ cần em thả lỏng một chút, phối hợp một chút, anh có thể khiến em thoải mái lên trời, ở dưới giường, anh cũng có thể dùng mức độ lớn nhất cưng chiều em...”

Nói rồi, ngữ điệu Kỳ Hoán Thần mềm mại xuống, mang theo chút mùi vị làm nũng: “Đừng cẩu kính nữa, anh đối với em còn chưa đủ tốt sao? Em đi theo bên người anh như vậy, tự mình cũng thấy được, ngoại trừ em, anh còn từng dung túng ai? Từng dỗ dành ai?”

Tư Tuấn bị lời không biết xấu hổ của hắn làm tức giận đến run rẩy: “Lẽ nào tôi còn phải cảm kích anh?!”

“Em chỉ cần hết lòng với anh là được.” Sờ sờ mặt dây chuyền ngọc bích Tư Tuấn từ sau khi đeo lên cửa từng tháo xuống, giọng nói Kỳ Hoán Thần vô cùng mỉa mai: “Anh sẽ không trở mặt không nhận người như cha, em cũng sẽ không rơi vào kết cục chết tha hương như cha em... Sau này thứ anh có được, luôn luôn có một phần của em, hơn nữa là một phần rất lớn!”

Nghe vậy, Tư Tuấn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Kỳ thực nói đến cùng, nguyên nhân Kỳ Hoán Thần có dục vọng chiếm hữu cường liệt như vậy với cậu, là thân phận của cậu.

Hiện tại cậu chỉ là một con tin, số phận không do bản thân, thế nhưng bến tàu phía sau cậu, lại đại biểu cho quyền khống chế toàn bộ hoạt động thương mại xuất khẩu trong phạm vi thế lực tập đoàn Sơn Hải. Chỉ cần cậu thân phục, như vậy bộ phận thế lực này liền nằm trong tay Kỳ Hoán Thần, không thể nghi ngờ là một lợi thế quan trọng khi hắn tranh đoạt quyền thừa kế Kỳ gia.

Kỳ Hoán Thần nói hắn sẽ không ‘qua sông đoạn cầu’, Tư Tuấn tin tưởng.

Kỳ Hoán Thần không giống Kỳ Sơn Hải chuyên quyền độc đoán, nhất định phải một mình nắm đại quyền,

không được phép có bất luận ai có uy hiếp tiềm ẩn. Kỳ Hoán Thần thích hưởng lạc, chỉ cần để hắn ngồi trên vị trí lão đại, khiến hắn tiếp tục cuộc sống xa hoa dâm dật như vậy, chắc chắn hắn sẽ rất vui lòng phân chia quyền lực cho những người khác đi xử lý những chuyện phiền toái.

Bàn tay Tư Tuấn bao trùm lấy bàn tay dừng lại trên ngực mình của Kỳ Hoán Thần, vài giây sau, dùng sức đẩy ra. “Đây không phải cuộc sống tôi muốn.”

Có lẽ mấy tháng trước, cậu còn có thể cảm động lời hứa hẹn như vậy, thực sự vì hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại, tiền đề của những hứa hẹn này còn phải thêm một điều kiện khiến cậu khinh thường, chính là không chỉ phải hiến lên trung thành, mà còn phải dâng tặng thân thể!

Kỳ Hoán Thần cuối cùng bị Tư Tuấn nhiều lần cự tuyệt chọc giận: “Cuộc sống em muốn?! Em biết rõ ràng chính mình muốn gì sao?!”

“Tôi...” Tư Tuấn nhắm mắt lại, xót thương của mẹ, nguyện vọng của cha, thất vọng của cữu cữu (**cậu**) nhất nhất hiện lên trong đầu, thế nhưng sau khi loại bỏ đi những nhân tố bên ngoài này, cuộc sống mà cậu mong muốn kỳ thực là giản đơn như vậy. “Tôi chỉ muốn chân chân thực thực trải qua một cuộc đời bình thường, không muốn khiến người tôi yêu đau lòng, không muốn trải qua cái chết bi thảm của người thân, không cầu phú quý chỉ cầu bình an!”

“Thật buồn cười!” Kỳ Hoán Thần nâng cằm, giễu cợt nói: “Em cho là xã hội đen là nơi nào, là nơi quỷ quái không muốn khiến người yêu đau lòng, không muốn để người thân chết thảm, nhất định phải khiến địch nhân của mình đau lòng chết thảm! Nếu em đã bước một chân vào, cũng đừng tiếp tục mơ loại mộng mơ xuân thu không thực tế này!”

“Chẳng lẽ, tôi không có cơ hội rút lui sao?!”

“Trên đời không có thuốc hồi hận.” Kỳ Hoán Thần đứng dậy bước xuống giường, mặc thêm áo tắm, lạnh lùng nói: “Em họ, người sống trên thế giới này, quan trọng nhất là nhận rõ hiện thực, tìm vị trí tốt. Em mở to mắt hạo hạo nhìn một lần, động não suy nghĩ cho kỹ một chút, rốt cuộc làm thế nào để đi tiếp, mới là con đường có lợi nhất đối với em!”

“Con đường có lợi... chính là mất đi tôn nghiêm, dựa vào anh?”

“Như vậy có gì không tốt...” Kỳ Hoán Thần quay đầu, nhìn thẳng hai mắt Tư Tuấn, cười nhạo nói: “Em biết anh chán ghét Kỳ Tử Gia là điểm nào nhất không? Chính là hình dạng vô tội kia của hắn, tựa như tất cả mọi việc hắn làm đều là tình thế bất buộc, thân bất do kỷ...”

“Đối với anh mà nói, đó chính là mượn cớ, mượn cớ không dám chịu trách nhiệm với hành vi của mình! Mà em thì bất đồng, em khiến anh yêu thích nhất, chính là em nghĩ rất thoáng... Thế nhưng hiện tại anh càng ngày càng phát hiện, ưu điểm lóe sáng như bảo thạch này của em, tựa hồ cũng bị tiểu tạp chủng Kỳ Tử Gia kia làm ô nhiễm.”

Dứt lời, hấn cúi người, nhẹ nhàng ngửi ngửi tại cần cổ Tư Tuấn, rồi sau đó một ngum cắn vành tai cậu, dùng hàm răng nghiền nghiền vành tai cậu, sau một phen ngược đãi, mới nhẹ giọng nói: “Lời anh cảnh cáo buổi chiều hôm nay, em đều xem như gió thổi bên tai sao? Vừa ra ngoài mấy tiếng đồng hồ, trở về còn mang theo mùi tạp chủng...”

Tư Tuấn đột nhiên trợn to mắt: “Anh phái người theo dõi Kỳ Tử Gia?!”

“Em nhưng thật ra rất quan tâm hấn a...” Kỳ Hoán Thần đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tư Tuấn, giọng nói càng thêm lãnh liệt: “Sao vậy? Không muốn bị anh đụng chạm, nhưng ngược lại nguyện ý xấp đến bên người tạp chủng kia?!”

Tâm trạng lo lắng, Tư Tuấn có chút trở nên tức giận: “Kỳ Tử Gia mới không phải loại người anh nói, hấn so với anh còn có trách nhiệm hơn, hấn ít nhất còn có tim, anh thì sao? Vì tiền tài quyền thế, có chuyện gì anh không làm được?! Ngay cả em trai mình cũng có thể ra sức hạ sát thủ, tôi dựa vào đâu để tin tưởng anh sẽ đối xử tử tế với tôi?!”

“Tiền? Địa vị? Ha ha đó là thứ quý quái gì?! Tôi muốn đạt được, là bởi vì tôi không thể để tạp chủng Kỳ Tử Gia kia có được!”

Nắm cầm Tư Tuấn, biểu tình Kỳ Hoán Thần âm ngoan tựa ác lang: “Anh mặc kệ tối hôm qua em cùng Kỳ Tử Gia làm gì, cùng người đàn ông kia có quan hệ ra sao, chỉ cần em tiếp tục trung thành với anh, việc này anh có thể bỏ qua không nhắc lại. Nhưng chỉ là một lần, nếu như có lần sau, đừng trách anh không để ý tình cảm giữa chúng ta!”

Tư Tuấn cũng miễn cưỡng cười rộ lên: “Tình cảm?! Giữa chúng ta có tình cảm gì sao?”

“Một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa, giữa anh và em, như thế nào cũng xem như có hơn mười năm ân tình!” Buông tay ra, biểu tình Kỳ Hoán Thần hơi chút hòa hoãn: “Đi tắm rửa đi, tẩy sạch đi mùi vị khó ngửi kia... Ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, sẽ có trò hay để xem!”

“Trò hay? Trò hay gì? Anh muốn làm gì?!” Tư Tuấn cuối cùng ý thức được có chỗ không thích hợp.

Kỳ Hoán Thần nguy hiểm nở nụ cười: “Làm chuyện em đang nghĩ trong đầu...”

Sửng sốt một chút, Tư Tuấn nhảy xuống giường, lung tung mặc xong quần áo, hướng ra phía ngoài phóng đi.

Kỳ Hoán Thần nói rõ đang theo dõi Kỳ Tử Gia, hiện tại Trâu Kiệt cùng đứa bé kia đều giấu ở phòng chơi bóng, lại đều là chộc phải tai vạ, Kỳ Hoán Thần sao có thể không lợi dụng cơ hội như vậy mà động tay động chân.

Tư Tuấn quay xe ra từ ga ra, vừa ngừng đầu, liền đối diện gian phòng của mình.

Kỳ Hoán Thần bưng chén rượu đỏ, đứng dựa khung cửa sổ, vẻ mặt tươi cười đùa cợt, từ trên cao nhìn xuống cậu.

“Muốn đi báo tin tức sao? Đã chậm.”

19. Quyển 1 - Chương 9-2

Khi Tư Tuấn trở lại Kỳ gia đã là nửa đêm, bước chân nặng nề đi vào phòng ngủ.

Trong phòng mở điều hòa, hơi ẩm phả vào người không chỉ có không đuổi đi khí lạnh vào đêm đông, trái lại khiến Tư Tuấn rùng mình một cái.

Một người ngồi trên giường, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy hình bóng cao gầy mảnh khảnh, đường nhìn nóng cháy như tấm lưới bao vây lấy cậu.

Tư Tuấn hít sâu một hơi, bật đèn, ánh sáng đột ngột khiến người trên giường không kịp thích ứng, nâng một tay che trước mắt, qua một hồi mới chớp chớp đôi mắt hoa đào ướt át, vẽ nên một nụ cười ôn nhu nhưng không có độ ấm, hướng cậu vẫy vẫy tay.

“Đến đây.”

Tư Tuấn chậm rãi đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Kỳ Hoán Thần mặc áo ngủ ngồi trong ổ chăn, nghiêm túc hỏi: “Lời tôi nói anh đã suy nghĩ rồi chứ ”

Mà đồng thời, Kỳ Hoán Thần cũng giơ lên điện thoại di động trong tay, đang trong cuộc trò chuyện.

Nhìn chằm chằm dãy số quen thuộc kia, vành mắt Tư Tuấn nóng lên, cắn răng tiếp nhận điện thoại, thanh âm hưng phấn của Phương Nhã từ bên trong truyền ra, đập vào màng tai cậu.

“Anh hai nhỏ, anh đã về rồi nói cho anh một tin tức tốt, ngày hôm nay đã có điểm thi năng khiếu, em qua rồi, em đạt tiêu chuẩn trúng tuyển của đại học F rồi chỉ cần khi thi đại học phát huy như thường, em có thể đỗ đại học F rồi!”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, thanh âm từ yết hầu nặn ra: “Chúc mừng em...”

“Em thật hưng phấn quá, hưng phấn đến không ngủ được, liền gọi điện thoại cho anh, ai ngờ anh không mang điện thoại di động, là Kỳ đại ca nghe máy ... Hai người ở cùng một chỗ? Là bạn cùng phòng sao?”

“Không phải... Tiểu Nhã, anh..”

“Được rồi anh hai nhỏ, vừa rồi Kỳ đại ca nói chưa từng tới thành J, rất muốn tới chơi, kỳ nghỉ đông em phải học bù, nhưng tết âm lịch có vài ngày nghỉ, anh nhất định phải đưa Kỳ đại ca đến đây... Em đã không thể chờ được nữa rồi!”

Cô gái líu ríu như con chim sẻ nhỏ, nhưng khi nói đến ba chữ “Kỳ đại ca”, giọng nói như biến thành nước đường, tản ra mùi vị mềm mại dính ứot ngọt ngào.

Chờ cậu ngắt điện thoại, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, cười khanh khách mở miệng: “Tĩnh táo lại rồi chứ?”

Tư Tuấn cầm điện thoại ném lên người hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh thật sự là... Vật tấn kỳ dùng* tới cực điểm!”

*(*tận dụng hết tác dụng của vật)*

“Không có biện pháp, ai bảo trí nhớ em không tốt... Anh lại không nỡ nghiêm phạt em, chỉ có thể lần lượt nhắc nhở.” Kỳ Hoán Thần vươn tay ôm thắt lưng Tư Tuấn, gương mặt cách quần áo cọ cọ bụng dưới của cậu, nỉ non: “Vài ngày không làm, anh nhớ muốn chết...”

Nói rồi, một tay vươn vào từ vạt áo, xoa nắn phần lõm khêu gợi trên lưng cậu, tay kia rơi trên mông cậu, tràn ngập mùi vị tình dục mà vuốt ve.

Thân thể Tư Tuấn cứng ngắc, bàn tay nắm lại nắm, biết rõ với người như thế, nhiều lời vô ích, nhưng vẫn nhịn không được mở miệng: “Kỳ Hoán Thần, anh nghe rõ lời tôi nói buổi chiều chứ? Đây là cơ hội cuối cùng có thể cho chúng ta lưu lại một lối thoát, anh nhất định phải khiến tôi hận anh ”

“Lối thoát?” Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, không sao cả mà cười cười: “Giữa chúng ta không cần có lối thoát, giữa chúng ta... phải càng chặt chẽ mới được...”

Dứt lời, liền cởi ra nút áo Tư Tuấn, hai tay đỡ lấy thắt lưng cậu, hôn lên bồng dưới bằng phẳng rắn chắc kia.

Trước đó Tư Tuấn ra không ít mồ hôi, trên người mẩn mẩn, tư vị này khiến Kỳ Hoán Thần mê muội không thôi, đầu lưỡi dọc theo đường vân cơ thể, liếm từ dưới lên, một đường lên tới ngực, đầu lưỡi vòng quanh trêu đùa vẽ vòng qua lại, lại dùng hàm răng nhẹ nhàng lôi kéo, thẳng đến khi nhũ tiêm sưng đỏ đứng thẳng, mới một ngụm ngậm vào, giống như trẻ con mút hút.

Tư Tuấn kêu lên một tiếng đau đớn, ngực phập phồng lên xuống... Trong lòng cậu hận không thể đem Kỳ Hoán Thần thiên đao vạn quả*, nhưng thân thể lại nổi lên phản ứng, giữa hai chân từng đợt xao động.

Mà loại xung động nguyên thủy này, không chỉ không thể làm mềm thân thể Tư Tuấn, trái lại mỗi một tác cơ thể cậu đều căng thẳng, lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu chỉ có như vậy, đem dục vọng chuyển hóa thành phần nộ, mới có thể khiến cậu không phát tiết lúc này, càng tuyệt đối không thể bị phát hiện

cảm giác đã dịu đi.

Cảm thụ được Tư Tuấn tản mát ra hơi thở cường đại, Kỳ Hoán Thần dừng lại động tác âu yếm, ngẩng đầu, đường nhìn giao nhau cùng Tư Tuấn, lập tức nhú mày, “Em họ, anh không thích loại ánh mắt này của em, giống như muốn ăn anh...”

Tư Tuấn cười nhạt: “Vậy đem trông mắt tôi đào ra là được!”

“Không được, anh thích thấy trong ánh mắt của em có hình bóng anh.”

Kỳ Hoán Thần đứng lên, đi tới phía sau Tư Tuấn, hôn lên cần cổ cậu, lấy ra một băng vải đậm màu từ túi áo.

“Vốn dự định nếu em không nghe lời, dùng thứ này trói chặt em, bắt quá hiện tại, có cách dùng càng tốt hơn.”

Kỳ Hoán Thần giữ mảnh vải ra, che khuất đôi mắt cậu, buộc lại một nút thắt sau đầu.

Tư Tuấn nhất thời có một loại lỗi giác, chính mình là một món quà, bị đóng gói thắt nơ con bướm phía trên... Hồi phục mà tự giễu nở nụ cười, loại quà tặng như cậu, thời điểm thực hiện giá trị lớn nhất chính là khi bị lột sạch!

Quả nhiên, Kỳ Hoán Thần tiếp theo, liền khấn cấp mở ra lớp giấy gói vô dụng.

Đôi mắt bị che phủ, cảm quan khác liền đặc biệt mẫn cảm, tai có thể nghe được rõ ràng tiếng quần áo bị lột ra, da cũng có thể tinh tường cảm giác được hơi thở Kỳ Hoán Thần đang phun lên... Khi vật che đậy thân thể cuối cùng bị túm đến bắp đùi, Tư Tuấn nhẹ nhàng rung mình một cái.

“Lạnh không?”

Kỳ Hoán Thần từ phía sau ôm lấy cậu, đáng tiếc nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường của hắn căn bản không có bất luận tác dụng sưởi ấm nào, trái lại sẽ khiến người từ ngực đến lòng bàn chân đều nhiễm hàn ý.

Bàn tay lạnh lẽo dọc theo đường cong sống lưng trượt xuống phía dưới, đi tới cánh hông, đầu ngón tay chen vào sâu trong khe hông, sau khi thử trườn sấp vài cái, Kỳ Hoán Thần một tay đè ép lưng Tư Tuấn, một tay đỡ dục vọng bùng bùng phần chần từ lâu của mình, đỉnh vào mặt huyệt căng chặt ấm nóng kia.

“Ngô...” Tư Tuấn khó chịu hừ một tiếng, theo quán tính bước một bước về phía trước.

Tư thế đứng thẳng như vậy khiến Tư Tuấn cảm thấy thẹn đến cả người run rẩy, căn bản không biết mở hai

chân, nơi ấy vẫn trong trạng thái kẹp chặt. Bởi vậy mỗi một lần Kỳ Hoán Thần thâm nhập đều vô cùng gian nan, đồng thời cũng gây cho hắn khoái cảm thật lớn.

“A...” Kỳ Hoán Thần ôm chặt Tư Tuấn, mạnh mẽ va chạm thân thể cậu, hai tay còn dò tìm trên ngực cậu, không nhịn được thở dài: “Em họ, thân thể em thật giỏi, thiên phú dị bẩm như vậy không khai phá cho tốt, rất đáng tiếc a!”

Tư thể mới mẻ mang đến cảm giác càng kích thích, Kỳ Hoán Thần một bên cảm thán thân thể Tư Tuấn độ ngon miệng lại nâng cao một bước, một bên nỗ lực áp chế cảm giác muốn bắn, muốn kiên trì lâu một chút.

Thế nhưng dù Tư Tuấn không lay động qua lại, phân thân bị kích thích nhiều lần đã kêu gào đòi thư giải. Hướng chỉ hấn thấp hơn Tư Tuấn một chút, tuy rằng Tư Tuấn khom chân, nhưng tư thế đứng tiến nhập lâu vẫn là có chút đau thắt lưng, vì thế sau một lần đỉnh vào thật sâu, cả căn rút ra, dịch thể bạch trọc phun ra trên tấm lưng trơn bóng của Tư Tuấn.

Cảm giác cao trào khiến Kỳ Hoán Thần có chút thiếu dưỡng khí, thân thể lung lay, ôm lấy Tư Tuấn, cùng nhau ngã lên giường. Hai khối thân thể dính sát một chỗ, một lát, hắn cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần từ trong dư vị, chống đỡ thân thể, nhìn người nằm bên cạnh.

Tư Tuấn nằm sấp trên giường, cánh tay cong về phía trước, đặt ở hai bên đầu, còn nắm ga giường, trên lưng và hông đều là tinh dịch của hắn... Thân thể cường tráng cùng tư thế vô lực, thỏa mãn cực điểm cảm giác hư vinh của Kỳ Hoán Thần.

Cởi mảnh vải ra, đem Tư Tuấn lật người lại, hôn lên cánh môi khẽ nhếch, Kỳ Hoán Thần cười meo meo hỏi: “Thế nào... Kích thích chứ? Em thích thô bạo một chút, hay là ôn nhu một chút...”

“Thích?” Tư Tuấn mở mắt ra, đồng tử đen thẫm bị xấu hổ và giận dữ nhuộm thành màu đỏ hồng: “Loại cực hình này... Tôi sao có khả năng thích...”

“Cực hình?” Kỳ Hoán Thần nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội: “Kỹ xảo của anh không kém như vậy đi... Phụ nữ trải qua đều nói tốt a...”

Đẩy ra người còn dính trên thân mình, Tư Tuấn ngồi dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không phải phụ nữ!”

Kỳ Hoán Thần lại dán đến, cầm gối lên trên đùi Tư Tuấn, nhếch mi hỏi: “Ý của em là, nếu như em là phụ nữ, sẽ cam tâm tình nguyện bị anh thương?”

“...” Đối với người này, quả nhiên nói một câu đạo lý cũng là dư thừa!

Thấy Tư Tuấn không phản bác, Kỳ Hoán Thần đơn giản một lần nữa ôm lấy cậu, bàn tay dán lên ngực cậu, ám muội vuốt ve.

“Em họ, em thật sự là nghĩ không thoág... Phải biết rằng, anh ở trên giường rất ôn nhu rất kiên trì, chỉ cần em thả lỏng một chút, phối hợp một chút, anh có thể khiến em thoải mái lên trời, ở dưới giường, anh cũng có thể dùng mức độ lớn nhất cương chiều em...”

Nói rồi, ngữ điệu Kỳ Hoán Thần mềm mại xuống, mang theo chút mùi vị làm nũng: “Đừng cẩu kinh nữa, anh đối với em còn chưa đủ tốt sao? Em đi theo bên người anh như vậy, tự mình cũng thấy được, ngoại trừ em, anh còn từng dung túng ai? Từng dỗ dành ai?”

Tư Tuấn bị lời không biết xấu hổ của hắn làm tức giận đến run rẩy: “Lẽ nào tôi còn phải cảm kích anh?!”

“Em chỉ cần hết lòng với anh là được.” Sờ sờ mặt dây chuyền ngọc bích Tư Tuấn từ sau khi đeo lên cửa từng tháo xuống, giọng nói Kỳ Hoán Thần vô cùng mỉa mai: “Anh sẽ không trở mặt không nhận người như cha, em cũng sẽ không rơi vào kết cục chết tha hương như cha em... Sau này thứ anh có được, luôn luôn có một phần của em, hơn nữa là một phần rất lớn!”

Nghe vậy, Tư Tuấn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Kỳ thực nói đến cùng, nguyên nhân Kỳ Hoán Thần có dục vọng chiếm hữu cường liệt như vậy với cậu, là thân phận của cậu.

Hiện tại cậu chỉ là một con tin, số phận không do bản thân, thế nhưng bên tàu phía sau cậu, lại đại biểu cho quyền khống chế toàn bộ hoạt động thương mại xuất khẩu trong phạm vi thế lực tập đoàn Sơn Hải. Chỉ cần cậu thần phục, như vậy bộ phận thế lực này liền nằm trong tay Kỳ Hoán Thần, không thể nghi ngờ là một lợi thế quan trọng khi hắn tranh đoạt quyền thừa kế Kỳ gia.

Kỳ Hoán Thần nói hắn sẽ không ‘qua sông đoạn cầu’, Tư Tuấn tin tưởng.

Kỳ Hoán Thần không giống Kỳ Sơn Hải chuyên quyền độc đoán, nhất định phải một mình nắm đại quyền, không được phép có bất luận ai có uy hiếp tiềm ẩn. Kỳ Hoán Thần thích hưởng lạc, chỉ cần để hắn ngồi trên vị trí lão đại, khiến hắn tiếp tục cuộc sống xa hoa dâm dật như vậy, chắc chắn hắn sẽ rất vui lòng phân chia quyền lực cho những người khác đi xử lý những chuyện phiền toái.

Bàn tay Tư Tuấn bao trùm lấy bàn tay dừng lại trên ngực mình của Kỳ Hoán Thần, vài giây sau, dùng sức đẩy ra. “Đây không phải cuộc sống tôi muốn.”

Có lẽ mấy tháng trước, cậu còn có thể cảm động lời hứa hẹn như vậy, thực sự vì hắn vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại, tiền đề của những hứa hẹn này còn phải thêm một điều kiện khiến cậu khinh thường, chính là không chỉ phải hiến lên trung thành, mà còn phải dâng tặng thân thể!

Kỳ Hoán Thần cuối cùng bị Tư Tuấn nhiều lần cự tuyệt chọc giận: “Cuộc sống em muốn?! Em biết rõ ràng chính mình muốn gì sao?!”

“Tôi...” Tư Tuấn nhắm mắt lại, xót thương của mẹ, nguyện vọng của cha, thất vọng của cữu cữu (**cậu**) nhất nhất hiện lên trong đầu, thế nhưng sau khi loại bỏ đi những nhân tố bên ngoài này, cuộc sống mà cậu mong muốn kỳ thực là giản đơn như vậy.”Tôi chỉ muốn chân chân thực thực trải qua một cuộc đời bình thường, không muốn khiến người tôi yêu đau lòng, không muốn trải qua cái chết bi thảm của người thân, không cầu phú quý chỉ cầu bình an!”

“Thật buồn cười!” Kỳ Hoán Thần nâng cằm, giễu cợt nói: “Em cho là xã hội đen là nơi nào, là nơi quỷ quái không muốn khiến người yêu đau lòng, không muốn để người thân chết thảm, nhất định phải khiến địch nhân của mình đau lòng chết thảm! Nếu em đã bước một chân vào, cũng đừng tiếp tục mơ loại mộng mơ xuân thu không thực tế này!”

“Chẳng lẽ, tôi không có cơ hội rút lui sao?!”

“Trên đời không có thuốc hồi hận.” Kỳ Hoán Thần đứng dậy bước xuống giường, mặc thêm áo tắm, lạnh lùng nói: “Em họ, người sống trên thế giới này, quan trọng nhất là nhận rõ hiện thực, tìm vị trí tốt. Em mở to mắt hạo hạo nhìn một lần, động não suy nghĩ cho kỹ một chút, rồi cuộc làm thế nào để đi tiếp, mới là con đường có lợi nhất đối với em!”

“Con đường có lợi... chính là mất đi tôn nghiêm, dựa vào anh?”

“Như vậy có gì không tốt...” Kỳ Hoán Thần quay đầu, nhìn thẳng hai mắt Tư Tuấn, cười nhạt nói: “Em biết anh chán ghét Kỳ Tử Gia là điểm nào nhất không? Chính là hình dạng vô tội kia của hắn, tựa như tất cả mọi việc hắn làm đều là tình thế bất buộc, thân bất do kỷ...”

“Đối với anh mà nói, đó chính là mượn cớ, mượn cớ không dám chịu trách nhiệm với hành vi của mình! Mà em thì bất đồng, em khiến anh yêu thích nhất, chính là em nghĩ rất thoáng... Thế nhưng hiện tại anh càng ngày càng phát hiện, ưu điểm lóe sáng như bảo thạch này của em, tựa hồ cũng bị tiểu tạp chủng Kỳ Tử Gia kia làm ô nhiễm.”

Dứt lời, hắn cúi người, nhẹ nhàng ngửi ngửi tại cần cổ Tư Tuấn, rồi sau đó một ngụm cắn vành tai cậu, dùng hàm răng nghiêng nghiêng vành tai cậu, sau một phen ngược đãi, mới nhẹ giọng nói: “Lời anh cảnh cáo buổi chiều hôm nay, em đều xem như gió thoảng bên tai sao? Vừa ra ngoài mấy tiếng đồng hồ, trở về còn mang theo mùi tạp chủng...”

Tư Tuấn đột nhiên tròn to mắt: “Anh phái người theo dõi Kỳ Tử Gia?!”

“Em nhưng thật ra rất quan tâm hắn a...” Kỳ Hoán Thần đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tư Tuấn, giọng nói càng thêm lãnh liệt: “Sao vậy? Không muốn bị anh đụng chạm, nhưng ngược lại nguyện ý xấp đến bên người tạp chủng kia?!”

Tâm trạng lo lắng, Tư Tuấn có chút trở nên tức giận: “Kỳ Tử Gia mới không phải loại người anh nói, hắn so với anh còn có trách nhiệm hơn, hắn ít nhất còn có tim, anh thì sao? Vì tiền tài quyền thế, có chuyện gì anh không làm được?! Ngay cả em trai mình cũng có thể ra sức hạ sát thủ, tôi dựa vào đâu để tin tưởng anh sẽ đối xử tử tế với tôi?!”

“Tiền? Địa vị? Ha ha đó là thứ quý quái gì?! Tôi muốn đạt được, là bởi vì tôi không thể để tạp chủng Kỳ Tử Gia kia có được!”

Nắm cầm Tư Tuấn, biểu tình Kỳ Hoán Thần âm ngoan tựa ác lang: “Anh mặc kệ tối hôm qua em cùng Kỳ Tử Gia làm gì, cùng người đàn ông kia có quan hệ ra sao, chỉ cần em tiếp tục trung thành với anh, việc này anh có thể bỏ qua không nhắc lại. Nhưng chỉ là một lần, nếu như có lần sau, đừng trách anh không để ý tình cảm giữa chúng ta!”

Tư Tuấn cũng miễn cưỡng cười rộ lên: “Tình cảm?! Giữa chúng ta có tình cảm gì sao?”

“Một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa, giữa anh và em, như thế nào cũng xem như có hơn mười năm ân tình!” Buông tay ra, biểu tình Kỳ Hoán Thần hơi chút hòa hoãn: “Đi tắm rửa đi, tẩy sạch đi mùi vị khó ngửi kia... Ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, sẽ có trò hay để xem!”

“Trò hay? Trò hay gì? Anh muốn làm gì?!” Tư Tuấn cuối cùng ý thức được có chỗ không thích hợp.

Kỳ Hoán Thần nguy hiểm nở nụ cười: “Làm chuyện em đang nghĩ trong đầu...”

Sửng sốt một chút, Tư Tuấn nhảy xuống giường, lung tung mặc xong quần áo, hướng ra phía ngoài phóng đi.

Kỳ Hoán Thần nói rõ đang theo dõi Kỳ Tử Gia, hiện tại Trâu Kiệt cùng đứa bé kia đều giấu ở phòng chơi bóng, lại đều là chộc phải tai vạ, Kỳ Hoán Thần sao có thể không lợi dụng cơ hội như vậy mà động tay động chân.

Tư Tuấn quay xe ra từ ga ra, vừa ngẩng đầu, liền đối diện gian phòng của mình.

Kỳ Hoán Thần bưng chén rượu đỏ, đứng dựa khung cửa sổ, vẻ mặt tươi cười đùa cợt, từ trên cao nhìn xuống cậu.

“Muốn đi báo tin tức sao? Đã chậm.”

20. Quyển 1 - Chương 9-3

Tư Tuấn căng thẳng nhún ga, khi chạy tới con đường tập trung quán bar, trời đã tảng sáng, đường phố kết thúc cuộc sống về đêm thật lạnh lẽo vắng vẻ, trong phòng chơi bóng kia không có một bóng người, phòng khách lầu một có vết tích đánh nhau, lầu hai cũng là một mảnh hỗn độn.

Cậu không có phương thức gì liên lạc với Kỳ Tử Gia, khi đang lo lắng không biết làm sao, trước cửa sổ truyền đến tiếng gọi: “Kỳ đại ca, Kỳ đại ca!”

Tư Tuấn ngăn người, mới phản ứng lại là đang gọi cậu, theo tiếng gọi nhìn lại, đứa bé gọi là Tiểu Vô kia trốn ở góc tường hướng cậu vẫy vẫy tay.

Nguyên lai đêm qua sau khi cậu rời đi không lâu, Trâu Kiệt liền tỉnh, nói không muốn gây thêm phiền phức cho bọn hắn, bất chấp ngăn cản mà rời khỏi phòng chơi bóng. Mấy giờ sau, lại có một nhóm người xông vào muốn bắt đứa bé trai còn đang hôn mê kia. Kỳ Tử Gia đánh lù những người đó, nhưng cũng hiểu được nơi đây không thích hợp ở lâu, liền bảo tất cả mọi người về nhà tránh sóng gió, chính mình cũng mang theo đứa bé kia giấu đi, chỉ để lại Tiểu Vô len lén quan sát tình huống.

Nghe được Trâu Kiệt cùng Kỳ Tử Gia tạm thời chưa gặp phải nguy hiểm, Tư Tuấn thở dài một hơi, lại không nghĩ rằng, đây chỉ là một trận gió nhẹ mưa phùn trước khi bão táp bắt đầu mà thôi.

Dẫn đến bão táp chính là đứa bé không mời mà đến kia, hai ngày tiếp theo, thậm chí toàn bộ hắc đạo vùng châu thổ xung quanh đều đang tìm kiếm Kỳ Tử Gia cùng đứa bé kia, Kỳ Sơn Hải cũng bị dính dáng vào, bị nhận định là kẻ điều khiển sau màn, tựa hồ còn bị nhân vật nắm quyền phía trên cảnh cáo.

Kỳ Sơn Hải sau khi trở lại Kỳ gia nổi trận lôi đình, quả thực là một bộ hận không thể bắt được Kỳ Tử Gia về lột da bóc xương hân, mà trong đó tự nhiên không thể thiếu trợ giúp của Kỳ Hoán Thần.

Mấy ngày kế tiếp, Kỳ Tử Gia quả thực thành kẻ thù chung của hắc đạo, cùng bị hạ lệnh giết chết không tha như đứa bé kia, chỉ cần lộ mặt sẽ bị thế lực khắp nơi diệt trừ.

Kỳ Hoán Thần cũng điều động nhân thủ đi tìm Kỳ Tử Gia, bận rộn vài ngày không có thời gian đi trên chóc Tư Tuấn.

Ngày thứ ba Kỳ Tử Gia biến mất, Tư Tuấn trong lúc vô ý nghe được Kỳ Hoán Thần gọi điện thoại, thuộc hạ của hắn bắt được một tiểu đệ của Kỳ Tử Gia, giam giữ tại một nhà kho bỏ đi của Kỳ gia ở sau núi, dự định từ trong miệng hắn ép hỏi ra tung tích đứa bé kia.

Vì thế, Tư Tuấn suốt đêm lên núi, phá hủy cầu chì nguồn điện của nhà kho, lợi dụng ưu thế quen thuộc địa hình, thừa dịp trời tối cứu người ra.

Hành động như vậy không thể nghi ngờ là rất mạo hiểm, nếu bị Kỳ Hoán Thần phát hiện kẻ cứu người chính là cậu, không biết sẽ bị trả thù như thế nào, thế nhưng Tư Tuấn không có biện pháp ngồi yên không nhìn đến.

Quả thật, Kỳ Tử Gia không phải bởi vì giúp cậu cứu Trâu Kiệt mà chọc phải tai vạ, mà là vì một đứa bé không quan hệ với bọn họ. Nhưng cậu tin tưởng, nếu như đối tượng là Trâu Kiệt hoặc là cậu, Kỳ Tử Gia cũng sẽ quần đến cùng như vậy.

Một thiếu niên vị thành niên cũng có trách nhiệm như vậy, khiến cậu sao có thể thờ ơ lạnh nhạt?

Tư Tuấn dẫn Tiểu Võ không may bị bắt giấu vào trong rừng cây, đợi đám người đi tìm đi xa, nhẹ giọng nói: “Tôi đưa cậu xuống núi.”

Tiểu Võ lấy tay lau khước miệng bị rách, đề phòng nói: “Em thật sự không biết lão đại trốn ở đâu!”

Tư Tuấn gõ một cái trên đầu nó: “Cậu biết cũng không cần nói cho tôi biết... Quên đi, tôi không tiễn cậu được rồi, cậu dọc theo con đường này xuống núi, trên đường cẩn thận một chút.”

Tiểu Võ cười hắc hắc, nhanh như chớp chạy theo đường nhỏ không còn hình bóng. Tư Tuấn thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ đất trên quần đứng lên, chậm rãi đi về phía dưới chân núi.

Trời đã tảng sáng, đám thuộc hạ kia hẳn đã sớm báo cho Kỳ Hoán Thần rồi... Hắn vừa mở mắt phát hiện cậu không ở bên cạnh, người lại bị cứu đi, khẳng định đoán được ra là cậu làm, không biết sẽ rơi vào trả thù cùng hành hạ thế nào đây?

Đang đau đầu, đột nhiên cảm giác có người từ phía sau tới gần, Tư Tuấn nhảy bèn xoay người ra tay, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Là tôi!”

Tư Tuấn thu lại nắm tay sát gương mặt Kỳ Tử Gia, cau mày hỏi: “Cậu... Cậu không trốn đi cho tốt, trở về làm gì?”

“Tiểu đệ của mình tôi còn không đến cứu, còn có thể trông cậy vào ai?” Kỳ Tử Gia mỉm cười ngưng mắt nhìn Tư Tuấn nói: “Cảm ơn!”

“Không có gì, cậu bảo trọng.” Tư Tuấn gật đầu, không nói gì nữa, quay đầu nhìn nơi Kỳ gia cách trăm mét kia, bước chân càng nặng nề.

“Không muốn quay về?” Kỳ Tử Gia bước lên vài bước, vẫy tay: “Đi theo tôi đi!”

Tuy rằng biết thoát được nhất thời, trốn không thoát một đời, đi một bước này hậu quả sợ rằng sẽ càng nghiêm trọng. Nhưng Tư Tuấn vẫn kích động đi theo Kỳ Tử Gia, thoát đi nơi cho cậu áp lực tâm lý thật lớn này cùng... người kia.

Một đường cẩn thận từng ly, xuyên qua đường phố, cuối cùng trước đi hừng đông tới nơi bọn họ ẩn thân... Một chiếc xe hàng bán mực viên dừng ở gần công viên trò chơi.

Vào thùng xe, bật đèn, chỉ thấy đứa bé kia trắng trắng sạch sạch ngồi xồm ở chân giường, trong tay cầm cái muôi lớn làm vũ khí phòng thân, mở to hai mắt về mặt cảnh giác, dùng phát âm là lạ hỏi: “Có người khác? Là ai?”

“Anh trai anh.” Kỳ Tử Gia đem bữa sáng tiệm đường mua ném cho đứa bé, giải thích với Tư Tuấn: “Mất

cậu ấy bị thương, thấy không rõ mọi vật.”

“Nga...” Tư Tuấn lên tiếng, đến gần vài bước, đứa bé lập tức nắm chặt cái muôi, gắt gao mím môi, tựa như một con mèo nhỏ xù lông, nhưng thật ra rất đáng yêu.

Tư Tuấn lấy ra cái bánh bao thịt từ trong túi, đưa tới trước mặt đứa bé, nó ngửi thấy được mùi vị, do dự một chút, tiếp nhận đồ ăn, sau khi nhẹ giọng nói lời cảm ơn liền chậm rãi ăn, có thể thấy được gia giáo rất tốt.

Kỳ Tử Gia uể oải tựa ở cửa, đốt một điếu thuốc nâng cao tinh thần, khuôn mặt non nớt cùng động tác nuốt mây nhả khói lão luyện rất không phù hợp.

Đáng giá sao? Những lời này quanh quẩn trong yết hầu Tư Tuấn, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, tựa hồ vấn đề như vậy làm thấp đi nhân cách của hắn.

“Cậu nghỉ ngơi một hồi đi, tôi thay cậu trông chừng.”

“Không sao, tôi còn rất tốt...” Kỳ Tử Gia nói liền đánh một cái ngáp thật to, vì thế tự giấu cười, ngã vào trên giường cuộn thành một đoàn, mơ mơ màng màng nói câu “Nhờ anh vậy” liền trong vài giây rơi vào mộng đẹp.

Hắn nhất định là mệt muốn chết rồi... Ba ngày nay một mình hắn chăm sóc đứa bé mắt thấy không rõ, lại phải lo lắng ăn uống của hai người, vừa phải trốn tránh truy sát vừa muốn tìm hiểu tin tức, khẳng định là không được thả lỏng chút nào.

Đứa bé kia nghe được tiếng ngáy của Kỳ Tử Gia, đỡ tường, nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên người Tư Tuấn, nhỏ giọng hỏi: “Hắn là người thế nào?”

Tư Tuấn tự đáy lòng nói: “Là người tốt...”

Đứa bé nắm chặt cái muôi, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi sẽ báo đáp hắn.”

Trời dần dần sáng, nhân viên công tác lục tục đến quét dọn sửa sang, quán nhỏ xung quanh cũng đều mở cửa. Tám giờ đúng, công viên trò chơi đúng giờ mở rộng cửa, đang trong kỳ nghỉ đông, du khách phần lớn đều dẫn theo trẻ con.

Tư Tuấn ngồi ở cửa sổ xe, vẫn duy trì cảnh giác nhìn xung quanh, lúc này mấy đứa trẻ chạy tới, tay cầm tiền lẻ cao cao giơ lên.

“Chú ơi một phần mực viên chiên.”

Mới hai mươi tuổi liền lên chức chú, Tư Tuấn nỗ lực lộ ra tươi cười hòa ái: “Bạn nhỏ thật ngại quá, tiên sinh mực viên rời nhà đi ra ngoài, không có mực viên chiền rồi.”

Mấy đứa trẻ cong miệng hỏi: “Vậy khi nào tiên sinh mực viên về nhà ạ?”

“Đợi cá mập trắng ăn mực viên rời đi là có thể trở về rồi...”

Đang nói, Tư Tuấn dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn đến một người đàn ông bước nhanh tới, lập tức trở nên cảnh giác.

Người đàn ông kia là một thuộc hạ của Kỳ Hoán Thần, hoàn toàn không có ý tứ che giấu hành tung, trực tiếp chạy đến trước mặt Tư Tuấn, đưa cho cậu một cái điện thoại di động. Tư Tuấn do dự một chút, tiếp nhận điện thoại, người đàn ông lập tức nhanh chóng chạy xa.

Điện thoại di động đã nổi máy, đặt bên tai, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của Kỳ Hoán Thần truyền ra: “Từ trên giường anh nhảy xuống, còn có khí lực đi cứu người, xem ra anh đối với em vẫn quá ôn nhu, nên làm khiến em không xuống giường được mới đúng!”

Tư Tuấn xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhất thời mặt đỏ lên, thanh âm cứng ngắc: “Anh đang ở đâu?”

Vừa dứt lời, một chiếc xe thể thao màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt, đứng ở nơi cách xe hàng khoảng chừng trăm mét.

Kỳ Hoán Thần ngồi ở ghế lái, trong tay cầm điện thoại di động, ra lệnh nói: “Buông điện thoại xuống, sau đó đi tới, đuổi hết đám tiểu quỷ ấy đi.”

“Buông điện thoại di động?” Tư Tuấn sửng sốt, đưa điện thoại di động ra trước mắt nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện đây không phải điện thoại bình thường, mà là đã bị thay đổi vỏ bọc, phía dưới màn hình còn có một đèn đỏ đang lóe sáng.

“Đây là cái gì?”

“Em nói xem?”

Là bom cỡ nhỏ! Tư Tuấn phản ứng đầu tiên vung cánh tay ném ra, nhưng nửa đường suy nghĩ lại... Nơi này là lối vào công viên trò chơi, có rất nhiều du khách và trẻ con, cậu không biết đây là loại bom gì, cũng không rõ ràng lắm uy lực ra sao, ném ra ngoài như vậy, vạn nhất dẫn phát nổ mạnh, hậu quả không thể tưởng được.

Hít sâu một hơi, Tư Tuấn một lần nữa đặt điện thoại lên bên tai.

“Nhìn xem là em ném nhanh, hay là anh ấn nhanh!” Kỳ Hoán Thần lay động tay kia, trong tay nắm một kíp nổ nho nhỏ.

Là bom điều khiển từ xa... Loại bom này uy lực không lớn, nhưng hủy diệt thùng xe nhỏ nhỏ này thì không thành vấn đề.

Tư Tuấn ép ra thanh âm từ trong cổ họng: “Anh... muốn làm gì?!”

“Buông điện thoại, đến bên này với anh, đừng để anh lặp lại lần thứ hai.”

Đứa bé đang nhắm mắt dưỡng thần tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, mở to đôi mắt mê man, khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Anh đang nói chuyện với ai?”

Tư Tuấn nhìn đứa bé một chút, lại nhìn Kỳ Tử Gia ngủ say.

Giao tình giữa cậu cùng Kỳ Tử Gia không có sâu sắc đến mức vì hấn mà bỏ mạng, cùng đứa bé trai này nam hài càng là bèo nước gặp nhau, đối tình huống khác, hai người này bị uy hiếp tính mạng, cậu không nhất định sẽ đứng ra. Thế nhưng dưới tình cảnh này, muốn cậu đem bom đặt ở chỗ này, chính mình rời đi, sau đó mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ bị nổ thành thịt vụn, cậu vô luận thế nào cũng không làm được.

Thanh âm Kỳ Hoán Thần cảnh cáo lại một lần nữa vang lên: “Em cho là em không đi ra, anh sẽ không nổ?”

“Tôi không ngây thơ như vậy, chỉ là tôi sẽ không làm theo lời anh.” Nếu như làm, cậu khác gì đao phủ giết người.

“Em họ ” Giọng nói Kỳ Hoán Thần lạnh đến có thể kết băng: “Đây là sự lựa chọn của em sao?!”

“Tôi không lựa chọn bất cứ thứ gì, chỉ là tôi không có thể giúp anh làm thủ phạm giết người.”

Tư Tuấn nhắm mắt lại mở ra, đường nhìn cách khoảng cách trăm mét, cách biển người vui vẻ, cùng ánh mắt Kỳ Hoán Thần giao nhau một chỗ.

Cậu chưa từng gặp qua Kỳ Hoán Thần biểu tình nghiêm trọng như vậy, cũng chưa bao giờ gặp qua Kỳ Hoán Thần ánh mắt dữ tợn như vậy. Người đàn ông kiêu ngạo mà hiếu chiến này, vẫn luôn như gà trống dựng thẳng đuôi, mặc dù khí thế đường hoàng, nhưng lực sát thương có hạn, thế nhưng lúc này, hấn là chim ưng mở rộng đôi cánh, xoay quanh trên đỉnh đầu, tùy thời có thể cho con mồi một kích trí mạng.

Kỳ Hoán Thần ngoan tuyệt nở nụ cười: “Em còn có di ngôn gì sao?”

“Không được đi tìm Tiểu Nhã gây phiền phức, nếu không tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

“A...” Kỳ Hoán Thần nhếch môi, chậm rãi giơ cánh tay lên, ngón tay đặt trên cái màu đỏ.

Tư Tuấn cuối cùng vẫn nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng là quyết định của chính mình, nhưng cậu vẫn không có dũng khí đối mặt với tử vong.

Trong tưởng tượng của cậu, ngoại trừ thiên tai nhân họa không thể chống lại, hướng tử vong duy nhất cậu đặt ra là chết già trên giường. Mặc kệ đối mặt tình huống khó khăn bao nhiêu, chỉ cần có một đường sống, cậu cũng sẽ nỗ lực sống sót, dù con đường có chật hẹp gồ ghề, cậu cũng sẽ cắn răng kiên trì từng bước đi tới cuối cùng.

Bởi vì cậu còn có thật nhiều chuyện chưa làm, thật nhiều phong cảnh chưa xem, cậu còn chưa nói tiếng xin lỗi với **cậu** (cữu cữu)...

Thế nhưng, cho dù có mong muốn sống sót mạnh mẽ như vậy, cậu cũng không thể làm theo mệnh lệnh Kỳ Hoán Thần, làm chuyện tham sống sợ chết, đây là nguyên tắc làm người cơ bản của cậu!

“Răng rắc!”

Trong điện thoại di động truyền thanh âm khiến nhịp tim Tư Tuấn tạm thời ngừng lại.

Xung quanh ầm ĩ đột nhiên một mảnh yên tĩnh vắng vẻ, Tư Tuấn thậm chí không nghe được tiếng hít thở của mình, chỉ cảm thấy trên người nóng rát, chẳng lẽ là tiếng nổ lớn tạo thành ù tai, dẫn phát lửa lớn bùng lên?

Chỉ chốc lát sau, phía sau truyền đến rên rỉ hàm hồ: “Ân... Xảy ra chuyện gì?”

Tư Tuấn đột nhiên mở mắt ra, tia nắng ấm áp của ngày đông đang chiếu vào từ trước cửa sổ, xa xa Kỳ Hoán Thần biểu tình lo lắng, đôi môi đối diện điện thoại di động nhẹ nhàng mấp máy.

“Nhớ kỹ, em thiếu anh một mạng!”

Đem kíp nổ bị bóp nát ném ra ngoài xe, Kỳ Hoán Thần khởi động xe, rất nhanh biến mất trong tầm mắt Tư Tuấn.

“A...” Tư Tuấn thở ra một hơi thật dài, cả người như hư thoát quy ngời dưới đất, bàn tay cầm điện thoại di động còn đang không ngừng run rẩy, mồ hôi trong lòng bàn tay đã thấm ướt điện thoại, mồ hôi trên trán chảy xuống như mưa.

“Tư Tuấn, anh xảy ra chuyện gì vậy?” Kỳ Tử Gia đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tôi... không có việc gì.” Tư Tuấn giấu điện thoại di động ra phía sau, không nói vừa đã trải qua một hồi nổ bom kinh hồn, chỉ là nói: “Tôi... thấy thân tín của Kỳ Hoán Thần xuất hiện xung quanh đây, hai người không thể tiếp tục đợi ở chỗ này, nhanh chóng đổi nơi khác đi.”

“Đi mau!” Kỳ Tử Gia lập tức nhảy xuống giường, cầm lấy cánh tay đứa bé chạy ra bên ngoài, Tư Tuấn cũng theo sát phía sau, thế nhưng chạy không bao xa, liền một lần nữa nhìn thấy chiếc xe tán gái chuyên dụng kia của Kỳ Hoán Thần, đồng thời, vài chiếc xe con màu đen ngăn ở trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở, Kỳ Sơn Hải vẽ mặt âm trầm chậm rãi xuống xe, Kỳ Hoán Thần cũng xuống xe đi tới, vẽ mặt “lo lắng tiều tụy”: “Tử Gia, em sao lại vô thanh vô tức biến mất như vậy, thật khiến người khác lo lắng, nếu không phải Tư Tuấn cho anh biết, cha còn không biết đi đâu tìm em đây!”

Đối với việc gây chia rẽ của Kỳ Hoán Thần, Kỳ Tử Gia không có bất luận phản ứng gì, chỉ là thẳng lưng, không sợ không hãi trừng mắt nhìn Kỳ Sơn Hải từng bước tới gần.

Đúng lúc này, đứa bé vẫn lui lại phía sau Kỳ Tử Gia, đột nhiên tiến lên một bước, che chắn trước người Kỳ Tử Gia.

“Ông biết tôi là ai chứ?”

Kỳ Sơn Hải vẽ mặt đầy sát khí đột nhiên nở nụ cười, hơi hạ thấp người, cung kính nói: “Đương nhiên, thái tử gia, tôi nhận giao phó của Gia Hạ Nhất Lang tiên sinh, lập tức đưa cậu quay về Nhật Bản!”

Tư Tuấn vụn vụn không ngờ tới, sự tình sẽ chuyển biến đột ngột như vậy.

Cậu ban đầu cho rằng đứa trẻ này là thiếu gia nhà giàu bị bắt cóc, nếu không cũng là con một kỹ nữ bị bức ép, về sau lại hoài nghi nó là con của chính khách nắm giữ chuyện cơ mật trọng đại, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, đứa trẻ này cư nhiên là thái tử gia của thế lực hắc đạo lớn nhất Nhật Bản.

Khi nó được Kỳ Tử Gia giấu đi trong vòng 3 ngày, bên phía Nhật Bản không biết xảy ra biến động gì, lệnh giết chết biến thành lệnh bảo hộ, Gia Hạ gia phái tới một đội ngũ rất đông, đón đứa bé trở về. Từ nay về sau, chuyện này liền trở thành cấm kỵ trong hai đường hắc bạch tại thành S, nhất định ngậm miệng không được nhắc lại.

“Phanh!”

Kỳ Sơn Hải một cước đá xuống, Kỳ Tử Gia cả người như điều đứt dây bay ra ngoài, ngã trên nền nhà cách mấy thước, phun ra mấy ngụm máu.

Tư Tuấn ngồi trên sofa, mắt thấy rõ một màn này, vô ý thức đã muốn tiến lên, lại bị Kỳ Hoán Thần ngồi bên cạnh nắm chặt cổ tay.

“Em muốn khiến hấn chết nhanh hơn một chút sao?” Kỳ Hoán Thần một bộ nét mặt không đành lòng nhìn thẳng, tựa trên vai Tư Tuấn, nhẹ giọng nói bên tai cậu: “Tuy rằng anh rất muốn em đi thêm dầu vào lửa, khiến Kỳ Sơn Hải ra tay độc ác hơn một chút, nhưng anh không nỡ đem em góp thêm vào a... Em chính là bảo bối, khiến anh từ bỏ cơ hội diệt trừ hấn tốt như vậy, mới đổi trở về được a!”

“ ... ”

Bỏ qua đùa cợt bên trong, lời Kỳ Hoán Thần kỳ thực không sai. Kỳ Sơn Hải trời sinh đa nghi, nếu như cậu bình thường đều cùng một chỗ với Kỳ Hoán Thần, thậm chí “đem” hành tung của Kỳ Tử Gia nói cho Kỳ Hoán Thần, đột nhiên chuyển biến lập trường biện hộ cho Kỳ Tử Gia, nhất định sẽ khiến Kỳ Sơn Hải nghi ngờ, đối với tình cảnh hiện nay của Kỳ Tử Gia chỉ có hại, không có bất luận trợ giúp gì.

Vì thế, cậu chỉ có thể mắt mở trừng trừng, nhìn tình cảnh tàn bạo hoàn toàn không giống cha con ruột thịt này.

Việc này và lúc ban đầu ở một bên lặng yên nhìn Kỳ Hoán Thần dùng nước nóng ngược đãi Kỳ Tử Gia, hoàn toàn khác biệt. Thủ đoạn của Kỳ Hoán Thần lực sát thương không lớn, mà Kỳ Sơn Hải mỗi một lần ra tay, đều có thể đem Kỳ Tử Gia tươi sống đánh chết.

Khi hấn đem chiếc ghế gỗ đập lên đầu Kỳ Tử Gia đến vỡ nát, dạ dày Tư Tuấn một trận co rút, cảm giác buồn nôn khiến cậu cúi đầu, đối diện khuôn mặt Kỳ Hoán Thần.

Cậu vốn tưởng rằng, từ bỏ việc trực tiếp nổ chết Kỳ Tử Gia, sửa thành dùng chiêu “mượn đao giết người” này, lúc này Kỳ Hoán Thần nhất định là vẽ mặt đắc ý sung sướng. Lại không ngờ rằng, người đàn ông lạnh lùng tựa trong lòng cậu, biểu tình vậy mà lại là một mảnh mê mang.

Đánh mệt mỏi, Kỳ Sơn Hải ngồi trên sô pha, thở hổn hển, mắt lạnh nhìn đứa con trai ruột quỳ rạp trên mặt đất, đầy người là máu, hít vào thì ít thở ra thì nhiều.

“Lá gan của mày thực sự là càng lúc càng lớn, ngay cả tao phái người đi tìm mày cũng không lộ diện, liều mạng cũng muốn che chở tên tiểu quỷ Nhật Bản kia, mày rốt cuộc đang có mục đích gì?”

“Mục đích?!” Kỳ Tử Gia chống đỡ thân thể, dùng tay áo lau đi máu trên khóe miệng, hơi thở mong manh lại vô cùng kiên định nói: “Cha... Con căn bản không biết... nó là ai... Chỉ là... cho dù là con mèo nhỏ chạy vào sân nhà mình... con cũng không thể để chó dữ bên ngoài bắt đi... Đây là mục đích của con!”

“Ngu xuẩn!” Nghe vậy, Kỳ Sơn Hải càng tức giận không thể áp chế, đứng dậy lại hung hăng đạp một cước vào bụng Kỳ Tử Gia, thiếu niên đang bị thương nặng lăn vài vòng, cuộn mình thành một đoàn, cũng không thể động đậy nữa.

Kỳ Hoán Thần hơi híp mắt, biểu tình mê man dần dần chuyển thành ngưng trọng, bàn tay nắm cổ tay Tư Tuấn dùng lực càng lúc càng lớn, khóe miệng cũng gắt gao mím thành một đường.

Tư Tuấn nhìn không được suy đoán, người đàn ông hận không thể nhanh chóng giết em trai ruột này, thời điểm mắt thấy mọi chuyện đã như ý nguyện, trong lòng đến tột cùng cảm giác gì? Là thoải mái hay là mất mát?!

Tư Tuấn hít sâu một hơi, bỏ ra bàn tay Kỳ Hoán Thần đứng lên.

Cậu vẫn không cho rằng mình là một người chân thực nhiệt tình, thích xen vào chuyện của người khác, tiền đề cậu giúp người khác là có thể bảo đảm chính mình an toàn. Nhưng hiện tại Kỳ Tử Gia không giống những người xa lạ kia, hẳn không phải con chó nhỏ lưu lạc ven đường, mà miễn cưỡng xem như bạn bè của cậu, bọn họ thậm chí đã cùng nhau trải qua chớp mắt sinh tử. Cậu vô luận như thế nào cũng không thể mất mở trừng trừng, nhìn thiếu niên hơi thở càng ngày càng yếu ớt kia đi đến tử vong.

Cùng lúc Tư Tuấn chạy tới, Kỳ Hoán Thần cũng đứng lên, đi tới bên người Kỳ Sơn Hải, một bộ chấn kinh quá độ, hình dạng muốn khuyên mà không dám. Kỳ Sơn Hải nhìn thoáng qua đứa con cả biểu tình sợ hãi, lại nhìn thoáng qua đứa con nhỏ được Tư Tuấn ôm vào trong ngực, không ngừng ho ra máu, đột nhiên nở nụ cười.

“Tuy rằng ngu xuẩn, thế nhưng coi như có quyết đoán, có hình dáng của ta khi tuổi còn trẻ! Tam nhi, gọi điện thoại cho bác sĩ, nếu như có hơi thở, thì thử xem có thể cứu trở về hay không.”

Hơi nước nơi đáy mắt Kỳ Hoán Thần càng đậm, vài giây sau, hắn mỉm cười gật đầu, lộ ra biểu tình tức giận không kiên nhẫn: “Đúng vậy, cha, cha làm con sợ muốn chết, bất quá là việc nhỏ, đâu đáng giá để cha tức giận lớn như vậy a!”

Tư Tuấn nhanh tay nhanh chân ôm lấy Kỳ Tử Gia, không đợi Kỳ Hoán Thần gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, mà là trực tiếp lao ra cửa, lên xe đến bệnh viện.

21. Quyển 1 - Chương 10

Thảm trạng của Kỳ Tử Gia khiến bác sĩ thiếu chút nữa báo cảnh sát, sau khi kiểm tra trực tiếp đẩy vào phòng giải phẫu. Khi nhận giấy đồng ý phẫu thuật, nhìn chẩn đoán gãy xương sườn, vỡ tan lá lách, nội tạng xuất huyết đợi xét nghiệm chính xác, tay Tư Tuấn cũng trở nên run rẩy.

Ôm chiếc áo khoác bị máu thấm ướt của Kỳ Tử Gia ngồi ở hành lang bệnh viện, từ trong túi áo mò lấy thuốc lá cùng bật lửa, Tư Tuấn đột nhiên hiểu rõ nghiện thuốc lá cảm giác thế nào... Lúc này cậu không thể nghĩ nhiều đến tầm biển cấm hút thuốc, hung hăng hút mấy điếu, ổn định lại tâm tình.

Tuy rằng chưa từng chân chính tiếp xúc đến những chuyện trên hắc đạo, nhưng từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, đám lưu manh thuốc hạ của cha đối với cậu rất khách khí, ở bên ngoài ác độc tàn nhẫn thế nào, hoàn toàn có thể tưởng tượng. Nhưng biết thì biết, tận mắt nhìn một màn thương tổn đứa con ruột thịt như vậy, mà ngay cả giữa đám dã thú cũng không phát sinh, vẫn khiến cậu từng đợt buồn nôn.

Sau 5 giờ đồng hồ, đèn phòng giải phẫu tắt, Kỳ Tử Gia còn đang mê man được đưa vào phòng điều trị, Tư Tuấn theo bác sĩ đi làm thủ tục nhập viện, khi trở về chỉ thấy Kỳ Hoán Thần đứng trước giường bệnh, đang

vươn tay về phía vết hầu của thiếu niên mình đầy thương tích, hơi thở yếu ớt.

“Anh muốn làm gì?!” Tư Tuấn không phân nặng nhẹ nắm cổ tay mảnh khảnh của Kỳ Hoán Thần, kéo hẳn cách xa giường bệnh.

Kỳ Hoán Thần cũng không phản kháng, chỉ thần thờ nói: “Anh đến xem... nó đã chết chưa!”

“Cậu ấy sẽ không chết.”

Kỳ thực giai đoạn nguy hiểm của Kỳ Tử Gia còn chưa qua, bác sĩ cũng nói tuy rằng phẫu thuật thành công, nhưng tình trạng của hắn không quá lạc quan. Thế nhưng Tư Tuấn vẫn tin tưởng vững chắc thiếu niên bề ngoài nhu nhược, nội tâm vô cùng cường đại này, nhất định có thể vượt qua một cửa này.

Kỳ Hoán Thần neho mắt, lạnh lùng nhìn người em trai ruột trên giường bệnh, than thở: “Thật đáng tiếc...”

Bộ dáng hắn vô cùng tiếc nuối, khiến Tư Tuấn nhin không được hỏi: “Anh đã muốn hắn chết như vậy, tại sao lại không kích nổ bom?”

“Biết rõ còn hỏi!” Kỳ Hoán Thần trở tay nắm cổ tay Tư Tuấn, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén: “Em cược thắng, anh quả thực luyện tiếc... luyện tiếc thân thể khêu gợi như thể của em bị nổ thành thịt vụn!”

Tư Tuấn mấp máy môi, đột nhiên không biết, mình nên cảm động đến rơi nước mắt hay nên cười nhạt.

Đích xác, Kỳ Hoán Thần không kích nổ bom xem như tha cậu một mạng, thế nhưng bom này vốn cũng là hắn đặt. Mà hơn 5 giờ trước, khi cậu tiến lên ôm lấy Kỳ Tử Gia, Kỳ Hoán Thần vì tránh cho Kỳ Sơn Hải nghi ngờ cậu, trái lương tâm khuyên can, biến thành Tư Tuấn là hành động giả dối dưới ý của hắn.

Thế nhưng nếu không phải hắn báo cho Kỳ Sơn Hải, Kỳ Tử Gia căn bản cũng sẽ không bị bắt được, sẽ không bị hành hạ như vậy!

Buông bàn tay Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần xoay người đẩy ra cánh cửa thủy tinh phòng bệnh, phía trên chiếu rọi lên biểu tình u ám của hắn: “Dù sao cũng không chết được, cũng không cần nhìn chăm chăm làm gì, theo anh đi ra ngoài uống một chén.”

Kỳ Hoán Thần tuy rằng thích hỗn độn cùng một chỗ với đám du côn lưu manh, nhưng mỗi lần đều mời bọn họ đến những nơi hoặc ưu nhã hoặc xa hoa, tầm hoan mua vui, bình thường hẹn hò cũng phải vào nhà hàng sa hoa. Nhưng lúc này lại tùy tiện tìm một quán bar nhỏ bên cạnh bệnh viện, gọi một chai rượu trong mà bình thường hắn nhìn cũng không nhìn, một chén một chén uống cạn.

Bọn họ ngồi ở góc, ánh sáng u ám, mặc dù hai người cách nhau không đến một thước, Tư Tuấn vẫn nhìn

không rõ biểu tình của Kỳ Hoán Thần, không biết hấn hiện tại là mất mát hay oán giận, hoặc là như buổi chiều mê man khi nhìn cha ngược đãi em trai?!

“Em còn nhìn anh như vậy, anh sẽ nhịn không được.” Kỳ Hoán Thần vùi đầu uống rượu đột nhiên mở miệng, đồng thời, bàn chân từ dưới gầm bàn duỗi tới, cọ cọ bắp chân Tư Tuấn.

Tư Tuấn vô ý thức lui về phía sau, vừa ngẩng đầu, liền chống lại tươi cười xấu xa của Kỳ Hoán Thần, nghe được lời nói càng thêm xấu xa.

“Đàn ông giải tỏa tình cảm trong lòng, khi hưng phấn cần dựa vào làm tình, khi buồn khổ cũng là làm tình... Anh vốn không có khả năng kiềm chế, em còn liên tục câu dẫn anh, sau đó còn nói không muốn, trước đây anh còn tưởng rằng em là người thẳng thắn, hiện tại xem ra quả là còn già mồm cãi láo hơn phụ nữ!”

Tư Tuấn mấp máy môi, đem bao thuốc trong túi áo ném qua: “Anh có thể chọn phương thức giải tỏa tình cảm khác!”

Kỳ Hoán Thần cầm lấy bao thuốc dính máu, lông mi cau lại, tặc tác nói: “Là của tiểu tạp chủng kia? Ngay cả hút thuốc cũng là loại giá rẻ như vậy, theo hấn, sẽ tốt hơn đi theo anh?”

Tư Tuấn đã lười tiếp tục giải thích, dù sao nói nghìn lần hấn cũng nghe không vào. Trước đây cậu còn nghĩ người như Kỳ Hoán Thần điều kiện bên ngoài cũng không tệ lắm, ý thức bản thân có chút quá thừa cũng rất bình thường, nhưng gần đây càng ngày càng phát hiện, người này căn bản là cố chấp đến lệch lạc.

Đem bao thuốc vo thành một nắm ném vào thùng rác lý, Kỳ Hoán Thần lại nói: “Hơn nữa, hấn khiến Kỳ Sơn Hải nổi sát ý, sớm muộn sẽ chết, em vẫn là sớm phân rõ ranh giới đi.”

“Tôi thấy không hấn. Chỉ sợ tính toán của anh hoàn toàn sai, Kỳ Tử Gia không chết, trái lại khiến cha anh nhìn hấn với cặp mắt khác xưa.”

“Nhìn với cặp mắt khác xưa?” Kỳ Hoán Thần cười rộ lên: “Em họ, em quá ngây thơ rồi, sự tình hôm nay, chỉ là điểm bắt đầu mà thôi.”

“Có ý tứ gì?”

Kỳ Hoán Thần rót đầy chén rượu lớn, nhú mày: “Em đang thay hấn moi tin tình báo?”

Tư Tuấn lặng yên vài giây, đột nhiên đứng lên: “Anh không muốn nói thì đừng nói, dù sao tôi cũng không muốn nghe”

Cậu căn bản không cần thảo luận việc này cùng Kỳ Hoán Thần. Mặc dù tán thưởng phẩm hạnh khí phách của Kỳ Tử Gia, nhưng cũng hoàn toàn không có suy nghĩ đầu nhập vào phe hấn. Hiện tại việc duy nhất

cậu muốn làm, chính là nhân lúc mình còn chưa hoàn toàn hỗn loạn vào trong tranh đấu của anh em Kỳ gia, trở về quê hương.

“Đừng đi ”

Kỳ Hoán Thần nắm cánh tay Tư Tuấn, bị cậu gạt ra, lại không cam lòng ôm lấy thắt lưng cậu, lại bị Tư Tuấn thô bạo kéo từ ghế trên ngã xuống, đồng thời bị lôi xuống còn có đồng vỏ chai nghiêng ngã. ‘Rầm’ một tiếng, Kỳ Hoán Thần ngã ngồi trên mảnh thủy tinh vỡ vụn.

“A đau quá ”

Tư Tuấn vội vàng dừng bước, một tay kéo hần dầy, đỡ hần lại không dám dùng sức, có chút khẩn trương hỏi: “Bị thương rồi sao?”

“Em họ...” Mặc quần áo mùa đông, Kỳ Hoán Thần căn bản không bị thương dựa sát vào trong lòng Tư Tuấn, râu rĩ nở nụ cười: “Mỗi lần anh kêu ‘đau’, em bất luận tức giận thế nào cũng sẽ không bỏ anh lại, khổ nhục kế thật sự là có tác dụng với em đấy.”

“Khổ nhục kế?!” Gắt gao nắm bả vai Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Đùa giỡn tôi khiến anh vui vẻ như vậy sao?!”

“Đùa giỡn em?” Kỳ Hoán Thần bị nắm không ngừng run rẩy, nhếch mi nói: “Em họ... Anh thực sự rất đau, thế nhưng đổi thành những người khác, anh nhất định sẽ không kêu lên. Bởi vì anh biết cho dù kêu, bọn họ cũng sẽ không để ý anh, chỉ có em sẽ không bỏ rơi anh. Mặc kệ em thừa nhận hay không, em vẫn quan tâm anh, nếu như người bị nguy hiểm tính mạng là anh, em nhất định cũng sẽ không ngồi yên không nhìn đến, nhất định sẽ lo lắng cho anh hơn cả Kỳ Tử Gia, đúng hay không?”

Kỳ Hoán Thần nói, khiến Tư Tuấn nhất thời có cảm giác như bị rần rần, cả người đều đau nhức khó nhịn, thần trí cũng bị nọc độc ăn mòn đến tê dại.

“Đừng nghĩ đến đương nhiên như thế, anh chưa bao giờ quan tâm người khác, sao có thể hy vọng xa vời người khác giao ra thật tình với anh?!” Buông tay ra, Tư Tuấn cũng không quay đầu lại lao ra khỏi quán bar, bước chân nhìn như bình ổn, chỉ có chính cậu biết, cậu cơ hồ là chạy trốn chết.

Bầu trời không biết từ bao giờ bắt đầu hạ mưa, Tư Tuấn không có nơi nào để đi, chỉ có thể trở lại bệnh viện.

Đứng ở ngoài cánh cửa thủy tinh của phòng bệnh, nhìn đứa trẻ còn đang mê man kia, trong đầu nhiều lần xuất hiện câu hỏi của Kỳ Hoán Thần.

Nếu như là hần... Nếu như đổi thành Kỳ Hoán Thần, cậu sẽ phản ứng thế nào?!

Nếu như là trước khi phát sinh chuyện bị hấn bức bách, sợ rằng khi Kỳ Sơn Hải đá ra một cước đầu tiên, cậu sẽ thả người che chắn trước người hấn, nhưng hiện tại... Trong đầu xuất hiện hình ảnh Kỳ Hoán Thần giống như Kỳ Tử Gia cả người là máu, mình đầy thương tích, Tư Tuấn cư nhiên rùng mình một cái.

Người đàn ông kia luôn luôn cao ngạo, cho dù là bị cậu đánh sưng mặt, thậm chí khi bị siết cổ hít thở không thông, cũng không chịu cúi đầu, hơi chút làm nũng tỏ ra yếu thế đã là cực hạn của hấn.

Nhưng nếu là gân cốt đứt gãy, miệng đầy máu tươi, hấn còn cao ngạo đứng dậy sao? Hấn có thể như Kỳ Tử Gia, giữ vững nguyên tắc của mình sao? Hay sẽ ôm chân Kỳ Sơn Hải khóc lóc cầu xin tha thứ? Tư Tuấn đột nhiên cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, nhắm mắt lại không muốn tiếp tục nghĩ đến loại tình cảnh này, lại càng không nguyện ý đi đào móc đáp án chân thực ở sâu trong nội tâm mình.

Không biết đứng bao lâu, đột nhiên một tiếng sấm vang lên, khiến Tư Tuấn phục hồi tinh thần lại, xoay người muốn ngồi xuống, không ngờ thấy Kỳ Hoán Thần cuộn mình cong cong nằm trên ghế.

“Tiểu tạp chủng kia đẹp như vậy sao? Em nhìn nó đến thất thần, ngay cả anh tới cũng không biết...” Kỳ Hoán Thần chống lưng ghế, miễn cưỡng ngồi dậy, sắc mặt âm tình bất định: “Nó đẹp hơn anh sao?”

Tư Tuấn lười trả lời loại vấn đề nhàm chán này, lui lại một bước hỏi ngược lại: “Anh rốt cuộc uống bao nhiêu rượu?”

“Vui vẻ mà!” Kỳ Hoán Thần lung lay lão đảo đứng lên đi tới trước cửa thủy tinh, chỉ chỉ Kỳ Tử Gia bên trong, tươi cười rạng rỡ: “Nhìn nó từng chút từng chút đi gặp tử thần, anh rất vui vẻ!”

“Anh có tự tin như vậy, nhất định có thể thắng được Kỳ Tử Gia?” Tuy rằng hiện tại là Kỳ Hoán Thần chiếm hết ưu thế, nhưng với năng lực của Kỳ Tử Gia, không hấn không thể tìm đường sống trong chỗ chết.

Kỳ Hoán Thần sững sốt một hồi, như là nửa ngày mới nghe hiểu Tư Tuấn nói gì, hàm hàm hồ hồ trả lời: “So với nói... tự tin với chính mình, không bằng nói... có lòng tin đối với dã tâm của Kỳ Tử Gia... Hắc hắc...”

“Có ý gì?”

“Kỳ Sơn Hải ít nhất còn có thể sống thêm hai, ba mươi năm, tiểu tạp chủng này hận ông ta hận anh đều tận xương, hấn không nhẫn nhịn được lâu như vậy, sớm muộn sẽ ra tay... Kỳ Sơn Hải có thể dễ dàng tha thứ hấn động động móng vuốt bới bới đất, thậm chí sẽ cảm thấy thú vị, thế nhưng một ngày uy hiếp đến địa vị của mình, cho dù là con trai ruột, ông ta cũng tuyệt đối không nương tay!”

Tư Tuấn kinh ngạc: “Anh muốn để cho bọn họ tự giết lẫn nhau?”

Chính xác, Kỳ Tử Gia tuy rằng hoàn cảnh thê thảm, cũng có năng lực sinh hoạt, hấn rời khỏi Kỳ gia sẽ càng sống tốt hơn. Nhưng hấn không chỉ không đi, còn phát triển bang phái thiếu niên dưới mí mắt Kỳ Sơn Hải, hiển nhiên là có mưu đồ.

Thế nhưng hành động của Kỳ Hoán Thần cũng không giống như đang mưa tính sâu xa, bằng không hẳn sẽ không rõ ràng không nắm chắc, còn một lần lại một lần ra tay mưa hại Kỳ Tử Gia, hầu như bại lộ thể lực cùng thực lực của mình.

“Anh không nghĩ xa như vậy...” Quả nhiên, Kỳ Hoán Thần lắc đầu, trong ánh mắt mê man mang theo hung tàn: “Nếu như có thể diệt trừ hẳn nhanh một chút là hay nhất, cho dù không thể, anh cũng muốn hẳn sống không bằng chết!”

Thường ngày, ngữ điệu Kỳ Hoán Thần luôn luôn lười biếng cùng không đứng đắn, cho dù phát giận cũng là bày ra thái độ ngạo mạn cao cao tại thượng. Chỉ có khi nhắc tới Kỳ Tử Gia, giọng nói mới kịch liệt như vậy... Hận ý rõ ràng như vậy, thực sự không giống chỉ vì tranh đoạt quyền vị.

Tư Tuấn nhin không được hỏi: “Tại sao anh lại hận hẳn như vậy? Hẳn tốt xấu cũng là em trai cùng cha của anh ”

“Vậy để hẳn cùng cha hẳn đều đi tìm chết đi! Anh mới không yêu thích Kỳ Sơn Hải, anh cho dù đi làm một nam kỹ, cũng không muốn mẹ bị hại chết!” Một mạch gào xong, Kỳ Hoán Thần cả người giống như hư thoát, nắm tay chống tường, nhắm mắt lại thở dốc từng ngụm lớn, thân thể còn hơi run.

Tư Tuấn chưa từng thấy Kỳ Hoán Thần như vậy, nhất thời cũng sửng sốt, đợi sau vài phút hẳn mở mắt ra, hơi nước trong đáy mắt càng đậm, tựa hồ rơi vào mê lộ, lạc mất phương hướng.

“Tại sao lại... hận hẳn như thế... Tại sao lại như thế? Có phải em nghĩ, anh trời sinh ác độc, chính là không thể nhìn hẳn sống tốt... chính là không bỏ xuống được tiền tài quyền lực này?!”

Tư Tuấn lắc đầu, cậu còn nhớ rõ vài ngày trước, Kỳ Hoán Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói hẳn căn bản không thích Kỳ Sơn Hải, chỉ là vì không để Kỳ Tử Gia đạt được mới nhất định phải tranh giành.

Ngưng mắt nhìn Tư Tuấn, sau một lát, Kỳ Hoán Thần đột nhiên nở nụ cười: “Muốn nghe không? Anh chỉ nói cho em...”

Kỳ Hoán Thần kỳ thực rất thích hợp để cười.

Hắn ngũ quan tinh tế, nhưng quá sắc bén, khi mặt không biểu cảm có chút hung ác, thế nhưng một khi cười lộ lên, đó là hoa đào rạng rỡ, nói không hết thoải mái cùng phong lưu... Chỉ là hiện tại, tươi cười của hẳn như bị bàn tay vô hình cứng rắn nhào nặn đến méo mó.

“Cũng là một đêm trời mưa như thế này, anh ăn xong bữa tối mẹ làm, trở về phòng học bài. Khi đó, anh đã sắp thi đại học, mẹ anh còn nói muện một chút sẽ mang đồ ăn khuya cho anh... Kết quả, bà ấy bị Kỳ Tử Gia hại chết!”

“Xảy ra chuyện gì?” Thời gian Kỳ Hoán Thần tham gia thi đại học, Kỳ Tử Gia hẳn là một đứa trẻ mười

lăm tuổi. Tư Tuấn thực sự không cách nào tưởng tượng, hắn làm sao hại chết một người phụ nữ mạnh mẽ bên người lão đại, trong hắc đạo như cá gặp nước, còn bồi dưỡng thể lực của chính mình.

“Anh không biết... Anh nghe được tiếng thét chói tai của mẹ, khi chạy đến, liền thấy bà nằm ở cửa, trên mặt đều là máu... Con mắt mở thật to ... Thế nhưng trong con người cũng không còn ánh lên hình bóng anh nữa.”

Con mắt Kỳ Hoán Thần cũng mở thật to, biểu tình tự tiểu phi tiểu cuối cùng biến mất, một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, hòa tan đi hơi nước, bi thương nồng đậm không chỗ ẩn dấu.

Tư Tuấn không khỏi nhớ tới trước khi mẹ cậu qua đời, gắt gao nắm chặt tay cậu, đôi mắt nhưng vẫn nhìn về phía cửa, thẳng đến khi hô hấp ngừng lại, trong con người bà cũng không thể chiếu ra hình bóng người đàn ông bà yêu cả đời.

“Mà Kỳ Tử Gia thì đứng ở bên cạnh bà, giống như ma quỷ, đứng ở bên cạnh thi thể mẹ anh...” Kỳ Hoán Thần cuối cùng đứng không được, trượt tường ngồi trên mặt đất, cúi đầu, giọng nói lạnh lẽo như kết băng, bén nhọn như dao nhỏ: “Tiểu tạp chủng kia nói, mẹ anh truy đánh hắn, kết quả bị trượt chân, tự mình lăn xuống từ trên bậc thang, ngã chết!”

Nói xong, hắn lại nở nụ cười, tựa hồ đang kể chuyện cười hoang đường nhất trên thế giới: “Mẹ anh sao có thể trượt chân ngã chết, mẹ anh... mẹ anh đeo giày cao gót, ôm anh cũng có thể tránh được truy sát của hắc đạo, bà sao có thể đeo dép trượt chân ngã chết?”

“Thế nhưng Kỳ Sơn Hải... người đàn ông bồi dưỡng ra kỹ xảo chạy chốn cao siêu của mẹ, cha anh, người chồng trên danh nghĩa của mẹ anh, ông ta tin. Có lẽ ông ta không tin nhưng lười hỏi đến. Ông ta chỉ cho Kỳ Tử Gia một bạt tai, tựa hồ hắn chỉ đánh nát một bình hoa mẹ anh ở trong lòng ông ta, căn bản cái gì cũng không phải!”

Nguyên lai, đây mới là hận của Kỳ Hoán Thần!

Không phải tranh giành gia sản, mà là thù giết mẹ. Đối với người ngoài mà nói, mẹ Kỳ Hoán Thần ra tay trước, Kỳ Tử Gia khi đó còn vị thành niên, dù cho thật sự là phòng vệ quá độ, về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng đối với Kỳ Hoán Thần mà nói, đau đớn mất đi người thân nhất đủ để đốt cháy hết lý trí của hắn, đem hắn và Kỳ Tử Gia đóng tại hai đầu trường đấu thú, huyết hải thâm thù, không chết không ngừng!

Dưới loại tình huống này, Tư Tuấn không thể hời hợt nói cái gì “hiểu lầm”, nhưng cũng không có biện pháp cùng chung mối thù với Kỳ Hoán Thần.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới tại công viên trò chơi, ánh mắt Kỳ Hoán Thần muốn bóp nát kíp nổ. Điên cuồng, căm hận, mâu thuẫn, giãy dụa cuối cùng đều biến thành thật sâu không biết làm sao.

Lúc đó chỉ biết may mắn tránh được một kiếp, thế nhưng hiện tại biết được khởi nguồn hận ý của Kỳ Hoán Thần với Kỳ Tử Gia, đáy lòng đột nhiên có cảm giác nói không nên lời. Kỳ Hoán Thần vì cậu mà từ bỏ ...

không phải cơ hội diệt trừ em trai tranh đoạt gia sản, mà là cơ hội tốt nhất thay người mẹ chết thảm báo thù.

Khi đó Kỳ Hoán Thần nói “Em nợ anh một mạng”, cậu còn không cho là đúng, thậm chí xem thường. Hiện tại mới hiểu được Kỳ Hoán Thần nói mạng này, không phải chính cậu hay Kỳ Tử Gia, mà là mẹ hắn!

Mạng này đối với Kỳ Hoán Thần mà nói, đều quý trọng hơn tiền tài địa vị kia nghìn vạn lần!

Hít sâu một hơi, Tư Tuấn vươn tay, kéo hắn dậy từ sàn nhà băng lãnh. “Anh say, tôi đưa anh trở về!”

Kỳ Hoán Thần nhu thuận tựa trong lòng Tư Tuấn, bị cậu kéo ra ngoài, khi vào thang máy, đột nhiên dừng bước, nắm lấy cánh tay Tư Tuấn, vô cùng chăm chú hỏi: “Em họ, đổi lại là em, em sẽ làm gì?”

Chuyển đổi lập trường, nếu như cậu là Kỳ Hoán Thần, sẽ phản ứng thế nào?

Tư Tuấn quên không được khi mẹ qua đời, tâm tình khi một mình canh giữ ở linh đường... Thời điểm kia, oán hận của cậu với cha đạt tới cực điểm, mà thống khổ và thù hận của Kỳ Hoán Thần lúc đó, nhất định còn hơn cậu trăm nghìn lần đi!

Cái gọi là khác nhau giữa rộng lượng và hẹp hòi, bất quá là thái độ giới hạn với mọi chuyện, một ngày chạm đến đường ranh giới, bất luận kẻ nào cũng sẽ biến thành dã thú không có năng lực suy nghĩ.

Tựa như cậu sẽ bởi vì em gái chịu uy hiếp tiềm tàng mà đánh mất lý trí, nhảy vào trong cái bẫy đơn giản của Kỳ Hoán Thần. Ngoại trừ Kỳ Tử Gia biết chân tướng, không ai có tư cách chỉ trích Kỳ Hoán Thần không từ thủ đoạn.

Thế nhưng mẹ đột tử, cha vô tình, cũng không thể là lý do hấn phóng túng lạm giao, giẫm đạp lên tự tôn người khác, đùa bỡn thân thể người khác!

Trời mưa rất lớn, cửa bệnh viện cách chỗ đỗ xe một khoảng, Tư Tuấn gỡ ra hai tay Kỳ Hoán Thần đang ôm thắt lưng cậu, đặt lên cây cột, xông vào màn mưa chạy ra.

Chạy một phần ba đường, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nhìn lại, Kỳ Hoán Thần quả nhiên theo đi ra ngoài, bước chân lảo đảo, tựa như một cô nhi bị người lớn vứt bỏ.

Hắn hơn nữa còn lảo đảo thì thào nói: “Đừng bỏ anh lại...”

Tư Tuấn hét lớn một tiếng: “Đứng yên đó, tôi đi lái xe tới!”

Kỳ Hoán Thần sững sờ một chút, không tiếp tục đi theo, nhưng cũng không quay về, chỉ ngơ ngác đứng

lạnh run trong cơn mưa to như trút nước.

Người này... Tuy rằng âm ngoan độc ác, đáng giận khiến cậu hận không thể đem hắc bầm thây vạ đoạn, nhưng tiếc rằng ông trời thưởng cho hắc khuôn mặt khiến người thương yêu, vừa giả bộ nhu nhược yếu đuối, tựa như cậu mới là kẻ tội ác tày trời.

Tư Tuấn bất đắc dĩ, đang muốn đi trở về, đột nhiên một chiếc xe tải màu đen vọt đến nhanh chóng dừng trước mặt Kỳ Hoán Thần. Trên xe có hai người nhảy xuống, một người cầm khăn che miệng Kỳ Hoán Thần, một người nâng chân hắc, cấp tốc nhét hắc vào trong xe, toàn bộ quá trình bất quá vài giây.

“Kỳ Hoán Thần các người buông hắc ra!”

Tư Tuấn tại một khắc chiếc xe vọt đến liền liền mạng chạy lại, nhưng vẫn chậm một bước, ngay khi cậu chạy đến, xe đã khởi động, tăng tốc phóng về phía cậu.

Tư Tuấn giang hai cánh tay, dưới chân giống như mọc rễ không thể nhúc nhích, đèn xe phóng đại trước mắt đem thân thể hoàn toàn bao phủ, “phanh” một tiếng va chạm, bóng tối bao trùm lấy cậu.

Người đàn ông lái xe nhìn về phía kính hậu chiếu, nghi hoặc nói: “Tiểu tử vừa rồi đâu? Tao hình như đụng vào, sao nhảy mất lại không thấy đâu.”

“Quản hắc làm gì, người tới tay là được!” Người đàn ông ngồi phía sau buông khăn ra, đem hai tay Kỳ Hoán Thần đã hôn mê trói về phía sau.

Một người khác nắm cầm Kỳ Hoán Thần nhìn kỹ, không có ý tốt nở nụ cười: “Tiểu tử này so với ảnh chụp càng xinh đẹp... Kỳ Sơn Hải Vương bát dẫn kia, hai đứa con trai đứa này so với đứa kia càng xinh đẹp, cũng không biết có đúng là con hắc hay không!”

Kẻ bên cạnh cũng cười rộ lên: “Lão đầu, anh xem A Tiêu trong lòng ngựa ngáy khó nhìn như thế, trước khi giết chết, thăng thần thưởng cho hắc chơi đùa đi!”

“Đừng con mẹ nó vô dụng như thế, buộc chắc cho tao, còn giống như lần trước ngay cả một tiểu quỷ cũng trông không được, tao giết chết hai người chúng mày trước!” Ngồi ở ghế phó lái, người đàn ông trên mặt có vết sẹo giáo huấn hai người xong, ánh mắt thù hận rơi trên người Kỳ Hoán Thần.

Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kỳ Sơn Hải lão Vương bát dẫn kia, bình thường hạ độc thủ với chúng ta vì không nghe theo hắc. Con trai nhỏ của hắc càng đáng hận, cướp tiểu quỷ Nhật Bản kia, hại chúng ta trốn đông trốn tây như chó nhà có tang, tao không bắt được đứa nhỏ của hắc, còn bắt không được đứa lớn nhất?! Nhất định phải để cho Kỳ gia bọn họ trả giá lớn!”

Xe cuối cùng chạy vào một nhà kho cũ nát, tên mặt sẹo xuống xe trước, chỉ huy hai người đàn ông ngồi phía sau khiêng Kỳ Hoán Thần xuống.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên từ gầm xe chui ra, vô thanh vô tức lên đến phía sau một kẻ, ghìim cổ hắn dùng sức vặn một cái, răng rắc một tiếng, người nọ miệng sùi bọt mép ngã xuống.

Kẻ khiêng vai Kỳ Hoán Thần thấy đồng bọn đối diện đột nhiên ngã xuống, sợ đến vội vàng buông Kỳ Hoán Thần, đang muốn lấy ra dao nhỏ, ngực đã trúng một cước, nằm trên mặt đất hồi lâu không đứng dậy.

Mặt sẹo từ trong ngạc nhiên phục hồi tinh thần lại, vung dao nhỏ vọt qua, người nọ cư nhiên cũng không trốn, cánh tay che trước ngực, cùng lúc cánh tay trái bị dao nhỏ đâm vào, tay phải ra quyền, nặng nề đánh một quyền lên gương mặt sẹo, đánh cho hắn gãy mũi vỡ răng, đầu choáng não trướng máu chảy như trút.

Một đạo sấm sét hiện lên, nhà kho trong nháy mắt sáng như ban ngày, chỉ thấy người nọ một thân đầy máu, tựa như đi ra từ địa ngục.

Tài xế còn chưa xuống xe đã bị dọa vỡ mật, cũng không dám tiến lên nữa, vội vã gọi đồng bọn còn có thể hành động lên xe, nhanh chóng đào tẩu.

Xe đi xa, người đàn ông cường đại khủng bố, tựa như Tu La kia, thân thể lung lay, đột nhiên hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

Máu loãng từ cái trán chảy xuôi xuống khuôn mặt anh tuấn mà còn trẻ, một giọt một giọt rơi trên mặt đất, hai tay chống đất, cậu từng bước một bò đến bên người Kỳ Hoán Thần.

Quần áo sau lưng hoàn toàn bị mài rách, da tróc thịt bong máu thịt không rõ, nơi bắp đùi cũng là từng vết thương không ngừng nhỏ máu, vết thương giống như bị bàn ủi nóng hồng chạy qua một lần, đau đến tứ chi đều tê liệt. Cậu vừa rồi chống đỡ một hơi thở, dựa vào ra tay bất ngờ cùng thời tiết quý quái dọa sợ mấy người kia, bọn họ nếu như tiếp tục phản kháng một hồi, cậu căn bản là chống đỡ không được.

Tư Tuấn cuối cùng bò đến bên người Kỳ Hoán Thần, vươn bàn tay máu thịt mơ hồ, đầu tiên là dò xét hơi thở của hắn, hơi chút thở dài. Cậu run rẩy lấy điện thoại cầm tay ra, nhưng vì ướt nước không thể khởi động máy, lúc này điện thoại di động trên người Kỳ Hoán Thần vang lên.

Vừa nhắc máy, bên kia truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của Trầm Tư Viễn: “Hoán Thần, cậu ở đâu? Không phải nói buổi tối tìm tôi thương lượng sự tình ”

“Trầm tiên sinh... Cứu hắn...” Tư Tuấn gắng gượng, đem địa điểm miêu tả sơ lược một lần, sau đó nặng nề ngã bên người Kỳ Hoán Thần, ngay cả khí lực cầm điện thoại cũng không có.

Thời điểm chiếc xe xông đến, cậu bị đèn chiếu khiến đầu óc đường như bị chập mạch, căn bản không biết né tránh, may là tại thời khắc cuối cùng phục hồi tinh thần, nhân tiện nằm xuống, hai tay hai chân chống gầm xe, bị kéo một đường đến nơi đây.

Sau lưng da tróc thịt bong, đầu gối cùng khuỷu tay cũng đều bị mài nhìn thấy đầu khớp xương, vài lần cậu

đau đến hầu như ngắt xỉu, đều cố gắng cắn chặt răng, từ đầu tới cuối trong đầu hoàn toàn không có ý niệm buông tay.

Trong đầu liên tục hiện lên vấn đề của Kỳ Hoán Thần, nếu như người gặp nguy hiểm tính mạng là hần... Đáp án rõ ràng như vậy, đổi lại là Kỳ Hoán Thần, mặc kệ cậu có bao nhiêu oán hận, cũng không cách nào thờ ơ lạnh nhạt, xem như trả lại hần một cái mạng.

Đối với người đàn ông nhiều lần làm nhục mình, cậu cư nhiên luôn có tiềm thức “bảo vệ” như vậy. Lúc ban đầu Kỳ Hoán Thần cấp bách không thể nhìn, chọn lựa cậu làm con chó trung thành, thực sự là con mắt tình tường.

E sợ mấy người bị đánh bất ngờ mà hốt hoảng chạy trốn kia lấy lại tinh thần quay trở lại, rõ ràng đã kiệt sức rồi đến thần trí cũng trở nên mơ hồ, Tư Tuấn vẫn cắn răng cứng rắn chống đỡ. Thẳng đến khi Trầm Tư Viễn dẫn vài người chạy tới, mới yên tâm hôn mê đi.

Kỳ Hoán Thần hít vào không ít thuốc mê, vừa cảm giác ngủ hơn hai mươi mấy giờ, còn có chút choáng đầu buồn nôn, nhưng so sánh với thương tích của Tư Tuấn, phản ứng không tốt này quả thực không đáng nhắc tới.

Hỏi bác sĩ tình trạng của Tư Tuấn, cậu tuy rằng đều bị thương da thịt, nhưng có dấu hiệu bị nhiễm trùng, đến bây giờ còn sốt cao không hạ. Kỳ Hoán Thần ngồi ở bên giường, cầm bàn tay nóng hổi của Tư Tuấn, nhất thời cảm thấy một dòng nước ấm tràn đầy trong máu.

Bình thường kiên cường oai hùng, thành thực trầm ổn thế nào, lúc này cả người quần đầy băng vải nằm sấp trên giường, cũng bất quá là một đứa trẻ lớn mới đầy hai mươi tuổi, tính trẻ con chưa hết mà thôi. Nửa khuôn mặt lộ ra còn bị nước thuốc bôi một khối đỏ một khối vàng, quả thực như cái băng pha màu. Nhưng vừa nghĩ vết thương như vậy là vì hần mà chịu, Kỳ Hoán Thần có loại cảm giác tự hào kỳ diệu.

Kỳ thực khi còn nhỏ, mỗi một ngày hần đều trải qua trong chờ đợi lo lắng, thà rằng tình nguyện đến hộp đêm lộn xộn làm bài tập, cũng không dám một mình ngồi đợi trong phòng thuê. Đến nay còn nhớ tình cảnh mẹ ôm hần chạy trốn trong ngõ nhỏ tối đen, tránh né truy sát của kẻ thủ Kỳ Sơn Hải.

Thời gian kia, cha vẫn là ngọn nguồn tai họa, mà mẹ lại là thần thủ hộ.

Hần không cần có bất luận cảm kích gì đối với bảo hộ của bà, cũng không cần tính toán nên hồi báo như thế nào, hần hưởng thụ một phần chăm sóc cùng yêu thương theo lý thường phải làm này... Bởi vì hần biết, nếu như trên thế giới này chỉ có một người sẽ vì hần mà đánh cược tính mệnh bản thân, đó chính là người phụ nữ con buồn tằm thương, nhưng thương hần yêu hần không hề suy nghĩ này.

Vì thế, sau khi người phụ nữ này chết đi, hần liền coi mình như cô nhi.

Nhưng hiện tại, hần có Tư Tuấn... người em trai từ trên trời rơi xuống này, nhìn từ bất luận góc độ nào, đều là người đàn ông mê người gọi cảm tới cực điểm, với hần lại có thể nói là bảo sao nghe vậy, ngoan ngoan

phục tùng, mặc dù là có tranh chấp, vẫn như cũ có thể ỷ lại, cho dù là trong lòng có oán hận, cũng sẽ không chút do dự đứng ra che chở.

Hắn chưa từng hao tâm tổn trí làm gì, nhưng thu hoạch hồi báo lớn như vậy, khiến hắn kinh ngạc có thừa lại cực độ tự hào, đồng thời, cũng hơi có chút hối hận... Không phải hối hối đùa bỡn cậu trên giường, mà là hối hận thủ đoạn không ôn nhu hơn một chút.

Bất quá tất cả còn không quá muộn... Tư Tuấn còn ở lại bên người hắn không phải sao?

Kỳ Hoán Thần bò lên giường, sờ sờ bằng vải quần lấy Tư Tuấn, trên lưng còn mơ hồ có thể thấy vết máu, nặng nề hôn một cái lên miệng cậu, rồi mới cẩn cẩn dục dục nằm bên người cậu, cầm bàn tay ấm áp dán lên khuôn mặt mình.

Hắn sớm đã biết, đó là một người đàn ông không có dã tâm chỉ có lòng trung thành, người có thể bắt được cậu, sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Mà người có được hạnh phúc này, nhất định là hắn!

—— Thượng bộ hoàn ——

22. Quyển 2 - Chương 11-1

Cuối cùng sau một hồi mưa tuyết mùa đông, nhiệt độ không khí nhanh chóng tăng trở lại.

Thời điểm giữa trưa, ánh mặt trời trong suốt chiếu xuống, chiếu đến người và động vật đều trở nên biếng nhác.

Tư Tuấn đi tới bên cạnh chuồng chó ở một góc sân, đem một tô thịt bò hầm đặt ở trước mặt chú chó săn nằm úp sấp tắm nắng bên bụi cỏ.

Cái mũi đen ướt át giật giật, Ares chậm rãi nâng mi mắt, cũng không lập tức bị mỹ thực trước mắt mê hoặc, mà là thưởng cho Tư Tuấn một cái liếc mắt xem thường, cong lưng đứng dậy phát ra tiếng gầm gừ thấp trầm, cảnh cáo kẻ xâm lấn lãnh địa.

Mãi cho đến khi Tư Tuấn lui về sau đến khoảng cách an toàn, nó mới cúi người, tỉ mỉ ngửi ngửi, rồi sau đó ngậm trở về cái ổ nhỏ của mình, ôm khối thịt chuyên tâm gặm cắn.

Lúc này, Tư Tuấn hơi tiến thêm một bước, đã thấy Ares lập tức buông miếng thịt, nhe răng trợn mắt gầm gừ, hung ác độc địa trong ánh mắt không khác gì ác lang.

Lại một lần nữa thân cận thất bại, Tư Tuấn phiền muộn thở dài. Một tháng này cậu nằm viện, địch ý của

Ares với cậu không chỉ không giảm, trái lại còn tăng thêm cảm giác xa lạ. Trước đây còn có thể dắt nó tản bộ, hiện tại ngay cả tới gần cũng không được cho phép.

Phảng phất một năm này, mỗi ngày đi dạo cho ăn, chưa từng khiến nó nhớ kỹ cậu, bất quá một tháng không xuất hiện, liền hoàn toàn lãng quên.

Thực sự là dã tính khó thuần...

Tư Tuấn đang thở dài, bỗng tai Ares đột nhiên dựng lên, con mắt màu vàng r ám nắng phát sáng, nửa giây sau liền bỏ lại khối thịt đã ăn phân nửa, phe phẩy đuôi xông ra ngoài, chạy vội hơn mười thước, nhào vào trong lòng Kỳ Hoán Thần mới từ bên ngoài đi vào.

Khí trời vừa trở nên ẩm áp, Kỳ Hoán Thần liền không mặc trang phục mùa đông, thay bằng áo khoác mỏng, bị Ares lôi kéo, hơn phân nửa vai đều lộ ra. Hắn một bên kêu “Lạnh quá”, một bên ôm đầu Ares vào trong ngực, còn móc ra mấy cái bánh quy dành cho chó từ trong túi áo, mở lòng bàn tay ra để nó liếm.

Mà có mấy miếng đồ ăn vặt mùi vị không ra sao kia, Ares lập tức đem khối thịt bò lớn ném đến sau đầu, một đường chạy vòng quanh chủ nhân, hoàn toàn là một bộ dạng chó giữ nhà. So sánh với hình dạng cảnh giác hung hãn khi đối mặt Tư Tuấn, quả thực như hai con chó khác nhau.

Đối với Tư Tuấn mà nói, đây chính là con sói con kiêu ngạo, nuôi không thân, cho ăn không nhớ. Nhưng với Kỳ Hoán Thần mà nói, con chó này chính là vệ sĩ trung thành, uy vũ bất khuất, phú quý không tham.

Kỳ Hoán Thần dụ dỗ Ares tới trước mặt Tư Tuấn, Ares liền ngồi xuống đám cỏ giữa hai người, cái mõng quay về phía Tư Tuấn, ngửa đầu le lưỡi nhìn Kỳ Hoán Thần, còn không thì đem cái đầu to lớn cọ cọ chân hắn.

Kỳ Hoán Thần vẽ mặt ẩm áp tươi cười, vô cùng tự nhiên cầm bàn tay Tư Tuấn, phủ lên đầu Ares, nghiêm trang nói với chó cưng: “Như vậy là không ngoan, mày phải làm bạn với em họ mới được.”

Ares lắc lắc cái đuôi thô to, trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ khinh miệt, nếu không phải tay Kỳ Hoán Thần và Tư Tuấn đan cùng một chỗ, nó khẳng định sẽ cắn một ngụm.

Bàn tay Kỳ Hoán Thần vẫn lạnh lẽo như vậy, lòng bàn tay ma sát lên mu bàn tay cậu, khiến cả người Tư Tuấn đều trở nên không được tự nhiên.

Đang muốn rút tay về, cả người Kỳ Hoán Thần đã nhích lại gần, một tay kéo cánh tay cậu, một tay ôm lấy thắt lưng gây gây kia.

“Em họ, trên người đã hết đau rồi sao?”

Tư Tuấn nhìn xuống kích động muốn một cước đá Kỳ Hoán Thần xuống hồ cá, thấp giọng nói: “Đã sớm không đau nữa.”

“Vậy là nói, em lại có thể mỗi ngày theo bên người anh rồi?” Kỳ Hoán Thần nhất thời cười đến mi mắt cong cong, bàn tay cũng xấu xa trượt xuống dọc theo thắt lưng.

Tư Tuấn nắm cổ tay hắn, vặn về phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lời anh đã nói, đừng quên!”

Dùng tư thế không được tự nhiên bị Tư Tuấn kiểm chế trước người, tươi cười của Kỳ Hoán Thần nhanh chóng biến mất, đổi lại trước đây nhất định nổi trận lôi đình, nhưng lúc này lại áp chế tức giận, hừ lạnh một tiếng: “Trí nhớ của anh rất tốt... Thế nhưng điều em đã đáp ứng anh, cũng không thể đổi ý!”

Bốn mắt nhìn nhau, vênh váo hung hăng trong mắt Kỳ Hoán Thần không giảm chút nào, chỉ là nhiều hơn chút “ủy khuất” cùng “nhường nhịn”, nhắc nhở Tư Tuấn một tháng trước, bọn họ trên giường bệnh đã đạt thành giao dịch kia.

Khi Tư Tuấn khôi phục ý thức, trong ngực khó chịu thở không nổi, trên thân thể như có nghìn con kiến đang gặm cắn, đau ngứa khó nhịn, xoay người trở mình không được, muốn gãi ngứa lại bị ngăn cản.

“Đừng lộn xộn... Cẩn thận vết thương bị vỡ, để anh xoa xoa cho em.”

Lời nói tràn đầy quan tâm vang lên bên tai, Tư Tuấn hoảng hốt nhớ lại khi còn nhỏ, sau khi bị muỗi đốt, mẹ dịu dàng nói “Ngoan, đừng gãi, để mẹ thổi thổi cho con”...

Cố gắng mở ra mí mắt chưa xót, thích ứng với tia sáng không mãnh liệt, quay đầu hướng về nơi thanh âm phát ra. Đường nhìn từ từ điều chỉnh tiêu điểm, xuất hiện trước mắt, là khuôn mặt xinh đẹp tươi cười.

Kỳ Hoán Thần ngồi trên ghế bên giường, một tay cầm lấy cổ tay cậu, tay kia đặt bên gò má cậu, che khuất ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ.

Đại não Tư Tuấn còn mơ màng trầm trầm, nhất thời không biết mình đang nơi nào. Sau một hồi mới hồi tưởng tất cả, rồi lại không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể gắt gao mím chặt môi, mặc Kỳ Hoán Thần nhẹ nhàng xoa lên đám băng vải quấn đầy trên lưng cậu.

“Sao vậy? Còn có chỗ nào ngứa? Hay là khát nước?” Kỳ Hoán Thần sờ sờ đôi môi có chút khô tróc của Tư Tuấn, xoay người rót một chén nước ấm.

Thấy nước, Tư Tuấn vô ý thức nuốt nuốt nước miếng, lại phát hiện trong cổ họng có chút nóng rát, khó chịu căn bản phát không ra tiếng được, chống ván giường vừa định xoay người, vai đã bị Kỳ Hoán Thần đè lại.

“Đừng nhúc nhích, vết thương sau lưng em mới kết vảy...” Kỳ Hoán Thần nháy nháy cặp mắt đẹp xinh, giả hoạt cười. Hai tay nâng chén nước, uống một ngụm lớn, sau đó phồng má nghiêng qua.

Làn môi mềm mại ướt át dán lên đôi môi khô khốc của Tư Tuấn, từng chút từng chút, đem dòng nước mát lành rót vào trong cổ họng nóng rực.

Dùng đầu ngón tay lau đi chút nước chảy ra trên khóe miệng Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi: “Đói không? Anh đã bảo đầu bếp nấu cháo sáng, lập tức sẽ mang lên “

Người vẫn luôn kiêu ngạo như gà trống, đột nhiên biến thành gà mái nhỏ hiền tuệ, khiến cả người Tư Tuấn đều không được tự nhiên, bất quá nguyên nhân tạo thành loại chuyển biến này là gì, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

“Kỳ Hoán Thần!” Tư Tuấn hơi động thân thể, nhìn thẳng hai mắt Kỳ Hoán Thần, phát ra tiếng nói trầm thấp khàn khàn: “Anh không cần cảm kích tôi... Tựa như Kỳ Tử Gia nói, cho dù là con mèo nhỏ đi lạc, cũng không thể mặc nó bị chó dữ bắt nạt... Đổi lại là ai bị bắt đi trước mắt tôi, tôi cũng sẽ ra tay giúp đỡ.”

Sắc mặt Kỳ Hoán Thần lập tức lạnh xuống, không biết bởi vì nhắc tới “Kỳ Tử Gia” khiến hắn căm thù đến tận xương tủy, hay là vì bị Tư Tuấn phủ định tầm quan trọng của mình.

Mà biểu tình tức giận này của hắn, trái lại so với hình dạng nùng tình mật ý lúc trước, càng khiến Tư Tuấn thoải mái...

Một bên tự giễu mình quả nhiên là cuồng bị ngược, một bên nằm úp sấp xuống phát phát tay: “Anh không cần tiếp tục canh chừng tại chỗ này, giữa hai chúng ta sớm đã không cần phải ... duy trì tình cảm anh em thâm sâu giả dối.”

Kỳ Hoán Thần đứng lên, thân thể lung lay, cũng chưa đi, trái lại ngồi vào mép giường.

“Em họ, anh không so đo em nói gì, anh chỉ quan tâm em làm thế nào!” Cúi người, Kỳ Hoán Thần cả người dán trên lưng Tư Tuấn, cái cằm gầy gầy cọ cọ tại sau gáy, thổi thổi khí vào tai cậu: “Em không phải một người kích động, thế nhưng đối với người mình lưu ý lại vô cùng làm theo cảm tính... Anh cũng không thấy em vì người khác đánh bạc tính mạng như vậy!”

“Đó là vì không cơ hội “

Lời biện bạch của Tư Tuấn còn chưa nói xong, miệng đã bị lấp kín.

Kỳ Hoán Thần ôn nhu lại bá đạo mút bờ môi cậu, vẻ mặt chắc chắn nói: “Em càng không thừa nhận, lại càng là để ý anh.”

Nói xong, cũng không quản phản ứng của đối phương, như chim gõ kiến không ngừng hôn lên mặt Tư Tuấn, thẳng đến khi một loại mùi vị đắng chát lan tràn giữa đôi môi...

Kỳ Hoán Thần lập tức đứng lên từ trên người Tư Tuấn, cầm cái chén một hơi uống sạch chỗ nước còn lại, vị thuốc đông y hòa tan trong miệng. Hửn sao lại quên, trên mặt Tư Tuấn còn bôi đầy nước thuốc màu sắc rực rỡ a!

Tư Tuấn dùng mu bàn tay quần đầy băng vải cọ cọ nước bọt trên mặt, khó có được lộ ra tươi cười xấu xa, đồng thời trong đầu sinh ra ý niệm sau này mỗi ngày bôi nước khổ qua lên mặt.

Lúc này, người hầu Kỳ gia đưa cơm lên, tuy rằng là bữa sáng nhẹ, nhưng cũng rất phong phú, bát bát đĩa đĩa bày đầy từ đầu giường.

Kỳ Hoán Thần đỡ Tư Tuấn ngồi dậy, kê gối mềm sau lưng cậu, rồi mới một tay bưng bát, một tay cầm cái muỗng, múc một muỗng cháo thổi nguội, đưa tới bên môi Tư Tuấn.

Tư Tuấn né một chút ra phía sau, lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Nếu như anh thật sự cảm kích tôi, liền thả tôi đi ngô ”

Kỳ Hoán Thần thừa dịp cậu há miệng, đầu tiên đưa cháo vào miệng cậu, mới mở miệng nói: “Em họ, em đánh giá anh quá cao. Kỳ Sơn Hải mang em đến, nhất định có suy nghĩ của mình, không phải một câu nói của anh là có thể thả em đi.”

Tư Tuấn mấp máy môi, sốt cao khiến gương mặt cậu đỏ lên: “Anh có thể buông tha tôi ... ở phương diện khác!”

“Em a... Vì anh có thể ngay cả mạng cũng không cần, nhưng không muốn theo anh lên giường. Rõ ràng không phải người bảo thủ, thích để tâm chuyện vụn vặt, sao lại không thể thoải mái với phương diện này? Thảo nào sống đến hai mươi tuổi mới bị anh cưỡng đi thân xử nam!”

Kỳ Hoán Thần chế nhạo khiến mặt Tư Tuấn từ đỏ chuyển thành xanh, đột nhiên nghĩ chính mình không nên đánh bạc tính mạng đi cứu hửn, nên để hửn ăn chút đau khổ mới đúng! Thấy Kỳ Hoán Thần lại múc cháo đưa qua, Tư Tuấn dứt khoát quay đầu đi, làm kháng nghị không tiếng động.

Kỳ Hoán Thần nháy nháy mắt, đột nhiên nói: “Bất quá anh là một người tri ân phải báo đáp, anh đáp ứng em, từ nay về sau, chỉ cần em không muốn, anh sẽ không ép buộc em, cũng không dùng Phương Nhã hay bất luận chuyện gì để uy hiếp em nữa.”

“Thực sự?” Nghe vậy, Tư Tuấn quay đầu, con mắt trừng đến tròn tròn.

Kỳ Hoán Thần nhân cơ hội lại đưa một muỗng cháo vào miệng cậu, đáy lòng hơi có chút tự vị không thích hợp, nói: “Thế nhưng em cũng phải đáp ứng anh, mặc kệ Kỳ Sơn Hải có chủ ý gì, mặc kệ Kỳ Tử Gia cho

em chỗ tốt gì, em đều là người của anh, phải ở bên anh, hiểu chưa?”

Tư Tuấn nhìn chăm chăm mắt Kỳ Hoán Thần, tuy rằng không tìm thấy bao nhiêu chân thành ở bên trong, nhưng cũng không thấy trêu chọc.

Mặc kệ nguyên nhân Kỳ Hoán Thần nhượng bộ là tri ân báo đáp, hoặc là có âm mưu khác, Tư Tuấn vẫn quyết định tin tưởng hắn một lần cuối cùng, vì thế nghiêm túc gật đầu: “Một lời đã định!”

Đơn giản đem chính mình bán đi như vậy, tựa hồ là làm ăn lỗ vốn, nhưng trong lòng Tư Tuấn hiểu rõ, nếu như Kỳ Hoán Thần có thể tuân thủ hứa hẹn, khiến quan hệ hai người trở lại quỹ đạo lúc ban đầu, cũng đã là tình huống tốt nhất.

Thời điểm treo mình dưới gầm xe, thân thể bị thương cùng thể lực tiêu hao, cậu biết rõ lựa chọn thời cơ tốt mà buông tay, còn có khả năng toàn thân thoát ra. Nếu như cứng rắn chống đỡ đến thể lực không thể chịu nổi mà ngã xuống, khẳng định sẽ bị cuốn vào bánh xe đi đời nhà ma dù cho trước mặt chính là một con đường chết, cậu cũng không buông tay, khi đó cậu cũng đã nhận rõ nội tâm của chính mình.

Cậu cho tới bây giờ đều không ủng hộ hành vi của Kỳ Hoán Thần, cảm hận chán ghét với hắn đến bây giờ cũng không có biến mất, thế nhưng, những tâm tình ấy cũng không có cách nào khiến cậu buông tha người này.

Kỳ Hoán Thần người này tuy rằng hỗn trướng, nhưng có chút nói rất đúng.

Tư Tuấn không phải một người kích động, thế nhưng đối với người mình lưu ý lại vô cùng làm theo cảm tính... Rất không may mắn, không biết bắt đầu từ khi nào, Kỳ Hoán Thần đã vững vàng chiếm vị trí “lưu ý” này.

Mà phía sau loại “lưu ý” này ẩn dấu tâm tình chân thực gì, Tư Tuấn hầu như không có kinh nghiệm tình cảm căn bản không rõ ràng lắm, cũng không muốn làm rõ ràng.

Mà với tình huống hiện nay, cậu kỳ thực là không có con đường lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận nhượng bộ ý đồ bất minh của Kỳ Hoán Thần.

Sau khi thân thể Tư Tuấn khôi phục, lại lần nữa bắt đầu làm tài xế kiêm bảo tiêu cùng người hầu nhỏ của Kỳ Hoán Thần, sinh hoạt so với trước đây không khác biệt quá lớn.

Thái độ Kỳ Hoán Thần với cậu cũng vẫn như cũ là bộ dáng ông cụ, phong cách gà trống kiêu ngạo cùng thô con mềm mại cùng tồn tại.

Chỉ là hiện tại thời gian hắn tâm tình tốt tương đối nhiều, thời gian làm nũng cũng tăng nhanh tương ứng, cũng tuân thủ lời hứa của mình, không tiếp tục bức bách Tư Tuấn. Tuy rằng tránh không được động tay động chân, thế nhưng nếu không suy nghĩ sâu xa, kỳ thực cũng không quá khác thân mật giữa bạn bè.

Chỉ là cậu biết, Kỳ Hoán Thần chưa từng hết hy vọng.

Kỳ Hoán Thần khắc chế hành vi của mình, nhưng lại phóng túng ánh mắt. Trong ánh mắt hắn nhìn Tư Tuấn, dự vọng thiêu đốt không chỉ chưa từng tắt, trái lại càng thêm bùng cháy.

Biến hóa duy nhất đáng nhắc tới, chính là Kỳ Hoán Thần bắt đầu tham dự sự vụ hắc đạo của Kỳ Sơn Hải.

Đương nhiên, hắn mượn cơ là trải qua chuyện thiếu chút nữa bị bắt cóc, tâm lý có bóng ma, muốn Kỳ Sơn Hải phái người tới bảo hộ hắn.

Kỳ Sơn Hải đối với yêu cầu này không có ý kiến gì, chỉ là có chút mất hứng nói: “Cha đã giải quyết những người đó, con còn phải sợ cái gì, lá gan nhỏ như vậy?!”

“Con cho tới bây giờ vẫn nhất gan, cha cũng không phải không biết...” Kỳ Hoán Thần một bên gấp rau cho Kỳ Sơn Hải, một bên oán giận: “Hơn nữa, cha lại không thể diệt cỏ tận gốc, không phải có hai tên chạy thoát sao? Vạn nhất bọn họ quay lại trả thù thì sao? Con lại không có thân thủ tốt như Tử Gia. Lần trước nếu không có em họ, con có thể đã rơi vào hang sói, đến lúc đó cha chỉ có thể đi nhặt xương con.”

Nghe vậy, Kỳ Sơn Hải nhìn thoáng qua Tư Tuấn ngồi bên người Kỳ Hoán Thần, hỏi: “Hai đứa tình cảm rất tốt?”

Kỳ Hoán Thần tựa ở đầu vai Kỳ Sơn Hải, cười khanh khách nhìn Tư Tuấn.

Tư Tuấn buông chiếc đĩa, gạt đầu: “Anh họ vẫn rất chăm sóc cháu.”

Kỳ Hoán Thần thỏa mãn nở nụ cười, quay đầu nói với Kỳ Sơn Hải: “Con và em họ chính là giao tình sinh tử!”

Ánh mắt luôn sắc bén lạnh khốc của Kỳ Sơn Hải, vậy mà cũng trở nên nhu hòa, nhẹ giọng than: “Bác và cha cháu... năm đó cũng là như hình với bóng như vậy...”

Nghe vậy, Kỳ Hoán Thần và Tư Tuấn cũng không trả lời.

Loại hồi ức này của Kỳ Sơn Hải rất nguy hiểm, có khả năng bởi vì nhớ lại năm tháng sống vai dốc sức cùng Tư Thiếu Phong, mà có hảo cảm với Tư Tuấn, cũng có thể vì gọi lên ký ức bọn họ quyết liệt cả đời sau không qua lại với nhau, mà sinh ra ác ý với Tư Tuấn...

Chỉ chốc lát sau, Kỳ Sơn Hải khôi phục hình dạng lạnh lùng thường ngày, thần nhiên nói: “Ngày mai cha cho ít thuộc hạ chuyên môn bảo hộ con.”

Kỳ Hoán Thần bĩu môi: “Đám thuộc hạ của cha đều là hung thần ác sát, con còn là học sinh, có bọn họ đi theo sao có thể đến trường!”

“Vậy con muốn làm thế nào?”

Kỳ Hoán Thần chớp chớp mắt, ngây thơ hồn nhiên nói: “Con tự mình đi chọn, tuy rằng khó tìm được người trong ngoài đều tốt như em họ, nhưng cũng có thể chọn ra mấy người có thể nhìn chứ?”

Kỳ Sơn Hải như cười như không nhìn hắn một cái, nhắc nhở nói: “Tùy con... Đừng đùa quá là được!”

“Cha, cha yên tâm đi!”

Kỳ Hoán Thần trước mặt Kỳ Sơn Hải, vẫn sắm vai tiểu bạch thủ nhu thuận, với hành động không coi là cao siêu của hắn, Kỳ Sơn Hải chưa chắc nhìn không ra, chỉ là chưa từng vạch trần, Kỳ Hoán Thần cũng vui vẻ tiếp tục giả bộ.

Sóng lớn cuộn ngầm giữa hai cha con bề ngoài vô cùng hòa thuận vui vẻ này, cũng không hòa dịu bao nhiêu so với mối quan hệ giữa Kỳ Sơn Hải và Kỳ Tử Gia.

23. Quyển 2 - Chương 11-2

Kỳ Hoán Thần dùng danh nghĩa chọn vệ sĩ, nghênh ngang tiến vào mấy hộp đêm, quán bar, sở hội tư nhân, phòng tắm hơi do Kỳ Sơn Hải quản lý.

Sau một phen tuyển chọn, hắn lựa chọn mấy nhân vật trung tâm trong hộp đêm, những người này tự nhiên không có khả năng bỏ lại “chính sự”, chạy đi làm vệ sĩ cho vị thiếu gia này.

Kỳ Hoán Thần cũng không tức giận, núi không theo ta, ta liền đến núi, mỗi một ngày tan học liền chạy đến hộp đêm.

Mưu đồ của Kỳ Hoán Thần rõ ràng như vậy, tự nhiên có người đi xin chỉ thị của Kỳ Sơn Hải, lại nhận được trả lời là: “Nếu hắn cảm thấy hứng thú như thế, vậy ở đây liền giao cho hắn quản lý đi!”

Vì thế, Kỳ Hoán Thần chính thức bước đầu tiên chen chân vào hắc đạo.

Tư Tuấn đã từng nghi hoặc, vì sao Kỳ Hoán Thần cho tới bây giờ đều không quan tâm sự vụ hắc đạo của Kỳ Sơn Hải, thậm chí có chút chán ghét, lại đột nhiên tham gia vào.

Với việc này, Kỳ Hoán Thần ngược lại không hề để ý nói: “Trước đây anh không tranh giành, là sợ Kỳ Sơn Hải có cảnh giác với anh. Hiện tại tranh, là bởi vì nếu còn không ra tay, thì không còn kịp rồi.”

Nói xong, hắn có thâm ý nhìn Tư Tuấn, như cười như không hỏi: ” Giao tình giữa em và tiểu tạp chủng kia tốt như vậy, hẳn là biết hắn đang làm gì đi?”

“Chúng tôi gần đây không có liên hệ...” Nhưng tình huống của Kỳ Tử Gia, Tư Tuấn thật ra biết một ít.

Kỳ Tử Gia và Tư Tuấn chân trước chân sau cùng bước vào bệnh viện, chỉ là Kỳ Tử Gia bị thương quá nặng, điều dưỡng nhiều hơn Tư Tuấn nửa tháng mới khôi phục.

Mà khi hắn nằm viện, đám tiểu huynh đệ của hắn cũng không chịu thua kém liên tục mở rộng địa bàn, cả con đường có phòng chơi bóng, cùng quán bar Trâu Kiệt gây tai vạ kia, hiện tại đều thuộc phạm vi thể lực của Kỳ Tử Gia.

Sau khi Kỳ Tử Gia xuất viện, tiếp tục nhanh chóng mở rộng. Mặc dù một đường vượt mọi chông gai, tránh không được có tập đoàn Sơn Hải ở chống lưng phía sau, nhưng Kỳ Tử Gia dựa vào năng lực bản thân bảo vệ thái tử gia hắc đạo Nhật Bản, thanh danh tăng cao trong hắc đạo thành S, hiện tại đã là một thể lực mới không thể khinh thường trong vùng tam giác này.

Nhắc tới những việc này, Kỳ Hoán Thần hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Kỳ Tử Gia hiện tại đã hoàn toàn lộ ra rằng nanh, anh tiếp tục giả bộ tiểu bạch thủ, trước khi hắn và Kỳ Sơn Hải có mâu thuẫn, anh đã bị hắn nuốt chửng!”

Khi nói những lời này, hắn đang cuộn mình trên sofa trong phòng làm việc của hộp đêm, quay đầu nhìn buổi đêm muôn màu muôn vẻ phía ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất, cả người lộ ra một loại mờ mịt cùng một nỗi rã rời.

Khu hộp đêm Tạp Ba Lai này, có thể nói là chỗ ăn chơi nổi tiếng nhất thành S, thậm chí là trong vùng tam giác, là nơi tiêu tiền của đám quyền quý danh xứng với thực, cũng là chỗ được quần chúng nghị luận nhiệt tình trên internet cũng như trong đời thực.

Mỗi một việc phát sinh ở đây, đều sẽ bị phủ lên một cái mạng che mặt huyền bí. Ra vào nơi đây, là tượng trưng cho tư cách địa vị, đầu bảng nơi này, thậm chí còn cao quý chói mắt hơn nữ minh tinh.

Kỳ Hoán Thần lựa chọn nơi đây làm nơi khởi đầu, hiển nhiên là đã suy tính kỹ lưỡng. Hắn đi không được con đường dưới cùng như Kỳ Tử Gia, theo truyền thống dựa vào thực lực chém giết tạo ra danh vọng, chỉ có thể dùng loại phương thức nhảy dù này, lấy tư cách “con trưởng được nuông chiều nhất của Kỳ Sơn Hải”, đi một bước nhanh chóng lên đến cao tầng.

Nhưng mà hắn đã quen kiêu ngạo, liền vui vẻ bày ra bộ dáng thái tử gia, sợ là hai mươi bốn tiếng đồng hồ đóng tại đây, cũng không nhất định có thể hòa thành một khối cùng những người đã lăn lộn đánh đấm nhiều năm trên hắc đạo này, lôi kéo được bao nhiêu lòng người. Thế nhưng, bên người hắn mang theo vũ khí bí mật Tư Tuấn. Tư Tuấn tính cách hiền hoà rộng rãi, khuôn mặt lại khí phách mười phần, rất được người trên hắc đạo thích, làm việc cũng có trật tự, có trách nhiệm. Không quá nửa tháng, liền nhận được tán thưởng từ người phụ trách hộp đêm cho tới nhân viên vệ sinh. Mà cậu với Kỳ Hoán Thần lại như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, trái lại dùng một phương thức khác tạo uy tín cho Kỳ Hoán Thần.

Là hộp đêm nổi danh toàn quốc, có thể xưng là cây đại thụ trong ngành, Tập Ba Lai phần cứng vật chất hào hoa xa xỉ, phần mềm bên trong tự nhiên cũng là hạng nhất, nữ tiếp viên tuyệt đối không kém mình tinh diện ảnh.

Những nữ tử phong trần này cũng không phải như trong tưởng tượng của Tư Tuấn, mặc sườn xám, uốn tóc theo phong cách Thượng Hải cũ, mà là trăm hoa đua nở, vô cùng đặc sắc.

Có hoa hậu giăng đường thanh xuân tràn đầy, cũng có phong cách nữ thư ký quyến rũ, còn có tiểu bạch thỏ sợ hãi mở to hai mắt vô tội, cùng đại tỷ ngang ngược vung vẩy roi da...

Muôn màu mỹ nữ tề tụ, Tư Tuấn vốn tưởng rằng, Kỳ Hoán Thần sẽ như Trư Bát Giới rơi vào động Bàn Tơ vui đến quên cả trời đất. Không ngờ tới hần tới nơi này trái lại thủ thân như ngọc, chưa từng thấy hần lợi dụng tư cách đùa giỡn một vị nữ tiếp viên nào.

Tư Tuấn cẩn thận suy nghĩ, khẩu vị thưởng thức phụ nữ của Kỳ Hoán Thần vô cùng rộng, quả thực chưa từng trêu chọc nữ tử phong trần, bất quá hần không ra tay, nhưng không thể thiếu phụ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ.

Những phụ nữ này dựa vào sự “mẫn cảm nghề nghiệp”, nhìn ra Kỳ Hoán Thần là một thái tử gia quen phong lưu. Nếu như bám vào hần, có thể được bao dưỡng là hay nhất, cho dù là một đêm tham hoan, cũng sẽ có chút giao tình, đối với “con đường nghề nghiệp” của mình chỉ có lợi không có hại.

Phương thức của những tiểu thư này vô cùng trực tiếp, vào thời gian Kỳ Hoán Thần “thị sát” chuẩn bị tư thế dung nhan, vây truy chặn đường là chuyện thường ngày. Có người càng lớn mật, trực tiếp chạy vào phòng làm việc tầng cao nhất, ngay khi có mặt Tư Tuấn, nhảy lên bàn làm việc của Kỳ Hoán Thần múa thoát y.

Kỳ Hoán Thần nhưng thật ra rất cổ vũ, hăng hái dạt dào xem biểu diễn xong, lấy ra tiền bo hoa hậu hĩnh, kín đáo đưa cho cô gái đã cởi chỉ còn chiếc quần chữ T.

“Trình độ chuyên môn không tồi, tôi sẽ kiến nghị quản lý tăng lương cho cô!” Như một chủ quản vừa nghe cấp dưới báo cáo công tác mà nói xong, Kỳ Hoán Thần nhặt lên quần áo trên mặt đất phủ thêm cho cô, tiến ra khỏi cửa. Từ đầu tới cuối đều nho nhã lễ độ, một điểm dị sắc cũng chưa từng xuất hiện.

Kỳ Hoán Thần không thích nữ tử phong trần cũng không có gì, nhưng có người phụ nữ xinh đẹp khêu gợi như vậy cởi sạch trước mặt hần, kẻ định lực kém tới cực điểm thấy đàn ông tằm xong nửa thân trần liền động dục, vậy mà một chút phản ứng cũng không có, thật sự vượt qua dự liệu của Tư Tuấn.

Nếu không phải Kỳ Hoán Thần dùng ánh mắt ngăn lại, tại thời điểm người phụ nữ kia cởi món quần áo đầu tiên, cậu đã dự định lui ra ngoài, lưu lại không gian riêng cho bọn họ “nghiên cứu nghiệp vụ”.

Tiến cô ta đi, Kỳ Hoán Thần đặt mông ngồi vào bên cạnh Tư Tuấn, tự đảm vai, vẻ mặt uể oải nói: “Nhìn những người phụ nữ này... thì giống như nhìn mẹ anh. Anh tuy rằng hao sắc, nhưng thực sự không có biện

pháp ra tay với trưởng bối, còn tiếp tục như vậy, anh chỉ sợ sẽ biến thành lãnh cảm!”

Tư Tuấn cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, cho dù là ngày tận thế bệnh độc bùng nổ, ‘cương’ sẽ bị lây nhiễm, đàn ông toàn bộ thế giới đều thanh tâm quả dục, Kỳ Hoán Thần cũng sẽ kiêu ngạo nâng nửa người dưới, biến thành một cương thi động dục khắp nơi.

Sau khi Thái tử gia khuôn mặt phong lưu, ánh mắt càng phong lưu liên tiếp cự tuyệt mấy tiểu thư đầu bảng, phong trào “cấp dưới quấy nhiễu tình dục ngược hướng” này cuối cùng cũng biến mất, nhưng theo đó lại mọc lên một vòng đại chiến tranh đoạt vị trí vệ sĩ bên người của thái tử gia.

Trên thực tế, loại đi tư cách của Kỳ Hoán Thần, giữa hắn và Tư Tuấn, nếu hỏi những người phụ nữ đã lặn lội nhiều năm tại nơi phong nguyệt này sẽ chung tình với ai, đều không ngoại lệ sẽ lựa chọn người sau.

Tướng mạo Kỳ Hoán Thần là loại tiểu nữ sinh hiện nay yêu nhất, nhưng như thiếu gia trong hộp đêm, là loại hình hoàn toàn không đáng tin cậy.

Tư Tuấn thì hoàn toàn tương phản, tuy rằng còn trẻ, nhưng tạo cảm giác an toàn mạnh mẽ, còn có loại mị lực ngang bướng “vì tình yêu nguyện đi đến chân trời”. Tựa hồ một khi cậu yêu ai, sẽ dùng cảm quên mình chém giết đẫm máu, là loại hình có thể gây kích động hoàn lương cho nữ tử phong trần nhất.

Vì thế, Tư Tuấn khi sơ trung học trường nam sinh chưa tiếp xúc với con gái, sau khi đến thành S lại luôn làm phong nền bên người Kỳ Hoán Thần phong lưu, duyên khác phái trước nay chưa từng tăng lên.

Hôm nay, Tư Tuấn thay Kỳ Hoán Thần thị sát một vòng trong hộp đêm, đang muốn quay về tầng cao nhất, đã bị một trong những đầu bảng của Tạp Ba Lai “Tiểu long nữ” nhanh chóng ngăn cản.

“Tiểu huynh đệ, giúp đỡ việc làm ăn của tỷ tỷ chút đi!”

“Tiểu long nữ” tuổi không lớn, nhưng gia nhập rất sớm, là đầu bảng tuyệt đối tại Tạp Ba Lai mấy năm trước, hai năm nay dưới cơn sóng người mới mà dần dần có xu thế suy thoái, vì thế có suy nghĩ tẩy sạch duyên hoa nguyệt, về nhà lấy chồng.

Tư Tuấn ngại ngừng cười, khách khách khí khí: “Tỷ tỷ giá rất cao, kẻ nghèo hèn như tôi, thực sự hưởng thụ không nổi.”

“Tiểu long nữ” tiến lên một bước, hầu như dán trên người Tư Tuấn, thối thối lỗ tai cậu: “Nếu là tiểu huynh đệ cậu, có thể miễn phí dùng thử một lần a!”

“Sao có thể khiến tỷ tỷ phá hủy luật lệ chứ...” Để không thương tổn tự tôn của cô, Tư Tuấn rất ôn hòa nghiêng người né tránh động tác, vậy mà cô lại nhân cơ hội sở loạn hạ thân cậu, Tư Tuấn né tránh đã không kịp, vừa vịn bị nắm lấy.

Tuy rằng chỉ là nhẹ nắm, xúc cảm trầm trầm đã khiến ánh mắt người phụ nữ trải qua vô số người sáng lên, càng thêm hăng hái bừng bừng: “Tiểu huynh đệ rất không tồi nha... để tỷ tỷ thử xem, cậu có đứng trong ngoài như một hay không a!”

Khuôn mặt tuấn tú của Tư Tuấn trưởng đến đỏ bừng, liên tục lui vài bước dán lên tay vịn hàng lang, gần từng chữ: “Tỷ tỷ, tôi không thể tự trông tự trông!”

“Đây sao có thể xem là tự trông tự trông, đây là thể nghiệm dân tình, thể nghiệm cuộc sống, thân cận cấp dưới, luận bàn nghiệp vụ...” Người phụ nữ cười quyến rũ lại dán tới, bộ ngực đầy đặn dán trên người Tư Tuấn mà cọ xát.

Tư Tuấn cả người cứng ngắc, muốn đẩy ra người phụ nữ như bạch tuộc, lại bởi vì vị trí hai người đứng là ở sát mép cầu thang, sợ không cẩn thận làm cô bị thương.

Ngay khi cậu chân tay luống cuống, đột nhiên phát hiện Kỳ Hoán Thần không biết khi nào xuất hiện ở cửa thang máy, đang không chuyển mắt theo dõi cậu, nét mặt âm tình bất định.

Tư Tuấn như vội vã xin giúp đỡ kêu to: “Anh họ!”

Người phụ nữ cuối cùng buông Tư Tuấn ra, chỉnh sửa váy đầm, nhàn nhạt cười với ông chủ chính quy: “Kỳ tiên sinh, khiến ngài chê cười, tôi đi trước.”

Biệt hiệu của cô là “tiểu long nữ” tự nhiên là có nguyên nhân, bên trong là lời nhiệt tình như thế nào không nói đến, bề ngoài nhưng chính là khuôn mặt trầm tĩnh nhược tuyết băng sơn mỹ nhân, thản nhiên cười tự phụ cao ngạo, quả thực mê hoặc đắm đuối thương mặt lạnh nhiều tiền đến thần hồn điên đảo.

Bởi vì nguyên nhân thô không ăn cỏ gần hang, Tập Ba Lai đối với tư tình giữa nhân viên nội bộ, ràng buộc cũng không nghiêm ngặt, lén lút như thế nào đều được. Nhưng nếu như dám “vì tư bỏ công”, ảnh hưởng danh dự cùng việc làm ăn của Tập Ba Lai, kết quả liền vô cùng thâm hiểm.

“Tiểu long nữ” tự nhận cô chỉ là biểu đạt một chút tình cảm ái mộ với tâm phúc của ông chủ, còn xa mới tới nông nổi bị nghiêm phạt, vì thế tiêu sái vung tay rồi đi, để lại Tư Tuấn bị đùa giỡn thâm hiểm.

Kỳ Hoán Thần chậm rãi đi tới, sắc mặt không tốt lắm, Tư Tuấn đột nhiên cảm thấy dạ dày một trận co rút.

Cậu ngược lại không phải sợ Kỳ Hoán Thần tức giận, chỉ là không muốn bởi vì loại lý do nhảm chán này, phá đi quan hệ cân đối hai người thật vất vả mới lập lên, vì thế chủ động giải thích nói: “Tôi... với cô ấy không có gì... Chỉ là đùa một chút...”

“Phốc!” Kỳ Hoán Thần buồn cười, ôm bụng nở nụ cười: “Em họ... Em xem hình dạng luống cuống của em... thật đáng yêu. Em đây... đàn ông không tiếp thụ được, phụ nữ cũng không ứng phó được... Rất cuộc cần

phải cực phẩm hiếm có thế nào mới có thể khiến em nhiệt huyết sôi trào, thú tính đại phát?”

Kỳ Hoán Thần không tức giận... Tư Tuấn thoáng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, mặt càng trở đỏ.

Kỳ Hoán Thần cười một trận mới bình tĩnh lại, cầm lấy tay Tư Tuấn, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Em họ, Tạp Ba Lai tròn béo cao gầy cần gì cũng có, em dù sao cũng chọn một người có thể vừa mắt, cũng cho trong lòng anh có chút cân nhắc, biết chính mình kém chỗ nào!”

Tư Tuấn mấp máy môi, nghiêm mặt nói: “Tôi không cần vật quý hiếm gì, tôi chỉ muốn có một tình yêu bình thường.”

“Tình yêu bình thường...” Kỳ Hoán Thần nhú mày, xem thường hỏi: “Ăn cơm, xem phim, đi công viên trò chơi... nắm tay, ôm thắt lưng, hôn môi, sau khi kết hôn thì lên giường?”

“Đúng vậy!” Cậu chưa từng theo đuổi ái tình oanh oanh liệt liệt, có hoa không quả, thứ cậu mong muốn suốt đời này bất quá là tự bảo vệ trong sạch, cùng tôn trọng hòa thuận, cùng đi đến đầu bạc. Mà yêu cầu giản đơn như vậy, trong mắt Kỳ Hoán Thần chính là cứng nhắc buồn chán, tràn đầy tử khí, hẳn căn bản sẽ không hiểu, cũng vĩnh viễn làm không được.

...

Vào tháng tư, khí trời chân chính ấm lại. Sau mấy trận mưa, đầu cành nảy mầm xanh biếc, khu núi trầm tịch một mùa đông lần thứ hai truyền đến tiếng chim hót thanh thúy.

Sáng sớm cuối tuần, Tư Tuấn rời giường sớm, chạy một vòng trên núi, sau khi thoái mái ra một thân mồ hôi mới trở về. Bước vào phòng ngủ, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần hẳn là còn đang ngủ say vậy mà đã thần thanh khí sảng, quần áo chỉnh tề đứng ở trước bộ cửa sổ, đùa giỡn đám cá vàng cậu nuôi gần đây.

Trong lòng bàn tay Kỳ Hoán Thần cầm một nắm thức ăn cho cá, vài hạt vài hạt ném xuống trên đầu đàn cá, chỉ chốc lát sau liền cho ăn hết, thấy hẳn lại muốn cho tiếp, Tư Tuấn nhanh chóng tiến lên đoạt lấy hộp thức ăn.

“Buổi sáng tôi đã cho ăn.”

“Chúng nó còn đói, em xem!” Kỳ Hoán Thần chỉ chỉ con cá vàng còn đang há miệng trên mặt nước, không chịu rời đi.

“Cá vàng không biết no, tiếp tục cho ăn sẽ no mà chết!”

Mấy con cá này tuy rằng là cá tạp mua từ hàng vỉa hè, nhưng nuôi hơn một tháng, cũng bồi dưỡng không ít cảm tình. Chỉ cần cậu tới gần, đám cá liền tranh giành xông lên, quả thực là bù đắp không ít lòng tự

trọng bị Ares thương tổn.

Kỳ Hoán Thần vỗ vỗ mảnh vụn trên tay, dường như tùy ý nói: “Em họ, nuôi cá vàng làm sủng vật, khi em phải rời đi, thế nhưng rất khó mang đi nha! Em làm như vậy, anh có thể cho rằng, em đã quyết định ở lại bên người anh lâu dài hay không?”

“...” Tư Tuấn nhất thời có loại kích động đem đồ ăn cho cá đổ hết vào cái miệng khép khép mở mở của Kỳ Hoán Thần.

Cậu nuôi cá vàng chỉ là nhất thời hứng khởi, chưa từng suy nghĩ sâu xa, thế nhưng bị Kỳ Hoán Thần nói như thế, vậy mà có cảm giác chột dạ.

Chỉ nói câu mở đầu, Kỳ Hoán Thần liền ngừng lại, hai tay rút túi áo đi ra ngoài, tới cửa lại quay đầu lại nói: “Thay quần áo, chúng ta đi hẹn hò.”

“Nga! Tôi tắm rửa trước, lấy xe xong sẽ gọi anh.” Tư Tuấn buông hộp thức ăn cho cá, mở tủ quần áo lấy quần áo đi tắm.

Kỳ Hoán Thần nhú nhú mày, cường điệu nói: “Ăn mặc đàng hoàng một chút!”

Tư Tuấn sững sốt, nhìn quần áo thể thao trên tay, lại nhìn thoáng qua Kỳ Hoán Thần một thân âu phục thoải mái, nhất thời ý thức được lần này hẳn hẹn hò rất long trọng.

Chẳng lẽ là coi trọng tiểu thư nhà ai, ngay cả tài xế kiêm tùy tùng cũng phải chú ý quần áo mới được?

Sau khi tiếp nhận Tạp Ba Lai, Kỳ Hoán Thần đã không có nhiều thời gian dùng để du hí nhân gian, tính ra đã hơn một tháng không chính thức hẹn hò cùng phụ nữ. Không biết ngày hôm nay, người phụ nữ khiến hắn một lần nữa xuống núi còn coi trọng như vậy là bộ dạng thể nào?

Tư Tuấn vừa nghĩ vừa đi đến ga ra, nhưng đã thấy Kỳ Hoán Thần lái chiếc xe tán gái chuyên dụng đặc biệt từ ga ra ra.

Xe dừng trước mặt Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đeo kính râm hướng cậu khoát tay: “Lên xe.”

Tư Tuấn nghi hoặc lui về phía sau một bước, chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ này chỉ có hai chỗ ngồi, khi Kỳ Hoán Thần lái xe ra ngoài cho tới bây giờ đều là một mình hành động.

Kỳ Hoán Thần tháo kính râm, có chút không kiên nhẫn giục: “Mau lên xe, sắp không kịp rồi!”

“Chúng ta đi đâu?”

“Hẹn hò a!”

“Cùng ai?”

“Cùng em!”

Tư Tuấn sững sốt một chút, lông mày nhú lên: “Kỳ Hoán Thần, anh rốt cuộc đang làm gì?”

“Không phải em muốn yêu đương bình thường sao?” Kỳ Hoán Thần cầm tay Tư Tuấn, dán lên mặt cọ cọ, cặp mắt hoa đào nheo lên, lông mi thật dài cong cong như cánh bướm, phất qua lòng bàn tay thô ráp của cậu.

“Được rồi, đi thôi!”

Rút tay về như bị điện giật, Tư Tuấn xoay người đi tới bên kia, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

24. Quyển 2 - Chương 12-1

Tư Tuấn căn bản không sợ mấy thủ đoạn nhỏ của Kỳ Hoán Thần, dù sao so với những nữ nhân vật chính như lữ khách qua đường kia, người thể nghiệm nhiều nhất quy trình hẹn hò của Kỳ Hoán Thần chính là cậu. Cậu đã rèn luyện đến trình độ dựa vào ánh mắt cùng giọng nói của Kỳ Hoán Thần, có thể phán đoán chuẩn xác địa điểm hẹn hò kế tiếp. Mà hiện tại, Kỳ Hoán Thần đánh chủ ý trên người cậu, cậu trốn cũng trốn không được, không bằng theo hắn đi ngang qua sân khấu một lần, tránh cho hắn không được thỏa mãn lại kiếm chuyện phá ngang.

Tư Tuấn đang cân nhắc, bọn họ ăn mặc trang trọng như thế, hắn là sẽ đi nghe nhạc hội hoặc xem triển lãm nghệ thuật, nhưng xe lại chạy hướng vùng ngoại ô, không lên đường cao tốc, mà đi dọc theo đường lớn ven biển, dần dần rời xa thành S phồn hoa. Cậu có chút bất an, nhưng không biểu lộ ra, mãi đến khi xe tiến vào một thị trấn ở vùng ven thành J, dừng trước một nhà hàng cổ kính.

“Anh rốt cuộc đang muốn làm gì?!” Nơi đây, là cổ hương của mẹ cậu.

Kỳ Hoán Thần thần bí cười, nghiêng người tháo dây an toàn cho Tư Tuấn, xuống xe đi vào trong nhà hàng trước.

Tư Tuấn đành phải đuổi theo, vừa vào cửa, một bóng người màu hồng phấn nhào qua ôm lấy cổ cậu, bám trên người cậu lung lay lắc lắc.

“Anh hai nhỏ, sao bây giờ anh mới đến, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi!” Mái tóc Phương Nhã dài hơn một chút so với năm ngoái, tết thành bím nhỏ, vểnh lên như cái đuôi thỏ.

Thấy Kỳ Hoán Thần đứng bên người Tư Tuấn, cô khuôn mặt hồng hồng mỉm cười, nhẹ nhàng nhỏ giọng chào hỏi hân: “Kỳ đại ca, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp... Em gái càng ngày càng đẹp.”

Phương Nhã cúi đầu, không ngừng đùa nghịch vài sợi tóc buông xuống.

Đây là xảy ra chuyện gì?!

Tư Tuấn còn không hiểu ra sao, đang muốn hỏi, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần đưa một phong lì xì qua, thì thầm với người ghi chép tiền biểu ở một bên: “Cháu trai Tư Tuấn và anh họ Kỳ Hoán Thần, cùng chúc cậu phúc như Đông Hải, thọ bĩ Nam sơn.”

Tư Tuấn nhất thời ý thức được, ngày hôm nay là sinh nhật **cậu (cữu cữu)** là đại thọ năm mươi, cậu vậy mà quên sạch sẽ.

“Anh hai nhỏ, đi thôi, nên nhập tiệc rồi!”

Tư Tuấn bị Phương Nhã lôi kéo đi hai bước, lại do dự: “Anh, anh không mang quà...”

“Em chính là quà tốt nhất, đi thôi!” bàn tay Kỳ Hoán Thần đặt trên lưng Tư Tuấn, dùng sức đẩy một cái.

Phương Duyên Chi đang nói chuyện cùng các tân khách, khéo mắt nhìn đến một bóng người cao lớn nghiêng ngả đi tới, còn tưởng rằng là học sinh nào đó của mình, nhìn kỹ, không khỏi kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Tiểu Tuấn?”

“**Cậu...**” Tư Tuấn do dự, không dám tới gần, miệng khê mở, lại chỉ hỏi ra một câu cực sát phong cảnh: “**Cậu** còn trách cháu sao?”

Phương Duyên Chi đỏ vành mắt, cầm bàn tay Tư Tuấn, thở dài một tiếng: “Đứa ngốc, là cậu có lỗi với cháu.”

“Cậu, cháu đã trở về.”

Tư Tuấn vẫn luôn hối hận, không phải hối hận sau khi mẹ qua đời không đi cùng ông, mà là hối hận năm năm này cũng không từng liên hệ với ông.

Cậu chỉ nhớ kỹ khi ông thất vọng phẩy tay áo bỏ đi trước linh đường mẹ, lại đã quên thời gian hạnh phúc

lúc nhỏ đều có ông tham gia. Chờ đến khi cậu ý thức được mình sai rồi, đã qua rất nhiều năm, mặc dù gặp lại Phương Nhã, cậu ngay cả dũng khí gọi một điện thoại cho ông cũng không có. Mà cuối cùng người giúp cậu phá tan tầng băng này, cư nhiên là Kỳ Hoán Thần...

Tư Tuấn vô ý thức nhìn về hướng lối vào hội trường, Kỳ Hoán Thần đang nói chuyện phiếm cùng Phương Nhã.

Đường như cảm nhận được đường nhìn của cậu, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, khoe miệng cong lên, trong ánh mắt mang theo chút tinh nghịch, mang theo chút khoe khoang, rõ ràng là đang nói, con đường hèn hò của anh, sao kẻ không chuyên tình trường như em có thể nhìn thấu?

Phương gia mặc dù không phải nhà đại phú đại quý tại bản địa, nhưng cũng là dòng dõi thư hương, vợ chồng họ Phương đều là giáo sư, tương đối được tôn kính, thọ yến này cũng không phô trương lớn, nhưng rất nhiều tân khách, bầu không khí cũng tốt.

Ông ngoại Tư Tuấn sinh được một nam một nữ, trong vùng cũng không có họ hàng gần, Tư Tuấn cùng Kỳ Hoán Thần ngồi ở một bàn nhiều cô dì là họ hàng bên kia.

Con gái các bà cô này rất nhiều người đang học cao trung, vừa nghe nói Kỳ Hoán Thần là sinh viên đại học F, lập tức xông tới, lú lú hỏi thăm tình trạng trường học, điểm chuẩn thế nào. Nếu không thì là học hỏi chút kinh nghiệm học tập, tựa như trong tay Kỳ Hoán Thần có bản bí kíp, chỉ cần có được bộ thần công này, là có thể vượt mọi chông gai trên con đường thi đại học, một đường Vô Địch.

Bình thường Kỳ Hoán Thần vô cùng lười ứng phó người không liên quan hỏi đông hỏi tây, mặc dù không đến nỗi trở mặt, nhưng nhất định sẽ xa cách. Ngày hôm nay lại rất cho Tư Tuấn mặt mũi, nhơ nhỡ lễ độ có hỏi liền đáp, không chỉ khiến các trưởng bối thoả mãn, đồng thời cũng thu hoạch không ít phương tâm của thiếu nữ. Đến mức sau khi tan tiệc, những cô gái trẻ này còn dùng danh nghĩa nhờ “sinh viên tốt” Kỳ đại ca chỉ bảo, cùng tới Phương gia.

Cuối cùng, nhần nại của Kỳ Hoán Thần cũng dùng hết, đợi Tư Tuấn cùng **cậu**, mợ trao đổi tình cảm xong, khi trở lại phòng khách, một phát ghim cổ cậu, liền lôi ra ngoài: “Phong cảnh ở đây đẹp như vậy, em họ không dẫn anh đi dạo sao?”

Các cô gái cũng lập tức hăng hái biểu thị muốn lập thành một đoàn hướng dẫn du lịch, theo Kỳ Hoán Thần đạp phá mỗi một tác đất của trấn nhỏ này.

Kỳ Hoán Thần chỉ chỉ chiếc xe mui trần ngoài sân, vô cùng tiếc nuối nói: “Lòng tốt của các em anh xin nhận, nhưng xe anh nhỏ quá, chỉ có thể ngồi hai người, sẽ không làm phiền phức các em.”

Sau đó đem Tư Tuấn nhét vào trong xe, một đường nhấn mạnh ga, trước khi các cô gái đưa ra đề nghị ngồi vào sau xe, chạy xa sân nhỏ của Phương gia.

Vùng châu thổ này là khu vực kinh tế phát triển, ở đây tuy là thị trấn, nhưng tuyệt không cũ nát, rất có

hơi thở nhân văn mà thành J và thành S đều khuyết thiếu, mọi người sinh hoạt an nhàn bình thản, là nơi cỏ mọc oanh bay chân chính, Giang Nam mỹ lệ dương liễu lá lướt triền đề.

Kỳ Hoán Thần cùng Tư Tuấn sóng vai đứng trên cầu đá hình vòm, nhìn tòa nhà hai tầng tường đá mái ngói theo phong cách kiến trúc Minh triều cách đó không xa.

“Ở đây thật đẹp, tựa như một khu vườn thiên nhiên, lớn lên tại loại địa phương này, nội tâm nhất định rất yên bình.” Kỳ Hoán Thần nghiêng đầu nhìn Tư Tuấn, trong ánh mắt vậy mà mang theo tia ước ao.

“Tôi không phải lớn lên tại đây...” Tư Tuấn lắc đầu, than thở: “Mẹ tôi vì để gả cho cha, đoạn tuyệt quan hệ với ông ngoại, mỗi lần đều là **cậu** mang theo tiểu Nhã đến thành J thăm chúng tôi, chúng tôi cho tới bây giờ chưa từng trở về.”

Cho nên, nội tâm cậu cũng không yên bình, cũng không chịu nổi một lần lại một lần khiêu khích.

“Không thể lớn lên ở nơi này, có thể tới nơi này dưỡng lão.” Kỳ Hoán Thần chỉ chỉ lầu gác nhỏ dưới cầu, rất nghiêm túc nói: “Mua một căn nhà nhỏ ven đường, hai tầng lầu, hai ba gian phòng là đủ rồi. Trước sau đều có sân nhỏ, trong sân dựng dàn mây trồng nho cùng cây lựu, dưới dàn mây đặt bàn đá ghế đá, dưới tàng cây thì đặt một cái vại sứ, nuôi mấy con cá vàng mập mạp, con chó lớn trung thành ngồi chồm hổm trong sân bảo vệ cá vàng, phòng ngừa bị con mèo nhỏ tham ăn nhà hàng xóm gia trộm đi...”

Trước mắt Tư Tuấn không khỏi hiện ra một hình ảnh mơ hồ như vậy.

Ngày hè chạng vạng, hân hoan vị trên ghế đá dưới dàn nho, uống trà lạnh ngắm cá vàng, chú chó hung hãn lại trung thành ghé vào dưới chân hân. Trước khi bầu trời tối đen, một vị chủ nhân khác đã trở về, chú chó kia lập tức bỏ lại hân chạy ra đón. Mặt trời buổi chiều nơi trấn nhỏ là màu quýt ngọt ngào, dưới ánh sáng diêm lệ làm nổi bật lên, khuôn mặt xinh đẹp đến chói mắt của Kỳ Hoán Thần càng thêm phong tình.

Cậu cho rằng Kỳ Hoán Thần không hiểu cuộc sống chính mình mong muốn, không nghĩ tới Kỳ Hoán Thần không chỉ hiểu, còn quy hoạch cụ thể rõ ràng như vậy, tựa như cuộc sống như vậy có thể vươn tay chạm vào.

“Nói trúng trong lòng em rồi sao?” Kỳ Hoán Thần nhẹ nhàng nụ cười, lòng bàn tay bao trùm bàn tay Tư Tuấn đang khoát lên lan can chiếc cầu đá hình vòm, dùng sức cầm, giống như hứa hẹn nói: “Em theo anh ba mươi năm, sau khi toàn bộ những thứ nên đạt được đều nắm trong tay, trải qua loại cuộc sống hưu nhàn này không phải là không thể.”

Ba mươi năm chém giết lưỡi đao dính máu, thỏa mãn dã tâm của Kỳ Hoán Thần, là có thể đổi lấy cuộc sống yên bình sao?

“Suy nghĩ cho tốt, vụ buôn bán này nhất định không lỗ vốn...” Nói rồi, Kỳ Hoán Thần vươn lại gần, nhẹ nhàng hàm trụ bờ môi cậu.

Kỳ Hoán Thần hôn, luôn luôn mang theo cảm giác cường liệt xâm chiếm cùng dục vọng nồng đậm, mỗi lần đều khiến Tư Tuấn không thể nào chống đỡ, chỉ có thể cứng ngắc buông xuôi bỏ mặc. Nhưng hiện tại nụ hôn xa cách lâu ngày này, lại đơn thuần tựa như chuồn chuồn hôn lên giọt sương trên lá sen, lay động ánh sáng hôn lên mặt nước.

Bất quá là vài giây, Kỳ Hoán Thần liền kết thúc nụ hôn, mỉm cười hướng phía sau Tư Tuấn vẫy tay.

“Tiểu Nhã, bọn anh ở chỗ này!”

Tư Tuấn cả người như bị sét đánh, một giây trước còn chìm đắm trong huyền tưởng về cuộc sống tốt đẹp sau khi về hưu, giây tiếp theo đã bị cưỡng bức trở về hiện thực tàn khốc. Xoay người, quả nhiên thấy Phương Nhã đứng trên đầu cầu cách bọn họ hơn mười thước.

“Anh hai nhỏ, nên về ăn cơm chiều rồi.” Phương Nhã biểu tình mất tự nhiên, bỏ lại những lời này liền xoay người chạy đi.

Kỳ Hoán Thần nắm bờ vai cứng ngắc của Tư Tuấn, ôm lấy cậu đi về phía trước: “Đã đói bụng chưa, trở về ăn a ”

Tư Tuấn nắm áo Kỳ Hoán Thần, xách hần lên, trừng mắt như muốn nứt ra: “Anh cố ý!?”

“Như vậy không tốt sao?” Kỳ Hoán Thần nhếch mi, như là rất khó hiểu sự phẫn nộ của cậu mà hỏi ngược lại: “Đây là biện pháp tốt nhất khiến em gái em hết hy vọng với anh, chẳng lẽ không đúng mong muốn của em sao?”

Kỳ Hoán Thần cùng Tư Tuấn lái xe, trở lại Phương sớm hơn gia Phương Nhã, Kỳ Hoán Thần vỗ vỗ vai Tư Tuấn, đi trước vào nhà.

Rõ ràng đã xuân về hoa nở, sao mặt trời vừa xuống núi lại lạnh lẽo như vậy...

Tư Tuấn ngồi trên ghế đá trong sân, chỉ cảm thấy quanh thân có một cỗ khí lạnh, vội vã khéo sát vạt áo, ngón tay vô ý thức xoa mặt dây chuyền ngọc trên xương quai xanh. Đợi vài phút, mới nhìn thấy bóng dáng nghiêng ngả của Phương Nhã.

“Tiểu Nhã.”

“Anh hai nhỏ mau, mau vào ăn cơm đi!” Cô cúi đầu, lách qua cậu chạy vào trong phòng.

Tư Tuấn khép lại hai mắt, tại trước khi cô một bước tiến vào trong phòng thì mở miệng: “Em thấy được?”

Cô dừng lại bước chân, chậm rãi xoay người, nhưng vẫn cúi đầu không chịu đối diện cùng Tư Tuấn.

“Tiểu Nhã, anh rất xin lỗi ”

“Anh hai nhỏ, xin lỗi!”

“Àn?”

Phương Nhã đột nhiên nhào tới, ôm thắt lưng Tư Tuấn, mang theo tiếng nước nở nhỏ giọng nói: “Em không biết anh và Kỳ đại ca là loại quan hệ này, còn làm hoa si trước mặt anh, còn quần quít lấy Kỳ đại ca, anh nhất định rất tức giận đúng không?”

Tư Tuấn sững sờ hỏi: “Em không trách anh?”

“Sao có thể!” Cô gái ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng, vừa nhìn liền biết là đã khóc, thế nhưng ánh mắt trong suốt, bên trong không có một tia oán hận, chỉ có một chút thương cảm: “Đàn ông như quần áo, huynh muội như tay chân, em có không tiền đồ như thế nào, cũng sẽ không đoạt đàn ông của anh trai mà!”

“...” Tuy rằng bầu không khí không hợp, Tư Tuấn vẫn nở nụ cười, xoa xoa bím tóc toán loạn của cô, khí lạnh khắp người trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng, đáy lòng chỉ cảm thấy ấm áp, ôn nhu.

Tư Tuấn cùng Phương Nhã dắt tay vào nhà, chỉ thấy Phương Duyên Chi cùng Kỳ Hoán Thần ngồi trên sofa nói chuyện rất thân thiện, bất quá vừa thấy Tư Tuấn, hai người rất ăn ý bỏ dở trọng tâm câu chuyện.

Mợ ở trường học là một người có năng lực, tại phòng bếp lại thật sự là một bà chủ trình độ nửa vời. Bởi vì trong nhà có khách, đặc biệt làm thêm vài món ăn, thế nhưng mặc kệ là bề ngoài hay mùi vị, đều giống hệt nhau.

Tư Tuấn vốn tưởng rằng Kỳ Hoán Thần khẩu vị cao tuy rằng không đến nỗi ngang nhiên chọn ba lấy bốn, nhưng khẳng định ăn không trôi. Nhưng không nghĩ tới hắn ăn vô cùng tập trung tinh thần, có thể nói là một bữa cơm Kỳ Hoán Thần ăn nhiều nhất, hương vị ngọt ngào nhất mà Tư Tuấn từng gặp qua.

Tư Tuấn vốn dự định sau khi ăn cơm thì trở về thành S, nhưng **cậu** mợ luôn nói sắc trời đã muộn, lái xe không an toàn, nói thế nào cũng muốn giữ cậu ở lại một đêm. Phương gia chỉ có ba gian phòng, Tư Tuấn cùng Kỳ Hoán Thần tự nhiên ngủ cùng nhau, may là giường đôi, không đến nỗi hai người phải chắt chẽ dán cùng một chỗ.

Trần nhỏ không có sinh hoạt tiêu khiển gì, vì để Phương Nhã thi đại học, Phương gia thậm chí ngắt đường internet, hai người chỉ có thể quay về khách phòng nghỉ ngơi sớm.

Tư Tuấn tắm rửa trước, nằm ở một bên giường, hơn mười phút sau Kỳ Hoán Thần cũng tắm rửa xong tiến

vào, ngồi ở mép giường lau tóc. Tóc hấn so với con trai thì dài một chút, chất tóc nhỏ mềm lại dày, rất hút nước, mỗi lần tắm rửa xong đều phải sấy lau rất lâu.

Thời gian đèn sáng nằm lặng yên trên giường như vậy, khiến Tư Tuấn có ảo giác như sự yên lặng trước cơn mưa, để giảm bớt tâm tình khẩn trương, Tư Tuấn tìm chuyện để nói, mở miệng: “Buổi tối anh cùng **cậu** tôi nói chuyện gì vậy?”

“Muốn biết?” Kỳ Hoán Thần quay đầu, lông mi còn dính bọt nước phẩy phẩy, vẽ mặt trêu trọc tươi cười: “**Cậu** nói... đem em gả cho anh, còn nói cho em mấy khối ruộng làm của hồi môn!”

Tư Tuấn mặt đỏ lên, kéo cao chăn quay đầu úp mặt xuống giường. Tuy rằng phản ứng như vậy quá mức con gái, nhưng cậu thực sự không biết nên phản ứng thế nào.

Kỳ Hoán Thần rầu rĩ nở nụ cười, tiến vào ổ chăn, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tư Tuấn, cầm gác trên bờ vai cậu, hai thân thể gắt gao dán sát.

Tư Tuấn nhất thời khẩn trương đến cả cơ thể trở nên cứng ngắc, bàn tay nắm chặt, làm tốt chuẩn bị nếu Kỳ Hoán Thần hơi có vượt quá giới hạn liền đánh ngất hấn.

Kỳ Hoán Thần chỉ là duy trì tư thế như vậy, nhẹ giọng nói: “Anh không đùa em, **cậu** em thực sự nói giao em cho anh ...”

“Nói vậy!”

Kỳ Hoán Thần kiên trì khó có được mà truyền đạt lời của Phương Duyên Chi: “Ông ấy rất hồ thẹn với em, nói không nên vào thời điểm mẹ em qua đời, đem oán khí với cha em, giận chó đánh mèo đến trên người em. Em cự tuyệt đến Phương gia làm con thừa tự, ông ấy liền cho rằng em đắm mình trong truy lạc, luyến tiếc vinh hoa phú quý của Tư gia, vì thế đã nhiều năm cũng không liên hệ với em... Ông ấy đã sớm hối hận, lại không bỏ xuống được thể diện trưởng bối.

“Tin cha em qua đời là Phương Nhã trở về nói cho ông ấy, ông ấy lúc đó đã nghĩ gọi điện thoại cho em, muốn chăm sóc em, thế nhưng lại sợ em oán hận mà không dám mở miệng... Lại hỏi chúng ta là quan hệ gì, em hiện tại sống thế nào, có bằng lòng quay về Phương gia hay không.”

Tư Tuấn cắn môi, thân thể hơi run: “Anh... trả lời thế nào?”

“Anh nói nhà anh là họ hàng xa của Tư gia, anh và em quen nhau mấy năm trước, quan hệ vẫn tốt. Sau khi cha em qua đời, nhà anh đưa em đến thành S để chăm sóc, em hiện tại sống rất ổn, rất an nhàn, thành S cũng thích hợp để thanh niên phát triển!”

Sờ sờ cổ Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đột nhiên nở nụ cười: “Đại khái **cậu** em sợ nhà anh bạc đãi em, còn nói tổ tiên sản nghiệp Phương gia có một phần của mẹ em, có nhà có ruộng, giá trị không ít tiền! Xem ra sau

này chúng ta già rồi, không cần mua nhà đường lão, dùng cửa hồi môn của em là được!”

Nói xong không tiếp tục trêu chọc Tư Tuấn, xuống giường tắt đèn, nằm hơi nghiêng bên ngoài không tiếng động.

Qua một lát, trong bóng tối truyền đến thanh âm Tư Tuấn nghẹn ngào: “Kỳ Hoán Thần... Cảm ơn anh nói cho tôi biết những điều này.”

Cảm ơn anh khiến tôi biết, tôi cũng không phải một cô nhi.

25. Quyển 2 - Chương 12-2

Tư Tuấn vốn tưởng rằng ngủ cùng giường với Kỳ Hoán Thần sẽ làm cậu căng thẳng đến dạ dày co thắt, chân rút gân, khẳng định là ngủ không yên. Nhưng không nghĩ tới cơn buồn ngủ rất nhanh liền tập kích đại não cậu, thời điểm mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên nghe tiếng thở dốc bên người.

Tư Tuấn lập tức tỉnh táo lại, len lén mở mắt ra, trong bóng đêm, thấy bàn tay Kỳ Hoán Thần tiến vào trong chăn, có tiết tấu mà lay động.

Hắn đang tự an ủi! Nhận thức như vậy khiến hô hấp của Tư Tuấn đình trệ, chân tay luống cuống, hoàn toàn không dám nhúc nhích, cảm giác khẩn trương thậm chí vượt cả khi bị Kỳ Hoán Thần tiến vào.

Vai Kỳ Hoán Thần theo động tác cánh tay hơi rung động, tần suất càng lúc càng nhanh, Tư Tuấn thậm chí cảm giác được đệm giường dưới thân cũng đang rung động theo tiết tấu của hắn, ngay cả thân thể cậu cũng không tự chủ lay động theo.

Mà tiếng thở dốc càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng chọc người kia, giống như đang lướt qua bên tai... khiến thân thể Tư Tuấn cũng trở nên khô nóng, cả người cuộn thành một đoàn, hai tay kẹp giữa hai chân, không dám chạm vào nơi đang trướng lên kia của mình.

Trong đầu vẫn hiện lên, căn nhà nhỏ ven đường cái, sân nhỏ trồng dàn nho cùng cây lựu, cá vàng ngu ngốc đáng yêu, chú chó lớn hung hãn trung thành, khuôn mặt người ngồi dưới dàn nho uống trà lạnh làm bạn cùng hắn cũng càng rõ nét

“A...” Kỳ Hoán Thần cuối cùng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, dừng động tác trên tay, hô hấp cũng từ từ bình ổn. Nghỉ ngơi một hồi, hắn ngồi dậy, ngón tay dím ướm điểm một chút lên chóp mũi Tư Tuấn, xuống giường đi ra cửa.

Tư Tuấn vội vàng dùng sức cọ cọ mặt, nhưng mùi vị tanh nồng quen thuộc kia vẫn quanh quẩn trong không khí, vô luận như thế nào cũng lau không hết.

Hắn cố ý!

Kỳ Hoán Thần rửa sạch sẽ trở về, nằm trên giường rất nhanh đã ngủ. Tư Tuấn lại trợn tròn mắt mãi cho đến hừng đông, trong đầu lộn xộn, một hồi là ánh mắt hổ thẹn của **cậu**, một hồi là Phương Nhã biểu tình thương tâm, một hồi lại là dưới dầm nho, khuôn mặt Kỳ Hoán Thần tươi cười kiêu ngạo mà xấu xa...

Ngày thứ hai ăn điểm tâm xong, Tư Tuấn từ biệt **cậu** mợ. Cũng không biết hai vợ chồng **cậu** sao có thể thừa dịp đêm qua thu gom được mấy hộp đồ ăn đặc sản, nhét đầy chiếc thùng nhỏ hẹp sau xe mui trần.

Kỳ Hoán Thần một tay khoát lên cửa xe, một tay chống tay lái, tư thế rất làm dáng, ánh mắt rất phong lưu hỏi Phương Nhã: “Em gái, hơn hai tháng nữa là thi đại học rồi, có tự tin đỗ đại học F chứ?”

Đối mặt Kỳ Hoán Thần, Phương Nhã hoàn toàn đã không còn e thẹn thiếu nữ, không tự nhiên nói: “Ai muốn thi đại học F chứ, gần nhà như vậy, nhất định sẽ bị ba mẹ em gắt gao quản lý, nguyện vọng một của em là học viện L!”

Nghe vậy, Tư Tuấn chống đỡ hai mắt gấu mèo, nhăn mi: “Tiểu Nhã, em vẫn lưu ý...”

“Anh hai nhỏ!” Phương Nhã cúi người, dấn bên tai Tư Tuấn, nói nhỏ: “Em tỉ mỉ ngẫm lại, anh nói đúng, Kỳ đại ca thoát nhìn quả thực rất hoa tâm, bạo lực gia đình không tốt lắm, thế nhưng nếu như hẳn thực sự dám hồng hạnh vượt tường, khi nên đánh thì phải đánh!”

Khoảng cách gần như vậy, Kỳ Hoán Thần tự nhiên nghe được, cười ha ha lên.

Trên đường về, Tư Tuấn còn nhận được tin nhắn của Phương Nhã, chỉ có một câu: “Anh, em yêu anh nhất!”

Kỳ Hoán Thần không khỏi than thở: “Em gái thực sự là một cô bé rất tốt rất thẳng thắn!”

Tư Tuấn vuốt ve màn hình điện thoại di động, nhìn chăm chăm mấy chữ khiến mũi cậu cay cay kia, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhã đã chết tâm với anh, anh sẽ không có gì có thể uy hiếp tôi...”

Kỳ Hoán Thần khoa trương kêu to: “Em họ, em nói như thế cũng quá tổn thương anh, sau khi chúng ta đạt thành nhận thức chung, anh không tiếp tục uy hiếp em nữa không phải sao?”

Ngắc đầu, Tư Tuấn nhìn thẳng mắt Kỳ Hoán Thần, giọng nói căng thẳng: “Anh không sợ tôi đổi ý sao?”

Kỳ Hoán Thần nhẹ giọng cười: “Sợ... Thế nhưng anh càng muốn khiến em cam tâm tình nguyện đợi bên người anh.”

Khi trở lại Kỳ gia đã đến bữa trưa, nhìn món ngon tinh xảo đầy bàn, Kỳ Hoán Thần lại trở nên thiếu hứng thú.

“Anh tình nguyện ăn thức ăn bình thường mợ em làm, cũng không muốn ăn loại đồ ăn để chụp ảnh tạp chí này.” Nói rồi, gọi người hầu lấy ra lạp xưởng Phương gia tự chế từ sau thùng xe.

Tư Tuấn múc một muống trà oản chưng* cho vào miệng... thanh đạm ngon miệng, dễ chịu tươi mới. Ngày hôm qua mợ cũng làm trà oản chưng, cho quá nhiều muối lại chưng quá kỹ, ăn vừa chát vừa cứng, lẽ nào đó chính là thứ Kỳ Hoán Thần vẫn luôn hoài niệm, mùi vị gia đình?

*(*tên một món ăn, trà chưng cách thủy thì phải.)*

Kỳ Hoán Thần bên này còn đang lăm bắm: “Lần này thời gian quá gấp, nghỉ hè chúng ta lại trở lại, nhất định phải chơi cho thoải mái...”

Tư Tuấn một đêm không thể chợp mắt đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhịp tim hỗn loạn, chỉ có thể dùng nắm tay chống trán, giọng nói mang theo cầu xin: “Kỳ Hoán Thần... tôi không phải đối thủ của anh, tôi căn bản không ứng phó được hèn hò của anh, đừng ... đùa tôi nữa.”

Kỳ Hoán Thần cắt gọt lạp xưởng, lấy một khối đặt trong bát Tư Tuấn, vô cùng ôn nhu lại vô cùng hung ác nói: “Em họ, anh không phải kẻ địch của em, em không cần phòng bị, thoải mái mà hưởng thụ cho tốt, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.”

Phương Nhã cuối cùng như mong muốn thi đỗ học viện L, trước khi đi Đông Bắc còn tới thành S chơi vài ngày. Ngày đó trước khi tiễn cô ra ga, lúc đi ngang qua cổng lớn đại học F, mặc dù cực lực che giấu, Tư Tuấn vẫn thấy được không nở trong ánh mắt cô.

Chuyên ngành mỹ thuật tạo hình tại đại học F cũng là số một trong nước, trước khi gặp phải Kỳ Hoán Thần và cậu, đại học số 1 trong lòng Phương Nhã nhất định là ở đây. Vừa nghĩ như vậy, Tư Tuấn không khỏi lại oán hận Kỳ Hoán Thần, cũng không có sắc mặt hoà nhã với hắn.

Gần đây cậu và Kỳ Hoán Thần ở chung đã không còn cần cần dục dục, lời nói cử chỉ càng làm càn, giống như cố ý muốn khiến Kỳ Hoán Thần tức giận.

Buổi đêm ngày tiễn Phương Nhã đi, Trầm Tư Viễn mang theo em trai không nên thân kia của hắn đến Tạp Ba Lai uống rượu, Kỳ Hoán Thần tự nhiên tiếp khách, nhưng hứng thú luôn không cao.

Trầm Tư Viễn cười xấu xa hỏi: “Nhìn hình dạng mặt ủ mày chau này, để tôi đoán, có phải dòng sông nước lớn kia lại gợn sóng hay không?”

Kỳ Hoán Thần ai oán nhìn Tư Tuấn lãnh mặt nghiêm mặt ngồi một bên, than thở: “Không sai biệt lắm đi, có một cô gái đặc biệt đáng yêu, vốn có thể trở thành học muội của chúng ta... Đáng tiếc.”

“Không có học muội, chúng ta còn có học đệ mà! Cậu nghe nói chưa, Lâm Hạo đỗ đại học F, hai ngày nữa muốn làm tiệc rượu lên lớp, cậu đừng quên chuẩn bị quà.”

Nghe vậy, Kỳ Hoán Thần tựa như nuốt một quả trứng gà nóng hổi, vẻ mặt không dám tin: “Tên dung lượng não mức một muống liền có thể mức sạch sẽ kia cũng có thể đỡ trường F?!”

“Hắn không chỉ thi đỗ, còn đỗ chuyên ngành cao điểm nhất trường F – vật lý thiên thể!”

“Vật lý? Hắn không đi học tài chính chính trị sau này kế thừa gia nghiệp, học vật lý làm gì?”

Trầm Tư Viễn đẩy đẩy kính mắt, vẻ mặt thâm trầm: “Có thể Lâm gia nghỉ ở trên địa cầu đã không còn tính khiêu chiến, muốn phát triển ngành hàng không vũ trụ, xưng bá toàn bộ vũ trụ đi!”

Kỳ Hoán Thần hừ lạnh một tiếng: “Tôi thấy, hắn là muốn nghiên cứu ra phi thuyền vũ trụ, trở về Hỏa tinh quê hương cùng người nhà đoàn tụ!”

“Ha ha, cũng không phải không có khả năng này!”

Kỳ Hoán Thần luôn luôn kiêu ngạo, người có thể vào mắt hắn không nhiều lắm, hắn nói như thế không kỳ quái. Nhưng ngay cả Trầm Tư Viễn bình thản cẩn thận cũng nói như vậy, Tư Tuấn không khỏi sinh ra vài phần hiếu kỳ với vị Lâm gia tiểu thiếu gia kia.

Vài ngày sau, Tư Tuấn theo Kỳ Hoán Thần đi tham gia tiệc rượu lên lớp do Lâm gia tổ chức, cuối cùng cũng nhìn thấy vị nhân vật trong truyền thuyết này – hoàn toàn không phải ba đầu sáu tay, hình dạng quái nhân khoa học như trong tưởng tượng của cậu, chỉ là một chàng trai đẹp trai sáng sủa bình thường.

Tiệc rượu này lấy danh nghĩa lên lớp cảm ơn ân sư, kỳ thực là một vũ hội quan hệ hữu nghị, theo lời Kỳ Hoán Thần, chính là đại hội tuyển phi của Lâm tiểu thiếu gia. Thành S, thậm chí cả vùng châu thổ này, thiếu nữ gia đình có uy tín danh dự vừa độ tuổi toàn bộ đều đến, dưới chỉ dẫn của con dâu Lâm gia, một lớp lại một lớp xông tới Lâm Hạo. Trong đó không thiếu mỹ nữ, nhưng diễn viên Lâm Hạo lại rõ ràng không hứng thú.

Kỳ Hoán Thần thấy, cười lạnh một tiếng, nói với Tư Tuấn: “Tiểu tử kia, vừa nhìn liền biết còn ngây thơ hơn em, nói không chừng ngay cả tay con gái còn chưa từng sờ qua, có thể chọn cái rắm a!” Nhưng mà, mặc dù không cam lòng, hắn cũng không thể không thừa nhận: “Bất quá, người phụ nữ nào bám được vào hắn, vậy thực sự là cá chép hóa rồng.”

Các cô gái tham gia vũ hội lần này đều có chút bối cảnh gia đình, lại bị Kỳ Hoán Thần hình dung thành “Cá chép”, có thể thấy được bậc cửa Lâm gia cao bao nhiêu.

Mấy cô em họ Trầm Tư Viễn cũng ở trong đó, hắn phụng mệnh lấy tư cách học trưởng mang các cô đi lôi kéo làm quen, quay sang kéo Kỳ Hoán Thần cùng đi.

Kỳ Hoán Thần bĩu môi nói: “Vị tiểu thiếu gia kia nhìn tôi chường mắt, tôi cũng không tự đi tìm mất mặt.”

Trầm Tư Viễn nở nụ cười: “Cậu còn ghi hận chuyện hấn khi còn nhỏ làm nhục cậu sao? Cũng đã bao nhiêu năm, hấn đã sớm không nhớ rõ có cậu là tên hay khóc kia. Quan hệ tốt với Lâm Hạo, đối với cậu mới có lợi!”

“Tôi và hấn từ nhỏ không hợp nhau, vẫn là quên đi...” Kỳ Hoán Thần đảo đảo trông mắt, tiến đến bên tai Trầm Tư Viễn nói nhỏ: “So với Lâm Hạo, tôi tình nguyện làm tốt quan hệ với chị dâu xinh đẹp kia của hấn.”

“Cậu không muốn sống à!” Trầm Tư Viễn đấm ngực Kỳ Hoán Thần một chút, mang theo đám em họ đi chờ tuyển chọn.

Con dâu Lâm gia mặc dù đã làm mẹ, nhưng phong vận vẫn còn, đích xác là trong tiêu chuẩn săn bắn của Kỳ Hoán Thần, bất quá dù hấn ăn tim gấu gan báo cũng không dám có chủ ý với nữ chủ nhân Lâm gia, bất quá là thuận miệng nói giỡn mà thôi.

Xoay người đang muốn nói chuyện với Tư Tuấn, đã thấy một đứa bé trai mười bốn, mười năm tuổi đứng ở phía sau, nhất thời hết hồn. Đứa bé này là cháu trai Lâm Hạo, con lớn nhất của con dâu Lâm gia hấn mới có ý dâm.

Lẽ nào nó nghe thấy được nên đến khởi binh vấn tội? Không có khả năng, ở đây nhạc lớn như thế, vừa rồi hấn lại nói nhỏ như vậy.

Đứa trẻ không có biểu tình gì, đột nhiên mở miệng: “Kỳ Tử Gia không tới?”

“Không.”

“Anh biết hấn lúc trước cứu... Quên đi!” Đứa trẻ khoát tay áo, xoay người đi.

Kỳ Hoán Thần bị câu hỏi không đầu không đuôi này khiến cho không hiểu ra sao, xoay người tìm kiếm Tư Tuấn trong đám người, nhưng thấy tình huống khiến lòng bàn tay hấn toát mồ hôi. Tư Tuấn đang cùng một người phụ nữ trẻ mặc lễ phục vàng nhạt trò chuyện rất ăn ý.

“Tôi chưa từng gặp anh.” Cô gái trang dung tinh xảo, vóc người thon dài đứng trước mặt Tư Tuấn, tự nhiên thoải mái hỏi: “Tôi là Cao Phỉ Nhi, anh là ai?”

“Tôi là em họ Kỳ Hoán Thần, mới đến thành S không lâu.” Bị các tiếp viên trong Tạp Ba Lai vây truy chặn đường lâu như vậy, Tư Tuấn sớm đã không giống như ban đầu, vừa đơn độc ở chung với người khác phải liên căng thẳng.

“Kỳ gia a...” Cô gái dùng ngón tay cuộn cuộn sợi tóc buông xuống, tới gần một bước, mị nhãn như tơ nói: “Con trai Kỳ gia lớn lên đều da mịn thịt mềm, anh như vậy thực là hiếm thấy... Bất quá tôi thích khác biệt như vậy.”

Không đợi Tư Tuấn trả lời, Kỳ Hoán Thần đã đi tới, ngăn trước mặt cậu, vươn một tay, hơi cúi người, nho nhã lễ độ hỏi: “Cao tiểu thư, tôi có vinh hạnh mời cô một điệu nhảy chứ?”

Ánh mắt vòng vo vài vòng trên người Kỳ Hoán Thần cùng Tư Tuấn, cuối cùng đặt bàn tay lên tay người phía trước.

Kỳ Hoán Thần hôn bàn tay cô gái, đồng thời dẫn cô tiến vào sân nhảy, còn không quên ném cho Tư Tuấn thoáng nhìn cảnh cáo.

Tư Tuấn cúi đầu cười khổ.

Kỳ Hoán Thần luôn miệng nói, bởi vì mẹ, chỉ có kính ý không có bất luận xem thường gì với nữ tử phong trần. Thế nhưng khi những tiếp viên kia nóng bỏng với hắn, sao vậy không thấy Kỳ Hoán Thần có bất mãn gì, trái lại vui sướng nhìn cậu bị đùa giỡn?

Nói đến cùng cũng hiểu đại tiểu thư này thuộc phạm vi săn bắn của hắn, tuyệt đối không cho phép tiểu tù tì là cậu nhúng chàm. Càng buồn cười chính là, cậu vậy mà còn có thể bởi vì ánh mắt cảnh cáo của Kỳ Hoán Thần mà khó chịu trong ngực.

Cả buổi tối, Kỳ Hoán Thần đều ân cần theo bên người Cao tiểu thư, mãi cho đến khi vũ hội chấm dứt, hắn mới đến tìm Tư Tuấn lấy chìa khóa xe.

“Đêm nay anh không quay về.”

Tư Tuấn gật đầu, hỏi: “Ngày mai đi đâu đón anh?”

“Không cần em đón.”

Cao Phi Nhi chậm rãi đi tới, Kỳ Hoán Thần nhanh chóng ngênh đón, không cho cô và Tư Tuấn đối mặt, liền thân mật kéo cô rời đi.

Tư Tuấn không gọi xe, khi đi bộ trở về Kỳ gia đã là hừng đông, kiệt sức ngã vào trên giường, rất nhanh liền ngủ.

Trong mộng lại là gian nhà nhỏ hai tầng sát đường, dàn nho và cây lựu trong vườn đều đã lớn, chùm quả lớn trĩu xuống rất mê người. Cá vàng trong bồn sứ cũng càng béo tốt, khiến cho con mèo nhỏ tham ăn sát vách mỗi ngày đều đứng ở đầu tường chảy nước miếng... Tất cả vẫn tốt đẹp như vậy, duy nhất bất đồng với dĩ vãng chính là, ngồi uống trà dưới dàn nho chỉ còn một mình cậu.

Tuy rằng đến khuya mới ngủ, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, Tư Tuấn vẫn đứng giờ rời giường, chạy bộ, dẫn chó đi dạo.

Sát mười giờ Kỳ Hoán Thần mới vừa về, vẻ mặt uể oải miệt mài quá độ, ngay cả Ares làm nũng cũng không để ý tới.

Ngoắc gọi Tư Tuấn vào phòng ngủ, Kỳ Hoán Thần ngồi phịch ở trên giường, giọng điệu vô cùng không tốt: “Em họ, sau này cách Cao Phỉ Nhi xa một chút.”

“Được.”

Tư Tuấn tươi cười cổ quái khiến Kỳ Hoán Thần nghi hoặc nhìn cậu một cái, trầm ngâm một hồi, lại nói: “Còn có... quan hệ giữa em và Kỳ Tử Gia rất tốt phải không? Giúp anh hỏi thăm một chút... Hấn và Lâm Cảnh Vũ là quan hệ gì.”

“Lâm Cảnh Vũ?”

“Thiếu gia chân chính của Lâm gia... Nếu như nói Lâm Hạo là hoàng thúc, vậy Lâm Cảnh Vũ chính là thái tử, hiểu chưa?” Tuy rằng không bị đứa bé kia nghe được hấn có ý dâm với mẹ nó là rất may mắn, nhưng nếu như nó có liên hệ với Kỳ Tử Gia, đó chính là rất không ổn.

Tư Tuấn gật đầu, xoay người muốn đi, Kỳ Hoán Thần vội vã nắm tay cậu.

“Đừng đi...” Võ vớ khoảng không bên người, Kỳ Hoán Thần phát ra thanh âm khàn khàn lại mệt mỏi: “Nằm ngủ cùng anh!”

Tư Tuấn lại cười, cúi đầu, nhìn thẳng hai mắt hấn, lạnh lùng hỏi: “Dựa vào cái gì?”

“Àn?”

“Anh bảo tôi cách xa phụ nữ một chút, có thể! Anh bảo tôi đi tìm hiểu tin tức của Kỳ Tử Gia, có thể! Thế nhưng anh dựa vào cái gì bảo tôi nằm ngủ cùng anh? Anh đã không có gì có thể uy hiếp tôi!” Gạt ra bàn tay Kỳ Hoán Thần bị cậu hỏi đến sững sốt, Tư Tuấn xoay người rời đi, vừa muốn đẩy cửa, một cái gối đầu bay đến.

“Em Vương bát dẫn vong ân phụ nghĩa, nếu không phải vì em, lão tử có thể bị người phụ nữ kia lấn qua lấn lại thậm chí như thế sao?! Nghỉ ngơi cùng anh một lúc liền không tình nguyện như thế?!”

Tư Tuấn nghi hoặc xoay người, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần thở phì phì ngồi trên giường, một tay kéo áo, lộ ra lồng ngực một khối xanh một khối tím, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô ta thích chơi ngược đãi em có biết hay không?! Non nớt như em rơi vào trong tay cô ta, không bị đùa chết cũng bị chơi đến tàn phế đi! Xú danh của cô ta trong giới không ai không biết, nếu không phải vì em, anh sao có khả năng đi trêu chọc cô ta?!”

Tư Tuấn trừng lớn mắt, không dám tin lắc đầu: “Cao tiểu thư chính là một cô gái nhỏ, sao có thể ”

“Mẹ nó cô gái nhỏ cái gì, người phụ nữ kia còn lớn hơn anh một tuổi đấy!”

“Ngay cả như vậy, anh cũng có thể nói rõ, tôi không để ý tới cô ấy là được ”

“Em cho là Cao gia mở nhà từ thiện sao? Đàn ông Cao Phỉ Nhi coi trọng, còn chưa có người cô ta chưa có được!” Nói xong, Kỳ Hoán Thần ngửa mặt ngả lên giường, không nhìn được khoát khoát tay: “Biến đi biến đi! Coi như đầu óc anh bị lừa dối...”

....Đời này coi như làm anh hùng một hồi, ngay cả một lời cảm ơn cũng không nghe được không nói, còn bị giáo huấn. Tôi quả nhiên càng thích hợp làm ác bá cường thường dân nam mà!”

Tư Tuấn lặng yên đi đến bên giường, vươn tay kéo áo sơ mi Kỳ Hoán Thần, từng cái từng cái cởi ra cúc áo. Trên lồng ngực trắng nõn quả nhiên có rất nhiều vết thương, có bị móng tay cào, có bị răng cắn, còn có như là bị dây thừng xiết ...

“Em họ!” Kỳ Hoán Thần cầm bàn tay run nhè nhẹ của Tư Tuấn, như trấn an vỗ vỗ, “Không khoa trương như em nghĩ đâu, cô ta là người điên anh cũng không phải, sao có thể thực sự liều mình chơi với cô ta? Lão tử cũng phong lưu nhiều năm như vậy, tất nhiên có biện pháp đối phó.”

Có công không tự cao thực sự không phải tác phong của Kỳ Hoán Thần, nhưng biểu tình Tư Tuấn quá mức hung ác, khiến hắn có chút lo lắng. Tuy nói Tư Tuấn luôn luôn ổn trọng, nhưng cậu vì Phương Nhã, chuyện cậu ý đồ bóp chết hắn còn rành rành trước mắt, có thể thấy được càng là người thành thật, nổi giận lên càng đáng sợ. Vạn nhất cậu đầu óc nóng lên chạy đi tìm Cao Phỉ Nhi tính sổ, vậy khối thịt béo hắn cần thận từng li từng tí ngậm trong miệng, vẫn không dám nuốt xuống, cũng hoàn toàn bị cộp mẹ cướp đi.

Sắc mặt Tư Tuấn vẫn ngưng trọng như cũ, chỉ là sát khí phai nhạt một chút, trở tay bàn tay Kỳ Hoán Thần, dùng sức ấn xuống hai bên, sau khi thẳng thắn giang hai tay cánh tay ôm cả người hắn vào trong lòng, thấp giọng kêu tên của hắn: “Kỳ Hoán Thần...”

Bị Tư Tuấn ôm vào trong lòng, dựa vào lồng ngực rộng lớn của cậu, nghe nhịp tim trầm ổn hữu lực của cậu, bên tai còn quanh quẩn thanh âm cậu thấp trầm khêu gợi, Kỳ Hoán Thần nhất thời cảm thấy, khổ sở đêm qua chịu đựng đều đáng giá.

Không biết hiện tại hắn cầu hoan, tiểu tử này có thể cảm động có thừa, cam tâm tình nguyện hiến thân hay không nhỉ?!

Kỳ Hoán Thần trong lòng ngứa ngáy, thế nhưng cùng dâng lên với dục vọng còn có buồn ngủ nồng đậm... Hay là thôi đi...

Một mặt là tối hôm qua thực sự bị người phụ nữ kia lấn qua lấn lại đến kiệt sức rồi, mặt khác lại lo lắng

thời cơ chưa thích hợp. Cho dù hiện tại Tư Tuấn dựa vào tâm tình báo ân tiếp nhận hắn, khó bảo đảm mấy ngày sau sẽ không đổi ý, đến lúc đó còn muốn kéo cậu đến tay càng khó khăn.

Tính toán, đầu tranh, đầu óc càng chuyển càng chậm, trước khi hoàn toàn rơi vào mộng đẹp, Kỳ Hoán Thần còn không quên thêm một nét vẽ rồng điểm mắt cho sự tích chính mình “Anh hùng cứu mỹ nhân”.

“Cao gia... Anh không thể trêu vào... Muốn kéo em ra, chỉ có thể đem chính mình ném vào...”

Quả nhiên, nghe được lời nói mơ của Kỳ Hoán Thần, cánh tay Tư Tuấn lại lần nữa xiết chặt, hai thân thể dán sát càng thêm chặt chẽ.

26. Quyển 2 - Chương 13-1

Sau khi bị Kỳ Sơn Hải ra tay độc ác đến nhập viện, Kỳ Tử Gia chưa từng quay về Kỳ gia.

Thoảng cái đã hơn bốn tháng, Tư Tuấn căn bản không từng liên hệ với hắn, cậu cũng không có bất luận phương thức liên lạc gì với Kỳ Tử Gia, muốn tìm hắn, chỉ có thể đi dựa vào may mắn, đi đến phòng chơi bóng ngày đó.

Cách phòng chơi bóng hơn mười thước, tiểu Võ ngồi xổm trước cửa hút thuốc liền thấy cậu, một bên kêu “Kỳ đại ca”, một bên chạy ra đón, rất thân thiết với cậu.

“Kỳ Tử Gia ở đây không?”

“Người khác tìm thì không có, Kỳ đại ca tìm thì bất cứ lúc nào cũng có, vào đi vào đi!”

“Tại sao lại như thế?”

“Bởi vì anh là ân nhân cứu mạng của em!” Kỳ Tử Gia đi xuống từ thang lầu, vỗ vỗ vai Tư Tuấn, “Chuyện lần trước, cảm ơn.”

Về mặt Tư Tuấn có chút xấu hổ nói: “Có gì để cảm ơn, tôi mắt mờ trùng trùng nhìn cậu bị thương thành như vậy nhưng bất lực ”

“Nếu không phải anh đúng lúc đưa em đến bệnh viện, lại trị hoãn một hồi nữa, em chỉ sợ đã chết.” Kỳ Tử Gia khoát khoát tay, cắt đứt lời Tư Tuấn, dẫn cậu vào bên trong phòng, dường như đùa giỡn hỏi: “Lâu như vậy không gặp, sao lại đột nhiên tới tìm em, nhớ em sao?”

Tươi cười của Kỳ Tử Gia không có khác biệt quá lớn với trước đây, nhưng Tư Tuấn luôn cảm thấy hắn có chút gì đó không giống ... Bất quá hiện tại không phải lúc để suy nghĩ nhiều, Tư Tuấn cũng không giấu diếm, thành thực nói: “Là Kỳ Hoán Thần bảo tôi tới tìm cậu.”

“Anh ba có chuyện gì?”

“Cậu quen Lâm Cảnh Vũ sao?”

“Lâm... Cảnh vũ?” Khi nghe được một chữ “Lâm”, Kỳ Tử Gia chần chờ một chút, nhưng đối với cái tên này cũng lộ vẻ mặt xa lạ: “Em biết người này, là con trai Lâm Thừa Hiến! Thiên chi kiều tử*, sao loại tiểu nhân vật như em có thể quen biết được.”

(đứa con cưng, được nuông chiều của “trời”)*

Tư Tuấn gật đầu, xoay người đi ra ngoài: “Vậy được rồi, tôi đi trước ”

“Anh Tư Tuấn!” Kỳ Tử Gia gấp chân trái ngồi trên bệ cửa sổ, cầm gác trên đầu gối, tươi cười đầy mặt nói: “Em lớn như thế, chưa từng có người tại thời điểm em bị thương tổn, vì em mà bước ra, em cũng không ôm ảo tưởng như vậy, anh không cần cảm thấy có bất luận áy náy gì. Thế nhưng, sau khi thương tổn kết thúc hậu, người tận lực muốn chữa trị cho em, anh là người thứ hai, phân tình nghĩa này em sẽ ghi khắc. Nếu như sau này anh không có đường có thể đi, nơi đây của em bất luận lúc nào cũng hoan nghênh anh!”

Tư Tuấn lặng lặng nghe hắn nói xong, không có đáp lại gì liền rời đi.

Cậu cuối cùng ý thức được Kỳ Tử Gia có chỗ nào bất đồng với trước đây. Trước đây Kỳ Tử Gia ánh mắt hung ác, nhưng tươi cười cũng rất chân thành, hắn hiện tại dường như luôn mang một tấm mặt nạ, mọi tình tự đều giấu thật sâu phía tươi cười sau ôn nhu ngọt ngào.

Đây là dấu hiệu của trưởng thành, cũng là khởi đầu việc Kỳ Tử Gia chính thức tuyên chiến với Kỳ Hoán Thần!

Tư Tuấn vốn tưởng rằng chính mình mang về ngắn gọn ba chữ “Không liên hệ”, nghe thế nào cũng là có lệ như vậy, khẳng định sẽ làm Kỳ Hoán Thần bất mãn, không nghĩ tới hắn chỉ gật đầu, tựa như việc hắn bảo Tư Tuấn hỏi chỉ là ngày mai khí trời thế nào.

Trên thực tế Kỳ Hoán Thần cùng lúc bảo Tư Tuấn đi thăm dò, mặt khác cũng điều tra một phen.

Kỳ Tử Gia trở về đã hơn một năm, vẫn bị hắn phái đi người theo dõi, đích xác không từng thấy hắn có lui tới gì với người Lâm gia. Hơn nữa đứa bé kia mới mười bốn tuổi, vừa khai giảng liền đến Bắc Kinh học trường trung học anh tài, một năm mới về một hai lần, có thể làm được gì? Vì thế không hề để trong lòng.

Chuyện tình quan trọng nhất hiện nay, ngoại trừ thu mua lòng người những nhân vật chủ chốt trong Tạp Ba Lai, mở rộng thế lực bên ngoài, chính là muốn rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp khối pho mát Tư Tuấn thơm ngào ngạt này có dấu hiệu mềm hoá, tăng nhiệt độ hoàn toàn hòa tan!

Kỳ Hoán Thần tính toán đến hoàn hảo, không nghĩ đến kế hoạch biến hóa cần không nổi. Còn không chờ hắn tiến thêm một bước, Kỳ Sơn Hải đột nhiên nói muốn dẫn Tư Tuấn đi nơi khác bàn chuyện làm ăn.

Kỳ Hoán Thần lập tức nhảy ra phản đối: “Tư Tuấn còn nhỏ, không hiểu chuyện làm ăn của cha, vạn nhất làm không tốt thì sao?!”

“Không nhỏ, cũng hai mươi rồi...” Kỳ Sơn Hải lộ ra tươi cười hoài niệm: “Cha hắn ở tuổi này, chuyện gì cũng đã từng trải qua, sớm nổi danh, đứng vững trên hắc đạo rồi!”

“Chúng con sao có thể so sánh với cha hồi đó... Hơn nữa con không thể rời khỏi Tư Tuấn được! Hắn đi rồi ai đưa đón con, còn có chuyện của Tạp Ba Lai cũng không thể rời hắn a...”

“Đừng hồ nháo, mấy chuyện vùng mè đậu xanh này một mình con còn làm không được sao?!” Kỳ Sơn Hải quát lớn nói: “Hắn sau này phải quay về thành J, không từng trải việc đời nhiều, sao có thể bảo vệ cho cơ nghiệp Thiếu Phong tân tân khổ khổ sáng lập ra!”

“Thế nhưng...” Thế nhưng hiện tại cậu rời đi, vài tháng mới có thể trở về, trái tim lạnh giá, thân thể cũng cứng rắn, vậy lửa trước đây hắn đốt chẳng phải đều phí hoài?!

Kỳ Hoán Thần còn muốn nói, Kỳ Sơn Hải vung tay lên, không cho xen vào nói: “Cứ quyết định như vậy, Tư Tuấn cháu chuẩn bị một chút, buổi tối lên máy bay.”

Tư Tuấn nhìn vẻ mặt phiền muộn của Kỳ Hoán Thần, gật đầu. Tuy rằng cậu là đương sự, nhưng hiển nhiên không có quyền lên tiếng, chỉ có thể đợi sau khi cha con này âm ỉ xong ngoan ngoãn nghe lệnh là được.

Thế lực trong nước hiện nay, dựa theo khu vực có thể phân chia thành năm khối lớn: Đông Bắc bên kia tự thành một phái, hầu như không có lui tới với các địa phương khác; địa khu Hoa Bắc lấy thủ đô làm trung tâm phần lớn là thiên hạ của đảng Thái tử; vùng châu thổ bên này mặt ngoài là do mấy nhà Trầm, Cao, Kỳ nắm giữ, nhưng lão đại chân chính phía sau là Lâm gia; vùng Nam Hải gần đây xảy ra vài chuyện lớn, bị chính quyền trung ương gắt gao dễ mất tới, ai cũng không muốn đến đó tìm xui xẻo; cuối cùng chính là địa khu Tây Nam, cũng là mục đích chuyến đi này của Kỳ Sơn Hải.

Kỳ Sơn Hải dẫn theo sáu người, ngoại trừ Tư Tuấn đều là tâm phúc, bất quá cảm giác được Kỳ Sơn Hải xác thực có ý định bồi dưỡng cậu. Ở Tây Nam hơn một tháng, hầu như mỗi ngày đem mang cậu theo bên người, chỉ khi Kỳ Sơn Hải mệt mỏi cùng lão đại đối phương là để cậu bảo vệ ngoài cửa.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Hoán Thần chỉ gọi điện thoại cho cậu một lần, nói câu “Em còn trở về hay không? Nếu không trở về anh liền lấy cá của em cho Ares ăn!” liền thở phì phì tắt máy.

So với thanh nhàn ở thành S, ở bên ngoài quả thực khổ cực một chút, nhưng có thể học được không ít chuyện. Nhưng dần dần, Tư Tuấn cảm giác được không ổn.

Tại địa khu vùng châu thổ, Kỳ gia phát tài bất quá vài chục năm, bàn về thế lực có thể xếp hàng thứ ba thứ tư.

Trầm gia trăm năm cơ nghiệp, hai đường hắc bạch đều được hoan nghênh; Cao gia quen kiêu ngạo, gây thù hằn rất nhiều nhưng vẫn sừng sững không ngã, chính là bởi vì phía sau từng có bối cảnh chính trị vững chắc; chỉ có Kỳ gia, tuy rằng danh tiếng đang thịnh, nhưng căn cơ nông cạn, duy trì hiện trạng đã không dễ dàng, muốn tiến thêm một bước khó càng thêm khó.

Kỳ Sơn Hải là một người vô cùng có dã tâm, ông ta hiển nhiên sẽ không cam tâm loại trạng thái nửa vời này, lần này đến Tây Nam chính là tìm kiếm cửa đột phá mới, muốn chia một chén canh trong món làm ăn béo bở này... Nói rõ ràng một chút, chính là muốn buôn thuốc phiện.

Tư Tuấn ở Táp Ba Lai nửa năm, nơi tửu sắc tự nhiên không thể thiếu mấy thứ này, nhưng cho tới bây giờ không lộ liễu ra ngoài, đâm sâu bọ bên dưới làm quá đáng một chút, Tư Tuấn còn có thể đứng ra thanh lý một chút. Cậu ngây thơ cho rằng Kỳ gia không có chuyện làm ăn này, hiện tại xem ra, Kỳ gia không phải không làm, mà là không có phương pháp làm.

Phát giác mục đích chuyến đi này của Kỳ Sơn Hải, Tư Tuấn không khỏi lạnh sống lưng, nhưng cũng chỉ có thể giả bộ chuyện gì cũng không biết.

Cuối cùng chịu đựng đến ngày trở về, vừa xuống máy bay, Kỳ Sơn Hải để những người khác đi trước, chỉ mang theo một mình Tư Tuấn, đi tham gia một yến hội của Cao gia.

Không biết có phải do thu hoạch được biện pháp mong muốn tại khu Tây Nam hay không, Kỳ Sơn Hải hứng thú rất cao, ai đến kính rượu cũng không cự tuyệt, cuối cùng uống đến lung lay lão đảo, bước đi đều phải nhờ Tư Tuấn đỡ.

Khi đợi xe tại cửa lớn, một giọng nữ mềm mại vang lên: “Để tôi bảo tài xế đưa hai người trở về.”

Nhìn lại, đúng là Cao tiểu thư đã lâu không gặp, vẫn như cũ là trang dung tinh xảo, tươi cười ngọt ngào, nhưng nhìn trong mắt Tư Tuấn quả thực là mặt mũi đáng ghét.

“Cảm ơn ý tốt của cô, không cần phiền phức!” Xe taxi dừng trước mặt, Tư Tuấn nhét Kỳ Sơn Hải vào ghế sau, khi chính mình ngồi vào nhìn Cao Phi Nhi một cái, lại nhìn thấy cô vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ au.

Kỳ Sơn Hải say đến ý thức không rõ, lên xe liền ngủ, Tư Tuấn không biết bình thường ông ta ở đâu, chỉ có thể đưa quay về đại trạch Kỳ gia.

Nửa đêm, Kỳ gia rất an tĩnh, mấy người người hầu nhận được tin tức canh giữ ở cửa. Tư Tuấn vốn định đem Kỳ Sơn Hải giao cho bọn họ, không ngờ Kỳ Sơn Hải cầm tay cậu không chịu buông, còn không cho người khác tới gần.

Tư Tuấn chỉ có thể một mình đỡ Kỳ Sơn Hải vào phòng ngủ, giúp ông ta cởi giày và áo khoác.

Khi đang cởi áo, Kỳ Sơn Hải đột nhiên ngồi dậy, không đầu không đuôi nói: “Cháu một chút cũng không giống cha cháu.”

Tư Tuấn vô ý thức sờ sờ mặt mình...

Bọn Viên Kính đều nói, cậu và cha quả thực là từ một khuôn mẫu khắc ra; khi mẹ nhớ cha, cũng thích nhất nắm mặt cậu tỉ mỉ nhìn. Bất quá Kỳ Sơn Hải khi mới gặp gỡ đã từng nói cậu và cha không giống, ngược lại cũng không có gì vô cùng kinh ngạc.

Kỳ Sơn Hải dùng cặp mắt say đến đỏ lên kia tỉ mỉ nhìn cậu, lại nói: “Không giống càng tốt, cha cháu kẻ kia ngu xuẩn cứng nhắc, đáng đời hấn chết sớm!”

Quan hệ giữa cậu và cha dù lạnh nhạt, nghe người khác nói như thế, Tư Tuấn cũng trầm mặt, biết rõ không nên giảng đạo lý với ma men, nhưng vẫn nhịn không được nói: “Cha cháu là một người có nguyên tắc, cũng không làm chuyện thẹn với lương tâm!”

Nói xong, Tư Tuấn tự mình cũng thấy buồn cười, Tư Thiếu Phong cũng là một đầu lĩnh hắc đạo, bất quá là so với Kỳ Sơn Hải hung ác lại háo sắc thì giữ mình trong sạch một chút, lại có chỗ nào nói đến lương tâm.

“Bác cả, bác nghỉ ngơi đi, cháu trở về phòng.”

Tư Tuấn xoay người muốn đi, Kỳ Sơn Hải giống như không nghe đến không thấy được, tự nhìn tự nghĩ nói: “Cháu biết không? Ta là bà mối cho cha mẹ cháu... Tên cháu chính là ta đặt!”

Nghe vậy, Tư Tuấn dừng lại bước chân.

Kỳ Sơn Hải đầy mắt là ý say, lời nói ra cũng rất rõ ràng: “Ban đầu cha cháu và ta như nhau, là một tiểu tử không tên tuổi, Phương gia bất quá là dạy học, cha người phụ nữ kia cư nhiên dám nói chúng ta là đồ lưu manh thấp kém! Ta lúc đó đã nói, chúng ta sau này phát đạt, tuyệt đối phô trương hơn bọn hấn, ta nhất định phải trở nên nổi bật, không thể để người khác coi thường!”

Lời này khiến Tư Tuấn nhớ tới Kỳ gia bố trí trang hoàng sang trọng cùng người hầu thành đàn... Nguyên lai là có “công lao” của ông ngoại cậu?

Kỳ Sơn Hải nhìn Tư Tuấn, ánh mắt càng ngày càng mê man, thân thể chậm rãi ngã lên giường, thở dài: “Ta khi đó còn đáp ứng hấn... sau khi phát đạt mang theo hấn hưởng phúc, thế nhưng tiểu tử này lại không rên một tiếng liền đi, nói cái gì không cầu phú quý chỉ cầu bình an, tự nguyện sung quân đi bảo vệ bến tàu, bảo ta thả hấn một con ngựa*... Đúng, ta đã giải quyết mấy người hỗn tạp kể công tự cao, nhưng ta thương tổn ai cũng sẽ không thương tổn hấn, hấn là người anh em duy nhất của ta mà!”

*(*tha cho một con đường...)*

Tư Tuấn nhăn mi, không nghĩ ra Kỳ Sơn Hải vì sao nói những lời này, là thật sự cảm xúc bộc phát, hay là cố ý thử cậu?

Đến gần một bước, chỉ thấy Kỳ Sơn Hải nhắm mắt lại, tựa hồ muốn ngủ, lẩm bẩm nói: “Cha cháu đời này chính là không có mệnh hưởng phúc... Cháu và hắc bất đồng, cháu là người có tố chất... Học cho tốt, sau này địa bàn của ta đều cho cháu kế thừa!”

“Đông!”

Một chén nước nóng đặt trên tủ đầu giường, Kỳ Hoán Thần mặc áo ngủ không biết vào từ lúc nào, cũng không biết nghe được bao lâu.

Tư Tuấn nhất thời trở nên khẩn trương: “Anh họ, bác cả uống hơi nhiều.”

Kỳ Hoán Thần có thâm ý nhìn cậu một cái, chưa nói gì, tiến lên đắp chăn cho Kỳ Sơn Hải, gọi Tư Tuấn đi ra ngoài.

Khi đóng cửa phòng ngủ, lại nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng kêu gào: “Thiếu Phong...”

“Người cũng đã chết, nói những thứ tình thâm ý trọng này cho ai nghe đây?” Kỳ Hoán Thần cười lạnh một tiếng, xoay người nhìn Tư Tuấn, vươn tay lau một chút trên trán cậu, tấm tắc nói: “Đổ mồ hôi rồi... Em đang sợ cái gì?”

Tư Tuấn nuốt nuốt nước bọt: “Bác cả nói...”

“Anh nghe được, cha anh nói muốn bồi dưỡng em làm người thừa kế... Việc này tốt nha...” Kỳ Hoán Thần học theo giọng điệu Kỳ Sơn Hải nói: “Anh đề phòng ai, cũng sẽ không đề phòng em, em là người anh em duy nhất của anh mà!”

Sắc mặt Tư Tuấn càng kém.

“Phốc!” Kỳ Hoán Thần nhin không được cười rộ lên: “Yên tâm được rồi, lời này nếu như Kỳ Sơn Hải nói với người khác, anh hận không thể đưa lột da dóc xương hắn, thế nhưng đối tượng là em, tự nhiên là không sao cả, của em, không phải là của anh sao?”

Kỳ Hoán Thần lời này nói đến tự kiêu, nhưng cũng khiến Tư Tuấn buông xuống tảng đá trong lòng. Trước đây cậu đối với Kỳ Hoán Thần tuy rằng cung kính, trong lòng kỳ thực là không sợ hắn. Hiện tại đối với Kỳ Hoán Thần suông sã hơn nhiều, nhưng lại có chút sợ hãi ... Loại chuyển biến nhỏ bé này, Tư Tuấn cũng dần dần ý thức được, trái tim mình có vấn đề.

Sóng vai đi xuống lầu, lần lượt đi tới cửa phòng ngủ hai người, Kỳ Hoán Thần đẩy cửa phòng Tư Tuấn nói: “Đã khuya, em bên ngoài lâu như vậy, nhất định mệt mỏi, nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai cho em một kinh hỉ.

Tư Tuấn gật đầu, xoay người đi vào trong, đang muốn đóng cửa, Kỳ Hoán Thần đột nhiên ai oán mở miệng: “Hơn một tháng không gặp, không nhớ anh sao?”

Tư Tuấn sững sốt một chút, ánh mắt nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói: “Tôi... quả thực bình thường có nhớ tới anh.”

“Nhớ tới anh thế nào?”

“Nghĩ tôi không ở bên cạnh anh, không ai giúp anh mua bao cao su, có thể khi tôi trở về anh đã có con kết hôn hay không.”

Kỳ Hoán Thần đầu tiên là sững sốt, sau đó cười ha hả, khóe mắt cũng ươn ướt: “Em họ, em đây là đang ghen sao?”

“Anh họ, ngủ ngon!” Tư Tuấn nhất thời đỏ mặt, có chút hoảng hốt đóng cửa lại.

Kỳ Hoán Thần đầu để trên cửa phòng Tư Tuấn, im lặng nở nụ cười nửa ngày, dạ dày cũng cười đến quặn đau.

Ban đầu nghe thấy Kỳ Sơn Hải nói những lời này, trong ngực hắn đích xác nảy lên sát ý, nhưng “là Tư Tuấn a”, ý thức như vậy vừa xuất hiện, sát khí trong nháy mắt liền biến mất.

Người này là Tư Tuấn a... Thứ hắn và Kỳ Tử Gia tranh giành đến đầu rơi máu chảy, trong mắt Tư Tuấn, căn bản không bằng mấy con cá béo trên bệ cửa sổ kia.

Cho dù ban đầu hắn bức bách cậu như vậy, tiểu tử này phản kháng kịch liệt nhất cũng bắt quá là buông tay mặc kệ. Chỉ sợ trong từ điển của cậu, căn bản là không có mấy chữ “bán đứng” cùng “phản bội” a!

27. Quyển 2 - Chương 13-2

Nghỉ ngơi một ngày đêm, chạng vạng ngày thứ hai, Tư Tuấn lái xe đến Tạp Ba Lai. Trên đường, cư nhiên thấy bà chủ xinh đẹp của Thuần Vị Trai kia cầm túi mua sắm đứng ở đầu đường gọi xe.

Tư Tuấn dừng xe bên cạnh, quay cửa kính xe xuống, vươn đầu ra nói: “Lúc này gọi xe không dễ, tôi chờ cô một đoạn đường.”

Bà chủ nghiêng đầu nhìn Tư Tuấn, rất nhanh nhận ra: “Là... Tư tiên sinh mà, đã lâu không gặp.”

Ở đây cách Thuần Vị Trai cũng không xa, nhưng đang là thời điểm tan tầm cao điểm, trên đường rất đông, xe chỉ có thể di chuyển với tốc độ của rùa.

Tư Tuấn một bên lái xe, một bên lưu ý bụng dưới nhô lên rõ ràng của bà chủ.

Cảm thụ được đường nhìn của cậu, cô đứng đưa chiếc nhẫn trên tay, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc: “Tôi kết hôn rồi, bốn tháng nữa là trở thành mẹ.”

Tư Tuấn chân thành chúc phúc nói: “Nhất định là một người rất xuất sắc, anh họ tôi biết nhất định rất thương tâm.”

“Cậu nói Kỳ tiên sinh?” Bà chủ che miệng nở nụ cười: “Đừng nói giỡn, quan hệ của hai người tôi nhìn ra được.”

Tư Tuấn mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Chúng tôi không phải...”

Bà chủ căn bản không nghe cậu giải thích, vẻ mặt “tôi hiểu” tươi cười: “Kỳ tiên sinh tới Thuần Vị Trai ăn cơm, nào có con mắt nào nhìn tôi? Ánh mắt phóng điện mười phần của hần, tất cả đều tập trung trên người cậu nha!”

Đã tới Thuần Vị Trai, Tư Tuấn dừng xe, đang muốn giúp bà chủ xách đồ vào, một người đàn ông mang dáng dấp đầu bếp chạy ra, một bên nói lời cảm ơn một bên xách túi mua sắm lên, một tay kia ôm thắt lưng bà chủ, nhỏ giọng trách nói: “Không phải nói đợi bếp phó tới, anh cùng em đi mua đồ sao?”

Bà chủ hờn dỗi trừng mắt liếc hần, quay đầu nói với Tư Tuấn: “Cảm ơn Tư tiên sinh, quán chúng tôi mới có phần ăn tình nhân, nếu cậu cùng Kỳ tiên sinh đến, có thể chiết khấu cho hai người.”

Tư Tuấn xấu hổ cười cười, vội vàng lên xe.

Khi cậu đến Tập Ba Lai đã là thời gian kinh doanh, còn chưa vào cửa, đã bị áp-phích thật lớn làm chấn động.

Ngày hôm nay Tập Ba Lai mời nhóm nhạc đang nổi tiếng đến diễn xuất đặc biệt, nếu như đây là “kính hỉ” Kỳ Hoán Thần nói, như vậy Tư Tuấn quả thực rất vui vẻ.

Tập Ba Lai bình thường luôn mời minh tinh đến biểu diễn, thậm chí không ít minh tinh “kiêm chức đặc biệt” ngay tại nơi này của bọn họ.

Tư Tuấn tuy rằng không phải gia tộc truy tinh*, nhưng dù sao cũng là thanh niên, nhìn thấy minh tinh luôn cảm thấy mới mẻ, nghe được mấy người phục vụ sinh bàn luận lát nữa đi tìm minh tinh chụp ảnh chung, Tư Tuấn cũng nghiêm túc nghĩ, cậu có nên nhờ kí tên cho Phương Nhã hay không?

*(*truy tình: theo đuổi thân tượng, ngôi sao)*

Trên sân khấu, nhóm nhạc nữ đang nổi tiếng cả một góc trời, đi theo con đường thanh thuần hoạt bát giàu sức sống, mặc kệ là giọng hát hay vũ đạo so ra đều kém diễn viên của Tập Ba Lai, tư sắc cũng là dễ nhìn mà thôi, nhưng vẫn khiến đám đại phú thương rục rịch.

Hát xong mấy bài hát, mấy cô gái đã đổ mồ hôi nhễ nhại, một bên thở gấp, một bên lên giọng lấy hơi nói: “Chào mọi người, ngày hôm nay đến đây biểu diễn, thực sự thật cao hứng, còn có nhiều bạn bè ủng hộ chúng tôi như thế, cảm ơn các bạn! Khúc ca tiếp theo mang tên “Tam sinh hữu hạnh”*, dành tặng cho một người bạn sinh nhật hôm nay, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”

*(*ba đời may mắn, hạnh phúc)*

Vừa dứt lời, toàn bộ ánh đèn đều vụt tắt, đột nhiên một cột sáng chiếu lên trên người Tư Tuấn không hề có chuẩn bị, đồng thời đầy trời là cánh hoa bay xuống, trên sân khấu cũng vang lên một khúc ca chậm rãi nhẹ nhàng.

“Em ở lại căn nhà đơn sơ của anh, đủ cho anh tam sinh hữu hạnh; ngày em ra đời, làm anh kiếp này hữu tình; linh hồn cũ trên đá tam sinh, nụ cười em cho anh là minh chứng...”

Trong tiếng hát, Kỳ Hoán Thần đẩy chiếc xe có bánh ga-tô ba tầng xuất hiện từ trong đám người, chậm rãi đi tới.

“Em họ, sinh nhật vui vẻ, ước một ước nguyện đi!”

Ánh nến làm nổi bật khuôn mặt tươi cười của hắn, so với hình ảnh năm ngoái vì cậu “chúc mừng” sinh nhật tại khách sạn, không có khác biệt quá lớn. Chỉ chớp mắt, lại một năm.

Tư Tuấn chậm rãi lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc, khom thắt lưng, thối tắt ngọn nến, cũng gọi lên làn gió bên Kỳ Hoán Thần gần trong gang tấc, lộ ra khuôn mặt rung động lòng người kia. Cặp mắt hoa đào luôn có sương mù mê mông ngày xưa, lúc này lại như bảo thạch long lanh trong sáng.

Trong con ngươi đen thẳm, ánh lên bóng hình Tư Tuấn, không biết cậu trong mắt Kỳ Hoán Thần, là con mồi hay súng vật? Mà Kỳ Hoán Thần trong mắt cậu, là thợ săn lấy mạng hay chủ nhân cậu muốn hiến dâng trung thành?

Cậu là một con gấu ngu ngốc, đã từng sai lầm nhảy vào bẫy rập, mài nát vụn móng vuốt sắc bén mới có thể bò ra. Nhưng mà, chính là thời gian nửa năm, bẫy rập đồng dạng, chỉ bắt quá tô lên lớp mặt ong dày đậm, vậy mà lại khiến cậu có xung động muốn nhảy vào.

Mà kinh hỉ này quả thực đủ long trọng, nhưng đối với đại đa số khách nhân mà nói, chỉ là nhạc đệm mà thôi.

Vì một câu hát “Em ở lại căn nhà đơn sơ của anh, đủ cho anh tam sinh hữu hạnh “, Kỳ Hoán Thần đặc biệt mời nhóm nhạc nổi tiếng này, thậm chí còn không kịp “ôn tồn” cùng Tư Tuấn nhiều một chút, đã bị người gọi đi bàn chuyện “làm ăn”.

Hiệu ứng minh tinh quả nhiên không giống bình thường, biểu diễn còn đang tiếp tục, đã không ít phú thương ra giá.

Tư Tuấn đang cùng nhân viên chia bánh ga-tô, có người chạy tới, thở hồng hộc nói: “Anh Tư, khách trong bao phòng VIP ở lầu ba đang tức giận, anh nhanh đi xem một chút đi!”

“Quản lí tầng lầu đâu?”

“Đã ở bên trong, thế nhưng...” Người kia lắc đầu: “Địa vị vị khách này thực lớn quá, quản lí bảo tôi nhanh chóng tìm Kỳ tiên sinh hoặc anh đi qua xem.”

Gõ gõ cửa, đi vào bao phòng, một đồ trang trí thủy tinh bị ném qua. Tuy Tư Tuấn phản ứng nhanh, né tránh đúng lúc, cũng bị mảnh thủy tinh vỡ tung trên tường làm gương mặt bị thương.

Trong phòng u ám, một người phụ nữ ngồi ở giữa sofa, quỳ bên người là hai nam phục vụ mặc chế phục Tạp Ba Lai, bốn phía đứng mấy người vạm vỡ, quản lí tầng lầu đứng ở bên kia, vẻ mặt lúng túng, đầy đầu là mồ hôi.

Nhìn thấy Tư Tuấn, người phụ nữ ngẩng đầu, nhẹ giọng cười: “Tư tiên sinh, sinh nhật thật phô trương a!”

“Cao tiểu thư?” Tư Tuấn đi ra phía trước, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi: “Có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, khiến ngài phát giận lớn như vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là tôi lần đầu tiên đến Tạp Ba Lai, không biết nơi này của các vị có quy củ như vậy... Mua một tặng một, uống rượu đỏ, tặng thuốc phiện a!”

Tư Tuấn nhún mào, nhẹ giọng nói: “Ngài nói đùa rồi, Tạp Ba Lai là chỗ ăn chơi kinh doanh chính quy, sao có thể có loại chuyện không hợp phẩm chất này?”

“Phải không?” Cao Phỉ Nhi giơ chén rượu lên, như cười như không nói: “Cậu nghĩ xem, đây là mùi vị gì!”

Tư Tuấn cúi người ngửi ngửi, trong hương rượu nồng nặc, mơ hồ hàm chứa chút mùi vị kích thích.

Tư Tuấn trong lòng cả kinh, mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc: “Nhất định là khi bảo quản có chút vấn đề, thật sự là xin lỗi, vậy liền đổi một bình khác cho ngài, chi phí đêm nay cũng đều miễn phí ”

“Bản tiểu thư thiếu chút tiền rượu này sao?!” Cao Phỉ Nhi giương tay, rượu toàn bộ hất lên trên mặt Tư Tuấn.

Tư Tuấn nhắm mắt, hít sâu một hơi, vẫn như cũ là tính tình tốt mà cười cười.

Sau khi xảy ra sự tình lần trước, Tư Tuấn đặc biệt tìm hiểu một chút bối cảnh của Cao Phỉ Nhi.

Cao gia, không bằng trăm năm cơ nghiệp của Trầm gia, cũng không như Kỳ gia danh tiếng đang thịnh, nhưng là một nhà kiêu ngạo nhất thành S, tài phú gia tộc thậm chí vượt lên Trầm gia mấy lần, tất cả đều bởi vì bọn họ nắm trong tay mạng lưới thuốc phiện của toàn vùng châu thổ. Ngày hôm nay, thứ gì đó làm sao trộn vào trong bình rượu, có thể hiểu được.

Cao gia còn có một đặc điểm, gia nghiệp truyền nữ không truyền nam, nữ chủ nhân chỉ chọn chồng ở rể. Mẹ Cao Phỉ Nhi chỉ có một người con gái là cô, nếu không có gì ngoài ý muốn, cô chính là nữ trùm buôn thuốc phiện thời gian tới.

Cao Phỉ Nhi lung lay bình rượu, dùng mũi dày đá đá hai người quỳ trên mặt đất, chất vấn: “Là cậu bỏ vào? Hay là cậu bỏ?!”

Hai người kia tuổi cũng không lớn, trước khi Tư Tuấn tới đã bị hành hạ một phen, hoàn toàn không dám nói lời nào, sợ đến lạnh run.

Cao Phỉ Nhi than nhẹ một tiếng: “Nếu bọn họ đều không thừa nhận, Tư tiên sinh còn nói không phải Táp Ba Lai đặc biệt biếu tặng, tôi đây không thể làm gì khác hơn là báo cảnh sát, để cảnh sát tới điều tra một chút trong rượu này có thứ trong dự đoán hay không? Nếu có... Là ai bỏ vào?”

Cao gia kiêu ngạo như vậy có một nguyên nhân khác, chính là đương Cao Phỉ Nhi, là phó thị trưởng kiêm nhiệm Cục trưởng Cục cảnh sát thành S.

“Bất quá, nhìn vào phân tình cảm chúng ta có vài lần duyên phận, cậu nói rượu này không có vấn đề, tôi liền tin tưởng...” Cao Phỉ Nhi một lần nữa rót một chén rượu, đứng lên, đưa tới bên môi Tư Tuấn, ôn nhu cười nói: “Chỉ là cậu chứng minh cho tôi xem, uống hết đi!”

Người phụ nữ này dám làm loạn như vậy, hiển nhiên là đã có chuẩn bị, một chén rượu bỏ thêm chút thuốc có thể giảm bớt một hồi phiền phức cho Táp Ba Lai, tựa hồ cũng có lợi.

Tư Tuấn tiếp nhận chén rượu, nhìn chén rượu màu đỏ thắm như máu loãng ngưng kết, lại do dự.

Thuốc phiện sau khi hòa tan uống vào, hiệu quả muốn so với tiêm tĩnh mạch kém rất nhiều, nếu như nồng độ không cao, hẳn là sẽ không nghiện, nếu là nồng độ cao...

Cao Phỉ Nhi hiển nhiên đã không kiên nhẫn, một tay đặt trên vai Tư Tuấn, lòng bàn tay dán trên áo khoác tây trang phẳng phiu, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng: “Uống đi, sau khi uống, tỷ tỷ mang cậu điên cuồng một hồi...”

Lúc này, đèn lớn sáng lên, nhất thời chiếu cả bao phòng sáng như ban ngày.

Kỳ Hoán Thần nhanh nhẹn tới, thân thiết ôm thắt lưng Cao Phỉ Nhi, hôn nhẹ lên gò má cô: “Phỉ Nhi, tới sao không nói cho tôi biết?”

Cao Phỉ Nhi dựa sát trong lòng hắn, cười duyên nói: “Em mời Tư tiên sinh uống rượu, cậu ấy không chịu đón tiếp đây!”

“Rượu gì vậy? Lafite năm 82, cho người không phân biệt được rượu nho và nước nho này uống thật là lãng phí!” Kỳ Hoán Thần nói, đột nhiên đoạt chén rượu, một hơi uống hết.

“Kỳ Hoán Thần ” Tư Tuấn không kịp ngăn cản, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn hắn uống cạn chén rượu kia.

Đem chén ném lên thảm lông, Kỳ Hoán Thần như là lập tức như say rượu, liên tục lui lại vài bước, va đổ bình rượu đặt trên bàn.

“A... Thực ngại a, rượu tốt như thế bị tôi làm hỏng ...” Kỳ Hoán Thần lộ ra biểu tình ảo não, ám muội xoa xoa đầu vai Cao Phỉ Nhi: “Phỉ Nhi, tìm một nơi tốt, tôi chậm rãi nhận lỗi với em!”

Biểu tình Cao Phỉ Nhi vốn hơi hờn giận, không biết nghĩ tới chuyện gì, lại kiều mị cười rộ lên, dấm một chút lên ngực Kỳ Hoán Thần, sáng giọng: “Đáng ghét!”

Kỳ Hoán Thần cười càng xán lạn, ôm cô đi ra ngoài, tại cửa bao phòng, Tư Tuấn bắt lấy cổ tay hắn.

“Anh họ, không phải anh nói buổi tối còn có mấy người khách quan trọng phải tiếp đãi sao?”

“Không ai quan trọng hơn Phỉ Nhi, chuyện tình còn lại em đi xử lý đi...” Kỳ Hoán Thần nâng tay, gỡ xuống một mảnh cánh hoa dính trên đầu Tư Tuấn, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo cậu buông tay.

Nhưng cổ tay truyền đến lực lớn hơn nữa. Kỳ Hoán Thần không khỏi nhăn mi. Tiểu tử này, bình thường là người rất biết nhìn mặt đoán ý, biết nhẫn nại nhất, hiện tại sao lại không nhẫn nại?

Cao Phỉ Nhi nhưng thật ra rất hưng phấn: “Em họ anh là trách anh uống rượu của cậu ấy a! Chúng ta dẫn cậu ấy cùng đi, cũng thuận tiện nhận lỗi với cậu...”

“Hắn như khúc gỗ mục, chỉ làm mất hứng, hai người chúng ta sao có thể chơi tận hứng?” Kỳ Hoán Thần dùng sức gạt ra bàn tay Tư Tuấn, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc: “Đợi một bên đi, đừng làm quấy nhiễu hứng thú của anh!”

Tư Tuấn lại một bước cũng không nhường. Vô luận như thế nào, cậu không thể để Kỳ Hoán Thần dưới tình huống uống chén rượu pha thuốc phiện kia, đi cùng người phụ nữ điên này!

Lúc này, một người đàn ông trong đoàn bảo tiêu Cao gia cầm điện thoại di động đưa lại gần: “Tiểu thư, điện thoại của bà chủ!”

Cao Phỉ Nhi sau khi nghe máy, sắc mặt biến đổi, ngắt điện thoại nói: “Hoán Thần, ngày hôm nay nhà em có chút việc, em đi trước, ngày khác lại tới tìm anh.”

Nói xong mang theo người vội vã rời đi, trước khi vào thang máy quay đầu lại nhìn Tư Tuấn và Kỳ Hoán Thần một cái, không biết ném cho ai một ánh mắt ‘nhất định phải đoạt’.

Bóng dáng người phụ nữ vừa biến mất, Kỳ Hoán Thần liền ngã vào trong lòng Tư Tuấn, thân thể phát run, giọng nói cũng run rẩy: “Anh choáng đầu quá ”

“Các người đều đi ra ngoài!” Tư Tuấn đuổi quản lý tầng lầu cùng phục vụ đi, đóng cửa bao phòng, ôm lấy Kỳ Hoán Thần đặt trên sofa.

Thấy sắc mặt Tư Tuấn ngưng trọng, Kỳ Hoán Thần trái lại cười rộ lên: “Anh không sao... Bất quá là một chút băng độc, thứ đồ chơi này không khác xuân dược lắm, chính là càng hưng phấn mà thôi, nếu em không cản ngăn anh, anh không dùng sức lẫn qua lẫn lại đến chết người phụ nữ kia cũng không được!”

May là không phải ma túy... Tư Tuấn hơi chút thở phào nhẹ nhõm.

Cậu từng gặp qua khách “trượt băng” tại Tập Ba Lai, cũng là cả người run rẩy như thế này, rất nhanh sẽ trở nên hưng phấn, giở trò với bạn gái, thậm chí tại thú tính đại phát trước đám đông, càng nhiều hơn là hút tập thể trong bao phòng sau đó quần giao bắt quá tuy rằng khi phát tác hơi buồn nôn, nhưng mấy giờ sau thuốc hết tác dụng thì tốt rồi, còn hơn thuốc phiện khác, xem như thương tổn thân thể ít hơn.

Thấy trạng thái Kỳ Hoán Thần còn có thể chịu đựng, Tư Tuấn đứng dậy nói: “Tôi đi lấy nước, uống nước làm loãng một chút, bài trừ ra ngoài cơ thể thì tốt rồi!”

Nhưng mà mới đi một bước, Kỳ Hoán Thần liền nhảy dựng lên, từ phía sau kéo ngã cậu, như điên loạn gặm cắn cổ cậu, hơi thở cực nóng tại trên mặt cậu: “Anh không cần nước, anh muốn em!”

“Anh không cần nước, anh muốn em!” Kỳ Hoán Thần nói xong, bắt đầu xé rách quần áo cậu, thắt lưng chen vào giữa hai chân Tư Tuấn, hạ thân không ngừng đẩy lên phía trước, hoàn toàn như công cầu* động dục.

*(*chó đực a, không phải ta viết a)*

Tư Tuấn thuận thể dùng hai chân kẹp lấy thắt lưng Kỳ Hoán Thần, xoay người ngồi dậy, cười trên người hắn, cởi ra dây lưng, đem hai tay Kỳ Hoán Thần giao nhau trói một chỗ.

Hai tay bị trói buộc không thể động, Kỳ Hoán Thần hai mắt đỏ đậm bắt đầu kêu to, liên tục đá chân, như một đứa trẻ không ngoan.

Tư Tuấn ôm hắn không dám đi, chỉ có thể dùng điện thoại nội bộ gọi người đưa nước ấm vào, rồi mới dùng cánh tay kẹp lấy hắn, tay kia cầm lấy chén nước, đưa tới trước mặt Kỳ Hoán Thần. Kỳ Hoán Thần không chịu uống, trái lại há mồm cắn tay cậu, Tư Tuấn dứt khoát bỏ qua chén cầm lấy ấm nước, cứng rắn rót vào miệng hắn.

Hai ấm nước lớn chảy vào bụng, Kỳ Hoán Thần bắt đầu không ngừng đánh đá, hai chân cũng giập lại ma sát.

Tư Tuấn liền túm thắt lưng hắn kéo vào toilet, vừa cởi quần hắn, Kỳ Hoán Thần liền “Oa” một tiếng phun ra, đồng thời tiểu tiện không khống chế, nước tiểu làm ướt quần, cả người chật vật tới cực điểm.

Kỳ Hoán Thần bình thường là sĩ diện nhất, nhưng dưới sự khống chế của thuốc phiện, hắn đã hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ, tràn đầy đầu óc chỉ có tính dục. Hắn không khống chế được như vậy, nếu như thật sự đi cùng Cao Phỉ Nhi, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Trong toilet thiết bị vòi sen đều đầy đủ, Tư Tuấn dứt khoát lột sạch Kỳ Hoán Thần đẩy vào bồn tắm nước nóng, sau đó dùng áo tắm bao lấy hắn, ôm quay về sô pha.

Có lẽ thuốc phiện bị phun ra không ít, lại thông qua nước tiểu và mồ hôi loại ra một phần, Kỳ Hoán Thần dần dần an tĩnh lại, lại không biết sinh ra ảo giác gì, bắt đầu ngốc nghếch cười rộ lên.

“Mẹ... Người quá ngu ngốc... Ha ha... chương trình học tiểu học cũng không phụ đạo được... Con là con trai mẹ... nhưng con không ngu ngốc... con nhất định có thể thi đỗ đại học tốt nhất... mẹ không cần dựa vào đàn ông... con trai mẹ rất lợi hại... Mẹ chờ hưởng phúc trong sạch đi... Ha ha... Mẹ... Ha ha... Mẹ... Ô ô...”

Cười cười, nước mắt hắn lại như chuỗi hạt bị một dao cắt đứt, lạch tách rơi xuống. Kỳ Hoán Thần phát ra lời nói mê không rõ, còn dùng đầu đập vào sô pha.

Tư Tuấn nhanh chóng ôm hắn vào trong ngực, nâng mặt hắn, đặt tại ngực chính mình.

Nước mắt, nước bọt, nước mũi Kỳ Hoán Thần... cùng nhau chảy xuôi xuống, tắm ướt cả quần áo cậu, nhưng theo dòng nước này trôi đi, phảng phất khiến nồng độ băng độc trong cơ thể hắn cao lên, lại bắt đầu một vòng kích động mới.

Không an phận giấy dựa, chỉ đơn giản khiến áo tắm quần trên người tuột xuống, thân thể trắng nõn thon dài hầu như xích lôa, hạ thể ngẩng cao nhếch lên, không ngừng đỉnh lên trên người Tư Tuấn.

Tư Tuấn cũng mệt mỏi, lười quản hấn, duy trì tư thế vốn có, chỉ là khép lại áo tắm trên người hấn để giữ ấm, liền để mặc hấn cợt xát.

Nhưng mà gái không đứng chỗ ngựa như vậy, lại sao có thể bình phục dục vọng ngày càng tăng vọt của Kỳ Hoán Thần?

Tư Tuấn không để ý tới hấn, hai tay lại bị trói buộc, ngay cả tự an ủi cũng không được, con mắt Kỳ Hoán Thần cũng ghen đỏ, tiếng rên rỉ phát ra càng lúc càng lớn.

Thanh âm rung động kia khiến hô hấp của Tư Tuấn cũng trở nên nóng cháy, nhịn không được cúi đầu, cắn một ngụm lên cấn cổ trắng nõn của Kỳ Hoán Thần.

Nhưng đau đớn lại khiến Kỳ Hoán Thần càng thêm hưng phấn, liền thuận thế loạn hôn loạn liếm trên mặt Tư Tuấn, phân thân đã bắt đầu phân bố dịch thể đỉnh lên bụng dưới Tư Tuấn, mắt thấy sẽ tự đạt được cao trào

Thời khắc then chốt này, Tư Tuấn lại đột ngột đẩy hấn ra.

Kỳ Hoán Thần mở lớn hai chân ngồi trên thảm, sau khi sửng sốt vài giây, a a kêu to lên, náo loạn một trận cũng không thấy Tư Tuấn đến đỡ hấn, liền dứt khoát ngã bò trở lại.

Thế nhưng Tư Tuấn giống như cố ý, mỗi khi Kỳ Hoán Thần muốn đến cao trào, không phải đưa hấn đẩy ra, chính là một phát nắm gốc phân thân hấn, vô luận như thế nào cũng không để hấn phát tiết.

Lật qua lật lại vài lần như vậy, Kỳ Hoán Thần cuối cùng sức cùng lực kiệt, mơ mơ màng màng ngủ đi. Tư Tuấn ôm hấn không bị khống chế, hơi co thân thể, cũng nhắm hai mắt lại.

28. Quyển 2 - Chương 14-1

Tư Tuấn lung tung mơ một giấc mơ, hiện thực cùng hồi ức giao cùng một chỗ, đều liên quan đến Kỳ Hoán Thần.

Trong mộng cậu và Kỳ Hoán Thần, đang cùng người nhà **cậu** ăn cơm. Vốn là hoà thuận vui vẻ, hình ảnh vừa chuyển, lại biến thành Kỳ Hoán Thần giữ lấy Phương Nhã, buộc cậu khuất phục... Sau đó bầu không khí lại hòa hoãn xuống, Kỳ Hoán Thần đang cầm bánh ga-tô, hát bài hát sinh nhật vui vẻ, đột nhiên, lại biến thành cậu quỳ gối giữa hai chân Kỳ Hoán Thần, trong miệng phun ra nuốt vào tính khí bùng bùng phần chấn của hấn.

Giây tiếp theo, cậu và Kỳ Hoán Thần mặt đối mặt, ngồi trong sân nhỏ thưởng trà, trong không khí còn

phiêu lãng hương nho. Chỉ chớp mắt, chén trà trong tay Kỳ Hoán Thần biến thành chén rượu, uống hết chén rượu pha thuốc kia, hần bị trối lại, Cao Phỉ Nhi ở một bên âm trầm cười, đột nhiên rút roi da quất đến

“Dừng tay!” Thời điểm roi đầu tiên hạ xuống, Tư Tuấn liền bị dọa tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đối diện là một đôi mắt hoa đào ngập nước, sương mù mê mông.

“Em họ, em thật độc ác...” Kỳ Hoán Thần nằm ở dưới thân cậu, hít hít mũi, gian nan nâng hai tay bị trối lên: “Anh đào tìm móc phổi mà đối đãi với em, em lại đối với anh lòng lang dạ sói như vậy?”

Ngẩng đầu nhìn mắt đồng hồ trên tường, đã là buổi sáng ngày hôm sau. Tư Tuấn ngồi dậy, đồng thời cũng kéo Kỳ Hoán Thần lên, vươn tay cởi dây lưng ra. Tuy rằng buộc không chặt, nhưng thời gian quá dài, cổ tay hần đều sưng phù lên.

“Thế nào rồi? Cảm giác khá hơn chút nào không?”

Kỳ Hoán Thần kéo sát lại áo tắm, vô cùng ủy khuất nói: “Thứ băng độc này, kỳ thực chính là đồ chơi trợ hứng, em cùng anh ngủ một giấc, phát tiết ra ngoài, cũng tốt rồi, em có cần phải chinh anh như thế không?”

Tư Tuấn cau mày, nhẹ giọng giải thích: “Tôi không thể làm tình với anh lúc thuốc phát tác, thuốc phiện khiến tinh thần anh kích động, tính dục tăng cao, khoái cảm cũng nhất định là gấp bội, một ngày anh ăn ngon biết vị, sẽ sinh ra ý lại với thuốc phiện.”

Hình dạng Tư Tuấn nghiêm trang khiến Kỳ Hoán Thần nở nụ cười: “Anh nói em một câu, em liền nói lại anh nhiều câu như vậy... Nhìn hình dạng nghiêm túc này của em, không bằng dứt khoát đi làm người phát ngôn cấm độc là được.”

Tư Tuấn không để ý đến trêu chọc của hần, xoa xoa cổ tay sưng đỏ của hần, từ trong cổ họng phát ra thanh âm run run: “Cảm ơn anh...”

Kỳ Hoán Thần rút tay về, một đầu ngón tay đẩy cảm Tư Tuấn lên, nhếch mi hỏi: “Vậy em muốn cảm ơn anh thế nào? Ân?”

Tuy rằng nói, mang cậu trở lại gặp **cậu**, cùng tỉ mỉ sắp xếp chúc mừng sinh nhật, mục đích đều là khiến tiểu tử này cảm động đến rơi nước mắt, nhưng khi thật sự thấy cậu như vậy, đáy lòng Kỳ Hoán Thần ngược lại có chút đau đớn.

Kỳ thực chính hần cũng buồn bực, chính mình sao lại sẽ vì Tư Tuấn mà làm đến tình trạng này?

Chén rượu kia, trước khi uống hần căn bản không biết bên trong là thứ gì, băng độc đã là tình huống tốt nhất, nếu như Cao Phỉ Nhi ra tay độc ác, cho vào thuốc phiện chiết xuất đặc biệt, vậy hần coi như bị hủy.

Hiện tại ngẫm lại cũng sợ hãi, lúc đó sao có thể không chút do dự uống xuống?

Quên đi... Suy nghĩ sâu xa cũng vô ích, một đời người, chung quy sẽ phải phạm vào một hồi ngu ngốc, gặp phải một hồi khó khăn!

Trở tay cầm bàn tay Tư Tuấn, cổ sức nhéo nhéo, Kỳ Hoán Thần giả vờ thoải mái nói: “Lên tầng cao nhất lấy quần áo giúp anh, cũng không thể để anh mãi quang lỏa thân thể đợi chứ?”

Tư Tuấn không hề cử động, cứ ngây ngẩn nhìn hẩn như vậy, trong ánh mắt ngăm đen lưu chuyển các loại tâm tình, phức tạp đến mức Kỳ Hoán Thần tự nhận nhìn người vô số, cũng không thể suy đoán.

Một lát, Tư Tuấn cuối cùng mở miệng: “Kỳ Hoán Thần, anh có nhiều vũ khí như vậy, tôi nhưng chỉ có thân thể huyết nhục này, tôi căn bản không phải đối thủ của anh, chỉ cần lửa đạn của anh phát mạnh một chút, tôi sẽ thất bại thảm hại...”

Kỳ Hoán Thần nở nụ cười, sờ sờ gương mặt Tư Tuấn, vô cùng kiêu ngạo nói: “Nếu em đã nhận rõ hiện thực, vậy đầu hàng đi!”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, rất thẳng thắn gật đầu: “Tôi đầu hàng.”

Vị thần thánh khiết này, cuối cùng bị ma quỷ bắt làm tù binh, cực đại kích thích lại thêm một đêm kia, nhưng vẫn khởi động động cơ của Kỳ Hoán Thần, hẩn nhất thời hóa thành hổ lang, nhào qua khối thịt tươi kia.

“Em đầu hàng, anh lại muốn tiếp tục tấn công ” Kỳ Hoán Thần một ngum cắn lên môi Tư Tuấn, chà đạp nhiều lần, đồng thời ra tay xé rách quần áo cậu.

Mà phản ứng đầu tiên của Tư Tuấn, lại là nắm vai Kỳ Hoán Thần kéo ra khoảng cách giữa hai người, thẳng đến khi xác nhận trong ánh mắt hẩn chỉ có dục vọng không có mất khống chế, mới chậm rãi trầm tĩnh lại, hai tay trượt xuống, nhẹ nhàng vây quanh thắt lưng hẩn.

Tư Tuấn phối hợp như thế, trái lại khiến Kỳ Hoán Thần đã quen cậu cứng ngắc kháng nghị, không thích ứng được, ấp úng nói: “Chuyện kia... anh muốn làm.”

Kỳ Hoán Thần báo trước, Tư Tuấn nhất thời đỏ mặt, đẩy hẩn ra, xoay người muốn đứng lên.

Kỳ Hoán Thần vội vàng nắm lại lưng quần không có dây lưng của cậu, dùng sức kéo một cái, khuy quần bung mở, cả quần tây trang và quần trong đều bị kéo xuống.

“Đừng chạy!” Kỳ Hoán Thần đem Tư Tuấn chân tay luống cuống đặt dưới thân, bàn tay dọc theo sống lưng một đường chạy xuống dưới, nắm cánh móng khéo léo rắn chắc của cậu, một bên hôn cổ cậu, một bên thì

thầm: “Em khiến anh đợi lâu như thế... Tròn bảy tháng, anh cũng sắp nghen điên rồi, đã một giây cũng không nhin nổi nữa!”

H

Nói rồi, ngón tay thăm dò vào khe miệng, đầu ngón tay chọc chọc huyết khẩu đóng chặt, nỗ lực xuyên vào dững đạo khô khốc.

“Ngô...” Tư Tuấn cả người lại trở lên cứng ngắc, hai tay nắm chặt thăm trái, nắm chặt đám lông nhưng thật dài.

Mặc dù nửa người dưới đã nhanh chóng bành trướng đến muốn nổ tung, Kỳ Hoán Thần vẫn cắn răng, cực độ nhẫn nại nhiều lần trườ sấp ngón tay, một tay kia lại vòng đến trước người cậu, xoa nắn phân thân tràn đầy sức sống của Tư Tuấn.

Tiến quân hai phía như vậy, phía trước Tư Tuấn rất nhanh có phản ứng, càng trở nên cứng rắn, mặt sau nhưng lại dần dần mềm mại, đã có thể xuyên vào ba ngón tay.

Kỳ Hoán Thần rút ngón tay ra, hai tay nắm thắt lưng Tư Tuấn, dùng sức kéo về phía sau vài bước, hai người trở lại ghé xô pha bên cạnh, hướng dẫn Tư Tuấn hai tay chống lên xô pha, hai chân tách ra quỳ trên mặt đất. Hắn cấp bách khó dần nổi mở ngăn tủ nhỏ bên cạnh xô pha, tìm ra dịch bôi trơn từ trong ngăn kéo đầy đủ đồ dùng tình thú, lấy ra một nửa, bôi vẽ một tầng dày lên trên phân thân.

Phân thân ướt át dính vào huyết khẩu vừa rút ngón tay ra lại lập tức siết chặt kia, Kỳ Hoán Thần cúi người, hôn lên sườn mặt Tư Tuấn, nhẹ giọng nói: “Anh muốn tiến vào, thả lỏng.”

Đáp lại của Tư Tuấn là gât gao nhắm mắt lại, như rùa đen rút đầu vùi đầu vào trong xô pha.

Phản ứng đáng yêu này khiến hạ thân Kỳ Hoán Thần lại trướng lớn một vòng, vừa hôn mái tóc ướt mồ hôi của cậu, Kỳ Hoán Thần đỡ phân thân kiên định, từng chút từng chút, thông thả mà kiên định sáp vào.

Cảm giác căng chặt đã lâu không được cảm nhận khiến Kỳ Hoán Thần phát ra một tiếng rên rỉ sảng khoái từ trong cổ họng, khắc chế suy nghĩ kích động bất chấp tất cả mà rong ruổi, duy trì tư thế bất động xen vào như vậy, lặp lại xoa nắn phân thân của Tư Tuấn, trong nháy mắt bị tiến nhập đã nhuộm xuống. Đợi phân thân một lần nữa đứng thẳng, Kỳ Hoán Thần mới đong đưa phần eo, bắt đầu luật động dịu dàng.

Một tay tiếp tục an ủi nơi quan trọng của Tư Tuấn, một tay lại tiến vào áo sơ mi, vuốt ve bụng dưới bằng phẳng cùng lồng ngực rắn chắc, hai ngón tay kẹp lấy đầu ngực cậu, dùng cùng tần suất với hạ thân, lôi kéo qua lại.

Tư Tuấn một mực yên lặng không hé răng cuối cùng kiềm chế không được, từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ nhẹ, tuy rằng không phải rên rỉ, nhưng lại cho Kỳ Hoán Thần cổ vũ rất lớn. Mà hưởng ứng càng

tốt hơn so với rên rỉ là, thứ giữa hai chân cậu đã hoàn toàn cứng lên, trên đỉnh còn chảy ra dịch thể.

Tiến triển thuận lợi, tình huống hài lòng, Kỳ Hoán Thần có chút đắc ý tựa bên tai Tư Tuấn, thối khí hỏi: “Thoải mái sao?”

Vốn không hy vọng xa vời sẽ nhận được câu trả lời, bất quá là một câu nói ve vãn mà thôi, không nghĩ tới giọng nói Tư Tuấn dứt quãng, nhưng rất nghiêm túc lại truyền đến: “Thoải... mái...”

Hai chữ vô cùng đơn giản này, thiếu chút nữa đánh tan hệ thống sinh lý của Kỳ Hoán Thần, hấn dùng lực tự chủ thật lớn, mới nhịn xuống không bắn ra tại chỗ.

Nhanh chóng ngừng lại luật động, ghé vào trên lưng Tư Tuấn, ngậm lớn thở dốc, bình phục tuyến thượng thận phút chốc đã đạt được cao trào...

Vậy mà người dưới thân lại không tạm dừng nghỉ ngơi cùng hấn, mà là giật giật thất lưng, dùng móng thịt co dãn mười phần cọ cọ bụng dưới hấn, phẳng phất như đang thúc giục.

Kỳ Hoán Thần vui mừng khôn xiết, cũng bất chấp kỹ xảo gì đó, cũng không tiếp tục chăm sóc phân thân Tư Tuấn, hai tay đè lại thất lưng cậu, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi rống lên câu: “Anh muốn kiên chết em anh muốn kiên chết em!”

Trong tiếng hô, va chạm phóng túng như vũ bão đã bắt đầu, mỗi một lần đều đỉnh đến nơi sâu nhất, mỗi một lần đều cơ hồ là rút ra chính căn. Tốc độ càng lúc càng nhanh, biên độ càng lúc càng lớn, thanh âm thân thể va chạm càng ngày càng vang, cuối cùng sau một lần tiến nhập sâu cùng, cao trào thiếu đường khí đã tới, tinh hoa đều phóng vào trong cơ thể Tư Tuấn.

Ôm thất lưng Tư Tuấn, mặt dán lên sau cổ cậu, sau một lát, Kỳ Hoán Thần mới khôi phục lại từ trong dư vị cao trào. Nhẹ nhàng rút ra đã phân thân nhuyển xuống, thấy dịch thể bạch sắc bị kéo ra, nội tâm hấn không khỏi kích động lên tình tự kiêu ngạo lại thỏa mãn.

Nhưng đồng thời, cũng vì chính mình lại một lần tình dục phóng túng, bỏ qua cảm thụ đối phương mà cảm thấy xấu hổ.

Đem Tư Tuấn lật lại, bàn tay vuốt ve xuống phía dưới, Kỳ Hoán Thần hồ thẹn nói: “Xin lỗi, anh chỉ chú ý mình, hiện tại giúp em thoải mái...”

Cánh tay Tư Tuấn che trên mặt, thanh âm mang theo giọng mũi truyền đến: “Đừng chạm...” Gần như đồng thời khi đầu ngón tay Kỳ Hoán Thần chạm đến đỉnh phân thân cao cao nhếch lên, Tư Tuấn liền run rẩy phun ra.

Kỳ Hoán Thần kinh ngạc trừng mắt mở miệng, nhìn chằm chằm lòng bàn tay ướt át của mình, không biết vì sao, đột nhiên có chút muốn khóc.

Hơn nửa năm nay, hấn đợi chính là giờ khắc này.

Hấn đau khổ áp lực xung động của mình, hầu như mỗi buổi tối đều bị dằn vặt không thể ngủ yên, lên giường cùng bất luận kẻ nào cũng không thể giảm bớt loại dục vọng cường liệt này. Từ sau khi khai trai chưa từng lại tự cấp tự túc, nhưng bởi vì Tư Tuấn nằm bên người không thể đụng vào mà chỉ có thể tự an ủi... Tất cả chuyện này, đều là vì đợi Tư Tuấn cam tâm tình nguyện nằm dưới thân mình, không chỉ có chịu đựng, cũng hưởng thụ vận động tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Ngày này, cuối cùng hấn cũng đợi được.

“Em họ...” Kỳ Hoán Thần ôm lấy Tư Tuấn, dùng gương mặt cọ cọ đỉnh đầu cậu, vô cùng hưng phấn, cũng vô cùng hạnh phúc. Nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng hóa thành ba chữ: “Em thật tốt.”

Tư Tuấn ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tinh xảo của Kỳ Hoán Thần, một bên nghĩ... kỳ thực hấn nhìn lâu cũng không xinh đẹp lắm, một bên vươn qua, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng hấn.

Đây là lần đầu tiên Tư Tuấn chủ động hôn Kỳ Hoán Thần.

Mà nụ hôn này tạo thành hậu quả là, huyết dịch toàn thân Kỳ Hoán Thần đều sôi trào mạnh mẽ dồn xuống hạ thân, quả thực phản ứng so với ăn xuân dược, hút thuốc phiện còn kịch liệt hơn, đè ép Tư Tuấn lại làm vài lần, thẳng đến khi thể lực hoàn toàn tiêu hao, thất lực cũng không thể thẳng dậy mới ngừng lại.

Treo lên bảng “đang quét dọn”, người vệ sinh dì Trần bắt đầu chăm chú quét sạch nhà vệ sinh tầng bảy, khi đang lau nhà, đột nhiên nghe được từ gian bên trong truyền đến thanh âm “ba ba ba”.

Nơi này là Tạp Ba Lai, nơi thanh sắc nổi danh toàn quốc, thanh âm như vậy tự nhiên sẽ không phải là đang bắt muỗi... Chỉ là Tạp Ba Lai không phải quán bar nhỏ hạng ba, có thể tới nơi này tiêu tiền đều là con nhà giàu vùng tiền như rác, tầng bảy lại là chuyên cung cấp bao phòng Karaoke, sao lại có thể có khách chạy đến nhà vệ sinh làm chuyện này chứ?

Bất quá làm việc ở Tạp Ba Lai, điều kiện hàng đầu chính là không nghe, không hỏi, không nhiều chuyện, dì Trần nhanh chóng thu thập dụng cụ quét dọn, nhẹ nhàng lui đi ra ngoài, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi hiếu kỳ... Người cấp bách không thể nhịn quan hệ bất chính trong WC, có thể nào là tiếp viên và ngư lang có tư tình?

Hơn mười phút sau, cửa gian WC mở, Tư Tuấn đi ra ngoài trước, trực tiếp đi tới trước bồn rửa tay, vớt dòng nước lạnh leo vồ vồ hai gò má đỏ hồng nóng bừng.

Kỳ Hoán Thần đi theo phía sau cậu, vừa đi vừa nhét vạt áo sơ mi vào trong quần, vẻ mặt thoả mãn.

Từ sau khi Tư Tuấn giờ cờ đầu hàng, Kỳ Hoán Thần tên cướp bóc này giống như dân chạy nạn từ khu có nạn đói trốn trở về, liều mạng chiếm lấy khối thịt béo thơm ngào ngạt Tư Tuấn này, hận không thể tùy thời

tùy chỗ ngậm trong miệng. Mặc kệ là ở Tập Ba Lai hay ở Kỳ gia, tại phòng làm việc hay trên xe, một giây trước còn đang bàn việc công, giây tiếp theo là có thể thú tính đại phát.

Vừa rồi Tư Tuấn chính là đang tuần tra tầng bảy, kết quả Kỳ Hoán Thần như một tên biến thái cuồng theo dõi, theo đuôi mà đến, không phân trần kéo cậu vào toilet, kéo quần xuống liền sáp vào.

Loại trạng thái tùy thời đều có thể cương này của Kỳ Hoán Thần, đối với Tư Tuấn tạo thành quấy nhiễu nhất định, cậu chờ đợi lo lắng cũng không được tự nhiên, nhưng rất ít khi cự tuyệt hẳn cầu hoan.

Nếu đã trên cơ sở hiểu hết những “khuyết điểm” này của hắn, đã tiếp nhận con người này, vậy không cần phải ... tiếp tục giả vờ rụt rè. Chỉ là bởi vì tính cách nội liễm lại khuyết thiếu kinh nghiệm, trong quá trình yêu đương này, mặc dù Kỳ Hoán Thần nỗ lực hướng dẫn chỉ bảo, Tư Tuấn vẫn không thể chủ động đón ý nói đùa, nhưng mặc kệ hắn muốn chơi thủ đoạn gì, dùng tư thế thế nào, Tư Tuấn đều dùng kiên trì cực đại để phối hợp.

Duy nhất một lần trên đường ngừng lại, chính là tại thời gian dẫn Ares đi dạo, Kỳ Hoán Thần đột nhiên thú tính đại phát, đẩy mạnh cậu vào trong bụi cỏ.

Cổ đại cao hơn nửa thước hoàn toàn che khuất thân ảnh hai người dây dưa, ‘đã hợp’ dưới bầu trời rộng rãi, khiến Kỳ Hoán Thần càng thêm hưng phấn, cũng làm Tư Tuấn càng thêm mất cảm cùng khẩn trương, luôn ôm chặt vai Kỳ Hoán Thần.

Một trận trườn sáp theo tư thế chính diện, Kỳ Hoán Thần lại nâng một chân Tư Tuấn lên, dùng tư thế nằm nghiêng tiếp tục đỉnh lộng.

Khi động tình, Tư Tuấn gắt gao nắm bàn tay Kỳ Hoán Thần đang tìm kiếm trên ngực cậu, tiếng rên rỉ yếu ớt tràn ra, đồng thời cũng mở hai mắt vẫn đóng chặt

Nhưng mà xuất hiện trong tầm mắt, ngoại trừ cổ đại khô vàng, còn có chú chó lớn vô thanh vô tức ẩn nấp trong bụi cỏ. Cặp mắt màu vàng r ám nắng kia luôn thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người, cũng không đã biết nhìn bao lâu.

Kinh hãi, Tư Tuấn một cước đạp bay Kỳ Hoán Thần, ngay cả quần áo cũng bất chấp không mặc xong, bỏ chạy trở về Kỳ gia.

29. Quyển 2 - Chương 14-2

Nhưng cũng thật kỳ quái, sau khi trải qua lần kia, Ares mà cậu dùng mọi cách lấy lòng cũng không chịu ghé mắt nhìn, thái độ với cậu cứ nhiên hòa hoãn không ít. Tuy rằng không thể nói là thân mật, vẫn còn xa cách, nhưng địch ý quả thực có hạ thấp. Khi Kỳ Hoán Thần không có mặt, Tư Tuấn một mình dắt đi dạo, khi buộc dây thừng dẫn đi Ares cũng phối hợp.

Dựa theo lời Kỳ Hoán Thần chính là, Ares cuối cùng đã nhận thức chính xác tư cách của Tư Tuấn, thái độ

với cậu là tiêu chuẩn thấp nhất với bạn đời của chủ nhân... Tuy rằng hiện nay vẫn là tiêu chuẩn thấp nhất, nhưng chỉ cần phát triển theo phương hướng tốt, tiêu chuẩn có thể chậm rãi nâng cao!

Chạng vạng hôm nay, Tư Tuấn dắt Ares đi tới nơi hẻo lánh nhất tiểu khu, một vùng đất trống bốn bề vắng lặng, lần đầu tiên ở bên ngoài cũi dây thừng ra, dùng đĩa ném màu cam, cao cao ném đi.

Ares khinh miệt liếc cậu một cái, không hứng thú dùng móng vuốt cào đất.

Tư Tuấn chỉ có thể cười khổ, một đường chạy chậm, nhặt đĩa ném trở về, ngồi xổm trước mặt Ares, dùng đĩa lắc trái phải, cuối cùng sau khi khiến nó chú ý một chút, lại một lần nữa ném đi.

Lần này Ares cuối cùng cũng có chút phản ứng, ngửa đầu nhìn đĩa ném rơi xuống đất, sau đó chậm rãi bước đến nơi đĩa ném rơi xuống, dùng móng vuốt gạt gạt, ngậm lên.

Tư Tuấn mừng rỡ, vội vã vỗ tay: “Ares, mang về đây!”

Ares chậm chạp đi hai bước trở về, lỗ tai đột nhiên dựng thẳng lên, sau đó quay đầu phi nhanh.

Tư Tuấn sợ nó dọa mọi người, vội vàng đuổi theo phía sau, một đường đuổi tới lối vào tiểu khu. Chỉ thấy Ares đang xum xoe cùng Kỳ Hoán Thần vừa bước xuống từ chiếc xe xa hoa, ngậm đĩa ném không ngừng đẩy vào tay hắn, hiển nhiên không phải nó không có hứng thú chơi đĩa ném, mà là không có hứng thú với người chơi cùng.

Cao Phỉ Nhi đứng ở một bên cũng có hứng thú muốn sờ sờ Ares, kết quả bị nó nhe răng phát ra tiếng cảnh cáo thấp trầm dọa sợ, vội rút tay về.

“Nó thật hung ác a...” Cao Phỉ Nhi cười duyên nói: “Sao anh lại nuôi chó, dự định nuôi béo ăn thịt sao?”

Đổi lại là bình thường, ai dám nói như vậy, Kỳ Hoán Thần chỉ sợ sẽ ra lệnh Ares ăn thịt người nọ, nhưng hiện tại... Hắn căn bản không chú ý cô đang nói gì, toàn bộ tinh lực đều tập trung trên người Tư Tuấn đứng cách đó không xa. Cao Phỉ Nhi theo ánh mắt hắn nhìn qua, nhìn thấy khối thịt rắn chắc mình thèm muốn nhưng chưa ăn được này, cười càng thêm quyến rũ, nháy nháy mắt xem như chào hỏi, lại hôn gương mặt Kỳ Hoán Thần, lên xe rời đi.

Kỳ Hoán Thần chậm chạp đi đến trước mặt Tư Tuấn, biểu tình vậy mà có chút xấu hổ.

Tư Tuấn vươn tay tiếp nhận đĩa ném trong miệng Ares, thấy được rõ ràng “đồng tình” cùng “xem kịch vui” trong ánh mắt nó. Xoay người quay về, Kỳ Hoán Thần vội vã đi theo.

Hắn nhẹ giọng gọi: “Em họ...”

Tư Tuấn trực tiếp hỏi: “Cô ấy quần lấy anh?”

“Không phải...” Kỳ Hoán Thần nhất thời không biết nên giải thích thế nào, suy nghĩ một chút, quyết định nói từ đầu: “Lần trước, Cao Phỉ Nhi đột nhiên rời đi, là bởi vì mẹ cô ta cảm giác tim khó chịu, anh vừa cùng Cao Phỉ Nhi đến bệnh viện thăm mẹ.”

Tư Tuấn nhăn mi: “Mẹ cô ta nằm viện có quan hệ gì với anh?”

“Quan hệ rất lớn...” Kỳ Hoán Thần vươn tay kéo bàn tay Tư Tuấn, dùng sức cầm, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày hôm trước, anh nói với Kỳ Sơn Hải, có thể đem Tập Ba Lai giao cho em quản lý, anh muốn đến công ty thương mại của tập đoàn Sơn Hải học tập, kết quả đã bị cự tuyệt ... Em hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì không?”

Nghe vậy, Tư Tuấn dừng chân, nghiêng người nhìn hần.

Kỳ Hoán Thần đột nhiên cảm thấy: “Gần đây Kỳ Tử Gia vừa chiếm đoạt được không ít bang phái nhỏ, tuy rằng đều là cá con tôm nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại, hần nghiễm nhiên đã là nhân vật vai trên ở hắc đạo... Tập Ba Lai dưới sự quản lý của chúng ta, tuy rằng thành quả tăng lên, nhưng hiển nhiên không làm thoả mãn Kỳ Sơn Hải bằng Kỳ Tử Gia.”

Đích xác, dã tâm của Kỳ Sơn Hải không ngừng tăng, Kỳ Tử Gia có năng lực giành thiên hạ, cùng Kỳ Hoán Thần có thể giữ gia nghiệp, ông ta coi trọng bên nào còn chưa biết.

“Em họ, em đi Tây Nam một chuyến, hần là nhìn ra Kỳ Sơn Hải muốn làm gì chứ? Cao gia dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy, em cũng biết sao?” Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu lên, không e dè nói: “Chỉ cần bám vào Cao Phỉ Nhi, lợi thế trong tay anh gia tăng không chỉ gấp đôi!”

“Anh muốn... buôn lậu thuốc phiện?” Tư Tuấn cơ hồ là từ hàm răng ép ra hai chữ kia.

Tại Tập Ba Lai, mỗi lần xử lý khách hít thuốc phiện quá liều mà gây sự, ánh mắt Kỳ Hoán Thần đều vô cùng khinh miệt, còn nghiễm ngặt cấm đoán tiếp viên cùng phục vụ tiếp khách hít thuốc phiện, Tư Tuấn đã cho rằng hần phản đối giao dịch thuốc phiện!

Kỳ Hoán Thần cau mày, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh cũng không muốn, thế nhưng hiện tại không phải do anh định đoạt... Anh đảm bảo chính mình sẽ không hít thuốc phiện!”

“Thế nhưng Cao Phỉ Nhi cô ta là người điên, cô ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp kéo anh xuống nước!”

Xoa xoa gương mặt căng thẳng của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần cười trấn an nói: “Yên tâm, người phụ nữ kia tuy rằng điên, nhưng anh cũng không phải ngồi không, ứng phó được. Chỉ là em cách xa cô ta một chút, anh thấy sắc tâm của cô ta với em còn chưa chết!”

Tư Tuấn mấp máy môi, đột nhiên không biết nên nói gì. Kỳ Hoán Thần là dạng người nào, cậu cực kỳ rõ ràng, điển hình là nửa người dưới chi phối tế bào não, một ngày nào đó cậu tiếp nhận người này, sẽ không hy vọng xa vời hẳn sẽ vì mình mà từ bỏ đạo chơi nhân gian.

Cậu đã chuẩn bị tốt để đối mặt hẳn phong lưu như dĩ vãng, thế nhưng đối tượng phong lưu này không nên là Cao Phỉ Nhi.

Dưới tình huống như vậy, ghen tuông biến thành chuyện không quan trọng nhất, lo lắng duy nhất của cậu chính là... Cao Phỉ Nhi có thể lần thứ hai cho Kỳ Hoán Thần dùng thuốc phiện hay không!

Thế nhưng mục tiêu của Kỳ Hoán Thần rõ ràng như vậy, Tư Tuấn căn bản không có cách nào khác ngăn cản. Cậu lần đầu tiên thống hận chính mình không có năng lực khiến Kỳ Hoán Thần vô tư, không cần đem thân xông vào nguy hiểm!

Nếu đã thắng thắn, Kỳ Hoán Thần và Cao Phỉ Nhi cùng một chỗ cũng không tiếp tục gặt Tư Tuấn. Tuy rằng bọn họ cũng không giống tình nhân mỗi ngày hẹn hò, chỉ là thỉnh thoảng đi ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng này, đã khiến Tư Tuấn chịu dày vò, cho dù là ở Tạp Ba Lai hay tại Kỳ gia đều hờn vía lên mây. May là mỗi lần Kỳ Hoán Thần trở về, thần trí đều thanh tỉnh.

Kỳ Hoán Thần đương nhiên biết Tư Tuấn đang lo lắng chuyện gì, ôm cậu hôn nhẹ làm nũng: “Yên tâm, anh cũng không phải đứa ngốc, cô ta cho anh ăn thứ gì anh liền ăn đó sao? Kỳ gia không bằng Cao gia, nhưng cũng không phải quả hồng mềm, cô ta không dám tùy tiện bóp nặn!”

Đích xác, lần trước nếu không phải vì giải vây cho Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần thật sự không cần phải uống chén rượu kia. Đối tượng đối thành Kỳ Hoán Thần, Cao Phỉ Nhi cũng không dám tùy tiện hạ thuốc.

Thế nhưng mặc kệ Kỳ Hoán Thần vỗ ngực đảm bảo thế nào, Tư Tuấn vẫn không có cách nào buông lỏng trái tim. Trước đây là Kỳ Hoán Thần cả ngày quán lấy Tư Tuấn, lại ở trong phòng cậu không đi, hiện tại đổi thành Tư Tuấn mỗi ngày chủ động đến phòng Kỳ Hoán Thần qua đêm.

Cậu một đêm không thấy được Kỳ Hoán Thần, thì không có biện pháp đi vào giấc ngủ, miễn cưỡng mơ hồ một trận, cũng đều sẽ bị hình ảnh Kỳ Hoán Thần bị thuốc phiện khổng lồ chế trong mộng làm tỉnh lại.

Cậu chưa từng nhận thức rõ ràng tỉnh táo như hiện tại, vị trí Kỳ Hoán Thần ở trong lòng cậu, có bao nhiêu quan trọng!

Loại phương thức mượn sức quanh co này của Kỳ Hoán Thần, rất nhanh khiến cho Kỳ Sơn Hải chú ý.

Ông ta đặc biệt đến Tạp Ba Lai, như thị sát đi một vòng từ lầu một đến lầu chín, sau đó làm trò trước mặt quần sự, không chút nào tiếc rẻ từ ngữ ca ngợi, mạnh mẽ khích lệ Kỳ Hoán Thần một phen.

Trở lại phòng làm việc, chỉ có cha con Kỳ gia và Tư Tuấn, Kỳ Sơn Hải mở miệng nói: “An bài một thời

gian, cha và người Cao gia gặp mặt một lần, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Gần đây mẹ Cao Phỉ Nhi thân thể thật sự không tốt, tuy rằng không nghiêm trọng đến mức lập tức phải làm phẫu thuật, nhưng tim có bệnh, thường thường không chú ý một chút sẽ bất ngờ đột tử. Dưới tình huống như vậy, vị chủ nhân Cao gia này không khỏi lo lắng con gái tuổi còn trẻ. Nếu như bà thực sự xảy ra chuyện gì không hay, Cao Phỉ Nhi sẽ không cách nào thu phục được thuộc hạ, vì thế nóng lòng tạo uy tín cho con gái, phương thức nhanh chóng nhất đó là thành lập đồng minh cùng gia tộc khác.

Bữa tiệc rất nhanh quyết định vào một tuần trước tết Nguyên Đán, địa điểm là ở nhà hàng xa hoa nhất thành S. Hai bên đều nói là tiệc gia đình, thế nhưng từ độ phô trương mà nhìn, cũng có thể nói là tiệc đính hôn cùng tiệc kết minh.

Nhưng mà, ai cũng thật không ngờ, ngay buổi sáng cùng ngày bữa tiệc, Kỳ Sơn Hải mang theo tình nhân gần đây ông ta cưng chiều nhất, đi tới bãi biển câu cá, trên đường trở về lại không may gặp tai nạn xe cộ liên hoàn.

Xe chống đạn không thể ngăn cản va chạm nghiêm trọng từ xe tải lớn, thân xe hoàn toàn bị đè ép thành một khối đĩa sắt, Kỳ Sơn Hải cùng tình nhân của hắn, cùng với hai người tâm phúc trên xe đều tử vong tại chỗ.

Tất cả tới đột nhiên như vậy, khi Kỳ Hoán Thần đang thử quần áo, nhận được điện thoại báo tang, cả người ngầy dại, là Tư Tuấn một viên một viên cởi ra cúc áo sơ mi của hắn, cởi xuống áo bành tô màu trắng, thay tây trang màu đen. Tiệc kết minh bị hủy, vài ngày sau, tại nơi đồng dạng, cử hành lễ tang Kỳ Sơn Hải.

Tư Tuấn mang theo cặp lồng giữ ấm đi vào linh đường, đem cơm cùng mấy món ăn chay đặt trên bàn cơm trong phòng nghỉ.

“Nên ăn cơm thôi.”

Kỳ Hoán Thần cầm kim sắt gậy chấu than, biểu tình mệt mỏi nói: “Một ngày đêm đốt tiền giấy, ngửi thấy mùi dầu khói liền buồn nôn, không muốn ăn.”

“Đều là thức ăn chay, không có mùi dầu khói.” Tư Tuấn cứng rắn kéo hắn đứng lên, có chút xấu hổ quần bách nói: “Tôi làm, nhanh nếm thử đi.”

Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Hoán Thần sáng lên, bước vào phòng nghỉ, cầm bát lên, mỗi món ăn đều ăn một chút.

Tư Tuấn ngồi ở đối diện hắn, có chút khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

Kỳ Hoán Thần tỉ mỉ nhấm nuốt, sau khi nuốt xuống chép miệng bĩu môi nói: “Àn... tay nghề không khác mẹ em nhiều lắm.”

Tư Tuấn nhất thời nhụt chí, hờ hững nói: “Được rồi, di truyền nhà chúng tôi cũng không phải là làm đồ ăn... tay nghề mẹ tôi cũng không ra sao.”

“Nói như thế, anh hẳn là nên thử học nấu ăn, tay nghề mẹ anh đặc biệt tốt, biết đâu di truyền cho anh cũng không chừng.” Tuy rằng mùi vị không tốt lắm, nhưng khẩu vị Kỳ Hoán Thần lại rất tốt, ăn đến hăng say, còn hăng hái bưng bưng kể sự tích năm xưa của mẹ mình.

“Theo lời mẹ anh, ban đầu bà từ nông thôn đến thành phố, vốn không muốn “xuống biển”, là đến nhà bếp khách sạn học nghề. Tiếc rằng trời sinh đoan trang khó tự buông bỏ, đi đến chỗ nào cũng đều khiến cho gió tanh mưa máu, cuối cùng đành phải thuận theo ý trời đi làm vũ nữ, coi như tạo phúc cho quảng đại đồng bào nam tính.”

Ăn hết cơm, Tư Tuấn lại xới một chén cơm từ trong cặp lồng giữ ấm đưa cho hẳn.

Kỳ Hoán Thần nhai hạt gạo, tấm tắc nói: “Mẹ anh nấu cơm là tuyệt nhất, hương gạo bốn phía, nhai dẻo lại không cứng... Bà ấy à, nếu như không vào thành phố mà ở lại nông thôn, khẳng định là bà chủ gia đình xuất sắc nhất, nhưng cũng là bà tám nhất trong thôn, thích nhất là nghị luận nhà phía đông giỏi nhà phía tây kém, là người phụ nữ lắm điều có khả năng gây họa nhất.”

“Đâu có ai nói mẹ mình như vậy.”

“Anh nói chính là sự thực à! Bà ấy thoát nhìn khôn khéo, kỳ thực là ngu ngốc nhất, không phải vậy cũng sẽ không theo Kỳ Sơn Hải, sẽ không sinh ra anh...” Kỳ Hoán Thần nói, tươi cười dần dần biến mất, nhẹ giọng hỏi: “Em biết tại sao Kỳ Sơn Hải lại chưa bao giờ gọi tên của anh, chỉ gọi ‘tam nhi’ không?”

Tư Tuấn gật đầu: “Trước anh không phải có hai người anh chết non...”

“Đúng vậy, bất quá hai đứa trẻ không thể chết non như vậy, là bị kẻ thù của Kỳ Sơn Hải bắt đi để uy hiếp ông ta, không ngờ ông ta căn bản mặc kệ, còn càng táo tợn đoạt địa bàn người khác, kết quả bị trả thù giết con tin.”

Buông dưa, bưng lên chén canh trứng, Kỳ Hoán Thần nhẹ nhàng thổi đi hơi nóng, nước canh nổi lên từng đợt rung động.

“Ông ta đã cho rằng anh cũng giống hai đứa trẻ kia, căn bản không thể nuôi sống, không phải bởi vì cuộc sống lang bạc chết đói chết bệnh đầu đường xó chợ, thì chính là bị hắc đạo trả thù hại chết. Cho nên luôn không gọi tên, tam nhi, tam nhi, dường như đang gọi tên con chó nhỏ nuôi trong nhà.”

Nhắc tới cuộc sống bất an hỗn loạn khi nhỏ, biểu tình của Kỳ Hoán Thần, vậy mà lại là hoài niệm.

“Anh sinh ra vào buổi sáng, mẹ anh vẫn gọi Thần Thần... Khoảng chừng là khi năm, sáu tuổi, anh phát sốt không ngừng, mẹ anh khóc cầu ông ta đưa anh đến bệnh viện, kết quả làm lỡ ‘việc làm ăn’ của ông ta, ông

ta còn đánh mẹ một trận... Anh chán ghét bệnh viện như vậy, chính là bởi vì anh hấp hối nằm ở trên giường bệnh, nhìn ông ta dùng giá truyền nước đánh mẹ anh...”

Kỳ Hoán Thần gắt gao nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, trào phúng cười: “Về sau mới biết được đó là một bầy rập, mọi người đi đến bị một lưới bắt hết, chỉ có ông ta còn sống. Ông ta lúc này mới cho rằng anh là ngôi sao may mắn của mình, thêm coi trọng anh, sao đó cưới mẹ anh, anh mới nhập hộ khẩu có tên tuổi.

“Kỳ Tử Gia cũng vậy, cảnh ngộ của hắn khi còn bé thậm chí so còn không bằng anh... Kỳ Sơn Hải hình như căn bản là không biết có người con trai này, là sau khi cưới mẹ anh, mẹ Kỳ Tử Gia ôm hắn tìm tới cửa, xét nghiệm DNA thật sự là con Kỳ Sơn Hải, sau đó liền như cá trong chậu được thả ra hồ, bắt ông ta chu cấp.”

Buông bát, Kỳ Hoán Thần lấy ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, ánh mắt từ từ trở nên lạnh lùng tàn bạo.

“Anh khi đó còn nhỏ, đối với đứa em trai đột nhiên xông ra không có cảm giác đặc biệt gì, mẹ anh lại vô cùng phần nộ, cho rằng mẹ con bọn họ khi Kỳ Sơn Hải không xu dính túi không thấy hình bóng, khi chúng ta lo lắng hãi hùng, đối mặt truy sát của kẻ thù thì trốn đi. Hiện tại Kỳ Sơn Hải phát đạt, bọn họ đến ngồi mát ăn bát vàng, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Vì thế đặc biệt không khách khí với bọn họ...”

“Kỳ Sơn Hải cũng không quá quan tâm chuyện trong nhà, cho dù biết mẹ anh chính bọn họ cũng chẳng quan tâm, ai biết tiểu tử Kỳ Tử Gia kia, liền giống như cá chạch, không ăn cơm không uống nước, vậy mà vẫn sống sót.”

Nghe đến mấy chuyện này, Tư Tuấn không khỏi nhớ tới một thân vết thương của Kỳ Tử Gia... “không khách khí” trong miệng Kỳ Hoán Thần, sợ rằng không đơn giản như vậy.

“Kỳ Sơn Hải đã chết, Kỳ Tử Gia nhất định sẽ có động tác, trong khoảng thời gian này anh phải vội vàng lo liệu hậu sự, em giúp anh lưu ý hắn.” Nói rồi, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, nhìn tấm ảnh chụp đen trắng phía trên linh đường, trong ánh mắt dờ dẩn dần thêm một ít tình tự không nói rõ, có oán hận, có không hiểu, cũng có một tia bi thương.

“Kỳ thực... ông ta đối với anh xem như không tệ, tuy rằng không có bao nhiêu quan tâm, nhưng cuối cùng cũng là cưng chiều có thừa, anh không nghĩ tới ông ta sẽ đột nhiên chết đi như thế...”

Nghiêng đầu tựa ở trong lòng Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần chậm rãi khép lại cặp mắt sương mù mê mang kia, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Sau khi Kỳ Sơn Hải mất, Kỳ Hoán Thần bốn ba tứ xứ xã giao với thế lực khắp nơi, đã ba ngày không nhắm mắt, nói xong những lời này, phảng phất như hắn đã dùng hết mọi khí lực, cả người đều mơ màng trầm trầm.

Tư Tuấn ôm Kỳ Hoán Thần trở về phòng ngủ, thay hắn canh giữ ở linh đường, nhìn tấm di ảnh khói hương bao phủ dưới ngọn đèn u ám, lại nghĩ đến Kỳ Sơn hung ác giả dối, dã tâm bừng bừng đã chết như thế, cũng cảm thấy không thể tin được.

30. Quyển 2 - Chương 15-1

Khi nửa đêm, người thanh niên từ ấu hổ đã từng thụ thương kia, trưởng thành thành mãnh thú với móng vuốt sắc bén, đi đến, đứng ở trước di ảnh, không có bất luận động tác gì, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tư Tuấn đưa ba nén hương cho hắn, Kỳ Tử Gia quay đầu nhìn cậu một cái, không tiếp nhận, trái lại lộ ra một tươi cười quỷ dị: “Em tưởng rằng thời điểm em thắp hương cho ông ta, là sau khi em tự tay giết ông ta chứ... Bất quá như vậy cũng tốt, cho rằng em đã định trước phải xuống địa ngục, nếu thêm tội danh giết cha này, sợ rằng phải chịu thêm không ít cực hình, vì người này, thật sự không đáng!”

Tư Tuấn nhìn tươi cười méo mó của Kỳ Tử Gia, không biết tại sao, lại nhớ tới nước mắt của Kỳ Hoán Thần.

Kỳ thực tại giờ khắc này, tâm tình hai người này có lẽ đều mâu thuẫn như nhau! Chỉ là bên người Kỳ Hoán Thần còn có cậu lắng nghe, mà Kỳ Tử Gia, người thanh niên mới tròn hai mươi tuổi này, lại chỉ có thể một mình chịu đựng.

Vỗ vỗ bờ vai của hắn, Tư Tuấn nhẹ giọng nói: “Vẫn thắp nén hương đi, dù sao dòng máu chảy trong người cậu cũng có một nửa là của ông ấy...”

“Nếu như có thể, em thật muốn rút sạch một nửa máu kia!”

Tư Tuấn sửng sốt một chút, chân mày cau lại. Xem ra là cậu quá ngây thơ, Kỳ Tử Gia cùng Kỳ Hoán Thần, cho dù nguyên nhân căm hận là một, nhưng dù sao cũng là hai loại tính cách hoàn toàn khác biệt, cũng là hoàn cảnh sinh trưởng bất đồng.

“Anh cảm thấy rất bất ngờ, em cư nhiên hận ông ta đến mức ông ta đã chết cũng không thể tha thứ?” Kỳ Tử Gia tiến lên một bước, chỉ vào di ảnh, lời nói căm hận tàn khốc nói: “Cái chết không thể thay đổi bất luận chuyện gì, khi sống là một cảm thú, đã chết cũng như nhau cái gì người chết là lớn nhất, tất cả đều là chó má.”

“Ông ta đã chết, những người trực tiếp hoặc gián tiếp bị ông ta hại chết có thể sống lại sao? Những cô gái vì cha mẹ thiếu nợ cờ bạc, bị bức làm kỹ nữ; những người bình thường vì chữa bệnh cho người thân, mượn tiền cho vay nặng lãi lại không trả được, chỉ có thể nhảy lầu; những thiếu niên gia cảnh bần hàn làm công tại quán bar, lại ăn nhầm thuốc phiện cuối cùng chết thảm có thể sống lại sao?!”

Câu hỏi như vậy, không khỏi làm Tư Tuấn nhớ tới, lúc trước Kỳ Hoán Thần lớn tiếng chất vấn câu kia: “Xã hội đen là nơi nào, là nơi quỷ quái không muốn khiến người yêu đau lòng, không muốn để người thân chết thảm, thì nhất định phải khiến kẻ địch của em đau lòng chết thảm!”

Vì thế, Tư Tuấn cũng bật thốt hỏi ra: “Xã hội đen không phải là nơi như vậy sao? Cậu nếu biết, tại sao lại còn muốn khiến chính mình hãm sâu trong đó như vậy, tại sao lại còn không từ thủ đoạn muốn cướp đến những thứ này như vậy?!”

“Bởi vì chỉ có cướp đến tay, em mới có thể hủy diệt tất cả!” Biểu tình Kỳ Tử Gia dần dần bình tĩnh trở lại, mang theo lạnh lùng vốn có: “Tư Tuấn, anh cũng không muốn trải qua cuộc sống như vậy chứ? Có phải anh đã bắt đầu nghĩ không còn đường có thể đi hay không?”

Tư Tuấn quay đầu nhìn về phía phương hướng Kỳ gia. Cậu quả thực không biết, Kỳ Sơn Hải vừa chết, Kỳ Hoán Thần và cậu sẽ đi con đường thế nào.

Kỳ Tử Gia theo cậu nhìn ra, như cười như không nói: “Tư Tuấn, anh người này... ưu điểm và khuyết điểm đều là một, thật sự quá không có dã tâm. Đối với người khác cũng tốt, đối với mình cũng tốt, đều không đủ tàn nhẫn. Anh như vậy, không có cách nào đi con đường này.”

Tư Tuấn ngưng mắt nhìn mắt Kỳ Tử Gia, nghiêm túc hỏi: “Cậu có thể cho tôi con đường để đi sao?”

Tươi cười trên mặt Kỳ Tử Gia mở rộng: “Em nói rồi, em bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh anh... Anh thậm chí có thể thử trước một lần xem con đường em cho anh, có thể đi thông hay không.”

Mặc kệ là Trầm gia, Cao gia, Kỳ gia hay phe phái khác, bề ngoài sáng sủa thế nào, người nhà lại cường thế ra sao, vừa đến trước mặt Lâm gia, liền đều không đáng nhắc tới. Tại vùng châu thổ, Lâm gia đại biểu tất cả, là bao trùm trên toàn bộ đẳng phái, người thao túng thật sự sau màn. Chính là bởi vì Lâm gia quyền cao chức trọng như vậy, bởi vậy cũng đặc biệt ẩn thấp.

Mặc dù tất cả mọi người biết bọn họ tranh giành đến đâu rơi máu chảy, cũng không bằng sức nặng một câu nói đùa của người Lâm gia, lại cũng không dám tùy tiện đi quấy rầy. Thế nhưng Kỳ Tử Gia dám, hơn nữa tựa hồ không phải lần đầu tiên.

Bảo vệ Lâm gia về mặt không kiên nhẫn đuổi bọn họ, tựa như đuổi hai tên khát cái... Theo ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ đích thật là hai tên khát cái, đến cầu xin chủ nhân Lâm gia Lâm Thừa Hiến giúp đỡ.

Lại một lần nữa bị đóng cửa đuổi khách, Kỳ Tử Gia không giận không buồn, còn cười meo meo phát tay tạm biệt bảo vệ, nhưng cũng không đi vội, mà là chậm rãi đi bộ dọc theo tường vây Lâm gia.

Tư Tuấn đi theo phía sau hắn, trong đầu loạn thành một nồi cháo. Cậu không rõ hành vi hiện tại của mình là vì cái gì, là dựa theo phân phó của Kỳ Hoán Thần “nhìn chăm chăm Kỳ Tử Gia”, hay là nghe kiến nghị từ Kỳ Tử Gia “thử xem một con đường khác”?

Đang thất thần liền đụng vào Kỳ Tử Gia phía trước đột nhiên dừng lại, ngửa đầu nhìn bầu trời. Tư Tuấn lắc đầu, vực dậy tinh thần, theo ánh mắt hắn ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy trên một cây đại thụ trong sân Lâm gia, ngồi một người thanh niên ngũ gât, lưng lay lắc lắc, mắt thấy sẽ ngã xuống.

Hắn cũng không lên tiếng nhắc nhở, chỉ là vô cùng chăm chú nhìn người nọ, vài phút sau, thân thể thanh niên kia hơi nghiêng, quả thực rớt xuống.

Kỳ Tử Gia vẫn luôn chờ đợi lập tức xông lên trước, giang hai tay cánh tay đỡ được thanh niên kia, bị người nọ ép dưới thân làm dẹt thịt.

Thanh niên kia mơ hồ vài giây, nhận thấy ở dưới có người, vội vàng đứng lên nói lời cảm ơn, thế nhưng sau khi thấy rõ khuôn mặt Kỳ Tử Gia, kích động đến thân thể cũng phát run.

“Kỳ Tử Gia... Tôi rất nhớ anh!” Thanh niên nhào về phía Kỳ Tử Gia, lại một lần nữa ép hấn ngã trên mặt đất.

Lúc này, cửa lớn Lâm gia vẫn đóng chặt mở ra, mấy người người hầu lao ra, hô to gọi nhỏ kêu thanh niên kia ‘tiểu thiếu gia’.

Tư Tuấn chăm chú nhìn chằm chằm mặt thanh niên, nếu như cậu nhớ không lầm, người này là người Kỳ Hoán Thần dị thường đáng ghét, “Hoàng thúc” Lâm gia được nuông chiều Lâm Hạo kia.

Lúc này đây, dưới kiên trì của Lâm Hạo, Kỳ Tử Gia cuối cùng lấy tư cách khách quý bước vào cửa lớn Lâm gia.

Trên đường trở về, Tư Tuấn nhin không được hỏi: “Nếu cậu quen biết Lâm Hạo, tại sao lại không sớm đi qua hấn dẫn thông quan hệ với Lâm gia?”

“Bởi vì hấn thích em.”

Tư Tuấn không giải thích được, kết luận này ngay cả người mù đều nhìn ra được.

“Nhưng em không thích hấn...” Kỳ Tử Gia biểu tình rất phức tạp: “Không thật tâm nào nên bị lợi dụng... Em đã định trước sẽ thiếu Lâm Hạo một phần tình.”

Sau khi tạm biệt Kỳ Tử Gia, Tư Tuấn trong lòng rất loạn không đến Táp Ba Lai, trực tiếp trở về Kỳ gia.

Khi đi ngang qua cửa phòng ngủ Kỳ Hoán Thần, nghe bên trong truyền đến một tiếng “phác thông”, cậu vội vàng đẩy cửa ra, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần quỳ gối tại đầu giường, cầm chén nước, thân thể không ngừng run rẩy.

“Anh xảy ra chuyện gì?” Tư Tuấn tiến lên, một tay đỡ lấy Kỳ Hoán Thần, một tay tiếp nhận chén nước đã đổ mất phân nửa. Thấy ánh mắt hấn tan ra, biểu tình hoảng hốt, vừa đau lòng vừa phần nộ quát: “Không phải anh đảm sẽ không hít thuốc phiện sao!?”

Kỳ Hoán Thần cầm lấy cánh tay Tư Tuấn, mở lớn miệng thở hổn hển, qua một hồi lâu, hơi chút bình tĩnh: “Đây cũng không xem là thuốc phiện... Chỉ là thuốc mê hoặc trí não mà thôi, được hiệu đã gần hết, em đừng kinh ngạc, anh không cần thận nghe cô ta, sau này sẽ không!”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, xiết chặt cánh tay ôm chặt lấy hắn, hận chính mình bất lực, càng hận Kỳ Hoán Thần tự cho là đúng!

Người này... căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hắn cho rằng thỉnh thoảng dính một chút thuốc phiện, chỉ cần không nghiện thì không sao. Thế nhưng có kẻ nghiện nào khi mới nếm thử thuốc phiện, thì ý thức được chính mình ngày sau sẽ trở nên không còn tôn nghiêm, đánh mất nhân tính như súc sinh?! Giới hạn của con người, luôn là từng chút từng chút hạ thấp như thế này, dưới ma quỷ của thuốc phiện, không ai là đặc biệt!

Được tính chậm rãi biến mất, mấy giờ sau, Kỳ Hoán Thần cơ bản khôi phục bình thường, giãy dụa muốn thoát khỏi ôm ấp cơ hồ bẻ gãy xương sườn của Tư Tuấn, giả vờ thoải mái hỏi: “Ngày hôm nay sao em trở về sớm vậy, anh không nhìn em liên lười biếng, như này thì không được rồi.”

Tư Tuấn chậm rãi mở mắt ra, nhìn thẳng mắt Kỳ Hoán Thần, cố gắng ở nơi nào đó tìm kiếm “lòng còn sợ hãi”, thế nhưng cậu thất vọng rồi. Trong ánh mắt xinh đẹp kia, chỉ có may mắn không có sợ hãi.

“Ngày hôm nay... em theo Kỳ Tử Gia đi thăm hỏi Lâm gia.”

Tránh chuyện tình Kỳ Tử Gia và Lâm Hạo gặp lại, Tư Tuấn đơn trần giản thuật vài lần Kỳ Tử Gia đi xin gặp Lâm Thừa Hiến, nhưng không được vào cửa Lâm gia. Ngày hôm nay tuy rằng may mắn nhân hỗn loạn đi vào, lại bị Lâm Thừa Hiến răn dạy một trận rồi đuổi ra ngoài.

Nghe vậy, Kỳ Hoán Thần một lát không nói chuyện, cuối cùng như hạ quyết tâm nói: “Anh vốn định chậm vài ngày mới nói cho em, bắt quá sớm muộn đều phải nói, cùng với việc để em từ người khác biết được, không bằng anh tự mình nói cho em... Anh muốn kết hôn cùng Cao Phỉ Nhi.”

Nghe được một câu nói cuối cùng, Tư Tuấn cả người như bị sét đánh, hoàn toàn ngây dại, ánh mắt cũng trở nên đờ đẫn, như là căn bản không có biện pháp lý giải hàm ý trong câu nói ấy.

Kỳ Hoán Thần vội vàng cầm tay cậu, giải thích nói: “Mẹ cô ấy chỉ có một người con gái này, Cao gia sớm muộn gì cũng là của cô ấy... Cưới cô ấy, liền không cần lo lắng Lâm gia. Dượng Cao Phỉ Nhi là chiến hữu của Lâm Thừa Hiến, cũng là thuộc hạ quan trọng nhất trong phe phái chính trị của hắn, hắn nhiều ít sẽ cho một ít mặt mũi. Kết thành liên minh cùng Cao gia, ở mức độ nào đó, cũng là đạt thành chung nhận thức với Lâm gia.”

Kỳ Hoán Thần phân tích đạo lý rõ ràng, có thể thấy được thuốc mê hoặc trí não không tạo thành thương tổn gì với thần trí hắn, lý do “không chèn vào đâu được” như vậy, khiến Tư Tuấn không biết nên nói gì phản đối, chỉ có thể chậm rãi nói: “Cao gia, không phải chỉ chọn con rể đến ở rể sao?”

“Anh chính là đi ở rể.”

“Thế nhưng... thế nhưng như vậy, con của anh sẽ không thể họ Kỳ” “

“Vậy thì thế nào, họ Kỳ này có gì hiếm lạ? Anh cũng không cần con của người phụ nữ kia theo họ anh!” Kỳ Hoán Thần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên trừng mắt nhìn, sờ sờ gương mặt căng cứng của Tư Tuấn, cười hề hề nói: “Không phải, em sửa họ Kỳ đi, coi như là chính thức gả đến Kỳ gia.”

Không để ý đến trêu đùa của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn từng chữ từng chữ hỏi: “Anh đã quyết định?”

Kỳ Hoán Thần cuối cùng thu hồi biểu tình không đứng đắn, chậm rãi gật đầu: “Em họ, anh đã đâm lao thì phải theo lao.”

Đã nói đến bước này, không còn cơ hội thương lượng, Tư Tuấn nhắm mắt lại, cũng gật đầu theo: “Tôi hiểu ... Tôi biết kế tiếp nên làm thế nào.”

Cha mới qua đời, theo lý thuyết, trong một năm không thể lo việc cưới xin, Kỳ Hoán Thần và Cao Phỉ Nhi liền đem hôn sự quyết định vào tháng tư, qua Tết âm lịch, cũng liền miễn cưỡng xem như năm sau.

Mặc kệ là muốn làm kế toán, hay là muốn hỗn loạn trong xã hội đen, Kỳ Hoán Thần đối với bài vở và chức nghiệp vẫn không thả lỏng. Lên năm thứ tư, hắn vô cùng nghiêm túc chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, lại phải bận bịu chuyện hôn lễ, liền đem Tạp Ba Lai và tất cả Kỳ gia đều giao cho Tư Tuấn quản lý.

Kỳ Sơn Hải ngoài ý muốn chết đi, chủ nhân mới của Kỳ gia đến nay còn chưa định luận.

Tình huống hiện nay, là Kỳ Hoán Thần dựa vào mạch người hắn tích lũy tại Tạp Ba Lai, cùng một bộ phận thế lực mẹ hắn lưu lại, đã khống chế toàn bộ chỗ ăn chơi của tập đoàn Sơn Hải, hơn nữa bến tàu do Tư gia khống chế, khối vận tải bằng đường thủy này xem như đã ở nắm trong tay.

Thế nhưng những bộ phận quan trọng như bất động sản, ngoại thương, lại bị tâm phúc Kỳ Sơn Hải khi còn sống nắm giữ, hiện nay cũng không có ý tứ giao ra, không biết là đang lưỡng lự so sánh giữa hai anh em Kỳ gia, hay là có dã tâm khác.

Bất quá đợi Kỳ Hoán Thần và Cao Phỉ Nhi kết hôn, Cao gia nhất định làm chỗ dựa cho hắn, hơn nữa hắn và Trầm Tư Viễn quan hệ thân thiết, Trầm gia cũng khẳng định sẽ đứng ở phía hắn. Từ tình thế bắt đầu mà nói, hắn mạnh hơn hẳn Kỳ Tử Gia gần như có thể tự lập môn hộ khác kia.

31. Quyển 2 - Chương 15-2

Chỉ chớp mắt đã là xuân về hoa nở mùa, một ngày trước hôn lễ, Kỳ Hoán Thần đến trường học bảo vệ luận văn tốt nghiệp, kết quả thu được một phong thư chuyển phát nhanh của sở Sự vụ hộ chính. Về mặt không hiểu mở phong thư ra, bên trong rơi ra một giấy chứng minh thư. Nhìn đến, liền bị khuôn mặt Tư Tuấn, rõ ràng rất anh tuấn lại bị chụp như phạm tội truy nã trên giấy chứng minh làm cho buồn cười.

Cậu đánh mất giấy chứng minh nên làm lại sao? Sao lại ghi địa chỉ trường học của hắn... Kỳ Hoán Thần đang buồn bực, lại nhìn kỹ, cả người đều ngây dại. Xoa xoa mắt, tỉ mỉ nhìn vài phút, cuối cùng xác nhận không phải hoa mắt, cũng không phải di chứng sinh ảo giác sau khi dùng thuốc. Họ và tên trên giấy chứng

minh này, viết chính là Kỳ Tư Tuấn.

“... Em sửa họ Kỳ đi, coi như là chính thức gả đến Kỳ gia ...”

Một câu nói đùa của hắn, tiểu tử này cứ nhiên coi là thật... Còn đặc biệt đem giấy chứng minh gửi đến trường học của hắn, đây xem như là gì? Quà kết hôn sao? Kỳ Hoán Thần có một loại cảm giác vô lực, rõ ràng kỳ trân dị bảo của mình, cũng không thể đem bảo bối này khảm lên mũ đội đầu, chỉ có thể để nó bị phủ bụi trong góc phòng.

Vội vã chạy đến Tập Ba Lai, Tư Tuấn đang mang theo vài người phụ trách kiểm tra bố trí đại sảnh.

Hôn lễ của Kỳ Hoán Thần và Cao Phỉ Nhi tổ chức tại nhà hàng cao cấp nhất thành S, Tập Ba Lai thì phụ trách dạ tiệc vui vẻ buổi tối, vì thế đặc biệt ngừng kinh doanh hai ngày, hiện tại một người khách cũng không có.

Kỳ Hoán Thần đứng xa xa nhìn Tư Tuấn không, hiện tại là Kỳ Tư Tuấn, nhìn cậu và người khác trao đổi tình huống chuẩn bị dạ tiệc, tây trang màu sẫm vừa người tôn lên vóc người anh tuấn, khí chất xuất chúng.

Chớp mắt một cái, Tư Tuấn đến bên người hắn, đã ba năm.

Ba năm trước đây, cậu vẫn còn mặc quần áo thể thao, lưng đeo ba lô, là đứa trẻ lớn giả vờ thành thực kì thực đơn thuần non nớt, hơi đùa giỡn một chút sẽ đỏ mặt. Ngày hôm nay – ba năm sau, cậu đã trưởng thành, là người đàn ông thành thực chân chính, có thể gánh vác trách nhiệm, có khí phách, có thể một mình đảm đương một phương. Nhưng kỳ thực, tuổi cậu bất quá vẫn là một sinh viên mà thôi.

Kỳ Hoán Thần đi qua, từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu.

Tư Tuấn sửng sốt một chút, không cần quay đầu lại liền biết là hắn, vì thế phất tay, để những người còn lại lui xuống.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Kỳ Hoán Thần gắt gao ôm Tư Tuấn, cùng Tư Tuấn bị Kỳ Hoán Thần gắt gao ôm.

Vùi đầu tại bờ vai rộng của Tư Tuấn, ngửi hương vị nhẹ nhàng khoan khoái độc nhất vô nhị trên người cậu, đáy lòng Kỳ Hoán Thần có tình cảm xa lạ mạnh mẽ dâng trào.

Cho dù đã từng có nhiều chuyện phong lưu như vậy, Kỳ Hoán Thần lại chưa từng nghĩ đến tình yêu rốt cuộc là gì. Hắn dám võ ngực đảm bảo, hắn đối với mỗi người phụ nữ đều là thật tâm thích, nhưng loại cảm giác này luôn luôn sẽ nhanh chóng biến mất theo sự hiểu biết về họ, một ngày cảm giác mới mẻ đã không còn, tình cảm mãnh liệt cũng sẽ biến thành chán nản. Hắn cho rằng chính mình cả đời cũng sẽ trôi qua như vậy, đơn giản thích một người phụ nữ, lại đơn giản bị người phụ nữ kế tiếp hấp dẫn... Cho đến khi Tư Tuấn xuất hiện.

Tư Tuấn cho hấn cảm giác mới mẻ trước nay chưa từng có, tình cảm mãnh liệt trước nay chưa từng có, thậm chí bồi dưỡng ra sự kiên trì cùng nghị lực hấn trước nay chưa từng có... cũng khiến loại tình cảm kịch liệt trước nay chưa có này kéo dài. Hấn thậm chí cũng bắt đầu ảo tưởng, cùng Tư Tuấn cùng một chỗ trong sân nhỏ ở Giang Nam, hóng gió uống trà, nuôi cá dẫn chó đi dạo, sống một cuộc sống nhàn nhã thông dong.

Hay là, đây là tình yêu?

Ngực một hồi khó chịu ngẹn ngào... Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên cổ Tư Tuấn, thanh âm có chút run rẩy: “Em họ, xin lỗi, anh phải lấy người phụ nữ khác... Nhưng anh đảm bảo, sẽ không có người khác!”

Nói rồi, cánh tay xiết chặt, ôm chặt chẽ đến mức hấn từ phía sau có thể cảm giác được nhịp tim Tư Tuấn.

Trái tim Tư Tuấn đập rất bình ổn, tựa như không hề gợn sóng, lại vô cùng hữu lực.

“Anh họ, không phải anh mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân chứ...” Tư Tuấn cúi đầu, vỗ vỗ cánh tay cuộn bên hông mình, nhẹ giọng cười: “Đêm nay còn là phái độc thân, điên cuồng một chút đi!”

Tư Tuấn dẫn Kỳ Hoán Thần đi tới một gian bao phòng, mở cửa, bên trong đã nháo ngất trời, nhìn kỹ, tất cả đều là đám tiểu lưu manh theo Kỳ Hoán Thần lừa ăn lừa uống.

Từ sau sự kiện bắt cóc tại bệnh viện kia, Kỳ Hoán Thần liền vội vàng thu phục Tư Tuấn, kế tiếp lại vội vàng hưởng dụng Tư Tuấn, tiếp theo lại là vội vàng lo hậu sự cho Kỳ Sơn Hải, cùng hôn sự với Cao Phỉ Nhi, nói chung đã một năm không liên hệ cùng những người này.

Hấn và những người này ngay cả bạn rượu cũng không được tính, tự nhiên cũng không có kinh ngạc vui mừng gì đáng nói, một đêm cuối cùng trước hôn lễ này, hấn tình nguyện cùng Tư Tuấn lặng lẽ ôm nhau mà ngủ... Bất quá Tư Tuấn hao tâm tổn trí an bài, hấn cũng không thể phụ ý tốt của cậu.

Tư Tuấn tiếp tục đi bận bịu chuẩn bị dạ tiệc chúc mừng, Kỳ Hoán Thần một mình ngồi trên sô pha, nhìn những người này điên cuồng đùa vui, trước đây cảm thấy náo nhiệt thú vị, hiện tại chỉ cảm thấy âm ỉ buồn chán. Vì thế lại lấy ra giấy chứng minh kia, ngón tay vuốt ve dòng đề họ tên, không nhìn được lộ ra mỉm cười.

Họ Kỳ này... hấn chưa từng lưu ý, thế nhưng đặt trước tên Tư Tuấn, lại cảm thấy tốt đẹp như vậy.

Ngẩng đầu, những người đó còn đang quần ma loạn vũ, Kỳ Hoán Thần càng thêm buồn bực, chính mình tại sao lại muốn ở chỗ này lãng phí thời gian như thế, loại thời gian này nên cùng Tư Tuấn thân mật ôn tồn, thoả thích triền miên mới đúng!

Đứng dậy đi ra cửa, đang muốn mở cửa, chợt nghe thấy “Phanh” một tiếng, cửa bị lực mạnh đẩy ra, đèn pin phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu khiến hấn không mở mắt ra được. Có người vọt vào, không nghe phân

trần xoay cánh tay hần, ấn ngồi dưới đất.

Mấy người mặc đồng phục cảnh sát đi đến, lớn tiếng nói: “Chúng tôi nhận được tin báo, nói nơi này có người tụ tập hít thuốc phiện, mời mọi người phối hợp kiểm tra một chút ”

Cảnh sát lục soát một phen, quả thực tìm ra mấy gói bột phần màu trắng trong túi áo Hầu tử.

Kỳ Hoán Thần tức giận đến mắt trợn trắng, đứng dậy đang muốn can thiệp, đã bị cảnh sát trẻ tuổi áp hần hung hăng đè cổ lại, quát lớn nói: “Không được nhúc nhích, thành thật một chút, mọi người ở đây đều phải về cục cảnh sát kiểm tra nước tiểu!”

“Nói đùa gì vậy, ngày mai tôi phải cử hành hôn lễ, không rảnh rồi chơi đùa cùng các người? Để tôi gọi điện thoại cho cục trưởng các người ”

Cảnh sát dẫn đầu đi tới, hừ lạnh nói: “Kết hôn? Ngày mai cho dù anh bị hoả táng, ngày hôm nay cũng phải đi theo chúng tôi! Gọi điện thoại cho cục trưởng... gọi điện thoại cho Diêm Vương Gia cũng vô dụng, dẫn toàn bộ đi!” Nói rồi, túm hần dây đẩy ra cửa.

Kỳ Hoán Thần lão đảo bước hai bước, chỉ thấy Tư Tuấn và những người phụ trách khác cùng đứng ở ngoài bao phòng, vội vã tiến lên nắm cánh tay cậu: “Chuyện này là thế nào? Cảnh sát sao lại đến? Em liên hệ với dương Cao Phỉ Nhi không, việc nhỏ như vậy, gọi Lưu đội trưởng đại đội phòng chống thuốc phiện là được ”

Lời còn chưa dứt, đã bị cảnh sát trẻ kia bắt trở lại: “Nếu anh không thành thật là bị đánh đấy!”

Tư Tuấn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng trấn an nói: “Anh họ, đó là chuyện ngoài ý muốn, anh yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp.”

Kỳ Hoán Thần còn muốn nói gì đó, nhưng bị cảnh sát dùng sức đẩy đi vài bước, những cảnh sát khác cũng áp bọn Hầu tử đi ra. Hiện trường rất hỗn loạn, Kỳ Hoán Thần dĩ nhiên cũng không tìm được Tư Tuấn nữa.

Hùng đông bị đưa đến cục cảnh sát, vừa kiểm tra nước tiểu vừa thử máu, liên tục lần qua lần lại đến buổi sáng ngày thứ hai. Có kết quả kiểm nghiệm, máu hần kiểm tra không đạt tiêu chuẩn, hơn nữa hần là người phụ trách Tập Ba Lai, bởi vậy mặc dù không lục soát được thuốc phiện trên người hần, vẫn lấy tội danh khả nghi tụ tập hít thuốc phiện mà bắt giam ... Hôn lễ hoàn toàn bị hủy.

Không biết có phải có người thu xếp hay không, cuộc sống của hần ở trại tạm giam cũng không tệ lắm, bị giam giữ tại một phòng giam nhỏ, ba bữa cơm cố định, cũng không có người đến gây phiền toái... Thế nhưng cảm giác bị nhốt trong lồng sắt lớn quả thật rất mục nát!

Việc này nói rõ là có người hãm hại hần, ban đầu Kỳ Hoán Thần tưởng tầng cao cấp của Tập Ba Lai xuất hiện nội quỷ, có lẽ là Kỳ Tử Gia, có lẽ là tập đoàn Sơn Hải, thế nhưng liên tiếp vài ngày cũng không thấy

Tư Tuấn đến thăm hần, vì thế sinh ra hoài nghi khác. Chẳng lẽ là... Tư Tuấn không muốn hần kết hôn, cho nên dùng thủ đoạn như vậy để phá hỏng hôn lễ?

Thế nhưng Tư Tuấn thực sự không phải loại người đầu óc nông nổi làm việc không để ý hậu quả. Huống hồ, nếu như cậu thực sự phản đối hần lấy Cao Phi Nhi như vậy, có thể trực tiếp nói ra, hần sẽ không không quan tâm suy nghĩ của cậu, hoàn toàn không cần làm đến trình độ như vậy.

Huống hồ, hôn lễ này khẳng định phải cử hành, cậu phá hỏng được nhất thời, chẳng lẽ còn có thể phá hỏng một đời?

Lý do này không hợp lý! Kỳ Hoán Thần lắc đầu, trong đầu lại bắt đầu kiểm tra sắp xếp xem Tật Ba Lai có người nào hiểm nghi, không chỉ có có năng lực gây nhiễu Tư Tuấn, đưa cảnh sát tới, còn có thể áp chế Cao gia không có biện pháp thả hần ra.

Tại ngày thứ mười bị giam, Kỳ Hoán Thần cuối cùng nghênh đón người thứ nhất đến thăm hỏi, người phụ nữ vốn nên trở thành vợ hần kia.

Cao Phi Nhi không khác gì ngày thường, vẫn như cũ là trang phục tinh xảo mà thoải mái, tựa hồ thăm Kỳ Hoán Thần xong, sẽ đi tham gia vũ hội.

“Phi Nhi, đừng nói thế nào?”

“Hoán Thần, em cũng không có cách nào...” Người phụ nữ bắt đầu dãn vai, than thở: “Anh phải biết rằng, Cao gia cũng tốt, Kỳ gia cũng được, người ngoài nhìn vào có vẻ hùng mạnh, kỳ thực chỉ là quân cờ trong tay quyền quý mà thôi. Em quả thực rất thích anh, nhưng là có người càng thích em trai anh.” Bỏ lại câu nói khiến Kỳ Hoán Thần tức giận đến phát run này, Cao Phi Nhi cứ vậy rời đi.

Quả nhiên là tiểu tạp chủng Kỳ Tử Gia kia hần rốt cuộc bám vào ai, cứ nhiên có bản lĩnh lên trời như vậy!

Lại qua hai ngày, vị khách thứ hai đã tới, mang tới một người có thể nói là trong dự liệu của hần, cùng tin tức ngoài ý muốn.

“Hoán Thần, Kỳ gia, đã do Kỳ Tử Gia nắm giữ.”

Kỳ Hoán Thần trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Trầm Tư Viễn. Ngày đầu tiên hần bị bắt, liền nghĩ đến Kỳ Tử Gia khẳng định sẽ nhân cơ hội tốt như vậy mà ra tay, thế nhưng không nghĩ tới mới mười ngày, hần thậm chí không nhận được bất luận tin tức gì, cứ như vậy bị hần đơn giản đoạt lấy?!

“Sao có thể như vậy, cho dù tôi bị bắt, còn có người của tôi chống đỡ, còn có Tư Tuấn ” nhắc tới Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần lập tức trở nên khẩn trương: “Tư Tuấn sao rồi?! Có phải cậu ấy cũng đã xảy ra chuyện hay không?!”

“Miễn bàn đến em họ tốt kia của cậu, cậu còn không có suy nghĩ cẩn thận sao?! Chính là cậu ta phản bội cậu, giúp đỡ Kỳ Tử Gia thu phục thế lực của cậu, giúp đỡ hắn leo lên vị trí chủ nhân Kỳ gia!”

“Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng!” Kỳ Hoán Thần không ngừng lắc đầu, căn bản một chút cũng không tin.

Tư Tuấn người này, hắn hiểu rõ nhất, là người trung thành nhất an phận nhất thiên hạ, cậu không có chút dã tâm nào, cũng không có cố chấp cùng vọng tưởng, cường bức lợi dụng với cậu cũng vô dụng. Hơn nữa cậu còn lưu ý hắn như vậy, vì hắn ngay cả mạng cũng có thể không cần, cậu sao có khả năng phản bội hắn?! Cậu có lý do gì để phản bội?!

Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn về phía Trầm Tư Viễn không khỏi mang theo đề phòng cùng xa cách. Hắn tại sao lại muốn ly gián mình cùng Tư Tuấn như thế, lẽ nào hắn mới là người hợp mưu cùng Kỳ Tử Gia tính toán mình?

Trầm Tư Viễn nhìn ra hoài nghi của hắn, tức giận ném qua một tờ báo: “Không tin? Vậy cậu nhìn cái này!”

Đó là nhật báo xuất bản ngày hôm nay, đầu đề trang thương nghiệp chính là Kỳ Tử Gia tiếp nhận tập đoàn Sơn Hải, tin tức chính thức nhận chức tổng giám đốc. Có lẽ bởi vì hắn lớn lên đẹp trai, tuổi lại còn trẻ, báo liền đăng vài tấm ảnh chụp gần của hắn, mỗi một tấm Kỳ Tử Gia đều hăng hái, một bộ thanh niên tài tuấn...

Mà trong mỗi một tấm ảnh chụp, Tư Tuấn đều đứng ở phía sau hắn, còn cùng hắn nói chuyện thân mật, nghiêm nhiên là phụ tá đắc lực, thuộc hạ đắc lực của hắn. Kỳ Hoán Thần chăm chú nghiêm túc kiểm tra tờ báo, lại tỉ mỉ nghiên cứu ảnh chụp, nỗ lực từ bên trong tìm ra vết tích giả tạo... Thế nhưng rất không may mắn, tờ báo là nhật báo có lực ảnh hưởng nhất vùng châu thổ, ảnh chụp nhiều góc độ, toàn bộ cũng thể hiện Kỳ Tử Gia cùng Tư Tuấn thân mật khăng khít.

Buông tờ báo, Kỳ Hoán Thần lui về phía sau hai bước, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Cảnh ngục đúng lúc đi tới, tuyên bố thời gian thăm hỏi kết thúc, tùm Kỳ Hoán Thần lên đấy ra bên ngoài.

Trầm Tư Viễn tiến lên một bước, trước khi hắn bước khỏi cửa liền nhẹ giọng nói: “Hoán Thần, tôi thử qua, nhưng tôi bất lực... phía sau Kỳ Tử Gia, có Lâm gia làm chỗ dựa!”

Thế nhưng Kỳ Hoán Thần đã không nghe được gì nữa, tràn ngập đầu óc đều là nụ cười Tư Tuấn

Cậu nghiêm trang nói “Anh họ, tôi đảm bảo cứ gọi là đến”, cậu trên mặt mang theo vết cào như rìa mèo nói “Tôi né liền đánh tới anh họ”, cậu vẻ mặt không cam lòng nằm ở dưới thân hắn cầu xin tha thứ, cậu nổi giận dùng dùng ghì cổ hắn, cậu chủ động cỡi quần nói “muốn thượng thì nhanh một chút” ...

Thậm chí, hình ảnh cậu ngoan tuyệt nói “Buông tha tôi đi, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta”, khi quan hệ căng thẳng tới cực điểm lại vì cứu hấn đây người là máu, cậu đứng ở đầu cầu nơi trần nhỏ nhìn nước sông xuất thần, cậu nhận được kinh hỉ khi sinh nhật mà ngỡ ngác ngây ngốc, cậu nhắm mắt lại nói “Tôi đầu hàng”...

Cuối cùng đều biến thành cậu bình tĩnh mà lạnh lùng, nhìn hấn bị cảnh sát bắt đi, còn giả mù sa mưa nói “Đó là chuyện ngoài ý muốn, tôi sẽ thu xếp”.

Lấy ra giấy chứng minh kia từ ví tiền, nhìn ảnh chụp hoàn toàn không thể lộ ra khuôn mặt đẹp trai của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đột nhiên nở nụ cười.

Ha ha... Tư Tuấn... Kỳ Tư Tuấn... Phía trước tên em, rốt cuộc là mang họ ai?

32. Quyển 2 - Chương 16-1

Tội danh liên quan tụ tập hút thuốc phiện như vậy, nếu như không có chứng cứ vô cùng xác thực, tối đa chỉ có thể giam giữ mười năm ngày.

Ngày đó, hấn rời khỏi trại tạm giam, trời nắng gắt quả thực không giống tháng tư, khiến Kỳ Hoán Thần có cảm giác phẳng phát như đã cách một đời.

Ánh mặt trời mãnh liệt như vậy, nếu như có thể đâm mù mắt thì tốt rồi, hấn sẽ không thấy bóng người duy nhất tới đón hấn, người khiến hấn thấy buồn nôn kia.

Từng bước một đi tới trước mặt Tư Tuấn, tuy rằng nhìn cậu thêm một cái, ngực giống như là đã trúng thêm một dao, nhưng vô luận như thế nào, hấn muốn nghe người này giải thích một chút. Người khiến hấn lần đầu tiên xuất hiện xúc động ngu xuẩn, tên là “tình yêu” này, sẽ giải thích bán đứng phản bội vô sỉ của mình thế nào?

Hấn thậm chí đang suy nghĩ, nếu như Tư Tuấn nói, cậu bị Kỳ Tử Gia uy hiếp, nếu không giúp hấn, Kỳ Tử Gia sẽ thương tổn chính mình đang ở trong trại tạm giam, hấn có muốn tin tưởng hay không, có muốn tiếp thu loại lý do này hay không?

Thế nhưng Tư Tuấn một đường im lặng lái xe, đưa Kỳ Hoán Thần đến phòng khách sạn hấn thuê lâu dài, đi tới gian phòng hấn từng mang vô số phụ nữ đến mây mưa, mới mở miệng nói câu đầu tiên nói: “Anh trước tiên nghỉ ngơi cho tốt một chút, ngày mai chúng ta sẽ rời đi.”

Kỳ Hoán Thần ngồi ở trên giường, ngửa đầu nhìn Tư Tuấn, cười hỏi: “Đi đâu? Đoạn đầu dài?”

“Về nhà.”

“Anh còn có nhà sao?! Nơi đó sớm là của Kỳ Tử Gia, anh đã không có nhà để về.”

“Anh lẽ nào đã quên sao? Chúng ta còn có...” mặt Tư Tuấn có chút hồng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Còn có cửa hồi môn của em, một căn nhà nhỏ hai tầng, trong sân có đàn nho và cây lựu, còn có bồn cá cùng ”

“Vậy sinh lễ của anh là toàn bộ Kỳ gia? Tuy rằng có chút đáng giá, em cũng không đáng cái giá này. Bất quá anh có thể đưa, chỉ là vô luận như thế nào cũng phải đưa cho cha vợ mới phải. Sao vậy, khi anh không biết, em nhận Kỳ Tử Gia làm cha nuôi rồi sao?!”

Tư Tuấn né tránh ánh mắt chất vấn của Kỳ Hoán Thần, đi tới bên cạnh điện thoại, một bên quay số điện thoại nói: “Anh nhất định đói bụng rồi? Em gọi phục vụ phòng...”

Kỳ Hoán Thần đứng dậy tiến lên, mạnh đoạt lấy điện thoại, hung hăng đập về phía Tư Tuấn. Điện thoại làm bằng nhựa vỡ vụn, mảnh vỡ sắc bén mặt cát bị thương trán Tư Tuấn, máu lập tức mãnh liệt phun ra.

“Cho anh một lý do phản bội!”

Bụng vết thương, máu theo khe hở chảy xuống dính trên lông mi, Tư Tuấn khó chịu chớp chớp mắt.

Kỳ Hoán Thần túm áo Tư Tuấn, hung hăng lắc: “Nói đi, giả bộ câm điếc làm gì? Cho anh một lý do!”

Tư Tuấn cuối cùng mở miệng: “Em nghĩ, Kỳ Tử Gia so với anh, càng thích hợp với vị trí kia.”

“Ha ha... Ha ha... Em thực sự là...” Lý do không thể hiểu như vậy khiến Kỳ Hoán Thần sửng sốt một chút, sau đó cười ha hả, một quyền nện lên mặt Tư Tuấn: “Cậu con mẹ nó thực sự là đồ đê tiện, sao cậu không nói, Kỳ Tử Gia so với tôi càng thích hợp để đâm cậu!”

Trước khi nắm tay nện xuống, Tư Tuấn bắt được cổ tay hắn, dùng sức đẩy. Kỳ Hoán Thần ngã trên giường, lập tức lại nhảy dựng lên, cả người như là rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Tôi muốn giết cậu, tôi muốn giết cậu ”

Tư Tuấn dứt khoát cười lên, đè lại hai tay Kỳ Hoán Thần.

“Đồ đê tiện cậu muốn làm gì?!”

Kỳ Hoán Thần tựa như cá mới lên bờ ra sức quẫy đuôi giãy dụa, Tư Tuấn sợ hắn bị thương, dứt khoát xé ga giường, cột tay hắn vào đầu giường, hai chân cũng cố định vào lan can cuối giường.

Trong quá trình bị trói lại, Kỳ Hoán Thần cũng liên tục kêu gào mắng chửi: “Tư Tuấn Kỳ Tư Tuấn cậu đã sớm thông đồng cùng tiểu tạp chủng kia đi?! Trách không được lúc trước cậu tình nguyện bị nổ chết cũng không chịu rời đi ”

“Một mỗi tôi còn tin tưởng cậu hai người các người vẫn luôn hợp mưu làm thế nào tính toán tôi?! Lần kia bị bắt cóc cũng là khổ nhục kế của cậu đi! Tôi sao có thể bị cậu lừa tôi con mẹ nó cứ nhiên sẽ bị cậu lừa ha ha ha nguyên lai tôi mới là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ ”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!”

Tư Tuấn đè trên người Kỳ Hoán Thần, nhin không được hôn lên gương mặt hắc, nhưng lại ném đến vị nước mắt mặn mặn.

“Tại sao lại không thể nói, cậu chột dạ đúng không?”

Kỳ Hoán Thần một ngụm cắn môi Tư Tuấn, như dã thú mà cắn xé, mùi máu tươi lan tràn giữa đôi môi.

Cơ hồ là cắn nát môi Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần mới nhả ra, con mắt đỏ đậm, trên hàm răng cũng dính vết máu, trên mặt tất cả đều là máu nhỏ xuống từ trán Tư Tuấn, cả người dường như cũng điên cuồng: “Tại sao cậu lại muốn phản bội tôi như thế tôi chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào, tôi chỉ tin tưởng cậu cậu tại sao lại muốn phản bội tôi như thế! Tại sao lại lựa chọn Kỳ Tử Gia, hắc mạnh hơn tôi sao?! Hắc từng thượng cậu sao?! Hắc khiến cậu càng thoải mái có đúng hay không?!”

Tư Tuấn che miệng đi vào phòng tắm, mở vòi nước rửa khoang miệng đã chết lặng, môi và đầu lưỡi đều sưng lên, tựa hồ không thể nói. Mà bên ngoài, Kỳ Hoán Thần kêu gào chửi rửa còn đang tiếp tục.

“Cậu vốn không muốn theo tôi lên giường, hiện tại trả thù tôi, rất đắc ý đúng không? Trối tôi lại muốn làm gì? Ăn miếng trả miếng sao? Cậu tới đi a?! Cậu thứ đồ bị thượng không đủ này, không ai dám cậu còn có thể cứng lên sao?!”

Nhìn khuôn mặt chật vật trong gương, Tư Tuấn sầm khổ cười rộ lên.

Kỳ Hoán Thần nói không sai, cậu quả thực là bị thượng không đủ. Cậu tự tay đưa Kỳ Hoán Thần vào trại tạm giam.

Cậu và Kỳ Tử Gia định ra kế hoạch tỉ mỉ chặt chẽ, trong vòng mười lăm ngày hoàn toàn chiếm đoạt thế lực của Kỳ Hoán Thần, trước khi hắc ra ngoài, tất cả đều đã trần ai lạc định, sau khi hắc đi ra cũng không có khả năng xoay người cậu hao tổn tâm cơ tính kế hắc như vậy, thế nhưng nửa tháng này, cậu hầu như mỗi đêm đều mơ cậu cùng Kỳ Hoán Thần làm tình, mỗi lần đều bị hắc làm đến chết đi sống lại.

Tư Tuấn một phát xé áo ra, kéo ra áo sơ mi từ lưng quần, nhanh chóng cởi áo, thoát quần, mở vòi nước, xích lô đứng trong dòng nước dưới vòi hoa sen.

Vết thương bị nước xối vào, máu loãng màu hồng theo trán chảy xuống, cậu cũng không quan tâm, cầm lấy một lọ nhũ dịch, đổ nửa bình vào lòng bàn tay, xoa ra phía sau người.

Ngón tay dọc theo khe hông, dưới sự bôi trơn của nhũ dịch, chen vào huyết khẩu chật hẹp đóng chặt, tùy tiện trều sáp vài cái, lại chen thêm một ngón tay vào, hai ngón tay tách ra lại hợp lại, nhiều lần mở rộng đến mức có thể dung nạp bốn ngón tay.

Tắt vùi nước, lưng tung xoa xoa nước trên người, đem khăn tắm cuốn quanh thắt lưng, Tư Tuấn bước nhanh đi ra ngoài.

Kỳ Hoán Thần ngửa mặt nằm trên giường, tựa hồ đã mắng mệt mỏi, lộ ra trạng thái trống rỗng, như búp bê bị rút đi linh hồn. Sau khi thấy Tư Tuấn, ánh mắt chậm rãi tụ lại, lông mi nhú lại, có chút khấn trương hỏi: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Tư Tuấn quỳ một gối xuống trên giường, im lặng không hé răng cởi khóa quần Kỳ Hoán Thần, móc ra phân thân mềm nhũn buông xuống, cúi đầu, không chút do dự một ngụm ngậm vào.

Từ sau khi “đầu hàng”, cậu và Kỳ Hoán Thần hầu như hàng đêm đều cùng mây mưa, đối với thân thể lẫn nhau đều vô cùng quen thuộc, Tư Tuấn từ lâu đã không phải thiếu niên ngây ngô có thể khẩu giao mà làm như cắt thịt ban đầu kia.

Dưới động tác của tay cùng miệng cậu, phân thân đã hơn tháng không phát tiết rất nhanh sung huyết đứng thẳng.

“Ngô...” Kỳ Hoán Thần phát ra tiếng thở dốc khó nhin, giãy dụa thắt lưng, kinh ngạc nghi ngờ trong mắt càng sâu. Cậu muốn làm gì? Lẽ nào thực sự muốn trả thù? Tư Tuấn mọi việc tôi làm với cậu, đối với cậu mà nói, thực sự chỉ là khuất nhục và thương tổn, cậu từ đầu tới cuối đều căm hận tôi, chưa bao giờ có một điểm thật tình?

Thế nhưng động tác tiếp theo của Tư Tuấn, khiến kinh nghi của hắn biến thành mê man.

Phun ra phân thân bị nước bọt làm ướt đầm, Tư Tuấn tách hai chân nâng người khóa tại bên hông Kỳ Hoán Thần, một tay phía trước, đỡ lấy phân thân hắn, một tay thăm dò ra phía sau, tách ra cánh hông chính mình, hít sâu một hơi, chậm rãi hạ thân thể xuống.

Phân thân cứng rắn dính vào huyết khẩu ướt át, một tác một tác thâm nhập, nửa đường, Tư Tuấn dừng lại một chút, cắn răng, ngồi xuống đến cùng. Sau khi hoàn toàn đi vào, Tư Tuấn thở hổn hển từng ngụm lớn, lại không biết kế tiếp nên làm thế nào, cứng đờ bất động.

Mà Kỳ Hoán Thần bị động tiến nhập dẫm đạp ướt át ấm nóng, tới bây giờ vẫn khiến thần chí hắn lay động, một mặt bị dục vọng thao túng, một mặt cũng bị nghi kỵ nơi đáy lòng dẫn dắt, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Cậu đồ đệ tiện này, chẳng lẽ là muốn so sánh một chút, tôi và Kỳ Tử Gia ai đâm cậu sướng hơn sao?! Đồ thèm khát đàn ông ”

Kỳ Hoán Thần thân thể tinh tế, nhưng thắt lưng rất có lực, dưới tình huống tay chân bị trói buộc chỉ có thể không ngừng đỉnh lộn về phía trước, xuyên thấu qua va chạm mãnh liệt phát tiết lửa giận cùng dục

hỏa bị châm lên đồng thời.

Hắn đã từng vô số lần ảo tưởng, một ngày kia, Tư Tuấn luôn luôn ngượng ngùng không thả lỏng trên giường, chủ động mở thân thể, cười trên người hắn sẽ là thể nghiệm tiêu hồn thể nào. Thế nhưng trăm triệu không nghĩ tới khoảnh khắc mộng đẹp trở thành sự thật, hắn vậy mà hận không thể đâm người đàn ông cười trên người mình đến thủng ruột nát bụng!

Dưới va chạm của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn gần như ngồi không vững, chỉ có thể nắm chặt thắt lưng hắn, theo tần suất của hắn mà đóng đưa thân thể. Bên tai còn vang vọng tiếng mắng chửi của Kỳ Hoán Thần, những từ ngữ khó nghe này như một cây châm nhiễm độc, hung hăng đâm vào lồng ngực Tư Tuấn.

Tín điều trong đời người của cậu, chỉ là chăm chỉ nỗ lực sống sót mà thôi, cậu không có nguyên tắc tuyệt đối không thể nhượng bộ gì, cũng không có chấp niệm không đạt mục đích không bỏ qua. Thế nhưng sau khi gặp Kỳ Hoán Thần, tất cả đều rối loạn, cậu lần đầu tiên nổi lên lòng tham với một người, có đã tâm chiếm lấy triệt để.

Cậu không muốn người đàn ông này hạ thấp tự chủ, từng bước một đi vào vực sâu, cậu không thể mở mắt trừng trừng nhìn hắn hăm sâu vào vũng bùn không thể tự kềm chế, cậu muốn không phải là một đêm tham hoan, cậu muốn chính là một đời một kiếp. Để thực hiện dã tâm duy nhất cả cuộc đời, cậu cho dù bị vạn tiễn xuyên tâm* cũng sẽ không hối tiếc!

*(*ngàn mũi tên xuyên qua tim)*

Nửa đêm, Tư Tuấn đang ở trong sân Kỳ gia đóng gói “đồ” của Kỳ Hoán Thần, đột nhiên thấy một bóng người đi ra từ nhà kho bên cạnh ga ra.

Tư Tuấn đứng lên, đón trước: “Tử Gia, cậu đang làm gì?”

“Thu thập một chút đồ vật của mẹ em và em khi còn nhỏ.” Kỳ Tử Gia ôm một cái rương thật lớn, trên mặt đều là vết bụi.

Tư Tuấn sững sốt, nhìn một chút nhà kho nhỏ chật đầy đồ đạc.

Kỳ Tử Gia cười giải thích nói: “Khi em còn nhỏ, chỉ cần Kỳ Sơn Hải không ở nhà, em và mẹ đều sẽ bị đuổi đến sống ở đây.” Đang nói, một quyển album ảnh chụp cũ rơi xuống, khung dán đã mất chất bung ra, vài tấm ảnh chụp rơi trên mặt đất.

Tư Tuấn khom lưng nhặt lên, trong ảnh chụp, một người phụ nữ xinh đẹp tuổi còn trẻ ôm một đứa trẻ khoảng ba, bốn tuổi, thần tình ngọt ngào.

Tư Tuấn khen từ đáy lòng: “Mẹ cậu thật xinh đẹp... Cậu khi còn nhỏ thoát nhìn rất không thân thiện a!”

“Đây không phải em.” Kỳ Tử Gia như cười như không nói: “Anh không nhìn ra sao? Đây là anh ba.”

Tư Tuấn nhìn kỹ, mặt mày đứa trẻ kia quả nhiên là Kỳ Hoán Thần bản thu nhỏ.

“Vậy người phụ nữ này là...” Tướng mạo người phụ nữ trong ảnh chụp có tám phần giống Kỳ Tử Gia, nếu không phải mẹ hắn thực sự không hợp lý.

“Người phụ nữ này là mẹ em, nhưng người bà ấy ôm chính là anh ba...” Kỳ Tử Gia tự giễu cười: “Trước khi mẹ sinh ra em, kỳ thực là vũ nữ thuộc hạ của mẹ Kỳ Hoán Thần, cũng không trách người phụ nữ kia cầm hận mẹ con em như vậy, mẹ em xem như là... giành đàn ông của cấp trên.”

Tư Tuấn trong lòng khẽ động, một suy nghĩ nào đó lóe lên, vội vã hỏi: “Bức ảnh chụp này có thể cho tôi không?”

“Được, em còn có rất nhiều ảnh chụp của mẹ.” Kỳ Tử Gia không quan trọng nhún nhún vai, đem lực chú ý tập trung trên mặt Tư Tuấn, nhìn vết thương trên trán và môi cậu, có thâm ý hỏi: “Anh ba thế nào rồi?”

Tư Tuấn cất ảnh chụp đi, nhẹ giọng nói: “Hắn ổn, sáng ngày mai tôi sẽ dẫn hắn đi, đảm bảo hắn không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần hắn an phận, em tuyệt đối sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” Thấy Tư Tuấn vẫn chau mày, Kỳ Tử Gia cười vỗ vỗ vai cậu, lại nói: “Được rồi, hắn cho dù không quá an phận, nhìn mặt mũi anh, em cũng có thể dễ dàng tha thứ hắn một, hai lần...”

“Bất quá anh tốt nhất vẫn giám sát hắn cho chặt chẽ, dù sao nếu như hắn muốn giết em, em cũng không có khả năng không phản kích. Nếu như có lỡ tay, bị thương hắn thì không sao cả, bị thương tình cảm của chúng ta thì không được rồi.”

“Cậu nhớ kỹ ước định của chúng ta là được.” Tư Tuấn gật đầu, xoay người tiếp tục xử lý “hành lý” phiền phức của Kỳ Hoán Thần.

Kỳ Tử Gia ở sau lưng nhìn một hồi, yên lặng rời đi.

Nghe được tiếng bước chân xa dần, Tư Tuấn quay đầu nhìn bóng lưng cô độc của hắn... Kỳ Tử Gia này, đã cách thiếu niên quật cường mà chân thành kia, càng ngày càng xa.

Không biết hắn tiếp tục cầm hận điên cuồng như vậy, khi đi tới điểm cuối cùng, sẽ có ai, mới có thể kéo hắn lại trước tuyệt lộ?

Khi Kỳ Hoán Thần tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau, sợi dây trói tay chân hắn đã cởi ra từ lâu. Bò xuống giường, dạo qua một vòng trong phòng. Tư Tuấn không ở đây, bữa sáng đặt trên bàn.

Kỳ Hoán Thần một cước đạp đổ cái bàn, chạy ra phía ngoài cửa. Hắn cho dù chết đói cũng không ăn đồ ăn đồ dè tiện kia chuẩn bị. Ai biết ‘hắc quả phụ’ kia có hạ độc hay không!

Một đường thông thuận không trở ngại chạy ra khỏi khách sạn, Kỳ Hoán Thần đang gọi xe, chợt nghe thấy tiếng còi xe cách đó không xa.

“Anh họ!” Tư Tuấn từ trên một chiếc xe hành trình đi xuống, cau mày gắt gao nhìn chằm chằm Kỳ Hoán Thần.

Kỳ Hoán Thần liên tục lui vài bước, nâng cằm trừng mắt nhìn cậu, hắn ngược lại muốn nhìn, trên đường lớn người đến xe đi này, Tư Tuấn muốn xông đến bắt hắn đi thế nào. Tư Tuấn không sợ mất mặt, vậy hắn hai bàn tay trắng lại càng không sợ!

Kết quả, Tư Tuấn chỉ là mở thùng xe, trong không gian rộng mở đặt một lồng sắt lớn, bên trong giam giữ sinh vật duy nhất sẽ không phản bội hắn đời này

“Ares!”

Nghe được thanh âm của chủ nhân, chú chó nằm úp sấp ở trong lồng lập tức đứng lên, thế nhưng miệng bị buộc lại, không có biện pháp hưởng ứng, chỉ có thể phát ra tiếng gầm gừ thê lương.

Kỳ Hoán Thần cả người run rẩy, hầu như muốn cắn đứt hàm răng, nhưng chỉ có thể từng bước một đi qua.

Đột nhiên lúc này, hắn nhớ tới khi hắn dùng Phương Nhã đến áp chế cậu. Nói vậy khi đó Tư Tuấn oán hận, hơn hắn hiện tại đi... Tình cảnh như nhau, bất quá là thời gian hai năm, cư nhiên lập trường đổi chỗ, thật đúng là phong thủy luân phiên thay đổi!

Kỳ Hoán Thần ngồi vào thùng xe, Ares lập tức nhào đến, liều mạng cọ tay Kỳ Hoán Thần.

Một bên trấn an Ares, một bên cưỡi ra bao vải ngoài miệng nó, Kỳ Hoán Thần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cậu làm gì với nó?”

“Nó liên tục cắn lồng sắt, em sợ nó bị thương không thể làm gì khác hơn là trói miệng lại.” Tư Tuấn đóng cửa sau xe, ngồi vào ghế lái, khởi động ô tô.

Kỳ Hoán Thần vươn một tay từ phía sau đến, lạnh lùng nói: “Mau đưa cái chìa khóa cho tôi, cậu đầu tiên là nhốt tôi, hiện tại lại muốn nhốt nó?!”

“Sau khi về đến nhà em tự nhiên sẽ thả nó ra.”

“Nhà... Ha hả... là một lồng giam khác đi!” Kỳ Hoán Thần cười nhạt vài tiếng, không hề để ý tới Tư Tuấn, hai tay với vào lồng sắt, ôm lấy cổ Ares, hôn đỉnh đầu nó.

Chú chó vẫn luống cuống nóng nảy, tại một khắc nhìn thấy Kỳ Hoán Thần liền an tĩnh lại, thân thể gắt gao dán trên lồng sắt, liên tục dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay chủ nhân.

Ra khỏi khu vực thành thị, xe lên đường cao tốc, chạy hướng thành J.

Kỳ Hoán Thần cách lồng sắt dựa vào cùng Ares, ánh mắt vô ý thức đánh giá bên trong xe... Trong góc phòng đặt một cái túi đầy dưỡng khí và nước, bên trong là mấy con cá béo của Tư Tuấn, bên cạnh còn có một cái ba lô, cũ cũ, hình như khi Tư Tuấn tới chính là đeo nó, bên cạnh dựng một cây đàn vi-ô-lông, ngoại trừ những thứ này, không thấy có vật gì khác.

33. Quyển 2 - Chương 16-2

Sau hơn bốn tiếng đồng hồ, xe đến nơi, một căn nhà nhỏ ở vùng ngoại ô thành J, tuy rằng không có cây lựu và giàn nho, nhưng thật sự có bồn sứ men xanh nuôi cá.

Trong sân đã có vài người chờ từ sớm, khi hai người thanh niên nâng lồng sắt lên, Ares đột nhiên công kích. Hai người coi như phản ứng nhanh, vội vã rút tay về, trong đó một người trên mu bàn tay có vết máu, nhưng cũng không bị cắn đứt xương.

“Đại ca, đây, đây là chó điên sao?!”

“Không phải, đừng lo lắng, bắt quá vẫn đi tiêm vắc xin phòng bệnh đi!” Tư Tuấn tự mình đi tới trước lồng sắt, tay không nắm lấy song sắt, Ares nghe rằng muốn cắn, Tư Tuấn nhanh chóng vươn tay ghì lại miệng nó.

Quay đầu, nhìn Kỳ Hoán Thần len lén ra lệnh công kích, Tư Tuấn nhàn nhạt nói “Em không muốn đập gãy răng nó.”

Kỳ Hoán Thần cắn cắn môi, ném một ánh mắt cho Ares, cho dù miệng bị ghì lại còn không ngừng khom lưng lộ ra trạng thái công kích, chú chó lớn lập tức trầm tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm úp sấp ở trong lồng.

Tư Tuấn buông tay ra, mang lồng sắt xuống, quay đầu nói Viên Kính: “Chú Viên, cháu không có hành lý gì, làm phiền chú mua giúp cháu một ít đồ dùng sinh hoạt.”

“Đừng ngại, trong nhà đều đã chuẩn bị tốt, còn thiếu thứ gì cứ nói...” Ánh mắt Viên Kính rơi vào trên người Kỳ Hoán Thần, nghi hoặc hỏi: “Vị này là?”

“Đây là Kỳ Hoán Thần, là...” Tư Tuấn do dự một chút, đang suy nghĩ giới thiệu thế nào, Kỳ Hoán Thần lại bất ngờ giang hai tay cánh tay ôm lấy thắt lưng cậu, vô cùng nhu thuận ngã vào trong lòng cậu.

Tư Tuấn mặt đỏ lên, thuận thế ôm Kỳ Hoán Thần, nhẹ giọng nhưng nghiêm túc nói: “Anh ấy là người yêu của cháu.”

Đám người Viên Kính nhất thời trờng lớn mắt, không thể tin nhìn hai người, vài giây sau, rất ă ý tản ra, đều tự đi bận bịu, làm như không có nghe thấy những lời này.

Cậu vốn tưởng rằng Kỳ Hoán Thần sẽ làm cậu khó xử trước mặt mọi người, nói vài lời bỉ ố tỷ như “Tôi là người đăm mông cậu ta”, cũng đã chuẩn bị tâm lý như vậy, lại không nghĩ rằng Kỳ Hoán Thần sẽ bày ra ra một mặt mềm mại như vậy.

Chống lại ánh mắt không giải thích được của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần lạnh lùng cười rộ lên, dựa bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Tôi đương nhiên muốn tạo uy nghiêm cho cậu, nếu không tù nhân như tôi, cuộc sống chỉ biết càng thêm gian nan!”

“Anh không phải tù nhân, anh là người yêu của em.”

Kỳ Hoán Thần trào phúng cười: “Như vậy, phương thức cậu đối đãi với người yêu, thật sự là có cá tính!”

Đem cá thả vào bồn sứ đầy nước, mang lồng sắt nhốt Ares đến chỗ râm mát Tư Tuấn dự định sau khi mọi người rời đi, sẽ thả nó ra.

“Chú Viên, mọi người về trước đi, còn lại cháu tự mình lo được, khổ cực các anh em rồi ” sau khi thu xếp tốt những thứ này, Tư Tuấn đi đến bên người Viên Kính đang chỉ huy mấy người thanh niên dọn dẹp sân, khi dư quang khéo mắt lướt đến người đàn ông đứng ở cửa, âm điệu đột nhiên đề cao: “Huấn luyện viên Trâu?”

Viên Kính cười giới thiệu nói: “Cháu quả nhiên quen biết hă! Mấy tháng trước trong bang có chút sự tình, Trâu huynh đề giúp chúng ta rất nhiều. Hă nói thời gian ở thành S được cháu chiếu cố, muốn báo đáp cháu nhưng lại không muốn ở lại thành S, cho nên đến đây chờ cháu trở về kế thừa gia nghiệp.”

Trâu Kiệt vài bước đã đi tới, trầm giọng nói: “Tôi thiếu cậu một cái mệnh, hiện tại không chỗ để đi, chỉ có thể đến tìm cậu nương tựa, một là kiếm kế sinh nhai, hai là, nếu có cơ hội, nhất định phải báo đáp cậu.”

Tư Tuấn vui mừng khôn xiết: “Huấn luyện viên, đừng nói báo ân gì đó, sau này chính là anh em rồi... Anh liền ở lại nơi này của tôi đi!”

Nghe vậy, Trâu Kiệt nhìn thoáng qua Kỳ Hoán Thần đang ngồi xổm trước lồng sắt nói chuyện cùng Ares, do dự nói: “Không thuận tiện lắm đâu?”

“Không, vốn tôi cũng muốn tìm một người tin được giúp tôi ” Tư Tuấn dừng lại một chút, cuối cùng lựa chọn hai chữ: “Giúp tôi “bảo vệ” hă!”

Trâu Kiệt gạt đầu, lui sang một bên, không nói gì thêm.

Dọn dẹp xong xuôi, ngoại trừ Trâu Kiệt, những người khác đều rời đi, Tư Tuấn cầm chìa khóa mở lồng sắt, Ares gầm gừ một tiếng vọt ra, đang muốn công kích, lại bị Kỳ Hoán Thần ôm lấy.

“Bảo bối...” Kỳ Hoán Thần hôn lỗ tai Ares, nhẹ giọng nói: “Hiện nay chúng ta ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể cụp đuôi làm người, bất quá tao đảm bảo với mày, một ngày nào đó, tao sẽ cho mày xả cơn giận này.”

Tư Tuấn từ chiếc rương đồ mẹ cậu sử dụng khi còn sống ở lầu một, tìm ra chiếc máy sấy hiện tại không biết còn có thể dùng hay không, đi lên lầu hai, đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Kỳ Hoán Thần mới tắm rửa xong, trên người ăn mặc áo tắm rộng thùng thình, ghé vào trên bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tư Tuấn đi qua, kéo hắt lên: “Tóc còn chưa khô, không nên hóng gió trước cửa sổ.”

Kỳ Hoán Thần thân thể lạnh lạnh, mềm mại, giọng nói cũng lười biếng: “Đây là cửa hồi môn của cậu sao?”

“Đây là nhà của em.”

Căn nhà nhỏ này chính là nhà cậu không phải sau khi đến mới bố trí, mà là ngôi nhà cậu chân chân thực thực, sinh sống từ nhỏ đến lớn. Cho dù ai cũng không nghĩ ra, nhà của lão đại Tư Thiểu Phong lẫn lộn lừa gạt hơn mười năm trên hắc đạo, kỳ thực là một căn nhà nhỏ đơn giản bình thường như thế này.

Nhà nhỏ hai tầng, trước sau đều có sân. Sau bữa cơm tối, vợ chồng ở trong sân hóng mát, con trai nhỏ chạy tới chạy lui bên người... Đây kỳ thực là mộng tưởng của mẹ cậu, không hơn, so với Kỳ Hoán Thần thay cậu suy nghĩ còn đơn giản hơn nhiều.

Đang xuất thần, trên cổ đột nhiên mát lạnh, cúi đầu nhìn lại, Kỳ Hoán Thần không biết nhích lại gần từ khi nào, nước chảy xuống từ mái tóc ẩm ướt, tích trên cổ cậu. Tư Tuấn giơ máy sấy lên, “Em sấy tóc cho anh...”

“Không cần sấy, một hồi nữa ra mồ hôi sẽ lại ướt...” Ánh mắt Kỳ Hoán Thần lóe lên, tươi cười mang theo tà khí, xoay người một cái, áp đảo Tư Tuấn tại trên giường.

Thân thể lạnh giá, hôn môi nóng cháy, xé rách thô bạo, vỗ về ôn nhu... Y phục rất nhanh bị lột ra, hai khối thân thể xích lửa dây dưa cùng một chỗ.

Kỳ Hoán Thần vô cùng kiên trì, nằm trên ngực Tư Tuấn nhiều lần liếm hôn, một tay nắm phân thân cậu, thành thực xoa nắn, một tay thăm dò ra phía sau, mở rộng huyết khẩu đóng chặt kia.

Thân thể đã quen thuộc tình ái rất nhanh liền nổi lên phản ứng, phía trước càng cứng rắn, mà mặt sau càng thêm mềm mại, thấy thời cơ thích hợp, Kỳ Hoán Thần rút ngón tay ra, nâng chân Tư Tuấn lên, mạnh mẽ đỉnh vào.

“A...” Đau đớn bị xỏ xuyên qua rất nhanh bị bao phủ bởi khoái cảm trứu sắp mang đến, tựa như bị thương luôn che giấu phía sau tươi cười, Tư Tuấn ôm chặt bờ vai Kỳ Hoán Thần, biết rõ người này hận không thể khiến cậu chết chìm, lại giống như ôm cọng rơm cứu mạng, vĩnh viễn không muốn buông tay.

Cao trào sắp đến, phân thân ướt át lại bị gắt gao nắm lại, Kỳ Hoán Thần nâng lên một chân Tư Tuấn, sắc tình liếm liếm sườn trong đùi cậu.

“Thoải mái không?” Va chạm phóng túng duy trì liên tục, một lần lại một lần hỏi ra câu hỏi phóng dăng: “Tôi làm cậu thoải mái không? Vẫn là tôi làm cậu thoải mái nhất, có đúng hay không?”

“A...” Tư Tuấn mở ra cặp mắt ướt át, nâng lên cánh tay, sờ sờ gương mặt Kỳ Hoán Thần vì vận động kịch liệt mà phỉm hồng, đột nhiên nghiêng người lên, hôn trụ bờ môi của hắn.

Không muốn nghe lời nói đả thương người hắn khẳng định sẽ nói ra, nếu như trái tim không thể dựa cùng một chỗ, vậy thì để thân thể lại gần hơn một chút.

Lời lẽ dây dưa, nước bọt trong miệng cùng hơi thở hoàn toàn giao hòa một chỗ, Tư Tuấn lại cảm thấy không đủ, muốn nhiều thêm một chút, lại nhiều thêm một chút, vĩnh viễn như vậy tiếp tục triền miên, không nghe được lời nói làm người đau lòng, nhìn không thấy ánh mắt lạnh lùng hờ hững.

Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, Kỳ Hoán Thần buông bàn tay ràng buộc gốc phân thân Tư Tuấn ra, nắm thắt lưng cậu, lại một phen va chạm mãnh liệt, tại một giây sau khi Tư Tuấn đạt cao trào, đem dịch thể phun vào nơi sâu trong thân thể đột nhiên co rút của cậu.

“Hô...” Tựa như hư thoát ngã vào trên người Tư Tuấn, vuốt ve thân thể ướt mồ hôi kia, phân thân đã nhuyển xuống trượt ra từ trong cơ thể cậu, mang ra lượng lớn dịch thể bạch trọc.

Thời điểm Kỳ Hoán Thần làm cùng Tư Tuấn, chưa bao giờ dùng bảo hiểm, thế nhưng trước đây luôn tận lực khắc chế không bắn ở bên trong, tránh cho đối phương khó chịu, bất quá hiện tại hiển nhiên đã lười lo lắng những thứ này.

Kỳ Hoán Thần một bên liếm cắn cổ đằm mồ hôi của Tư Tuấn, một bên thổi khí vào lỗ tai cậu: “Thế nào, còn thoải mái chứ? Để sống sót, tôi đã tận lực rồi...”

“Gì cơ...” Tư Tuấn trừng mắt nhìn, còn chìm đắm trong dư vị cao trào, tư duy căn bản không có biện pháp lý giải lời nói như vậy.

Kỳ Hoán Thần nở nụ cười, ôn nhu hôn nhẹ gương mặt cậu, ánh mắt lại lạnh lẽo khiến người phát run: “Lưu

lại mạng này của tôi không phải là vì cái này sao? Tôi hiện tại chỉ còn lại một công dụng này... gây xoa bóp tự động chuyên dùng của Tư tiên sinh... Nhớ nạp điện cho tôi a!”

Tư Tuấn nhắm mắt lại, không phủ nhận lời nói như vậy tạo thành thương tổn với cậu, nhưng cũng không có đau đớn như trong tưởng tượng.

Cậu thật sự là quá hiểu Kỳ Hoán Thần, cho dù là vô tình tổn thương hắn, người này cũng sẽ không thương cảm người khác, nhất định sẽ trả thù lại càng thêm nặng nề... Cậu đã hoàn toàn đắc tội hắn như vậy, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi tới cực điểm này, không biết sẽ dùng bao nhiêu thủ đoạn để dẫn vật cậu!

Tại ngày hạ quyết tâm đó, đã làm tốt chuẩn bị như vậy. Sau khi kiến thiết toàn bộ tâm lý, tuy rằng sẽ không biến thành mình đồng da sắt, nhưng da mặt thực sự càng ngày càng dày.

Không quan tâm có bị nội thương hay không, chỉ cần không có máu chảy thành dòng, là có thể lừa dối chính mình... ta còn cố gắng được!

Tư Tuấn trở lại thành J, không phải trở về đường lão, mà là chính thức kế thừa tất cả Tư Thiếu Phong lưu lại.

Ý nghĩa của thành J đối với thành S, là nơi này có bến cảng xuất khẩu thương mại lớn nhất Trung Quốc, bề ngoài là do Công ty thương mại quốc gia tự chủ kinh doanh, nhưng xí nghiệp cảng vụ bên dưới đều do Tư gia khống chế.

Vì thế, vận tải đường thủy của hắc đạo toàn bộ vùng châu thổ, buôn lậu cũng tốt, buôn lậu thuốc phiện cũng được, chỉ cần Tư Tuấn không cho qua, tất cả đều không cần bàn nữa.

Trước đây Tư gia và Trầm gia, Cao gia đều có hợp tác, nhưng sau khi Kỳ Tử Gia nắm quyền, một lần nữa lập ra tỉ lệ trích phần trăm hà khắc, nhất thời kích động gia tộc khác kịch liệt phản đối, đều ngừng vận chuyển để tạo áp lực.

Ai biết Kỳ Tử Gia ‘mượn sườn núi thả lừa’, thẳng thắn ngưng hẳn hợp tác cùng hai nhà, về sau cấp trên hòa giải, mới khôi phục một phần làm ăn buôn lậu, thuốc phiện lại một gam cũng không cho phép lên bờ, hầu như hoàn toàn chặt đứt sinh kế của Cao gia.

Tình huống như vậy khiến Viên Kính có chút lo lắng: “Kỳ gia bên kia chuyên quyền độc đoán như thế, chẳng khác nào đem chúng ta đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cứ thế mãi, chuyện làm ăn của bến tàu cũng không thể làm tốt...”

Tư Tuấn cầm lên một nắm thức ăn cho cá, ném vào trong bồn, đám cá vàng tranh lên trước cướp giật, làm bắn lên từng mảng bọt nước.

“Kỳ Tử Gia tự có dự định, chuyện này chúng ta làm dựa theo phân phó của hắn là được, cũng không cần sợ

Cao gia đến tìm phiền toái, Kỳ Tử Gia sẽ xử lý.”

“Tiểu Tuấn, cháu tin tưởng hẳn như vậy, không sợ hẳn là cố ý giảm bớt không gian sinh tồn của chúng ta, sau đó nhân cơ hội nuốt chúng ta sao?” Dưới kiên trì của Tư Tuấn, Viên Kính không gọi cậu là “Đại ca”, mà khôi phục xưng hô trước đây.

“Chú Viên, đừng lo lắng, Tử Gia hẳn sẽ không ”

“Viên Kính, cái này ông không hiểu, đại ca của các ông và Kỳ Tử Gia là quan hệ gì? Là khi sa sút giúp đỡ ái mộ nhau, lưỡng tâm tương duyệt lại phải đau khổ kiềm chế. Ba năm nằm gai nếm mật, cuối cùng lật đổ nhân vật phản diện lớn nhất, nhưng lại bị bức bách đến tình trạng hiện nay, phải trời nam đất bắc, một đôi uyên ương số khổ a!”

Kỳ Hoán Thần ngênh ngang đi đến, tiểu đệ theo hẳn đi dạo phố, vẻ mặt có khổ nói không nên lời đi theo phía sau.

Tư Tuấn cũng không hạn chế tự do của Kỳ Hoán Thần, chỉ cần trong phạm vi thành J, hẳn muốn đi đâu đều có thể, cũng không cần chào hỏi, điều kiện tiên quyết là có người đi theo.

Nhìn thấy Kỳ Hoán Thần, Viên Kính nhú nhú mày, hẳn tuy rằng sẽ không nói gì không nên nói với Tư Tuấn, nhưng thái độ cũng rất rõ ràng cùng toàn bộ huynh đệ Tư gia nhất trí, bọn họ đều coi thường người không có liêm sỉ lại diễu võ dương oai, còn tưởng rằng chính mình là đại thiếu gia, kẻ đoạt vị Kỳ gia thất bại này.

Bất quá cái nhìn của Viên Kính, Kỳ Hoán Thần cũng không quan tâm, xoay người tiếp nhận cái hộp tiểu đệ ôm, không chút nào che lấp ném lên sô pha, gây xoa bóp, khiêu dẫn, nhũ giáp, giang môn tác*... đám đồ dùng tình thú ào ào rơi ra.

*(*có cần giải thích nữa không???)*

Tất cả mọi người ở đây ghen hòng nhìn trần trối, Tư Tuấn cũng đỏ mặt, nhưng vẫn bình tĩnh đi qua, nhặt lên đám đồ gì đó lên thả lại vào hộp, xoay người nói với Kỳ Hoán Thần: “Ăn cơm tối rồi chứ? Một hồi nữa chúng ta dẫn Ares đi dạo.”

Kỳ Hoán Thần ngồi xổm trước chuồng chó, vuốt ve đầu Ares, hừ lạnh một tiếng: “Không cần, chiến thần của tôi không thèm bị người dùng xích sắt buộc đi dạo phố!”

Khi bắt đầu Tư Tuấn cũng không buộc Ares, mặc cho nó tự do hoạt động ở trong sân. Có lẽ là bởi vì tới địa phương xa lạ, có lẽ là bởi vì cảm thụ được phần nộ của chủ nhân, Ares trở nên rất có tính công kích.

Phàm là có người bước vào sân, nó đều sẽ xông lên cắn xé, thậm chí có một lần Ares còn nhảy ra tường tấn công người qua đường, may là Trâu Kiệt đứng lúc ngăn lại, mới không gây thành đại họa. Từ sau lần kia,

Tư Tuấn vẫn dùng xích sắt buộc lại, để phòng ngừa Kỳ Hoán Thần tự mình cởi ra, còn thêm khóa vào dây xích.

Thế nhưng với Kỳ Hoán Thần mà nói, dây xích này xích lại không chỉ là Ares, còn có hắc, quả khóa kia giống như treo trên cổ hắc, nặng nề đè xuống, nhắc nhở hắc khuất nhục phía trước.

Chỉ có buổi tối, thời điểm áp trên người Tư Tuấn làm càn xâm phạm cậu, Kỳ Hoán Thần mới có thể tìm được một chút kiêu ngạo.

“Ngô...” Tư Tuấn cắn môi nằm sấp trên bệ cửa sổ, gậy xoa bóp chạy pin xoay tròn lên xuống, phát ra thanh âm “xèo xèo”, để giữa hai chân tách ra của cậu.

Kỳ Hoán Thần trong tay cầm gậy xoa bóp, hôn lên tấm lưng của rắn chắc Tư Tuấn, vui cười hỏi: “Muốn sao?”

Tư Tuấn biết nếu mình không trả lời, như vậy dần vật sẽ vẫn tiếp tục duy trì, vì thế vô cùng thuận theo gật đầu: “Muốn...”

Kỳ Hoán Thần dùng gậy xoa bóp đỉnh đỉnh huyết khẩu dính đầy dịch bôi trơn, đã phi thường mềm mại ướt át, lại hỏi: “Muốn cái gì? Cái này sao?”

“Muốn... anh...”

Một tay xoa nắn cánh mông kiêu vãnh của Tư Tuấn, một tay dùng gậy xoa bóp chọc khe mông cậu, Kỳ Hoán Thần được một tác lại muốn tiến một thước hỏi: “Cái này không tốt sao? Toàn bộ tự động, không hạn chế thời gian, càng có thể làm cậu thỏa mãn...”

Tư Tuấn vươn cánh tay, nắm cổ tay Kỳ Hoán Thần, uốn thẳng lưng, thân thể dựa lại phía sau, mông dán tại bụng dưới nóng bỏng của Kỳ Hoán Thần, run rẩy mở miệng: “Chỉ có... anh... có thể thỏa mãn em...”

Kỳ Hoán Thần hoàn toàn trở nên hưng phấn, ném gậy xoa bóp đi, nắm thắt lưng rắn chắc nhỏ gầy của Tư Tuấn, hung hăng động thân, đem dục vọng sung huyết đứng thẳng, kêu gào muốn phát tiết từ lâu, đẩy vào dũng đạo bí mật mềm mại ướt át, hoàn toàn bắt đồng cùng chủ nhân cường tráng kiên nghị.

“A... Nhẹ một chút...”

“Nhẹ một chút? Nhẹ một chút sao có thể khiến cậu đồ đê tiện muốn bị thao này thỏa mãn!”

Một ngum cắn lên vai Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần bắt đầu luật động điên cuồng không tiết chế.

Bọn họ mỗi đêm đều làm tình, Kỳ Hoán Thần xuất ra trăm thủ đoạn, không phải vì đạt được khoái cảm lớn nhất, mà là vì mục đích nhục nhã Tư Tuấn đến cực hạn.

Khi dục vọng sinh lý và khoái cảm trả thù phân không rõ bên nào trọng bên nào khinh, tự nhiên trộn lẫn cùng nhau, Kỳ Hoán Thần thậm chí bắt đầu nghĩ, hẳn vốn chính là một người tràn ngập dục vọng ngược đãi. Trước đây ôn nhu săn sóc với phụ nữ, chỉ là bởi vì tiềm thức còn chưa thức tỉnh, mãi đến khi gặp phải đồ dê tiện dâm đáng thích bị kiềm này, bản tính mới bị kích phát ra!

34. Quyển 2 - Chương 17-1

Tư Tuấn tỉnh lại giữa tiếng đàn quen thuộc, mở mắt ngẩng đầu, chỉ thấy trong nắng sớm Kỳ Hoán Thần ngồi trước cửa sổ, thân thể xích lô chỉ che khăn trải giường bên hông, đang kéo đàn vi-ô-lông.

Hắn kéo, chính là khúc nhạc biểu diễn trong hội trường lớn của đại học F lúc trước.

Tiếng đàn chậm chậm du dương, nhưng không cách nào khiến người bình tĩnh, cho dù là Tư Tuấn không hiểu gì về âm nhạc cũng có thể nghe được vô tận ưu thương trong đó, cùng với lần đầu nghe được, cảm giác uyển chuyển mà trong suốt kia hoàn toàn bất đồng.

Tư Tuấn lại một lần nữa sâu sắc ý thức được, hành vi của cậu đối với Kỳ Hoán Thần kiêu ngạo là đã kích kịch liệt... Thế nhưng cậu không hối hận! Bởi vì hiện tại, Kỳ Hoán Thần còn an toàn đợi bên người cậu... Sẽ không bị thế lực khắp nơi đè ép, không cần uốn mình theo bất luận kẻ nào, cũng không bị thuốc phiện uy hiếp cùng mê hoặc.

Như vậy là tốt rồi... Cho dù Kỳ Hoán Thần hận cậu cũng không sao cả, cho dù Kỳ Hoán Thần vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho cậu cũng không hề gì, dù sao cũng cậu muốn ở bên hắn cả đời, một ngày nào đó hắn sẽ mệt mỏi, lười tiếp tục trả thù ... Cậu tin tưởng thời gian cuối cùng có thể san bằng tất cả.

Tư Tuấn chống giường ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, trong thân thể cậu... có gì đó, không phải tinh dịch lưu lại, mà là dị vật cứng rắn. Cuống quít xuống giường chạy vào phòng tắm, Tư Tuấn một tay chống tường, một tay sờ soạn giữa hai chân, tại bên ngoài huyết khẩu tìm được một sợi dây nhỏ, đang muốn kéo ra, Kỳ Hoán Thần đã đi đến.

“Quà tôi tặng cậu, sao có thể lấy ra chứ?” Kỳ Hoán Thần khoác ga giường tựa ở khung cửa, một tay dùng đưa cây gậy xoa bóp: “Bên trong là khiêu dâm*, nếu cậu ngại nhỏ, vậy để tôi bồi thường, cái này thì thế nào?”

*(*trứng nhảy, trứng biết nhảy, ta nhảy ta nhảy)*

Tư Tuấn cau mày, tiếp tục kéo dây nhỏ ra bên ngoài, Kỳ Hoán Thần tiến lên dè lại tay cậu.

“Nếu như cậu thực sự không muốn nhận, tôi có thể làm mẫu cho cậu... Một hồi nữa thuộc hạ của cậu đến, tôi sẽ cầm gậy xoa bóp, biểu hiện một phen thật tốt trước mặt bọn họ, chứng tỏ cậu uy vũ hùng tráng, được

không?”

Kỳ Hoán Thần cười, vẻ mặt không đứng đắn, thế nhưng điên cuồng nơi đáy mắt nói cho Tư Tuấn, hẳn không phải đang nói đùa.

Tư Tuấn khép lại hai mắt, buông tay, xoay người, đang muốn mở vòi nước để tắm, Kỳ Hoán Thần liền nhích lại gần, từ phía sau ôm thắt lưng cậu, bàn tay thăm dò tiến vào dọc theo khe hông, một ngón tay xen vào, đẩy khiêu dẫn bị kéo đến huyết khẩu tiến vào sâu trong dũng đạo.

“Hưởng thụ cho tốt đi!” Hôn lên gương mặt Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần tươi cười vô cùng xán lạn.

Buổi sáng Viên Kính mang theo mấy thuốc hạ chạy đến. Gần đây bến tàu không yên ổn, các anh em đều thần hồn nát thần tính, Viên Kính nói thẳng muốn phái những người này đến bảo vệ Tư Tuấn.

“Không cần, cháu không thành vấn đề, hơn nữa còn có huấn luyện viên...”

Trâu Kiệt sống ở nơi này, bình thường tựa như một người tàng hình, chưa bao giờ thấy hình bóng hẳn, nhưng Tư Tuấn tin tưởng một ngày phát sinh nguy hiểm, hẳn sẽ lao tới đầu tiên.

Đang nói, Kỳ Hoán Thần bước chậm xuống lầu, nằm ngang trên sofa, mở TV, lúc này đài truyền hình đang chiếu lại bộ phim tối hôm qua.

Viên Kính nhìn hẳn một cái, hạ giọng nói: “Phía Kỳ gia có chút phiền phức, tài chính không huy động đủ, cháu xem hàng này có tiếp tục chuyển hay không?”

Tư Tuấn trầm ngâm một chút, nói: “Ngày mai cháu đi thành S một chuyến... A...”

Lời còn chưa dứt, khiêu dẫn trong cơ thể đột nhiên rung động, Tư Tuấn hai tay nắm mép bàn, cắn chặt môi, mới không phát ra rên rỉ. Cách đó không xa, Kỳ Hoán Thần tựa hồ đang tập trung vào TV, cầm điều khiển từ xa trong tay, liên tục đổi kênh.

“Tiểu Tuấn, thân thể cháu khó chịu sao?”

“Không có việc gì” tần suất rung động đột nhiên tăng mạnh, Tư Tuấn hít một hơi thật sâu, mồ hôi hột chảy dài trên trán.

Mà lúc này, Kỳ Hoán Thần như cuối cùng đã tìm được tiết mục TV thú vị, một bên nhìn một bên cười ha ha.

Viên Kính chán ghét nhìn hẳn một cái, đỡ Tư Tuấn, quan tâm nói: “Nếu như thân thể khó chịu cũng đừng

miễn cưỡng... Phía Kỳ gia lại tiếp tục nghĩ biện pháp giải quyết...”

“Cháu biết rồi... Chú về trước đi, cháu ngủ một giấc thì tốt rồi!”

Tiền Viên Kính đi, Tư Tuấn đỡ tường, lung lay lão đảo đi về phía Kỳ Hoán Thần.

Kỳ Hoán Thần nằm trên sô pha, cầm điều khiển từ xa trong tay, vẻ mặt tươi cười xấu xa: “Sao vậy, rất thoải mái đi... Ở đây còn có chức năng sóng rung động siêu dài, chúng ta thử xem ”

Ấn xuống điều khiển từ xa, khiêu dẫn nguyên bản là rung động mãnh liệt lập tức xoay tròn, Tư Tuấn cũng không chống đỡ được nữa, hai chân mềm nhũn, ngã ngổ trên sô pha, đầu tựa ở trước ngực Kỳ Hoán Thần, cầm lấy cánh tay hắn, vai liên tục run rẩy. Kỳ Hoán Thần một tay nâng lên cầm cậu, vẫn tươi cười như trước, chỉ là khí lạnh trong ánh mắt đủ để khiến Tư Tuấn một thân mồ hôi lạnh kết thành băng.

“Là cậu tự tìm lấy... Tôi cho tới bây giờ chưa từng đối xử tốt với người khác như vậy, chưa từng tin tưởng người khác như vậy, cũng chưa từng trả giá nhiều cảm tình đến thế... Cậu khiến tất cả nỗ lực của tôi đều biến thành truyện cười trong thiên hạ, tất cả chuyện này, tôi muốn đòi lại cả gốc lẫn lời!”

Kỳ Tử Gia mang khuôn mặt xinh đẹp cả người lẫn vật vô hại, phong cách làm việc lại ngoan tuyệt độc đoán, sau khi tiếp nhận Kỳ gia, thanh trừ toàn bộ thế lực ủng hộ Kỳ Hoán Thần lại không chịu phục tùng, đối với nguyên lão bảo trì trung lập trong tập đoàn cũng thực hành chính sách đàn áp, đối với người lên gối trò, vùng trộm giao dịch thuốc phiện, không quản là thân phận gì đều trừng phạt nghiêm khắc không tha trải qua mấy tháng chỉnh sửa, hiện tại tập đoàn Sơn Hải, hầu như nhìn không thấy hình bóng khi Kỳ Sơn Hải còn sống, Kỳ Tử Gia triệt để nắm hết quyền hành.

Có thể nói, hắn là một người diệt cỏ tận gốc, hậu hoạn duy nhất lưu lại chính là Kỳ Hoán Thần.

Mà hiện tại, có người dùng cái tên hậu hoạn không an phận này, bàn chuyện giao dịch quay vòng với Đông Nam Á, còn thu tiền đặt cọc. Kỳ thực số tiền không tính là lớn, cho dù không thu về được, làm không công cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác đột hàng muốn vận chuyển này, là thứ Kỳ Tử Gia đã cấm rõ ràng.

Để xử lý chuyện này, Kỳ Tử Gia bị một vết thương nhẹ, gác cao bàn chân quấn dày băng vải, thường thức một khẩu súng lục màu bạc, nhẹ giọng than thở: “Anh Tư Tuấn, chuyện khác em đều có thể nhắm một con mắt mở một con mắt, nhưng nếu như có quan hệ cùng thuốc phiện, đừng trách em không lưu tình... Đây là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng!”

Tư Tuấn suốt đêm chạy về thành J, trong một quán bar chướng khí mù mịt, tìm được Kỳ Hoán Thần chìm ngập trong đám phụ nữ. Trâu Kiệt vô thanh vô tức đứng trong góc, không nhìn kỹ thì không ai chú ý.

Kéo lên người đàn ông uống say không còn biết gì, Tư Tuấn nắm cầm hắn, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh: “Phun tiền ra.”

Kỳ Hoán Thần đang trái ôm phải ấp rất khoái hoạt, bị túm đứng lên không kiên nhẫn khoát khoát tay: “Đã tiêu rồi.”

“Tiêu nơi nào?”

“Ha ha...” Kỳ Hoán Thần ghé sát vào bên tai Tư Tuấn, phun ra mùi rượu nồng đậm: “Đương nhiên phải đi mua khoái hoạt ... Dù sao người không cần dùng tiền dụ dỗ như cậu, ngược lại để cho tôi thưởng, không tìm được...” Không muốn nghe hắn nói ô ngôn uế ngữ, Tư Tuấn túm hắn đi vào toilet, đặt đầu hắn dưới vòi nước, mở nước lạnh khiến hắn thanh tỉnh lại.

Kỳ Hoán Thần vùng vẫy hai tay đập nước, bọt nước văng khắp nơi, nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của Tư Tuấn.

Cho đến khi hắn bị sặc không thở được, Tư Tuấn mới kéo hắn đứng lên, lớn tiếng hỏi: “Tiền ở đâu?!”

Kỳ Hoán Thần không ngừng ho khan, tròng một đôi mắt đỏ đậm không nói gì.

Tư Tuấn lại ấn hắn xuống dưới dòng nước, lặp lại vài lần, Kỳ Hoán Thần cuối cùng chịu đựng không được, chửi ầm lên: “Mẹ nó, một chút tiền kia, lão tử còn chướng mắt, đặt ở trong hộp gây xoa bóp, lão tử chuẩn bị dùng để nhét mông cậu đấy!”

Tư Tuấn lập tức gọi điện thoại cho tiểu đệ canh giữ ở Tư gia, sau khi xác nhận tìm được chỗ tiền kia, phân phó Viên Kính lập tức đưa đến thành S giao cho Kỳ Tử Gia.

Ngắt điện thoại, Tư Tuấn xách lên Kỳ Hoán Thần cả người là nước, chặt vật bất kham, tiếp tục hỏi: “Anh làm thế nào tiếp cận tay buôn ma túy kia?”

“Cậu quản cái rắm ”

“Ba!”

Một bạt tai không nặng không nhẹ đánh đến, Tư Tuấn diện vô biểu tình nói: “Sau này, tuyệt đối không cho phép đụng đến thuốc phiện nữa, có nghe hay không?!”

Kỳ Hoán Thần cọ cọ khóe miệng vỡ nát, đột nhiên cười lớn, cánh tay đặt lên vai Tư Tuấn, liếm vành tai cậu: “Em họ, thứ kia có thể gia tăng khoái cảm ... Chúng ta còn chưa dùng qua nhỉ? Đảm bảo em thử một lần thì mỗi đêm đều vĩnh mông kêu còn muốn...”

Tư Tuấn cắn răng, bước đi ra khỏi toilet, dắt hắn một đường đi tới phòng giám sát quán bar, móc súng chỉ vào đầu bảo an. “Mở camera phòng ‘trượt băng’!”

Bảo an sợ hãi, vội vàng mở hình giám sát mấy gian bao phòng. Trong màn hình, có gian phòng đang cần thuốc tập thể, trong phòng mười mấy người trần truồng dây dưa cùng một chỗ.

Tư Tuấn đem đầu Kỳ Hoán Thần đặt trước màn hình máy tính, chỉ vào thân thể lay động trong hình, vô cùng đau đớn hỏi: “Anh mở mắt nhìn, nhìn những người này, anh nhìn xem bọn họ còn có thể được gọi là người sao? Anh muốn thành một thành viên trong bọn họ sao?!”

Kỳ Hoán Thần tuy rằng bị Cao Phỉ Nhi lừa ăn nhầm thuốc phiện hai lần, nhưng chưa bao giờ trực tiếp thấy tình cảnh hít thuốc phiện tập thể như thế, nhất thời có chút bị dọa, hơn nữa khi bị đặt dưới vòi nước uống không ít nước, dạ dày co rút một trận, lập tức nôn ra.

Tư Tuấn vỗ vỗ sau lưng hắn, đợi hắn bình tĩnh chút mới ngồi xổm xuống, dùng tay áo chà lau khô miệng hắn.

“Đáp ứng em, sau này không cho phép lại dính đến thuốc phiện, anh không thể hít, cũng không cho có ý muốn giao dịch vận chuyển thuốc phiện!”

Kỳ Hoán Thần buồn mi mắt, không rên một tiếng, tựa hồ là nghe vào tai. Tư Tuấn thoáng thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn ôm lấy hắn, đã bị Kỳ Hoán Thần đẩy ra.

“Ha ha, cậu thật sự là lương tâm của xã hội đen mà!” Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, đáy mắt không có hối hận, chỉ có nồng đậm trào phúng: “Không có những người này hít thuốc phiện, sao có kẻ liều mạng? Sao có người bán con trai con gái? Quán bar hộp đêm cũng không cần mở, các người những người này toàn bộ về nhà giặt quần áo làm cơm bế con đi thôi Đần độn! Ngu xuẩn! Cậu cho xã hội đen là làm gì?! Hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an dân sao?!”

Kỳ Hoán Thần nghiêng ngả lão đảo đứng lên, vung ghế đập về phía màn hình giám sát, tựa như điên cuồng rống to: “Đừng cho tôi xem mấy thứ này tôi không quan tâm! Bọn họ là gieo gió gặt bão, bọn họ tự nguyện đắm mình, liên quan gì đến tôi!”

Tư Tuấn vội vàng giang hai cánh tay bảo vệ Kỳ Hoán Thần vào trong ngực, ngăn lại mảnh thủy tinh văng ra xung quanh.

“Hiện tại quả thực không liên quan đến anh... Anh còn không buôn lậu thuốc phiện, còn kịp thu tay lại...” Một tay ôm lên Kỳ Hoán Thần đã hư thoát, Tư Tuấn bước khỏi quán bar.

Không cần cậu phân phó, Trâu Kiệt đã bắt tay vào xử lý tàn cục.

Xe chạy đến bên bờ hồ liễu rủ, nửa đêm giữa mùa hè, một tia gió cũng không có, ánh trăng lưỡi liềm chiếu vào giữa hồ, cư nhiên cũng không thấy rung động.

Kỳ Hoán Thần từ từ nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi, thỉnh thoảng ho nhẹ vài tiếng, mùi rượu đầy

người đã theo hơi nước cùng nhau bốc đi.

Tư Tuấn quay cửa kính xe xuống, lấy ra một điều thuốc, mới hút một hơi, đã bị Kỳ Hoán Thần đoạt đi, dập tắt ném ra ngoài cửa sổ.

“Cậu sẽ không thể... học chút tốt đẹp cùng Kỳ Tử Gia? Ha ha... Tôi sao lại quên... Cậu còn cùng hắn học ăn cây táo, rào cây sung... bội bạc...” Hắn lúc trước uống không ít rượu, lại sắc không ít nước, vừa rống to kêu to, tựa hồ yết hầu bị thương, giọng nói đặc biệt khàn.

“Anh vẫn hỏi em, tại sao lại phản bội anh như thế, em hiện tại nói cho anh...” Tư Tuấn hít sâu một hơi, tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nhất chậm rãi nói: “Em cho tới bây giờ đều biết anh không phải người tốt gì, nhưng cũng không xem là kẻ hung hãn tàn bạo, anh thanh tĩnh, nhìn thị phi, anh biết cái gì tốt cái gì xấu.”

“Anh chỉ là tự chủ quá kém, lại ham ăn biếng làm, cho nên khi anh sống trong hoàn cảnh như vậy, liền quen mượn cớ cho mình, nước chảy bèo trôi... Tỉ mỉ ngẫm lại, cho tới bây giờ, anh ngoại trừ thương tổn lòng của phụ nữ bên ngoài, cũng chưa làm chuyện tội ác tày trời gì... Thế nhưng người bắt đầu sa đọa, là không có ranh giới!”

Kỳ Hoán Thần cười lạnh một tiếng: “Cậu nói những lời này, là đặc biệt chế giễu tôi sao?”

“Nghe em nói hết...” Tư Tuấn quay mặt hướng Kỳ Hoán Thần, tự giễu cười cười: “Em tự nhận em mạnh mẽ hơn anh một chút, nhưng cũng không có tốt đẹp gì, không làm những chuyện em không chấp nhận được, nhưng cũng không có tinh thần phản kháng... Kỳ Tử Gia không giống chúng ta, anh nghĩ tại hoàn cảnh như vậy sa ngã là đương nhiên, em nghĩ tại hoàn cảnh như vậy có thể giữ mình trong sạch cũng đã rất giỏi, nhưng hắn nói cho em biết tất cả chuyện này đều có thể thay đổi.”

Kỳ Hoán Thần vốn còn nhịn xuống tính tình mà nghe, thế nhưng càng nghe càng thấy không phù hợp, tuy rằng biết Tư Tuấn nói không sai, nhưng đem khuyết điểm của hắn so sánh đối nghịch cùng ưu điểm của Kỳ Tử Gia, vẫn khiến hắn phần nộ không thôi: “Thay đổi thế nào? Khiến xã hội đen thay đổi triệt để một lần nữa làm người, đi làm nghĩa công? Đi làm từ thiện?”

Thế giới này đã hoàn toàn biến đen, là dựa vào việc giẫm lên người vô tội, từng bước từng bước từng bước dựng lên, thế giới mà mỗi một cây cỏ đều là dùng máu tươi lên, có thể tẩy trắng sao?!”

“Đúng vậy, không thể tẩy trắng, cho nên ” trong đầu Tư Tuấn, hiện ra hình dạng Kỳ Tử Gia tại linh đường, kiên nghị ngoan tuyệt nói muốn hủy diệt tất cả những thứ này.

Một khắc kia cậu liền ý thức được, nếu như không kịp kéo Kỳ Hoán Thần ra, như vậy thế giới Kỳ Tử Gia muốn hủy diệt này, Kỳ Hoán Thần là đứng mũi chịu sào. Thậm chí, trước khi Kỳ Tử Gia ra tay, Kỳ Hoán Thần sẽ tự hủy diệt chính mình trước.

“Có ý nghĩ như vậy, quả thực buồn cười!” Kỳ Hoán Thần cắt đứt lời Tư Tuấn, không thể tin nói: “Càng buồn cười chính là, cậu cứ nhiên tin tưởng chuyện ma quỷ của hắn?! Cậu sao có thể ngây thơ như thế, hắn

hiện tại không buôn thuốc phiện, là bởi vì hấn chương mắt chút lợi cực nhỏ này, hấn làm như vậy là vì bức Cao gia chó cùng rứt giậu, hấn sẽ danh chính ngôn thuận nuốt Cao gia, tự mình độc chiếm khối bánh thuốc phiện lớn này!”

Thấy hấn không nghĩ ra cũng nghe không vào, Tư Tuấn không phí công giải thích, chỉ cảnh cáo: “Kỳ Hoán Thần, anh làm gì với em đều có thể, đó là em nợ anh, chỉ cần không dẫn vật em đến chết, em nhất định không nói hai lời, nhưng tuyệt đối không thể đi trêu chọc Kỳ Tử Gia, nghe rõ ràng chứ, em sẽ không bảo vệ được anh!”

“Ai muốn cậu bảo vệ, nếu không vì cậu, lão tử đã sớm giết chết hấn, cậu đồ tiện nhân ăn cây táo, rào cây sung này!”

Hình dáng khâm phục của Tư Tuấn khi nhắc tới Kỳ Tử Gia, khiến Kỳ Hoán Thần hận đến cơ hồ cắn đứt hàm răng. Dùng sức lật lưng ghế dựa xuống, đẩy bằng ghế xe, Kỳ Hoán Thần nghiêng người áp trên người Tư Tuấn, hung ác xé rách quần áo cậu.

“Nằm yên, tôi muốn thưởng cậu!” Không bơi trơn, hung hăng đỉnh vào trong thân thể Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần một bên hung hăng mãnh liệt va chạm, một bên gặm cắn xương quai xanh cậu, trên da thịt màu mật ong, mặt dây chuyền ngọc bích xanh biếc theo luật động của hấn mà lay động.

Hấn vẫn không nghĩ ra Tư Tuấn tại sao lại phản bội hấn như thế, Tư Tuấn không có lý do gì phản bội hấn... Ngày hôm nay nghe cậu nói mới ý thức được, nguyên nhân cư nhiên là thuốc phiện.

Tựa như Tư Tuấn nói, Kỳ Hoán Thần người này không tốt bụng gì, nhưng không phải không biết đúng sai. Chính hấn từng chịu thương tổn của thuốc phiện, trong lòng biết đó là không thể đụng vào, không phải vạn bất đắc dĩ cũng không muốn nhảy vào thác nước đục này.

Nếu như Tư Tuấn chỉ phá hỏng hôn sự giữa hấn và Cao Phỉ Nhi, hấn phần nộ nhưng có thể bỏ qua, nhưng vừa nghĩ đến Tư Tuấn cư nhiên liên thủ cùng kẻ thù của hấn, coi hấn như con khỉ mà trêu đùa, lửa giận ngập trời liền bao phủ toàn bộ lý trí.

Cuối cùng vọt mạnh một cái, Kỳ Hoán Thần đem toàn bộ tinh hoa nóng hổi gieo rắc vào trong cơ thể Tư Tuấn, đồng thời hôn trụ bờ môi cậu, cố sức hút lấy đầu lưỡi.

Kỳ Tử Gia người hại chết mẹ ta, lại cướp đi người quan trọng nhất của ta. Người hủy tất cả của ta, ta muốn người chết không được tử tế!

35. Quyển 2 - Chương 17-2

Sau khi vào Thu, mùa vận tải đường thủy thịnh vượng cũng tới, Tư Tuấn mỗi ngày bôn ba giữa hai thành phố S và J, không giống lão đại xã hội đen, ngược lại giống một nhân viên bình thường đi công tác.

Khi thành J bình tĩnh như nước, thành S lại xuất hiện gợn sóng.

Kỳ Tử Gia thủ đoạn mạnh mẽ, tác phong cứng rắn cuối cùng khiến cho bang phái khác mảnh liệt phản lại, hơn nữa vị thiếu gia Lâm gia kia cũng không phải đèn cạn dầu, gây tai hoạ xung quanh, trong lúc nhất thời Kỳ Tử Gia thành cái đích cho mọi người chỉ trích, liên tiếp gặp vài trận tập kích.

Thủ hạ của Kỳ Tử Gia, người thân thủ tốt lại đáng giá tin cậy cũng không nhiều, mà trong khoảng thời gian này Kỳ Hoán Thần lại rất an phận, để Trâu Kiệt trông coi hẳn đích xác là dùng dao mổ trâu giết gà, Tư Tuấn liền điều hân qua bảo vệ Kỳ Tử Gia, phái hai tiểu đệ khác đến ở sát vách bọn họ, mỗi ngày theo Kỳ Hoán Thần.

Sau chuyện tự mình tiếp xúc thuốc phiện kia, Kỳ Hoán Thần yên tĩnh một đoạn thời gian. Bị chủ nhân cảm nhiệm, Ares cũng không tiếp tục nóng nảy như trước, bởi vậy đạt được quyền lợi hoạt động tự do trong sân nhỏ.

Gần đây tất cả tâm tư Kỳ Hoán Thần đều dành cho luyện tập vi-ô-lông.

Ban đầu hân học đàn chỉ vì theo đuổi cô giáo khí chất xuất chúng kia, không nghĩ tới lại ngoài ý muốn phát hiện thiên phú của mình. Khi học đại học vì theo đuổi nữ sinh, còn ở dưới lầu ký túc xá trình diễn một màn lãng mạn, mỹ nam đánh đàn cùng hoa hồng và nến!

Tư Tuấn rất thích hình dáng hân kéo đàn vi-ô-lông, chỉ cần có thời gian, nhất định ngồi bên cạnh làm người nghe trung thành nhất.

Kỳ Hoán Thần chìm đắm trong âm nhạc, cõi ra kiêu căng thường ngày, toả ra khí chất điềm tĩnh nhu hòa, quả thực như một tinh linh, khiến Tư Tuấn ngay cả hô hấp đều cẩn cẩn dục dục, rất sợ hơi thở của mình làm nhiễu loạn thế giới yên lặng này. Sương tan, tinh linh sẽ biến mất tìm không thấy nữa.

Cẩn thận nhớ lại một chút, lần đầu tiên cậu với động tâm Kỳ Hoán Thần, chỉ sợ cũng là khi thấy hân diễn tấu ở hội trường.

Thời điểm ấy cậu thể xác và tinh thần đều bị tổn thương, nổi giận dùng dùng xông vào phòng diễn tấu, muốn tìm tên đầu sỏ kia báo thù, kết quả ngoài ý muốn bị màn diễn tấu của hân chữa khỏi. Thực sự là mâu thuẫn, rõ ràng là một người chỉ vì cái lợi trước mắt, tham công cầu danh, nốt nhạc lưu chuyển từ dây đàn của hân, lại có loại sức mạnh trấn an lòng người kỳ lạ.

Đàn xong một khúc, Kỳ Hoán Thần buông đàn vi-ô-lông, đi tới bên người Tư Tuấn, đưa tấm thiệp cưới qua.

Tư Tuấn sửng sốt một chút, trong lòng hiện lên ý niệm không ổn, nhìn chằm chằm tấm thiệp cưới kia không dám nhận.

Thượng thức biểu tình khẩn trương của cậu, Kỳ Hoán Thần đùa cợt nở nụ cười, ném thiệp cưới trên bàn.

“Yên tâm, không phải tôi muốn kết hôn, là Trầm Tư Viễn, mời tôi đi tham gia hôn lễ của hân.”

Trái tim treo cao lúc này mới trở về tại chỗ, mở thiệp cưới, nhìn ngày tháng cùng địa điểm, Tư Tuấn cau lại lông mi: “Tại thành S?”

“Lời thừa, nếu không thì tại nhà cậu?! Tôi đi sớm một ngày, không thành vấn đề chứ?”

“Ngày đó em có chuyện quan trọng ”

Kỳ Hoán Thần gõ gõ bàn, không kiên nhẫn nói: “Người ta mời là tôi, không phải cậu!”

Tư Tuấn cúi đầu, lại nhìn thiệp cưới một cái, cuối cùng gật đầu: “Được, em phái người đi cùng anh.”

Tuy rằng đã đáp ứng Kỳ Tử Gia không để Kỳ Hoán Thần xuất hiện ở trước mặt hắn, thế nhưng Trầm Tư Viễn là người bạn duy nhất của Kỳ Hoán Thần, nếu cậu đã không muốn nhốt Kỳ Hoán Thần, thì không thể không để hắn đi phải thêm vài người đi theo hắn, chỉ là hai ngày mà thôi, hắn là không có vấn đề gì.

Hôn lễ Trầm Tư Viễn làm rất khiêm tốn, chỉ mời người nhà thân thuộc hai bên cùng bạn bè thân cận, bởi vì nhà gái theo đạo Thiên Chúa, hôn lễ được cử hành tại giáo đường.

Cô dâu mới là thiên kim của Cục trưởng Cục Văn hóa, thân phận danh môn khuê tú thật ra rất xứng với Trầm gia gia tộc trăm năm.

Sau hôn lễ kiểu Châu Âu buổi sáng, buổi chiều còn có một tiệc rượu kiểu Trung Quốc, Kỳ Hoán Thần cuối cùng cũng đợi được cơ hội trò chuyện vài câu cùng Trầm Tư Viễn.

“Bình thường giả bộ nghiêm trang, nguyên lai là thích trâu già gặm cỏ non... Cô dâu vừa mới thành niên đi, cậu thật là có năng lực, còn lên xe trước mua vé bổ sung sau!” Kỳ Hoán Thần liếc mắt liền nhìn ra cô dâu mặc áo cưới dày nặng đã mang thai ít nhất ba, bốn tháng.

Trầm Tư Viễn túm túm chiếc nơ, thờ ơ nói: “Không phải của tôi.”

Kỳ Hoán Thần trừng lớn mắt, không thể tin nói: “Chưa vào cửa đã đội ‘mũ xanh’ cho cậu, cậu điên rồi còn cưới cô ta?”

“Là Tinh Nghệ ... Nhà gái theo tín giáo, không thể phá thai, nhưng nhà gái chướng mắt Tinh Nghệ, chê hắn mất thể diện, cho nên ”

“Cho nên cậu sẽ làm lão cha được lợi này?”

Trầm Tư Viễn cười khỏ: “Không có cách nào, ai bảo hắn là em trai tôi.”

“Em trai ” vừa nghe đến hai chữ “em trai ” này, Kỳ Hoán Thần liền hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Toàn bộ con mẹ nó là quỷ đòi nợ!”

Hai người đàn ông không được như ý liếc nhau, trong mắt đều là bất đắc dĩ.

Kỳ Hoán Thần đưa ly nước cho Trầm Tư Viễn đã bị chuốc không ít rượu, nhẹ giọng hỏi: “Gần đây cậu thế nào?”

“Cậu thấy sao?” Trầm Tư Viễn tháo kính mắt xuống, xoa xoa khóe mắt, uể oải mở miệng: “Sau khi Kỳ Tử Gia nắm quyền, mọi người sống cũng không khá giả. Hẳn ý vào có Lâm gia làm chỗ dựa, cực kỳ kiêu ngạo, thời gian trước còn phóng hỏa đốt nhà cũ của nhà tôi, mấy ông chú tôi đều hận không thể giết hắn đây!”

Kỳ Hoán Thần không nghĩ ra: “Lâm gia luôn luôn ẩn sau màn, cũng không tham dự chuyện tình bên ngoài, tại sao lại phá lệ với Kỳ Tử Gia như thế?”

Trầm Tư Viễn vẽ mặt kinh ngạc: “Cậu cư nhiên không biết sao? Kỳ Tử Gia và Lâm Hạo...” Lời không cần phải nói đến cùng, một ánh mắt cũng đã đủ.

Kỳ Hoán Thần kinh ngạc tròn tròn hai mắt, một lát lâu mới chậm rãi tiêu hóa tin tức kinh người này, nhìn một chút hai người “bảo tiêu” đứng ở góc, theo dõi hắn, đến sát bên người Trầm Tư Viễn nhẹ giọng nói: “Giúp tôi một chuyện!”

Tham gia tiệc thành hôn, Kỳ Hoán Thần tựa hồ rất uể oải, trở lại khách sạn, chưa tới bảy giờ liền tắm rửa đi ngủ.

Một tiểu đệ nghiện thuốc lá, đến hàng lang hút thuốc, một tiểu đệ khác canh giữ ở phòng ngoài chơi điện thoại di động, đột nhiên nghe được tiếng tranh cãi cùng ném đồ đạc kinh thiên động địa truyền đến từ phòng sát vách.

Kỳ Hoán Thần từ trên giường ngồi dậy, tức giận nói: “Ầm ỉ muốn chết, quả thực không thể ngủ, cậu đi xem có chuyện gì!”

Tiểu đệ vội vã đi đập cửa phòng sát vách, kết quả là một trận đại chiến tay ba bắt gian tại giường. Hai tiểu đệ cũng không may mắn bị quấn vào trận hỗn chiến, cuối cùng cũng thoát thân trở về phòng xem xét. Người trên giường đang ngủ, chặn che hết gương mặt, lộ ra đám tóc nâu mềm mại.

Kỳ Hoán Thần trăm triệu không nghĩ tới cách nửa năm trở lại Kỳ gia, đối với nơi hắn sinh sống hơn mười năm này, lại cảm thấy xa lạ như vậy. Không thấy đám người hầu thành đàn trước kia, Kỳ gia to như vậy chỉ có một ông lão làm vườn, cùng một bà lão đầu bếp cần nhằn liên miên. Hết thấy đồ đạc xa xỉ trong đại sảnh cũng không thấy, ngay cả cây đàn dương cầm không ai đàn kia cũng không biết bị ném đi đâu rồi.

Kỳ Tử Gia không ở nhà, theo bà lão đầu bếp nói là đi Lâm gia ăn cơm chiều.

Bà lão tuy rằng không nhận ra hấn, thế nhưng rất khách khí, vội vàng pha trà làm điểm tâm, chỉ là lá trà xanh giá thấp, điểm tâm cũng là hoa quả khô mua bên đường...

Nhìn tất cả trước mắt, Kỳ Hoán Thần đột nhiên rất muốn cười, chính là thời gian nửa năm, Kỳ gia còn xa hoa lịch sự hơn trăm năm thế gia, liền không thấy nữa.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, ngoài cửa truyền đến tiếng tranh cãi, ngay sau đó một người thanh niên cao lớn béo khỏe như con cua đi ngang tiến vào, vừa nhìn đến Kỳ Hoán Thần nằm nghiêng trên sô pha, lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào mũi hấn kêu to: “Tiểu yêu tinh bất nam bất nữ này là ai?!”

Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu nhìn hấn, ký ức khi còn trẻ bị Lâm Hạo nhục nhã chui vào trong đầu... Chớp mắt tiểu quỷ thói kiêu ngạo ương ngạnh kia đã lớn lên to khỏe như con gấu, trình độ làm kẻ khác chán ghét cũng vẫn không giảm như xưa!

Kỳ Tử Gia từ phía sau đi đến, Lâm Hạo như bạch tuộc cuốn lấy hấn, không buông tha hỏi: “Người nọ là ai? Có phải anh lại mới mang về hay không?!”

Lâm Hạo không kiêng nể gì cả, Kỳ Tử Gia mặc dù trên mặt bất đắc dĩ cũng không phản kháng, thấy một màn như vậy, không cần ai nói, quan hệ hai người cũng rất rõ ràng. Nguyên lai Kỳ Tử Gia thật sự là đồng tính luyến ái... Hơn nữa tựa hồ không phải quá thích Lâm Hạo, nhìn thế nào đều là tình thế bức bách, bất đắc dĩ nương thân.

Kỳ Hoán Thần đứng lên, đi tới trước mặt hai người, nghiêng mắt đánh giá Lâm Hạo, rồi sau đó quay mặt hướng Kỳ Tử Gia, trào phúng cười: “Tử Gia, thực sự là ủy khuất cậu rồi!”

Kỳ Tử Gia buông mi mắt, đột nhiên ghé sát vào, nói nhỏ một câu bên tai Kỳ Hoán Thần: “Sao lại ủy khuất... Hấn đối tôi tựa như anh Tư Tuấn đối với anh, đều tốt như nhau!”

Nhắc tới Tư Tuấn, sắc mặt Kỳ Hoán Thần đổi đổi, Kỳ Tử Gia lập tức lộ ra mỉm cười thoả mãn, ôm thắt lưng Lâm Hạo đi lên lầu.

Kỳ Hoán Thần nhìn theo bóng lưng hấn, kiêu ngạo trong con ngươi chuyển thành hận ý khắc sâu. Nửa năm không gặp, tiểu tạp chủng này nhưng thật ra trở mã càng thêm xinh đẹp, thảo nào mê hoặc Lâm Hạo đến thần hồn điên đảo, đem toàn bộ Lâm gia đều giao ra.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Lâm Hạo bị Kỳ Tử Gia đẩy ra từ trong phòng, đi vào một gian phòng khác.

Nguyên lai bọn họ không cùng phòng... Trong lòng Kỳ Hoán Thần đột nhiên nảy ra một suy nghĩ lớn mật.

Kỳ Tử Gia thích đàn ông, thế nhưng hiển nhiên không thích Lâm Hạo, nếu như hấn lên giường cùng Kỳ Tử Gia, như vậy... Tư Tuấn sẽ làm thế nào? Người đàn ông bởi vì lý do buồn cười mà phản bội hấn này, có thể lại một lần nữa phản bội chủ nhân mới hay không?!

Vừa nghĩ đến Tư Tuấn phản bội Kỳ Tử Gia, Kỳ Hoán Thần hưng phấn không kiềm chế được, để đạt được mục đích này, cho dù phải thân cận người hằn căm thù đến tận xương tuỷ cũng sẽ không quan tâm!

Không quá lâu, Kỳ Tử Gia lại đi ra ngoài một chuyến, thẳng đến hừng đông mới trở về, thừa dịp hần đi tắm, Kỳ Hoán Thần xích lửa thân thể phủ thêm áo tắm, đi tới phòng ngủ của hần.

Kỳ Tử Gia tắm rửa xong xích lửa đi tới, thấy Kỳ Hoán Thần ngồi ở trên giường, không chút hoang mang đem khăn tắm buộc bên hông.

“Anh ba, anh có chuyện gì sao?”

Kỳ Hoán Thần đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu và Lâm Hạo chia phòng ngủ?”

“Có người ở bên cạnh tôi không ngủ được.”

“Nếu như người cùng ngủ với cậu là tôi?” Kỳ Hoán Thần đứng dậy đi qua, nắm tay đặt lên bờ vai hần, tay kia dán trước ngực hần... Tuy rằng hần không thể biến ra móng vuốt sắc bén cắm vào đào trái tim hần ra, nhưng hiện tại chỉ có thể ám muội vuốt ve, đồng thời thổi khí vào lỗ tai hần: “Anh ba ôm em, em sẽ ngủ rất an ổn.”

Nói rồi, giật xuống đai lưng, áo tắm tơ tằm chảy xuống, thân thể trắng nõn mảnh khảnh hoàn toàn lộ ra, một tay kia lại kéo khăn tắm bên hông Kỳ Tử Gia.

“Anh ba...”

“Àn...” Kỳ Hoán Thần hừ một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước, hai thân thể xích lửa dính sát vào cùng một chỗ.

Vai bị nắm lại, Kỳ Tử Gia lui lại một bước, giật lại khoảng cách giữa hai người, như cười như không nói: “Người của anh Tư Tuấn, tôi không dám đụng vào.”

Kỳ Hoán Thần neho mắt, đang muốn nói gì đó, cửa phòng ngủ bị lực mạnh mở ra!

“Kỳ Tử Gia, tôi không ngủ được” Lâm Hạo mặc áo ngủ phim hoạt hình thấy hai người dây dưa cùng một chỗ, âm điệu đột nhiên cất cao: “Các người đang làm gì?!”

Kỳ Hoán Thần liền ôm cổ Kỳ Tử Gia, cố ý biểu diễn thân mật trước mặt Lâm Hạo: “Chúng tôi huynh hữu đệ cung, cậu có ý định xem sao?”

“Tốt các, người, tiếp, tục!” Lâm Hạo tức giận đến cả người run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại những

lời này, xoay người lao xuống lầu, tiếng hô truyền lại: “Chuẩn bị xe, tôi muốn đi chém người!”

Bên ngoài một trận rối loạn, tiếp theo truyền đến tiếng động cơ ô tô khởi động.

Kỳ Tử Gia vẻ mặt bất đắc dĩ, khi quay đầu nhìn về phía Kỳ Hoán Thần, ánh mắt trở nên lạnh giá: “Anh ba, chơi đủ rồi chứ? Tôi thông báo cho anh Tư Tuấn tới đón anh.”

“Cậu kỳ thực rất muốn thông báo hấn tới nhất xác tôi đi?” Buông ra cánh tay ôm cổ Kỳ Tử Gia, Kỳ Hoán Thần nhặt lên áo tắm rơi trên mặt đất khoác vào, nghênh ngang đi ra ngoài.

Tuy rằng không thể thực hiện được, khiến Tư Tuấn và Kỳ Tử Gia sinh hiềm khích, nhưng có thể làm cho Lâm Hạo và Kỳ Tử Gia bất hòa, cũng không tính là một hồi bận bịu vô ích.

Nằm trên chiếc giường quen thuộc, vốn tưởng rằng có thể ngủ một giấc thật tốt, ai biết mới vừa ngủ, đã bị lay tỉnh.

Trời còn chưa sáng, Tư Tuấn một thân đồ đen, tựa như một la sát, trầm mặt đứng ở bên giường: “Anh muốn tự mình đứng lên mặc quần áo đi ra ngoài, hay là muốn em cầm chăn bọc anh ôm ra ngoài.”

Kỳ Hoán Thần ôm bụng cười ha hả: “Ha ha... Tôi rơi đến tình trạng hiện tại, mặc hay không mặc quần áo có khác nhau sao?”

Sắc mặt Tư Tuấn càng kém, giật mở chăn đơn, như cuốn tơ thợ* mà bao lấy hấn, rồi mới khiêng trên vai đi nhanh ra ngoài.

*(*có lẽ là tục lệ cuốn tơ mừng thợ, không rõ lắm)*

Kỳ Hoán Thần vốn còn chưa tỉnh ngủ, bị nâng nên ngược đầu như vậy, không khỏi một trận trời xoay đất chuyển, cắn chặt răng mới không phun ra.

Đi ra nhà chính, vừa vặn gặp Lâm Hạo nửa đêm chạy đi “chém người”, thở phì phì trở về giữa một đám tiểu đệ vây quanh.

“Kỳ Tư Tuấn!” Lâm Hạo bước nhanh đến, ngăn ở trước mặt hai người, híp cặp mắt hồ ly, vênh vao hung hăng nói: “Anh trông coi cho tốt tiểu yêu tinh này, hấn nếu như dám đến nữa, tôi liền không khách khí.”

Tư Tuấn tính tình luôn luôn tốt cư nhiên không chút khách khí trả lời lại một cách mỉa mai: “Cậu cho rằng cậu là ai? Lên giường cùng Tử Gia, liền coi mình trở thành bà chủ Kỳ gia? Muốn phát tính tình thiếu gia thì trở về Lâm gia đi, ít quần chuyện nhà của Kỳ gia!”

Nói xong, một phát đẩy Lâm Hạo ra, đem Kỳ Hoán Thần ném vào trong xe, chính mình cũng ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe, lưu lại cho Lâm Hạo mở lớn miệng muốn nổi bão một mảnh khói bụi tung bay.

Mà trong xe Kỳ Hoán Thần vỗ vỗ ngực, cuối cùng lấy lại hơi thở, quay đầu lại nhìn Lâm Hạo còn đang giơ chân, không có ý tốt gây xích mích nói: “Tôi thấy, Kỳ Tử Gia cũng không coi trọng cậu, ngay cả Lâm Hạo đều có thể hô to gọi nhỏ với cậu, cậu tức giận tôi mà trút lên hắn, thực sự không có lời rồi!”

“Lâm Hạo tên kia, với Thiên Vương lão tử cũng hô to gọi nhỏ, không liên quan đến Tử Gia.”

Thấy Tư Tuấn không phản ứng, Kỳ Hoán Thần tức giận quay đầu đi, một lát sau, lại nói: “Cậu đối với Lâm Hạo thật đúng là không khách khí, khó có được thấy cậu ghét ai như thế đấy!”

Bàn tay Tư Tuấn nắm tay lái nắm thật chặt, không buông ra.

Kỳ Hoán Thần nói không sai, cậu ghét Lâm Hạo, mọi hành vi của người kia cậu đều nhìn không vừa mắt, thậm chí có một loại tâm tình mâu thuẫn mãnh liệt. Ngay cả bọn tiểu Võ cũng nghiêng mặt ám chỉ cậu, phải khách khí một chút với “Đại tẩu”, thế nhưng cậu đối xử với mọi người luôn rộng lượng, lại không có cách nào hoà thuận vui vẻ với Lâm Hạo.

Loại tâm tình này, nói đến cùng, là một loại giận chó đánh mèo. Cậu luôn luôn nhịn không được nghĩ, nếu như không có Lâm Hạo, nếu như Kỳ Tử Gia không có Lâm gia làm chỗ dựa vững chắc, như vậy Kỳ Hoán Thần có phải còn có một chút chút phần thắng hay không? Dưới tình huống như vậy, cậu sẽ lựa chọn thế nào?

Là vì thế giới hoàn toàn đổ nát hại mẹ ôm hận mà chết, hại cha bỏ mạng thân vong, cũng vì thực hiện dã tâm vĩnh viễn chiếm giữ Kỳ Hoán Thần của mình, mà đứng ở bên cạnh Kỳ Tử Gia; hay là che giấu lương tâm, theo Kỳ Hoán Thần một đường đi tới hắc ám, dù cho cùng nhau bị hủy diệt cũng sẽ không hối tiếc?

36. Quyển 2 - Chương 18-1

Trong đầu lộn xộn, tốc độ xe không tự giác càng lúc càng nhanh, từ thành S đến thành J, quãng đường mất hơn bốn giờ chạy xe rút ngắn còn phân nửa.

Kỳ Hoán Thần cất bước xuống xe, cả người choáng váng đến thất điên bát đảo, giống như bước xuống từ trên tên lửa chở người, lao đảo đi vào phòng, ngã ngồi trên sofa căn bản không thể đứng dậy.

Tư Tuấn đi vào theo sau, ánh mắt quét về phía hai người tiểu đệ theo Kỳ Hoán Thần đi thành S nhưng lại để người chạy mất, giờ đang đứng ở trong sân.

Hai người kia tuổi cũng không lớn, bị Tư Tuấn trừng như thế, lập tức trở nên lạnh run.

Cuối cùng Tư Tuấn cũng không rần dặng gì, chỉ khoát tay áo: “Lần đầu tiên không truy cứu các cậu, sau này cẩn thận tí nữa. Đi nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi phải thêm vài người đến ”

“Cậu muốn phái một liên đội đến giam giữ tôi sao?” Kỳ Hoán Thần lung lay lão đảo đứng lên, lục tung tìm ra dây xích trước đây buộc Ares, vui cười nói: “Tôi giúp cậu nghĩ một biện pháp rất tốt, xích tôi lại là được rồi... liên không cần phí công phí sức như vậy nữa ...”

Tư Tuấn giật mạnh lấy dây xích, quấn lên cần cổ mảnh khảnh của Kỳ Hoán Thần, kéo hẳn qua.

“Anh nghĩ rằng em không dám sao?”

“Cậu có chuyện gì không dám làm?” Kỳ Hoán Thần tiện thể ôm cổ cậu, tựa ở bên tai, vui cười hỏi: “Nếu như tôi lên giường cùng Kỳ Tử Gia, cậu sẽ muốn giết hẳn, hay là giết tôi đây?”

Tư Tuấn hai tay gắt gao xiết lấy dây xích, cắn răng ép ra mấy chữ: “Sau này không được làm loại chuyện này nữa!”

“Thế nhưng rất kích thích a...” Kỳ Hoán Thần nghiêng đầu, vẻ mặt lưu luyến: “Tôi nghiện mất rồi thì làm sao a ”

Lời còn chưa dứt, dây xích đột nhiên xiết chặt, gắt gao cuốn lấy cổ Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn túm một đầu khác, kéo hẳn đi hướng lầu hai.

Khi lên thang lầu, Kỳ Hoán Thần bước trượt một bước, té lăn trên đất, hai tay nắm lấy dây xích cuốn trên cổ, hô hấp càng khó khăn.

“Em họ... Không nhìn ra đấy... hử giấm chua của cậu lại lớn như vậy...” Dù tính mạng đang bị đe dọa, Kỳ Hoán Thần cũng không ngừng khiêu khích: “Tôi trước đây... tôi làm tình cùng phụ nữ trong phòng khách sạn... khi bảo cậu đi mua đồ “bảo hiểm”, trong đầu cậu đang suy nghĩ gì? Có đúng hay không... ở ngoài cửa... nghe thanh âm tôi làm tình cùng phụ nữ mà tự an ủi...”

Nội tâm Tư Tuấn tưởng như bị dòng lũ phẫn nộ bao phủ, cậu thậm chí không phát hiện Kỳ Hoán Thần đã sắp bị xiết chết, cậu chỉ nghĩ nhanh chóng kéo người này vào phòng ngủ, giấu ở trong thế giới của cậu, không cho bất luận kẻ nào thấy hẳn, cũng không để hẳn thấy bất luận kẻ nào!

Kỳ Hoán Thần nói cậu ghen... gặp quỷ, cậu căn bản là đang sợ hãi!

Rất sớm trước kia, trước khi cậu và Kỳ Hoán Thần phát sinh quan hệ, cậu từng mang theo tâm tính trên chộc mà nghĩ, nếu như Kỳ Tử Gia là con gái, Kỳ Hoán Thần nói không chừng để tìm kiếm kích thích, sẽ ra tay với hẳn hôm nay, loại tướng tượng ác liệt này cứ nhiên thiếu chút nữa trở thành sự thật.

Chính Tư Tuấn cũng không dám xác định cậu và Kỳ Hoán Thần rốt cuộc là quan hệ gì. Cậu và Kỳ Hoán Thần tựa hồ là thông qua “tình yêu bình thường ” mà bên nhau, nhưng chân chính yêu chỉ có chính cậu mà thôi.

Đối với Kỳ Hoán Thần mà nói, cậu cùng với những người phụ nữ theo đuổi đến tay liền vứt bỏ kia, căn bản không có khác nhau. Chỉ là kích thích cậu gây cho Kỳ Hoán Thần vô cùng lâu, lại trước khi hắn cảm thấy vô vị, đưa lên một kích thích càng lớn càng kinh động!

Mà hôm nay, Kỳ Hoán Thần cảm thụ được kích thích càng mãnh liệt ở trên người Kỳ Tử Gia, cho dù hắn không thể thực hiện được, có phải cũng có nghĩa cảm giác của hắn với cậu đã bắt đầu tan biến hay không?

Thật buồn cười, ban đầu cậu ngày đêm cầu khẩn Kỳ Hoán Thần mất đi hứng thú với mình sớm một chút, hiện tại lại vừa nghĩ đến tình cảnh như vậy liền hận không thể giết hắn! Bởi vì cậu hiểu rõ Kỳ Hoán Thần đối đãi với tình nhân đã không có cảm giác là tuyệt tình thế nào.

Người chửi mắng nguyên rửa cũng tốt, người khóc nháo không ngừng cũng được, tâm tình kịch liệt hơn nữa, trong lòng bi thương hơn nữa, hắn đều không cảm thụ được chút nào, phẳng phất như đang nhìn một trò đùa không quan hệ với hắn, chết lặng mà lạnh lùng.

Một ngày đi tới bước kia, bất luận thủ đoạn gì cũng không thể vặn hồi lòng hắn... Đã tâm muốn có hắn một đời một kiếp, chỉ có thể có được thông qua thủ đoạn giam cầm bỉ ổi như vậy!

Đá văng cửa, túm Kỳ Hoán Thần ném đến trên giường, nhìn Kỳ Hoán Thần không ngừng co giật, ngay cả khí lực gỡ dây xích ra cũng không có, trong đầu Tư Tuấn, trong nháy mắt hiện lên ý niệm đáng sợ “giết hắn” nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, lập tức xông lên cởi ra dây xích quấn trên cổ hắn.

Kỳ Hoán Thần cuối cùng có được không gian hô hấp, ngum lớn thở gấp, lại bị không khí mạnh mẽ tràn vào yết hầu làm sặc, ho đến nước mắt không ngừng chảy.

Gạt ra bàn tay Tư Tuấn khe vuốt sau lưng hắn, Kỳ Hoán Thần đỡ bệ cửa sổ, vừa khóc vừa cười nói: “Ha hả... Ha hả... Em họ... Cậu càng ngày càng chịu chơi... trò chơi ngạt thở rất không tệ a... Ha ha... cậu còn muốn chơi trò gì... tôi xin theo hầu...”

“Chúng ta nhất định phải như vậy sao?” Tư Tuấn nắm chặt nắm tay, phần nộ biến mất, còn lại chỉ là sợ hãi cùng bi thương.

“Nếu không thì nên thế nào? Khanh khanh ta ta tương thân tương ái... Tôi sao có thể quên thân phận của tôi chứ? Tôi và Ares đều là con chó cậu giam cầm a...”

Tư Tuấn lắc đầu, nặng nề nói: “Em tưởng rằng... trong khoảng thời gian này anh bình tĩnh như thế, em tưởng rằng... Em nghĩ anh đã quên hận ý này...”

“Thật buồn cười...” Kỳ Hoán Thần nâng tay quăng sợi dây xích qua, nhưng ngay cả khí lực ném tới Tư Tuấn cũng không có, “Cậu coi tôi là cá vàng cậu nuôi sao? Chỉ có vài giây ký ỨC? Phản bội của cậu là khuất nhục lớn nhất suốt đời tôi, cậu hủy diệt tất cả kiêu ngạo của tôi, cậu khiến toàn bộ thực tâm của tôi đều biến thành trò cười, cậu muốn tôi quên? Nằm mơ! Tôi đến chết cũng sẽ không quên!”

Một hơi gào hét những lời này, Kỳ Hoán Thần cuối cùng dùng hết toàn bộ khí lực, ánh mắt từ từ tan rã, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Tư Tuấn sững sốt vài giây mới tiến lên, ôm Kỳ Hoán Thần vào trong ngực, thăm dò hơi thở của hắn, vừa sờ vết tích dây xích để lại trên cổ hắn.

Đây là lần thứ hai cậu thiếu chút nữa giết chết Kỳ Hoán Thần. Một lần là bởi vì căm hận, một lần là bởi vì sợ hãi... Cậu tự nhận là một người nghĩ thoáng, thế nhưng đối mặt Kỳ Hoán Thần, vậy mà một điểm tự chủ cũng không còn.

Nhìn chằm chằm hai tay mình, Tư Tuấn không tự chủ được run rẩy, cậu đã bắt đầu sợ hãi có thể còn có lần sau hay không... Mà lần sau, cậu có thể đứng lúc tỉnh táo thu tay lại sao?

Muốn ôm chặt lại không dám, chỉ có thể vùi đầu vào trong lòng Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn lần đầu tiên cảm thấy không biết làm thế nào, cũng lần đầu tiên ý thức được, sự đáng sợ của dã tâm.

Kỳ Hoán Thần là bị một trận tiếng chó sủa dồn dập đánh thức, mở mắt ra sững sốt vài giây, lập tức nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài, lại bị dây xích vướng chân làm ngã.

Cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất có vài vòng xích, một đầu khóa trên lan can sắt của cửa sổ, một đầu khác... thì cố định tại vòng sắt trên mắt cá chân chân trái hắn.

Kỳ Hoán Thần xách dây xích lên, hung hăng kéo vài cái, cảm giác nặng nề nhắc nhở hắn đây không phải đồ trang sức, mà là xiềng xích chân thật.

“Uông uông uông uông uông uông ”

Bên ngoài tiếng chó sủa một tiếng lại một tiếng gấp gáp, còn kèm theo tiếng người ồn ào cùng tiếng tạp vật rơi xuống đất.

Kỳ Hoán Thần không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng bò lên trên giường, kéo rèm cửa sổ đẩy cửa ra. Chỉ thấy năm, sáu tiểu đệ cầm gậy dài, khung sắt, gạch vụn các loại ngăn ở trước nhà, giảng co cùng Ares đang cong lưng, trừng mắt nhe răng.

“Các người đang làm gì?”

Nghe được tiếng chủ nhân, Ares càng thêm thô bạo, găm gờ muốn xông qua, một viên gạch hung hăng ném đến, may là nó phản ứng nhạy bén né tránh đúng lúc.

Mà tiểu đệ ném gạch còn ngửa đầu nói với Kỳ Hoán Thần: “Con chó này hình như điên rồi, chúng tôi sợ nó xông đến cắn anh ”

“Thối lắm, cậu cắn mẹ cậu nó cũng sẽ không cắn tôi, để nó đi vào!”

Mấy tiểu đệ hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là người Tư Tuấn mới điều đến trông coi Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn lúc gần đi nói với bọn họ, phải bảo vệ Kỳ Hoán Thần an toàn, không cho bất luận kẻ nào thấy hấn, nhưng không nói để cho chó thấy hay không...

Đây là chó đi? Hay là sói?!

Khi các tiểu đệ còn do dự, một ấm nước bị ném xuống, bột thủy tinh cùng nước nóng văng ra, các tiểu đệ chạy trốn xung quanh, Ares nhân cơ hội vọt vào, một đường chạy lên phòng ngủ lầu hai, nhào vào trong lòng Kỳ Hoán Thần.

“Bảo bối, không có việc gì không có việc gì ...” Kỳ Hoán Thần xoa xoa lỗ tai nó, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu đệ đuổi theo: “Tư Tuấn đâu?”

Vật lộn cùng Ares một buổi sáng, đã hiểu rõ hung hãn của nó, tiểu đệ không dám vào cửa, khúm núm nói: “Đại ca đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

“Không biết...”

“Là không biết hay là không nói cho tôi biết?!”

“ ... ”

“Mẹ nó, cậu cầm điếu sao?! Một đám ngu xuẩn!”

Mới bị Kỳ Hoán Thần dội một thân nước nóng, lại bị hấn chỉ vào mũi mắng chửi, tiểu đệ không khỏi đề cao âm lượng: “Anh... Anh bắt quá là nam sủng của đại ca chúng tôi, kiêu ngạo cái gì?!”

“Nam sủng?” Kỳ Hoán Thần nhú mày, vô cùng có phong thái “mê hoặc chủ nhân” nở nụ cười: “Tôi chính là nam sủng thì thế nào, đại ca các người thích, thích vô cùng, thích đến mức hấn xuất môn cũng phải xích tôi lại, an bài đám ngu xuẩn các người một tác cũng không rời hầu hạ tôi!”

“Cậu cũng biết tôi là nam sủng, vậy cậu có biết cái gì gọi là gió bên gối hay không? Cậu tin hay không, đại ca các cậu trở về, tôi thổi chút gió, khiến hấn đem đám ngu xuẩn các cậu đều ném xuống sông!”

Các tiểu đệ sợ đến liên tục lui lại vài bước, sợ chết khiếp chạy đi.

Ares vẫn bảo trì trạng thái cảnh giới lúc này mới trầm tĩnh lại, liếm liếm cổ Kỳ Hoán Thần, dùng móng vuốt cào cào dây xích chướng mắt, cào không đứt liền đứt khoát nhẹ răng cắn.

Kỳ Hoán Thần vội ôm lấy nó, xoa xoa mặt nó, cười mắng: “Đứa ngốc, vỡ răng, tao cũng không có nơi nào để trồng răng sứ cho mày...”

Ares ra tiếng rên rỉ lo lắng, không để ý Kỳ Hoán Thần ngăn cản vẫn muốn cắn dây xích. Nó từng bị xích, đối với thứ đồ này căm thù đến tận xương tủy, thấy chủ nhân bị trói buộc, tự nhiên là thù mới hận cũ cùng nhau xông lên.

“Không sao, bảo bối không sao...” Kỳ Hoán Thần vùi đầu vào đám lông dày cứng rắn của Ares, lẩm bẩm: “Khi mày bị xích, tao ở bên mày, tao là tự do của mày...khi tao bị xích, mày bên tao, mày liền là hai chân của tao.”

Ares lúc này mới an tĩnh lại. Nó đã quen chạy trong trời đất rộng lớn, thế nhưng Kỳ Hoán Thần không được tự do, nó dĩ nhiên cũng không rời đi, cả ngày liền cuộn mình nằm ở trên giường cùng Kỳ Hoán Thần, ngoại trừ đi ra ngoài đi vệ sinh thì một tác cũng không rời.

Chạng vạng, tiểu đệ đưa đồ ăn phong phú tới, cũng thuận tiện mang đến cho Ares một chén đồ ăn khô cho chó.

Kỳ Hoán Thần một cước đá đổ bát hỗn hợp tinh bột và xương gà kia, lạnh mặt nói: “Nó không ăn thứ loạn thất bát tao này, dùng nước nấu cho nó khối xương hoặc thịt bò, không bỏ muối!”

Tiểu đệ này là một người khác, hiển nhiên trầm ổn hơn so với người lúc sáng kia, gạt đầu, yên lặng thu dọn bát đồ kia.

Kỳ Hoán Thần nhin không được lại hỏi: “Tư Tuấn khi nào trở về?”

Tiểu đệ khách khách khí khí nói: “Kỳ tiên sinh, ngài đừng gấp, đại ca ra ngoài làm xong chuyện sẽ trở lại, ngài có phân phó gì cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận tỉ mỉ hầu hạ ngài!”

Đưa tay không đánh mặt cười, tiểu đệ này nói như vậy, Kỳ Hoán Thần có cái kính cũng không chỗ phát tiết, vung tay để hấn nhanh đi nấu thịt cho Ares, liền tức giận nằm lại trên giường.

Ares lại chạy tới ngửi ngửi đồ ăn bị Kỳ Hoán Thần ném một bên, cuối cùng ngậm một quả táo nhảy lên

giường, dùng miệng đẩy đẩy tay hắn.

Kỳ Hoán Thần tiếp nhận quả táo, cắn một ngụm, rồi mới đem phần còn lại ném cho Ares đã đói bụng một ngày đêm.

Quả táo chua chua ngọt ngọt, Ares gặm rất hăng say, Kỳ Hoán Thần lại dường như nhai sáp... Hung hăng đá chân, chiếc vòng sắt xôn xao rung động.

“Chết tiệt tôi ngược lại muốn nhìn cậu có bao nhiêu tiền đồ, có thể xích tôi bao lâu!”

Kỳ Hoán Thần vốn tưởng rằng Tư Tuấn bởi vì hắn đi dụ dỗ Kỳ Tử Gia mà tức giận, xích hắn lại để nghiêm phạt, cũng là một loại thủ đoạn thị uy, nhiều lắm hai ba ngày, nhất định sẽ không chịu nổi đến nhìn hắn.

Hắn thậm chí còn lên kế hoạch, đợi Tư Tuấn tới muốn chinh cậu thế nào, lại dùng lời nói nhục nhã cậu ra sao, dẫn vật cậu trên thân thể, muốn hung hăng làm cậu không xuống giường được ai ngờ những ngày như vậy đã qua nửa tháng, Tư Tuấn hoàn toàn không lộ diện.

Tuy rằng bị xích, nhưng dây xích rất dài, hoạt động trong phòng không có vấn đề, nhưng một là cảm thấy bước chân nặng nề, dây xích vướng bận, bước đi không thuận tiện, hai là không muốn xuống lầu nhìn thấy sắc mặt các tiểu đệ trông coi hắn, mặt ngoài cung kính, kỳ thực là coi thường.

Kỳ Hoán Thần cho tới bây giờ cũng không chịu an ổn trong phòng, cho dù tới thành J rồi, cả ngày bị người giám thị cũng muốn chạy ra bên ngoài, đột nhiên lại yên định ở trong căn phòng hơn mười thước vuông. Mỗi ngày mở mắt ra chính là ăn, kéo đàn vi-ô-lông, chải lông cho Ares, hoặc ghé vào bệ cửa sổ nhìn Ares hoạt động trong sân.

Một ngày nửa đêm giật mình tỉnh giấc, Kỳ Hoán Thần trợn to mắt nhìn gian phòng đen kịt, đột nhiên nghĩ ở đây quả thực như trong dạ dày quái thú, không khí không lưu thông căn bản chính là dịch vị của quái thú, đang từng chút từng chút ăn mòn tiêu hóa hắn.

Lẽ nào hắn cả đời sẽ như vậy sao? Tư Tuấn có phải đã chết tâm hay không, đã không muốn hao tổn tinh lực trên người hắn, đã quyết định phủ bụi quên đi hắn, liền dự định xích hắn cả đời như vậy, không bao giờ gặp lại nữa?!

Vội vàng nhảy xuống giường, lấy ra chiếc hộp đồ dùng tình thú đã lâu không dùng, đổ hết đồ ra đất, tìm ra một hộp bao cao su, từ bên trong rút ra tấm giấy chứng minh nứt ra thành hai nửa. Thứ này hắn vẫn mang theo bên người, khi ở trong trại tạm giam, mới nghe tin Tư Tuấn phản bội, hắn hận đến bẻ gãy giấy chứng minh, nhưng vẫn không bỏ được.

Tư Tuấn... Nhìn chữ “Kỳ” rõ ràng trên dòng họ tên, đáy lòng Kỳ Hoán Thần một trận đau đớn... Em không tàn nhẫn như thế, em sẽ không nhốt anh cả đời, sẽ không vĩnh viễn không đến nhìn anh, đúng hay không?

Sáng sớm hôm sau, căn nhà nhỏ từ sau khi Tư Tuấn rời đi chưa từng có người ngoài, nghênh đón một vị khách tới thăm.

Nhìn gậy xoa bóp, khiêu dẫn, bao cao su, keo bôi trơn rơi lả tả đầy đất... sắc mặt Viên Kính đặc sắc đến có thể đi mở phòng nhuộm.

Kỳ Hoán Thần dựa vào Ares đang trong trạng thái đề phòng, nằm ngang trên giường, chuyên tâm nghiên cứu một cái “nhũ giáp” tối hôm qua không cẩn thận rơi nứt, phẳng phất không phát hiện có người tới.

Cứ như vậy bị không để ý hơn mười phút, Viên Kính cuối cùng mở miệng trước: “Cậu biết tiểu Tuấn... đại ca trong khoảng thời gian này không ở đây, phải đi làm gì chứ?”

Kỳ Hoán Thần cũng không ngẩng đầu lên, lười biếng nói: “Ông muốn nói cũng nhanh một chút, không muốn nói thì cút đi!”

Viên Kính dùng ánh mắt “không hiểu Tư Tuấn coi trọng cậu ở đâu” trừng hấn một hồi, thở phì phì nói: “Hắn theo lệnh Kỳ Tử Gia, cùng Trâu Kiệt cùng đi đón tình nhân cùng đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của mafia Mỹ, nhưng gặp một ít phiền phức, hành trình kế hoạch một tuần trễ đến bây giờ, ngày hôm qua tin tức truyền về, trên cơ bản đã giải quyết, hai ngày nữa sẽ về nước”

Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng, vội vàng cắt đứt lời Viên Kính: “Ý của ông là, cậu ấy thực sự xuất môn làm việc, không phải cố ý không đến nhìn tôi?”

Viên Kính tức giận đến râu mép đều run rẩy: “Cậu nghe rõ lời tôi sao? Trọng điểm là Kỳ Tử Gia đặt quan hệ cùng mafia Mỹ, còn để tiểu Tuấn nhảy vào vũng nước đục này ...Cậu... Cậu một chút cũng không nghe thấy sao? Lấy hiểu biết của cậu với em trai mình, hấn cấm giao dịch thuốc phiện, nhưng lén lút lui tới với trùm buôn thuốc phiện nước Mỹ, còn đón tình nhân và con hấn đến, là có dự định gì?”

Kỳ Hoán Thần hừ lạnh một tiếng: “Lớn tuổi nói thật dài dòng, ông không phải là hoài nghi Kỳ Tử Gia không có ý tốt, thậm chí hoài nghi tôi là do Kỳ Tử Gia dùng mỹ nhân kế với Tư Tuấn, muốn nói lời khách sáo với tôi sao?”

Viên Kính bị nện đến cổ cũng to thêm một vòng, nghiêng răng nghiêng lợi găm nhẹ: “Vậy cậu rốt cuộc có đúng hay không?! Kỳ gia các người rốt cuộc là không chịu buông tha Tư”

“Chú Viên...” Kỳ Hoán Thần đột nhiên đứng lên, hoàn toàn không giống bị xích chân, bước tiến vô cùng mềm mại đi đến trước mặt Viên Kính, hồn nhiên ngây thơ cười: “Chán ghét Kỳ gia, hoài nghi Kỳ Tử Gia, hai chúng ta tuyệt đối là đứng ở cùng lập trường ... Là đồng minh chung một chiến hào, sau này nếu như có tin tức gì, nhất định phải trao đổi mới được nha!”

Viên Kính đã gần năm mươi tuổi, con trai cũng đã lớn bằng Tư Tuấn, cư nhiên bị ánh mắt ẩn tình đưa tình, ngữ khí nhu tình mật ý của Kỳ Hoán Thần khiến cho mặt đỏ tới mang tai, dưới đáy lòng mắng vài câu thô tục, không dám lưu lại thêm, cơ hồ là chạy trốn chết.

Nhìn theo Viên Kính ra khỏi sân nhỏ, sắc mặt Kỳ Hoán Thần trầm xuống.

Kỳ Tử Gia chết tiệt, cư nhiên dám điều khiển người của hắn! Tư Tuấn chết tiệt, cư nhiên vì tiểu tạp chủng kia bán mạng như vậy!

37. Quyển 2 - Chương 18-2

Lại đợi thêm ba ngày, Tư Tuấn cuối cùng về tới căn nhà nhỏ trong một buổi đêm đen như mực, mặc dù bước chân cậu đã rất nhẹ, nhưng Ares ngủ ở trước giường vẫn lập tức giật mình tỉnh giấc, găm gừ xống lên, lại bị Tư Tuấn sớm có chuẩn bị cầm bao tải cỡ lớn chụp lại, buộc lại đầu bao ném sang một bên.

Giật mình tỉnh giấc bởi tiếng tru của Ares, Kỳ Hoán Thần vừa muốn ngồi dậy, Tư Tuấn liền đè lên, giang hai tay cánh tay ôm chặt lấy hắn.

Tựa hồ nghe tới động tĩnh trên giường, Ares càng kêu lớn hơn, lôi kéo bao tải không ngừng lăn lộn... Kỳ Hoán Thần một lát mới phản ứng lại, vội vàng kêu một tiếng: “Ares, bình tĩnh!”

Chú chó vẫn luôn vùng vẫy lập tức không còn tiếng động.

Tư Tuấn rầu rĩ cười vài tiếng, hôn nhẹ cổ Kỳ Hoán Thần: “Nó càng ngày càng nghe lời, em thực sự hoài nghi anh động tay chân gì đó trên người nó, có phải là lắp đặt chip điện tử hay không, bằng không sao có thể một khẩu lệnh một động tác, chuẩn xác như vậy?”

“Chip điện tử? Có thứ đồ tốt này, tôi sẽ lắp cho cậu đầu tiên!”

Kỳ Hoán Thần nói xong, hung hăng hôn trụ môi Tư Tuấn, xoay người cười trên người cậu, một tay kéo xuống quần áo cậu, bàn tay thô bạo vuốt ve trên lồng ngực, một tay kia lục lọi trong tủ đầu giường, tìm được nhũ giáp* mới sửa lại kia, kẹp xuống đầu nhũ cậu.

*(*kẹp ngực)*

“A...” Tư Tuấn phát ra một tiếng rên đau đớn hòa lẫn khó nhịn.

Kỳ Hoán Thần hoàn toàn trở nên hưng phấn, vươn tay cởi ra thắt lưng da, túm quần cậu lôi xuống, đồng thời vén áo ngủ của chính mình lên, dùng phân thân bùng bùng phần chắn cọ xát giữa hai chân cậu.

“Sao vậy, lâu như vậy không tới “lâm hạnh” tôi, có phải mông đã ngứa không thể nhịn hay không? Có rất thiếu đàn ông hay không?!”

Tư Tuấn một cánh tay chống đỡ sau người, ngứa đầu, dưới ánh trăng nhìn ngắm Kỳ Hoán Thần đã hai mươi ngày không gặp, nhìn kiêu ngạo chưa từng biến mất trong ánh mắt hắn, đáy lòng ngũ vị tạp trần.

“Đúng vậy!”

Xoay người áp Kỳ Hoán Thần dưới thân, lồng ngực rộng mở cùng ngực hần kề sát một chỗ qua lớp áo ngủ, nhiệt độ cơ thể lành lạnh hoàn toàn không thể làm hạ nhiệt tình dục kích động, đầu lưỡi hai người dây dưa cùng một chỗ, cùng hòa lẫn hơi thở ẩm ướt.

Tách chân, kéo quần xuống, Tư Tuấn một tay chống giường, một tay đỡ phân thân Kỳ Hoán Thần, dựa vào cảm giác mà ngồi xuống... Một lần không thể thành công, lần thứ hai điều chỉnh lại góc độ, lặp lại vài lần, động tác càng ngày càng cấp bách, cuối cùng dứt khoát không quan tâm ngồi xuống đến cùng

Kỳ Hoán Thần hít sâu một hơi, hét lên: “Hỗn đản, cậu muốn phế tôi sao?!”

Tư Tuấn dừng lại động tác, vẻ mặt mê man cùng cấp thiết. Kỳ Hoán Thần chưa từng gặp qua Tư Tuấn như vậy, tựa như một đứa trẻ không biết làm sai ở đâu, khuôn mặt anh tuấn kiên nghị, lúc này cư nhiên vòng cung ủy khuất, cũng vô cùng nhu thuận...

Như nghiêm phạt vỗ một chút cánh mông rắn chắc của cậu, Kỳ Hoán Thần một tay nâng đùi cậu, một tay thăm dò vào khe mông, tìm được huyết khẩu đóng chặt kia, ngón tay cắm vào tùy tiện mở rộng vài cái, liền đỡ phân thân, cấp bách khó nhịn đỉnh vào dứng đạo mềm mại nóng ẩm.

“Ách... A...” Tư Tuấn phát ra rên rỉ đau đớn ngán ngùi, nhưng lập tức đã bị tiếng hừ thoải mái che giấu.

Kỳ Hoán Thần cũng hoàn toàn chìm đắm trong “con đường ôn nhu” say lòng người này, hai tay đỡ lấy thắt lưng Tư Tuấn, liên tục duy trì đỉnh lộng hướng về phía trước. Vừa rồi khi ngón tay tiến vào liền phát hiện, ngày hôm nay trong cơ thể Tư Tuấn tựa hồ nóng cháy hơn bình thường không ít, chẳng lẽ đã lâu không làm, dục hỏa trong lòng tiểu tử này đã đốt tới đường ruột?!

Suy nghĩ xấu xa như vậy, Kỳ Hoán Thần càng thêm ra sức “dập tắt lửa” giúp Tư Tuấn, thế nhưng không chỉ không thể làm lạnh ngọn lửa của cậu, chính mình trái lại bị nướng đến như sắp tan chảy.

“A... Em họ... em ngậm thật chặt...” Kỳ Hoán Thần thở dài, xoay người áp trên người Tư Tuấn, tư thế cười ngửa biến thành gập về phía trước.

Tuy rằng rất hưởng thụ cảm giác Tư Tuấn chủ động, nhưng hiện tại việc hần càng muốn làm chính là, đặt đồ dè tiện dám can đảm nhét hần vào trong phòng nhỏ lâu như vậy chẳng quan tâm này dưới thân, hung hăng xô xuyên thao lộng! Thế nhưng rất nhanh, những suy nghĩ thượng vàng hạ cám này đều bị cơn xoáy dục vọng nhanh chóng đánh tan, trong đầu chỉ còn lại kích động nguyên thủy nhất, tất cả hành động của thân thể đều do nửa người dưới chi phối.

Ván giường lung lay rung động, xích sắt quần trên chân cũng phối hợp cùng luật động, xôn xao vang vọng không ngừng, thân thể va chạm phát ra thanh âm ‘ba ba’, quả thực là khúc khải hoàn ca anh dũng chiến đấu của Kỳ Hoán Thần!

Cuối cùng vọt mạnh một lần, bụng dưới một trận co rút, Kỳ Hoán Thần đem toàn bộ tinh hoa rót vào dũng đạo nóng cháy kia, sau đó dường như đã dùng hết khí lực ngã vào ngực Tư Tuấn, từng ngậm lớn thở dốc.

Hắn đã sớm nói qua, Tư Tuấn là một báu vật, là người đàn ông một mỗi một giây đều thêm mê người hơn, hiện tại lại một lần nghiệm chứng ý kiến của hắn.

Đã làm nhiều lần như vậy, với thân thể này có thể nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, thế nhưng mới đoạn tuyệt không đến một tháng, vậy mà lại hưng phấn như lần đầu tiên chiếm lấy cậu như vậy, mức độ ngon miệng của tiểu tử này cũng từ cực phẩm thăng làm tiên phẩm!

Tư Tuấn mặc áo da cứng cứng lạnh lạnh, dán trên người rất khó chịu, Kỳ Hoán Thần chống giường ngồi dậy, vỗ một chút trên vai cậu.

“Cởi quần áo, tôi ôm cậu ngủ!” Nói xong xuống giường, cởi bao tải vậy khốn Ares ra.

Ares chui ra từ trong túi, ủy khuất dùng đầu cọ cọ bàn tay Kỳ Hoán Thần, trong màn đêm, con mắt màu râm nắng vàng nhạt hung hăng trừng tên tiểu nhân đánh lén đề tiện trên giường kia.

Kỳ Hoán Thần xoa xoa đầu nó, trấn an nói: “Ngoan, tao đã giúp mày dạy hắn, mau quay về tự mình ngủ đi!”

Ares phát ra tiếng hừ bất mãn từ trong lỗ mũi, cụp đuôi phiến muộn đi ra khỏi phòng ngủ, chạy chậm trở lại trong sân.

Tiến chó cứng, Kỳ Hoán Thần bước lên giường, vươn tay tìm kiếm, Tư Tuấn cư nhiên còn mặc áo, liền thô bạo nắm cánh tay cậu. “Bảo cậu cởi không nghe thấy sao ”

“Ngô...” Người trên giường theo sức lực từ tay hắn ngồi dậy, mặc dù cực lực áp chế, vẫn phát ra một tiếng rên run rẩy.

Động tác Kỳ Hoán Thần cứng đờ, tình trùng cuối cùng cũng chạy ra từ trong não, thần trí quay lại, ý thức được có gì không phù hợp.

Hắn vội vàng bật đèn, mà Tư Tuấn toàn thân xích lôa, ngực rộng mở, bên trên còn kẹp nhũ giáp, sắc mặt hồng bất thường, nheo mắt nhẹ giọng nói: “Chói mắt quá, tắt đèn đi... Giờ em liền cởi...”

“Để tôi cởi!” Kỳ Hoán Thần một bên cởi quần áo Tư Tuấn một bên sờ trán cậu, nhất thời trong lòng thất kinh... Trách không được nơi kia của cậu nóng đến đoạn người, tiểu tử này căn bản là đang phát sốt.

Hai ba cái cởi hết quần áo của cậu, quả nhiên thấy trên cánh tay trái của cậu cuốn đầy băng vải, không biết có phải vừa rồi khi làm tình động tác quá lớn hay không, vết thương đã nứt ra, máu thấm ra ngoài.

Kỳ Hoán Thần trừng mắt nhìn băng gạc đỏ sẫm, sắc mặt âm trầm: “Xảy ra chuyện gì?”

Tư Tuấn cố gắng chống đỡ tinh thần, lộ ra tươi cười ‘không sao cả’: “Không cần thận va chạm...”

“Bị cái gì chạm vào? Đạn sao? Mafia Mỹ dùng súng gì? USP? Gluck?”

Tư Tuấn cười khở: “Anh đã biết ... Không bắn trúng, chỉ là bị thương ngoài da...”

“Thối lắm, vết thương đạn chạm là thế nào tôi đã thấy...” Kỳ Hoán Thần nâng tay, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Tư Tuấn, lại như bị điện giật rụt về, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Kỳ Tử Gia sao không tự mình đi?”

“Hắn đã đi trước một chuyến, đã trải nên được rồi, lần này có chuyện quan trọng hơn phải xử lý, cho nên em thay hắn ”

“Cho nên cậu thay hắn đi chịu chết!?” Kỳ Hoán Thần hai mắt đỏ đậm, nổi trận lôi đình: “Tôi luôn không nỡ để cậu đi liều mạng, hắn dựa vào cái gì?! Tôi coi cậu là trân bảo, hắn đem cậu trở thành cỏ dại, cậu vậy mà bán đứng tôi đầu nhập theo hắn cậu đồ đê tiện này!” Càng nói càng kích động, Kỳ Hoán Thần dương tay cho Tư Tuấn một bạt tai, đánh xong hắn liền ngậy ngấn cả người, vô ý thức đưa tay giấu ở phía sau.

Tư Tuấn bị đánh lệch đầu, khoe miệng rách ra, gương mặt bông rát, đầu óc vốn mơ màng trầm trầm càng thêm không rõ ràng lắm.

Kỳ Hoán Thần vội vã nhảy xuống giường, lê chân vào trong phòng tắm, dùng nước lạnh tắm ướt khăn lông, vắt bớt nước cầm trở về, phủ trên mặt Tư Tuấn.”Nằm yên!”

Tư Tuấn tiện thể nằm xuống, kéo cao chăn, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh... đang đau lòng sao?”

“Đúng vậy, tôi đương nhiên đau lòng...” Kỳ Hoán Thần cầm khăn mặt chà lau gương mặt cùng cằm cổ nóng hổi của Tư Tuấn, cắn môi nói: “Da thịt cậu tốt như thế, nếu như bị hủy, tôi đi đâu đi tìm một người thay thế được cậu, đồ đê tiện đủ tiện lợi muốn bị thao!”

Tư Tuấn bắt được bàn tay Kỳ Hoán Thần, cố sức cầm, suy yếu mở miệng: “Em nhớ kỹ... anh từng nói với em... Nhìn rõ một người đối với mình tốt hay không, không nên nghe hắn nói gì, mà phải xem hắn làm gì...”

“Mẹ nó, lão tử muốn làm cậu!” Kỳ Hoán Thần mắng chửi, đưa tay phủ lên đôi mắt Tư Tuấn, “Ngủ!”

Tư Tuấn phối hợp nhắm mắt lại, trước khi mê man, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm

May là hắn đối với ta... còn chưa chán ngấy...

Vết thương của Tư Tuấn quả thực là đạn làm trầy da, nhưng không nghiêm trọng như Kỳ Hoán Thần tưởng tượng, cũng đúng lúc xử lý qua tại Mỹ. Chỉ là hơn nửa tháng này tinh thần cậu vẫn trong trạng thái khẩn trương cao độ, trên máy bay cũng không dám nhắm mắt, sau khi đưa người đến thành S liền ‘ngựa không dừng vó’ gấp gấp trở về, ngay tiếp theo lại là một hồi tình ái không hề ôn nhu, thật sự là bị thương cùng thể lực tiêu hao nghiêm trọng đồng thời đè nặng xuống, mới sốt cao.

Nhưng dù sao thân thể cậu rất tốt, sau khi tảng đá lớn trong lòng rơi xuống liền hưng hăng ngủ một giấc, hai mươi mấy giờ sau tỉnh lại, liền thần thanh khí爽 vui vẻ. Cậu là đội đất sống lại, nhưng Kỳ Hoán Thần lại như sắp phải lập địa thành Phật.

“Tôi đang suy nghĩ, nếu như cậu chết rồi, tôi nên làm sao?”

Khi Tư Tuấn mở mắt, Kỳ Hoán Thần ngồi yên tại mép giường, nâng cái chân mang vòng sắt lên, dùng đưa qua lại, dây xích sắt phát ra tiếng vang rầm rầm: “Các tiểu đệ của cậu đều hận tôi muốn chết, cậu chân trước tắt thở, bọn họ chân sau sẽ bóp chết tôi, để tôi tuần táng theo cậu!”

Tư Tuấn ngồi dậy, vươn tay mở ngăn kéo dưới cùng tủ đầu giường, móc ra một cái chìa khóa từ bên trong, mở chiếc vòng khóa.

Kỳ Hoán Thần ghen hống nhìn trần trời, quả thực muốn lập tức đập đầu mà chết, trăm triệu không nghĩ tới chìa khóa ngay ở đầu giường dễ tìm như vậy.

“Vương bát dẫn!” Được tự do, nhắc chân liền đạp đến, kết quả bàn chân bị Tư Tuấn nắm lấy, dùng tư thế kỳ quái bị cậu túm vào trong lòng.

Bên tai truyền đến tiếng Tư Tuấn thì thào áy náy: “Xin lỗi...”

“Nếu như cậu còn dám xích tôi...” Kỳ Hoán Thần nheo lại con mắt, nửa thật nửa giả uy hiếp nói: “Cậu tin hay không, tôi sẽ tự chặt chân mình?”

Sờ sờ bàn chân trắng nõn không giống đàn ông của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn ôn nhu nói: “Không tin, bàn chân đẹp như thế... anh không nõ.”

Kỳ Hoán Thần hừ lạnh một tiếng: “Vây thử xem là được!”

Tư Tuấn cúi đầu, cọ cọ vai Kỳ Hoán Thần, nói thầm: “Em đói bụng...”

Kỳ Hoán Thần nhú mồm, một tay sờ loạn ngực cậu, túm đầu ngực cậu hưng hăng nhéo một chút, ác liệt hỏi: “Sao vậy? Tôi không cho cậu ăn no sao?”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, chính dạ dày hắn cũng phát ra một trận kêu ùng ục.

Tư Tuấn rầu rĩ cười vài tiếng, buông Kỳ Hoán Thần giận dỗi con mắt ra, quang lõa thân thể xuống giường, lấy ra bộ quần áo thể thao từ tủ quần áo mặc vào, trong nháy mắt từ một lão đại xã hội đen người đầy lệ khí biến thành người đàn ông tốt của gia đình.

“Em đi làm cơm rang trứng, ăn xong chúng ta dẫn Ares đi dạo!”

Tay nghề Tư Tuấn vẫn như vậy, cho muối quá tay rang cơm bị cháy, mùi vị thực sự không ra sao, Kỳ Hoán Thần lại ăn lang thôn hồ yết, nghiêng răng nghiêng lợi Phẳng phát trứng kia chính là ‘của Tư Tuấn’.

Sau đó lại nghĩ, trứng của Tư Tuấn, một phần mười cũng là ‘loài’ của hắn, nhất thời liền ăn không biết vị.

*(*trứng:3)*

Ăn cơm xong đi dạo, theo Kỳ Hoán Thần bị nhốt hơn nửa tháng Ares tựa như phạm nhân được ra ngoài hóng gió, liền thay đổi âm ngoan trầm ổn ngày xưa, trở nên vô cùng hoạt bát.

Tới bãi đất hoang không người, Tư Tuấn liền buông dây thừng, mặc nó lăn lộn trong bãi cỏ khô.

Chính cậu thì cùng Kỳ Hoán Thần sóng vai đứng dưới trời chiều, như là cha mẹ dẫn con đi chơi công viên, nhìn Ares một hồi đuổi chuột, một hồi bắt chim, chơi đến bắt diệp nhạc hồ*.

*(*kính khủng, hỗn loạn...)*

Kỳ thực dùng tuổi của chó mà tính, Ares đã tám tuổi kỳ thực là trưởng bối của bọn hắn mới đúng.

Vị trưởng bối này đuổi một con chuột đồng chui vào trong bụi cỏ, chỉ chốc lát sau truyền đến từng trận tiếng chó sủa, một con chó nhà chạy ra, Ares đuổi theo sau.

Hai chú chó một trước một sau, chạy quanh bãi cỏ vài vòng, Tư Tuấn ngay từ đầu còn lo lắng nó bị Ares cắn bị thương, không nghĩ tới chú chó nhà kia tư thế chạy trốn tuy rằng chật vật, tốc độ lại khá nhanh, Ares cứ nhiên đuổi vài vòng cũng không đuổi kịp.

Cuối cùng Ares từ bỏ, thở dốc quỳ rạp trên mặt đất cắn cây cỏ cho hả giận, chú chó kia cứ nhiên không chạy trốn chết, trái lại cắn cắn dục dục từ từ đi trở về.

Ares cũng không khách khí, mạnh mẽ xông ra ngoài, nghe rằng muốn cắn nó, chú chó kia lại lùi thật xa, đợi Ares một lần nữa nằm úp sấp xuống, nó lại thí diên thí diên chạy lại gần.

Cứ vậy một hồi, Ares cũng mặc kệ nó, chú chó kia liền được một tác lại muốn tiến một thước xoay vòng Ares quanh, còn dùng móng vuốt cào đất khiêu khích Ares.

Kỳ Hoán Thần thấy nó có hứng thú, còn không ngừng bình luận: “Tiểu tạp chủng này hình thể nhưng thật ra không tồi, là chó cái cư nhiên không nhỏ hơn Ares bao nhiêu, chính là màu lông không tốt lắm, xám không ra xám, lại có chút ngốc, vừa nhìn chính là chó lưu lạc, không biết có bọ chó hay không...”

Buổi tối bọn họ quay về nhà, chú chó kia cũng vẫn đi theo phía sau, vòng vo vài vòng trước cửa, chỉ chớp mắt liền bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Từ ngày đó, chú chó này mỗi ngày chạng vạng đều đến cửa báo danh, đợi bọn họ mang Ares ra ngoài, sau đó một đường đi theo, tìm cơ hội thân cận cùng Ares. Về sau dứt khoát mỗi sáng sớm liền tới trông coi trước cửa, cũng không ồn ào, Ares chơi đùa trong sân, nó liền ghé vào cửa, đầu dán lên khe cửa nhìn vào trong.

Kỳ Hoán Thần luôn luôn gọi nó tạp chủng tạp chủng, cũng không cần nó, còn chủ động đem xương cùng thịt Ares ăn thừa ném cho nó, về sau lại dứt khoát mở cửa để nó và Ares cùng chơi, cuối cùng còn cho nó một tên gọi – Venus.

Bất quá Ares với nó vẫn là ôn hoà, thẳng đến có một đoạn thời gian, Venus vài ngày chưa xuất hiện, Ares trở nên luống cuống không thôi, ngoại trừ Kỳ Hoán Thần ai cũng không để ý, vừa nghe đến tiếng động liền vọt đến cửa, phát hiện không phải Venus liền đuổi theo cắn người.

Cuối cùng Venus mang theo một thân vết thương trở về, trong miệng ngậm một con chồn lớn chừng nửa thân thể nó, kiêu ngạo đặt ở trước mặt Ares.

Ares dùng mũi đẩy đẩy con chồn còn một hơi thở, không may bị Venus chọn làm đồ chơi, đi tới bên người Venus suy yếu quỵ rạp trên mặt đất, cúi đầu, liếm liếm vết thương của nó.

Kỳ Hoán Thần ở trên lầu nhìn, vừa vui mừng vừa chua xót trong lòng, liên tục cảm thán Ares tiểu tử thói này cuối cùng cũng kết thúc cuộc đời quý tộc độc thân, bị dã nha đầu bên ngoài câu dẫn đi rồi.

38. Quyển 2 - Chương 19-1

Khí trời càng ngày càng lạnh, Tư Tuấn chọn một ngày trời nắng, đem cá vàng trong bồn chuyển vào phòng khách để qua mùa đông.

Tuy rằng không đặc biệt để ý, nhưng vào mùa hè, góc sân nhỏ tự nhiên mọc lên chút hoa cỏ không biết tên, cây liễu ở cổng cũng cành lá sum xuê, ngọn cây buông vào trong sân, lại có chó có cá, cũng rất náo nhiệt. Thế nhưng vừa đến mùa đông, hoa cỏ đều chết héo, lá cây cũng rụng gần hết, trong sân vắng lặng, có vẻ đặc biệt tiêu điều.

Tư Tuấn bận bịu xong, lau mồ hôi trên trán, nói với Kỳ Hoán Thần: “Đợi đầu xuân sang năm, chúng ta trồng dần nho cùng cây lựu ở trong sân đi!”

“Tùy.” Kỳ Hoán Thần bận chỉnh dây đàn vi-ô-lông, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cậu.

Tư Tuấn ngồi vào bên người Kỳ Hoán Thần, chăm chú nhìn sườn mặt hắn một hồi, mở miệng nói: “Ngày mai em phải đi ra ngoài vài ngày...”

Kỳ Hoán Thần dùng khoeo mắt liếc cậu: “Cuối cùng cũng chịu ra khỏi cửa?”

Đoạn thời gian trước, giữa thành S và thành J mở đường sắt cao tốc liên thành, nguyên bản phải hơn bốn giờ chạy xe rút ngắn còn một giờ rưỡi, vì thế Tư Tuấn bắt đầu cuộc sống siêng năng ngồi tàu, mặc kệ bận bịu bao nhiêu, cũng không quản đã muộn thế nào, mỗi ngày đều sẽ trở về nhà nhỏ, dù cho chỉ là ngủ một, hai giờ đồng hồ.

Tư Tuấn lại nói: “Lần này em phải đi Nhật Bản bàn việc.” Cùng với việc để hắn nghe được tin tức từ miệng người khác rồi suy nghĩ miên man, không bằng tự mình trực tiếp nói cho hắn.

Kỳ Hoán Thần buông đàn, quay đầu nhìn Tư Tuấn, như cười như không nói: “Sao vậy? Không làm xã hội đen, đổi nghề đi làm AV nam ưu tú?”

Không để ý đến trêu chọc của hắn, Tư Tuấn nghiêm túc nói: “Mấy ngày em ra ngoài, anh ngoan ngoan đợi ở nhà, không được rời khỏi thành J, hiện tại hắc đạo không yên ổn, Kỳ gia cây to đón gió, tuy rằng không có quan hệ với anh, nhưng là khó bảo đảm không có người chó cùng rứt giậu tới tìm anh gây phiền phức.”

“A... Làm tôi sợ?” Kỳ Hoán Thần lơ đãng nói: “Thật buồn cười, sao cậu không vẽ một vòng tròn trên mặt đất, sao đó chỉ ra bên ngoài nói có bạch cốt tinh muốn ăn tôi?”

Tư Tuấn nhăn mi, vẻ mặt nghiêm túc: “Em không muốn phải xích anh lại, không được ra bên ngoài gây phiền phức, có nghe hay không!”

“Cậu để tôi đi ra ngoài tôi còn lười động đấy!” Bỏ lại đàn vi-ô-lông, Kỳ Hoán Thần hướng trong sân vẫy tay, Ares lập tức chạy đến, theo hắn lên lầu ngủ trưa.

Tư Tuấn ở dưới lầu gọi mấy cuộc điện thoại, an bài chuyện tình khi cậu rời đi.

Lần này đến Nhật Bản, quan hệ trọng đại, Kỳ Tử Gia phải vòng vo với đám lang sói trong nước không thể thoát thân, chỉ có cậu đi mở đường, nếu như tất cả thuận lợi, như vậy... cách ngày thu lưới cũng sẽ không còn xa.

Lúc này, để bảo đảm không có cạm bẫy, cậu thực sự nên coi chừng Kỳ Hoán Thần cho tốt mới đúng. Thế nhưng... trong đầu hiện lên, hình ảnh Kỳ Hoán Thần tựa trong lòng cậu, như cười như không nói “Còn dám xích tôi một lần nữa, tôi liền tự chặt đứt chân mình”.

Kỳ Hoán Thần người này, có lúc rất đơn giản, có lúc lại rất khó nắm bắt, cậu thực sự không dám đặt cược. Hơn nữa cậu không thể không quan tâm cảm thụ của Kỳ Hoán Thần, vô duyên vô cớ bị nhốt, đối với quan hệ miếng như băng mỏng giữa bọn họ, không thể nghi ngờ là một lần thương tổn nặng nề.

Ngày thứ hai, Tư Tuần chân trước rời đi, Viên Kính chân sau liền đến cửa.

Kỳ Hoán Thần sớm có dự liệu chờ ở phòng khách, đem một phần văn kiện ném đến trước mặt hắn.

“Trầm gia truyền tin tức đến... Đoạn thời gian trước Lâm Hạo bị bắt cóc, là Trầm lão nhị làm, Kỳ Tử Gia nghĩ cách cứu viện thành công, lại xuất người đi đầu. Lâm Thừa Hiến rất tức giận, Trầm gia lo lắng Lâm gia sau này tính toán sổ sách, đã có tâm tư tìm chủ khác.”

Viên Kính mở văn kiện, giả lợt nhìn một lần, sắc mặt trở nên rất kém: “Việc này tôi có nghe qua, thành S gần đây không yên ổn, nhân vật số một hệ thống cảnh sát nghe nói nhiễm bệnh nặng... Nhưng tin tức truyền đến lại là, hắn có lòng dạ khác, đã bị Lâm Thừa Hiến khống chế rồi.”

Kỳ Hoán Thần kinh ngạc nói: ” Dượng Cao Phỉ Nhi?”

Viên Kính gật đầu, lại nói: “Kỳ gia hạ tử lệnh, hàng hóa ra vào từ bến tàu thành J bên này, một gam thuốc phiện cũng không cho phép mang ra ngoài, lại một gam cũng không cho phép chuyển vào, như vậy hầu như là chặt đứt đường sống của Cao gia, Lâm gia lại một mực che chở Kỳ gia, Cao gia đã sớm bất mãn, bộc phát ra chuyện như vậy, coi như là trong dự liệu...”

“Nhà bọn họ là tự làm tự chịu!” Nghe được Cao gia xui xẻo, Kỳ Hoán Thần nhưng thật ra rất sung sướng, ban đầu hắn bị bắt đến trại tạm giam, Cao gia cũng “xuất lực” không ít.

Thế nhưng vừa nghĩ đến chính Cao gia chính là Kỳ Tử Gia, lòng mi Kỳ Hoán Thần lại nhần lên, chuyển đề tài, hỏi: “Tư Tuần đến Nhật Bản làm gì?”

“Cậu biết Gia Hạ gia Nhật Bản không? Tổ chức hắc đạo lớn nhất khu Quan Đông Nhật Bản, cũng là đại cổ đông tập đoàn thương mại khoáng sản TSB lớn nhất Nhật Bản, gần đây ký kết một hiệp nghị xuất khẩu khoáng sản cùng thành S, tiểu Tuần đi bàn chuyện vận tải khoáng sản...”

“Dùng danh nghĩa đi bàn chuyện vận tải khoáng sản, buôn lậu chút hàng hóa đáng giá sao?”

Kỳ Hoán Thần cười lạnh một tiếng, trong lòng mắng to Kỳ Tử Gia giả nhân giả nghĩa, thuốc phiện không thể làm, buôn lậu nhưng thật ra làm rất vui vẻ. Nhưng Tư Tuần ngu ngốc kia, vậy mà đã bị hắn tẩy não, vì hắn bán mạng đến trình độ như vậy, thực sự là trời sinh mạng nô tài.

Sau khi Viên Kính đi, Kỳ Hoán Thần cả một buổi chiều đều tâm thần không yên, sau khi đêm đến, lật qua lật lại trên giường không ngủ được.

Hành vi của Kỳ Tử Gia thực sự quá kỳ quái, hoàn toàn không giống như đang dụng tâm gây dựng sự nghiệp, ngược lại như là một dã thú đối đến mụ đầu, hoàn toàn không để ý tình huống bản thân, ngay cả voi, tê giác cũng không cưỡng nuốt vào bụng.

Phải biết rằng cách làm như vậy, khẳng định sẽ khiến động vật ăn thịt khác phản công, cho dù có Lâm gia bảo hộ, cũng khó địch lại tức giận của nhiều người, hay là... Hắn căn bản là muốn kéo Lâm gia cùng xuống nước?!

Kỳ Hoán Thần mãnh liệt ngồi dậy từ trên giường, đáy lòng sinh ra một suy nghĩ đáng sợ.

Tư Tuấn nói qua, Kỳ Tử Gia muốn hủy diệt thế giới dơ bẩn này, hẳn lúc đó cho rằng đây là Kỳ Tử Gia mượn cớ, hiện tại ngẫm lại không hẳn không có khả năng.

Tiểu tử kia... từ nhỏ liền ít nói, vô cùng âm trầm, vô thanh vô tức mà hại chết mẹ hắn, căn bản là tâm lý biến thái, nói không chừng đang ôm loại suy nghĩ điên cuồng đem Lâm gia, Trầm gia, Cao gia, Kỳ gia cùng các thế lực hắc đạo khác, một lưới bắt hết! Vậy sau đó, hắn sẽ thoát thân thế nào?

Mafia Mỹ, hắc đạo Nhật Bản... Có phải đều là đường lui của hắn hay không? Hay là nói... Những người này cũng là mắt xích trong kế hoạch của hắn, mà thay hắn mở đường chính là Tư Tuấn, chờ sau khi hắn đạt được mục đích, cừu con chịu tội cũng là Tư Tuấn?!

Nghĩ vậy, Kỳ Hoán Thần căn bản một giây cũng ngồi không yên, từ trên giường nhảy dựng lên, lung tung khoác quần áo, vội vã xuống lầu.

“Kỳ tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?” Một tiểu đệ nằm trên sofa lâu một xem TV, trong phòng cho khách còn có mấy người đang ngủ, bọn họ mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ cắt lượm trong coi Kỳ Hoán Thần.

“Tôi đau bụng... Hình như là viêm ruột thừa cấp tính!” Kỳ Hoán Thần nói, mềm yếu tê liệt ngã xuống đầu cầu thang.

Tiểu đệ lập tức nhảy dựng lên, mở cửa phòng cho khách đánh thức hai người khác.

“Mau đứng lên, Kỳ tiên sinh thân thể khó chịu. Tiểu Lý, cậu và tôi cùng đưa Kỳ tiên sinh đến bệnh viện, Tiểu Mã, cậu lưu lại giữ nhà!”

Tiểu Mã cùng tiểu Lý đỡ Kỳ Hoán Thần cuộn thành một đoàn đi ra ngoài, tiểu đệ ra lệnh cầm chìa khóa khởi động xe.

Kỳ Hoán Thần ngồi trên xe, đột nhiên hỏi: “Các cậu cầm tiền chứ?”

Tiểu đệ sửng sốt, vội vàng mở túi tiền, ngoại trừ thuốc lá cùng bật, tất cả đều là tiền lẻ.

Kỳ Hoán Thần cả giận nói: “Vậy còn không mau đi lấy tiền?!”

Tiểu đệ vội nhảy xuống xe chạy vào trong phòng, lúc này Kỳ Hoán Thần vung cờ lê giấu ở trong tay áo, đánh tiểu đệ ngồi ở ghế lái ngã xuống, sau đó hô to một tiếng: “Ares, cản bọn họ!”

Chú chó lai gầm gừ một tiếng vọt qua, đánh ba người trở tay không kịp, nhất thời kêu cha gọi mẹ loạn thành một đoàn.

Kỳ Hoán Thần trèo đến ghế lái, nhấn mạnh ga, xe lao nhanh ra khỏi sân nhỏ, chạy hướng nhà ga, lên chuyến tàu cao tốc cuối cùng, tại mười hai giờ đêm, đi tới Kỳ gia.

Từng đợt gió lạnh mùa đông kéo tới, Kỳ Hoán Thần lạnh run mấy cái trước cửa lớn, đột nhiên không rõ chính mình kích động chạy tới là vì cái gì?

Tới chất vấn Kỳ Tử Gia? Buồn cười đến cực điểm... Được làm vua thua làm giặc, hắn thua hoàn toàn, là dựa vào Tư Tuấn che chở, dựa vào Tư Tuấn thay Kỳ Tử Gia bán mạng mới có thể kéo dài hơi tàn. Kỳ Tử Gia hận hắn tận xương, nếu không phải Tư Tuấn có giá trị lợi dụng, sợ rằng đã sớm đem hắn thiên đao vạn quả, hắn không tìm một cái mai rùa mà chui vào, vậy mà còn dám tới khiêu khích... Thực sự là không muốn sống nữa.

Hành vi hiện tại của hắn, quả thực chính là giúp Kỳ Tử Gia tìm được cơ diệt trừ hắn... Bất quá, nếu như hắn bị Kỳ Tử Gia giết chết, có phải nguyện vọng chia rẽ Tư Tuấn và Kỳ Tử Gia, khiến cậu phản bội, có thể đạt được rồi? Tư Tuấn sẽ vì hắn báo thù sao? Sẽ lần thứ hai phản bội, cùng Kỳ Tử Gia tranh đấu lưỡng bại câu thương? Sau đó rơi nước mắt hối hận trước mộ phần hắn sao?

Kỳ Hoán Thần bị tướng tượng buồn nôn của chính mình làm nở nụ cười... Quả nhiên bị nuôi nhốt lâu, phương thức tư duy cũng bắt đầu đến gần kịch truyền hình tám giờ tối rồi.

Kéo góc áo, Kỳ Hoán Thần ấn xuống chuông cửa Kỳ gia.

Nếu hắn đã hao tâm tổn sức mà tới, cho dù chuyện gì cũng không thể thay đổi, cũng không có đạo lý không công mà về, chung quy phải đi gặp người em trai rất có tiền đồ này một lần!

Tuy rằng đã nửa đêm, Kỳ gia lại vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Lần trước tới hắn liền phát hiện Kỳ Tử Gia là một con cú, mỗi ngày đều nửa đêm mới về. Mà Lâm Hạo, cực kỳ ngoan ngoãn sớm dậy sớm giống Tư Tuấn, buồn ngủ đến mí mắt cũng đánh nhau, vẫn kiên trì chờ hắn.

Khi Kỳ Hoán Thần vào cửa, Lâm Hạo hưng phấn nhào đến, thấy không phải Kỳ Tử Gia mà là “tình địch”, lập tức cả người dựng thẳng lông mao lên: “Đêm hôm khuya khoắt, anh tới làm gì?!”

Kỳ Hoán Thần liếc hắn một cái, lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Đi? Không phải cậu bị bắt cóc sao? Sao còn chưa chết?”

“Anh đầu thai tám mươi lần ông đây cũng vẫn sống rất tốt!”

Kỳ Hoán Thần tiếp tục ác độc hỏi: “Sắc mặt kém như thế, chẳng lẽ là bị bọn bắt cóc thay phiên cường bạo?”

Luận công lực cãi nhau, Lâm Hạo tự nhiên tuyệt đối không chịu tỏ ra yếu kém, lập tức đánh trả: “Cả ngày bị người đàn ông mình không yêu cười là anh, không phải sao?”

Ánh mắt Kỳ Hoán Thần lạnh lẽo như đao băng, Lâm Hạo cũng không khách khí trừng trở lại.

Kỳ Hoán Thần trước đây đã ghét Lâm Hạo, nhưng Lâm gia quyền cao chức trọng, hắn ăn tim gấu gan báo cũng không dám đi trêu chọc Lâm Hạo, không muốn uốn mình theo người, chỉ có thể trốn xa xa. Bất quá hiện tại... Dù sao cũng là đập bình vỡ, hắn đã sa sút đến tình trạng này, lại còn có thể thăm hơn đến đâu nữa? Cũng không cần cố kỵ gì nữa.

Bất quá, Lâm Hạo đối với Kỳ Tử Gia là một mảnh chân thành, chỉ tiếc Kỳ Tử Gia đối với Lâm Hạo chỉ có tính toán lợi dụng, vừa nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Lâm Hạo nhưng thật ra mang theo vài phần đồng tình.

“Tôi đi ngủ bù, Kỳ Tử Gia trở về thì gọi tôi!” Cùng một người đáng thương mà không tự biết cũng không có chuyện gì để nói, Kỳ Hoán Thần bước lên cầu thang, dự định quay về gian phòng trước đây của mình đợi một hồi.

Lâm Hạo hai ba bước đuổi theo, chặn ở trước mặt hắn: “Anh tự cho mình là chủ nhân?! Phòng của anh có người ngủ rồi, anh một thì đến chuồng chó trong sân mà ngủ ”

Kỳ Hoán Thần phần nộ gầm nhẹ: “Gian phòng kia của tôi, các người vậy mà dám cho người khác ở!”

“Thật ngại quá, hiện tại chủ nhân căn nhà này là Tử Gia nhà chúng tôi ”

Lúc này, cửa lớn lần thứ hai mở ra, người Lâm Hạo đợi cả đêm cuối cùng đã trở về.

Kỳ Hoán Thần gạt tay Lâm Hạo ra, một cánh tay chống trên tay vịn hàng lang, vẻ mặt đầy tức giận lập tức chuyển biến thành tươi cười: “Đã trở về? Bận bịu một ngày đêm a... Vừa phải tính kế người ngoài, vừa phải tính kế người bên gối, thực sự là khổ cực!”

Kỳ Tử Gia ngẩng đầu, lông mi nhẹ nhàng nhú lại: “Anh ba, anh tới nơi này của tôi, anh Tư Tuấn đồng ý sao?”

Nhắc tới Tư Tuấn, cơn tức của Kỳ Hoán Thần không khỏi dâng lên: “Tên gốc kia không phải bị cậu lừa đi Nhật Bản, thay cậu làm cây to đón gió, sẽ trở thành bia ngắm khi có chuyện sao?!”

“Anh ba, sao anh có thể nói vậy, tôi và anh Tư Tuấn vốn là người một nhà, tuy hai mà một!”

Kỳ Hoán Thần cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Chỉ có hần đầu óc ngu ngốc kia mới có thể tin tưởng lời ma quỷ của cậu!”

Kỳ Tử Gia lại vui vẻ hưởng thụ: “Chính xác, giữa hai chúng ta mà nói, anh Tư Tuấn hiển nhiên càng tin tưởng tôi!”

Kỳ Hoán Thần nhất thời có một loại đau đớn, viên đạn bắn ra quay moặt một vòng, bắn trúng trái tim chính mình. Vì thế cũng càng thêm buồn bực Tư Tuấn cậu tên ngu ngốc này, tôi đào tìm đào phổi đối đãi với cậu, cậu vậy mà đầu nhập vào phía tiểu tạp chủng lòng lang dạ sói này!

Lúc này, cửa gian phòng nguyên bản là của Kỳ Hoán Thần mở ra, một người phụ nữ mặc áo ngủ, đỡ cái bụng lớn đi ra.

Thấy Kỳ Hoán Thần cùng Lâm Hạo giằng co ở đầu cầu thang, cô sửng sốt một chút, cúi đầu bình tĩnh đi qua.

Người phụ nữ này, hẳn là tình nhân của mafia Tư Tuấn đón về từ nước Mỹ!

Kỳ Tử Gia đứng ở dưới lầu thấy cô, lập tức lên lầu, vươn tay cánh tay chuẩn bị đỡ cô, vẻ mặt quan tâm đầy đủ.

Kỳ Hoán Thần nhìn, hận ý trong lòng càng đậm. Rõ ràng bất chấp nguy hiểm tính mạng, nỗ lực trả giá bằng máu tươi đưa người trở về chính là Tư Tuấn, thế nhưng ngồi mát ăn bát vàng lại là Kỳ Tử Gia!

Ánh mắt lại rơi xuống bụng người phụ nữ... Giữa một khắc như chớp giật, một suy nghĩ kỳ quái xông ra.

Nếu như Kỳ Tử Gia lập kế hoạch lợi dụng con đường buôn lậu tại nước Mỹ làm mồi dụ, một lưới bắt hết toàn bộ Lâm gia cùng thế lực hắc đạo vùng châu thổ, vậy đón người phụ nữ này đến bên người, hiển nhiên là thêm một phiền phức lớn, không bằng tìm một nơi bí mật nhốt cô ta lại, trừ phi...

Tư Tuấn nói Kỳ Tử Gia khi mới tiếp nhận Kỳ gia có đi qua nước Mỹ một lần, tính toán thời gian, đưa trẻ trong bụng người phụ nữ này dường như chính là của hần.

Hai người này nói không chừng đã sớm ngầm thông đồng, dự định sự tình vừa chấm dứt, liền một nhà ba người mang tiền bạc xa chạy cao bay! Lâm Hạo ngu xuẩn này cũng tốt, Tư Tuấn ngu ngốc kia cũng được, chờ đợi chỉ là giấc mộng hoàng lương, bọn ba bất quá là làm bia đỡ cho người khác! Ý niệm như vậy một khi xuất hiện trong đầu, liền trong nháy mắt bùng nổ, tràn ngập từng ngõ ngách trong đầu, triệt để quét sạch lý trí.

Khi người phụ nữ đi qua hẳn, Kỳ Hoán Thần ma xui quỷ khiến vươn chân ngáng cô một chút.

“A ”

“Cẩn thận!” May là Lâm Hạo vẫn nhìn chăm chăm Kỳ Hoán Thần bắn phi tiêu, khi phát hiện thần sắc dị thường của hắn thì nhanh chóng phản ứng, chặn ngang ôm lấy người phụ nữ bị sẩy chân quỵ xuống.

Người phụ nữ tựa trong lòng Lâm Hạo, bảo vệ bụng, mí mắt sung phù nheo lại, nhìn chăm chăm Kỳ Hoán Thần, giọng nói lạnh thấu xương: “Tại sao anh lại muốn hại tôi như vậy?”

Kỳ Hoán Thần lúc này mới lấy lại tinh thần, cũng ý thức được hành động vừa tồi của mình có bao nhiêu điên cuồng nói đến cùng suy đoán này cũng chưa được chứng thực, thế nhưng vạn nhất người phụ nữ này thật sự ngã xuống, rất có thể chính là một xác hai mạng.

Kỳ Tử Gia vọt đến, thấy người phụ nữ không việc gì, thở dài một hơi, xoay người túm áo Kỳ Hoán Thần, kéo hắn lao đảo.”Thù hận giữa tôi và anh, không nên dính dáng đến người khác!”

Bốn mắt nhìn nhau, cảm giận cùng hận ý trong mắt Kỳ Tử Gia, triệt để khơi dậy thống khổ trong sâu thẳm ký ức Kỳ Hoán Thần, khuôn mặt điểm lệ hơi vắn vẹo, hóa thành một tươi cười ngoan tuyệt.

“Tôi đâu có làm gì, cô ấy là trượt chân mà thôi tựa như khi xưa mẹ tôi ở trước mặt cậu, trượt chân ngã chết!”

Từ nhỏ hẳn liền ghét người em trai này, khi hẳn trải qua cuộc sống khốn cùng, kẻ thù truy sát, bắt cóc uy hiếp... Thật vất vả được Kỳ Sơn Hải thừa nhận, chuyển vào căn phòng lớn, có thể như các học sinh khác mặc quần áo đẹp, trải qua cuộc sống tốt đẹp có cha, có mẹ, tiểu tạp chủng này cùng người mẹ chỉ biết khóc suốt của nó liền xuất hiện.

Bọn họ vừa xuất hiện, liền khơi lên đại chiến gia đình... Không, chuẩn xác mà nói, là khơi lên bạo lực gia đình, mẹ chỉ bắt quá là phản ứng như một người phụ nữ bình thường, phản đối bọn họ vào cửa, đã bị Kỳ Sơn Hải cho đòn hiểm.

Mà hẳn, còn phải cùng tiểu tạp chủng này học một trường, bị người chỉ trích nói đây là con của mẹ nhỏ hẳn... Bạn học khác cũng không có mẹ nhỏ, tại sao hẳn lại có?!

Mà tiểu tạp chủng này cho tới bây giờ chưa từng đi học, căn bản là một tên ngu ngốc, cũng đã sáu tuổi, cũng không biết được mấy chữ, hại hẳn bị bạn học chế nhạo anh trai của ngu ngốc cũng là ngu ngốc!

Hắn chỉ có thể nói với người khác, đó là một tạp chủng, không giống tôi, thế nhưng hẳn còn nhớ rõ năm đó tại Lâm gia, Lâm Hạo nhảy xuống từ trên cây, chỉ vào mũi hẳn nói “Anh trai ngu ngốc là ngu ngốc, anh trai tạp chủng cũng là tạp chủng”!

Tại sao hắn lại không cách nào thoát khỏi tên đáng ghét này như vậy, nhất định phải cùng một chỗ với hắn?! Hắn không muốn muốn người em trai này, tuyệt đối không muốn!

Sau này chậm rãi lớn lên, hắn bắt đầu ý thức được mẹ mình cùng mẹ Kỳ Tử Gia, tại trong mắt Kỳ Sơn Hải một điểm khác nhau cũng không có, đều chỉ là phụ nữ sinh con trai cho hắn mà thôi.

Thậm chí chính hắn cùng Kỳ Tử Gia cũng không bắt đồng bản chất, khác nhau nhiều lắm là mèo chiêu tài bằng sứ và ống đựng tiền thủy tinh. Mới thoát nhìn, coi như một người quý trọng đặt trước cửa, một người không thêm để ý nhét vào góc, nhưng một ngày có nguy hiểm, hai người đều là thứ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Trong đầu hắn khi đó liền sinh ra ý niệm, đợi tốt nghiệp đại học, có năng lực kiếm tiền, liền mang mẹ rời đi.

Hắn nói cùng người phụ nữ ngu ngốc kia, mẹ sau này không cần nhìn sắc mặt những người khác mà sống, mẹ có một đứa con trai thông minh tuyệt đỉnh, con sẽ có tiền đồ, con sẽ cho mẹ cuộc sống như thái hậu.

Thế nhưng ngay khi hắn vì mộng tưởng này mà nỗ lực, người kia lại bị Kỳ Tử Gia hại chết!

Người phụ nữ bình thường tóc rối loạn một chút cũng không chịu ra cửa kia, tóc rối bù ngã chết trên bậc thang, đôi mắt thật to, nhìn về phía phòng học của hắn... Người phụ nữ kia chết không nhắm mắt, bà không đợi được đến một ngày con trai lớn đến đủ cường đại, có thể để bà an tâm dựa vào, đã bị hại chết!

Hắn ôm thi thể mẹ, quỳ gối trong màn mưa, máu loãng lan tràn cơ hồ nhấn chìm hắn!

Người phụ nữ kia, ở trong mắt người ngoài, chanh chua đánh đá, con buôn ngu xuẩn, thế nhưng là người duy nhất trên thế giới này toàn tâm toàn ý yêu thương hắn, mặc kệ phát sinh bất luận chuyện gì cũng sẽ không phản bội hắn, cứ như vậy chết không rõ ràng!

39. Quyển 2 - Chương 19-2

Đẩy Kỳ Tử Gia ra, Kỳ Hoán Thần vẻ mặt chết lặng đi xuống dưới lầu, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Nếu như người phụ nữ này sinh non ... thậm chí chết... con đường cậu tân tân khổ khổ muốn lũng đoạn Thái Bình Dương sẽ bị hủy đi... Hơn nữa Mafia Mỹ cũng có cơ đến đối phó cậu ha ha ”

Lâm Hạo tức giận mắng to: “Trẻ con là vô tội, anh cũng là do mẹ sinh ra, loại lời này sao có thể nói ra khỏi miệng, quả thực là điên khùng!”

“Vậy thì thế nào?” Kỳ Hoán Thần xoay người, gần từng chữ: “Cho dù sinh ra, cũng là một tạp chủng!”

Cho dù sinh ra, cũng là giống như Kỳ Tử Gia, là tạp chủng lộ ra khuôn mặt vô tội, lại vô thanh vô tức hủy đi giấc mộng duy nhất đời của hắn!

Nghe được hai chữ “tạp chủng” này, đáy mắt Kỳ Tử Gia che kín một tầng sương mù, giống như đã trúng một cái tát.

Từ khi hắn có ký ức tới nay, đã bị trói lên hai chữ này, thậm chí đại diện tất cả, hắn lặng yên bị nói là ngu ngốc, hắn khóc nháo bị nói là người điên... Hắn làm gì cũng là sai, đơn giản vì hắn là một “tạp chủng”. Đi tới ngày hôm nay, hắn cho rằng đã nắm giữ số phận trong tay chính mình, kết quả vẫn như cũ là một “tạp chủng”!

Cho dù hận không thể đem Kỳ Hoán Thần thiên đao vạn quả, thế nhưng bận tâm đến ước định cùng Tư Tuấn vẫn còn, Kỳ Tử Gia vẫn cắn răng nhẫn xuống, nâng người phụ nữ dậy, nhẹ giọng hỏi: “Thực sự không có vấn đề sao? Có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?”

Thế nhưng Kỳ Hoán Thần lại không định nhường nhịn, từ một ngày trước hôn lễ bị nhốt vào trại tạm giam đến bây giờ, thời gian lâu như vậy, oán hận của hắn vẫn không thể phát tiết triệt để, ngày hôm nay, đã thú trong lòng hoàn toàn tỉnh lại, cắn nuốt tất cả lý trí.

“Kỳ Tử Gia, dù sao cậu cũng là một tạp chủng, cậu dứt khoát cưới người phụ nữ này, nhận tạp chủng của cô ta làm con, cả nhà tạp chủng, thật vừa vặn cấp ha ha ha ”

Hắn cười càn rỡ, từ trên nét mặt thống khổ của Kỳ Tử Gia thu được vui vẻ cực đại, toàn bộ căn phòng đều quanh quẩn tiếng cười của hắn, phảng phất vĩnh viễn sẽ không ngừng, thẳng đến khi thanh âm không khí bị cắt ngang đột nhiên vang lên, khiến tất cả bình tĩnh lại.

Kỳ Hoán Thần không có bất luận cảm giác đặc biệt gì, chỉ là dưới chân mềm nhũn, mất thăng bằng ngã ngồi dưới đất. Ngắc đầu, đối diện trên đầu cầu thang, Lâm Hạo nâng một khẩu súng ngắn giảm thanh, cúi đầu, một lỗ máu mở ra trên chân trái hắn.

Vươn tay sờ sờ vết thương, đầu ngón tay lập tức liền biến thành màu đỏ, tẩm thấm dưới thân nhanh chóng bị máu thấm ướt, tựa như khi mẹ qua đời vậy.

Đau đớn chậm rãi kéo đến, lại mãnh liệt đến không cách nào chống đỡ, Kỳ Hoán Thần cả người run rẩy, mồ hôi thấm ra từ mỗi một lỗ chân lông, trước mắt một mảnh mơ hồ, đại não dường như ngừng hoạt động, ngay cả hô hấp cũng không thông.

Kỳ Tử Gia đi xuống lầu, ngồi xổm trước mặt hắn.

“Anh ba... tôi lấy tính mệnh phát thệ, mẹ anh chết là chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng tôi rất muốn giết bà ta, thế nhưng tôi không hề ra tay!”

“Tôi không tin... Tôi không tin...” Kỳ Hoán Thần nhiều lần lặp lại ba chữ này, cuối cùng chống đỡ không được ngã ra sau.

Kỳ Tử Gia ôm thắt lưng hần, ngừng mắt nhìn vết thương gây cho “anh trai” ruột thịt của hần vô hạn thống khổ, hận ý vẫn còn, thế nhưng càng nhiều hơn là uể oải.

“Kỳ Hoán Thần, giữa tôi và anh đã định trước không thể tính toán rõ ràng, tôi coi như anh dùng cái chân này trả lại tất cả, từ nay về sau chính là người xa lạ...”

“Không phải ngườixa lạ..... là kẻ thù... Huyết hải thâm thù...”

“Quên đi, tùy anh nghĩ thế nào... Biết đâu, ngày hôm nay là lần cuối cùng kiếp này chúng ta gặp lại.”

Giao Kỳ Hoán Thần đã đau đến nói không nên lời, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã cho đám người tiểu Võ, Kỳ Tử Gia xoay người ôm lấy thắt lưng Lâm Hạo, vùi đầu vào vai hần.

Nửa hôn mê nửa thanh tỉnh bị đưa đến bệnh viện, lúc này Kỳ Hoán Thần đã nghe không rõ cũng thấy không rõ, nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo, dưới tác dụng của thuốc tê, cả chân mất đi tri giác, không cảm giác được đau đớn, nhưng có thể nghe được khi xử lý vết thương, tiếng da thịt bị cắt ra “rột rột”, cùng tiếng “lộp cộp lộp cộp” khi xử lý mảnh xương vỡ.

Tại loại thời gian này, suy nghĩ trong đầu hần cũng là, một súng này, nếu như là Kỳ Tử Gia bắn thì thật tốt, hần có thể khóc lóc kể lể với Tư Tuấn, cầu cứu vì mình báo thù... cho dù không thể báo thù, cũng có thể để cho bọn họ bắt hoà rạn nứt.

Nhưng hết lần này tới lần khác là Lâm Hạo.

Kỳ Tử Gia không hần sẽ bảo vệ Lâm Hạo, làm không tốt còn để hần lợi dụng cơ hội này, khiến Tư Tuấn đắc tội Lâm gia, nhằm đem tất cả mũi nhọn, tất cả tội danh đều đổ lên người cậu.

Không thể hần tuyệt đối không thể để chuyện như vậy phát sinh!

Tuyệt đối không thể để Kỳ Tử Gia thực hiện được... Tuyệt đối không thể để Tư Tuấn ngu xuẩn kia... lại một lần nữa bị lợi dụng!

Tư Tuấn vội vã ra khỏi sân bay, Quý Tiểu Võ lập tức nghênh đón.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cậu còn chưa xử lý xong chuyện tại Nhật Bản, liền nhận được điện thoại của Kỳ Tử Gia, chỉ nói trong nước có chút chuyện, muốn cậu mau chóng trở về, nhưng không có nói rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cậu trên máy bay lo lắng một đường, mí mắt vẫn nháy liên tục, có loại dự cảm vô cùng không tốt.

Quý Tiểu Võ luôn luôn sẵn sàng khoải áp a áp ứng nói: “Kỳ đại ca, anh trước hết bình tĩnh một chút, chậm rãi nghe em nói...”

“Muốn chậm hơn, có muốn tìm một quán cà phê, chúng ta nghe nhạc chậm rãi trò chuyện hay không?”

“Không cần không cần!” Thấy Tư Tuấn tính tình luôn luôn tốt giọng điệu nóng nảy, Quý Tiểu Võ cũng không dám tiếp tục vòng vo, nói thẳng: “Kỳ Hoán Thần chạy đi tìm đại ca gây phiền phức, kết quả bị đại tẩu làm chân bị thương ”

“Cái gì?!” Hành lý ngã trên mặt đất, Tư Tuấn một phen túm áo Quý Tiểu Võ, hoảng hốt hỏi: “Hắn bị thương thế nào?”

“Đạn không bị kẹt ở trong thân thể, nhưng vẫn bị thương xương cốt, đã phẫu thuật xong, hắn ằm ỉ không chịu nằm viện, vừa mới đưa về thành J ”

“Đạn?!” Mắt Tư Tuấn trừng to muốn nứt ra: “Lâm Hạo dám cầm súng bắn hắn?!”

Cậu cho rằng “làm bị thương” là nói bị thương da thịt, trăm triệu không nghĩ tới cư nhiên là đạn!

Quý Tiểu Võ sợ Tư Tuấn trách tội Lâm Hạo cùng Kỳ Tử Gia, vội vàng nói: “Chuyện này không thể trách đại tẩu, Kỳ Hoán Thần cố ý ngáng chân Lý tiểu thư, nói muốn cho Lý tiểu thư lăn xuống ngã chết từ cầu thang ngã chết như mẹ hắn, còn mắng đại ca là tạp chủng, nói đứa trẻ trong bụng Lý tiểu thư là tiểu tạp chủng, nói tạp chủng nên chết...”

Tư Tuấn buông tay, lui về phía sau, đột nhiên nở nụ cười.

Kỳ Hoán Thần a Kỳ Hoán Thần... Nhiều năm như thế, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh sao một chút tiến bộ cũng không có, một lần lại một lần đi khiêu khích Kỳ Tử Gia, liền như trẻ con không nhớ đòn, ngay cả lời mắng chửi người cũng là luận điệu cũ rích kia.

Tha thiết khuyên bảo cầu xin, chưa từng có thể khiến anh xúc động mấy may, lẽ nào lòng của anh là làm từ đá sao?

“Rầm!”

Kỳ Hoán Thần giãy dụa muốn xuống giường, thế nhưng không biết tại sao lại như thế, rõ ràng chỉ bị thương chân trái, nhưng ngay cả nửa người dưới, thậm chí toàn bộ thân thể không thể dùng lực, mất thăng bằng té ngã không nói, còn liên lụy đẩy ngã giá truyền nước, bình thuốc rơi trên mặt đất vỡ nát.

Các tiểu đệ ngoài cửa nghe tiếng chạy vào, thấy đồng hồ độn trên mặt đất, đều nhăn mi.

“Kỳ tiên sinh, anh lại muốn làm gì?” Một tiểu đệ tiến lên dìu hắn, nhỏ giọng lầm bầm: “Chân cũng bị chặt đứt còn không an phận, cũng không để chúng tôi yên tĩnh một hồi...”

“Cút ngay!” Kỳ Hoán Thần một phen đẩy tiểu đệ ra, thở hổn hển nói: “Mang rượu tới cho tôi...”

“Rượu? Anh bị thương nặng như thế còn uống rượu...”

“Ít nói nhảm, đi nhanh!”

Tiểu đệ trừng mắt, thở phì phì đem bia và rượu đỏ đều mang vào.

Lần trước Kỳ Hoán Thần vì trốn đi, sai Ares tấn công bọn họ, tuy rằng không tạo thành thương tổn lớn, nhưng các tiểu đệ đều ghen một cục tức, thấy hắn bị thương bị khiêng trở về, còn vụng trộm nói “đáng đời”, nếu hắn muốn rượu vậy đơn giản liền cho hắn, dù sao có phản ứng không tốt gì cũng là hắn tự làm tự chịu!

Kỳ Hoán Thần cầm lấy chai bia, đẩy vài cái cũng không thể mở ra, trái lại bởi vì quá cố sức mà làm cho kim tiêm trên mu bàn tay chảy ra vài giọt máu. Liếm đi máu tươi, hắn ngược lại cầm lấy bình rượu đỏ, cố sức đập vào chân giường, hé miệng, từng ngụm lớn uống từ miệng bình gãy vỡ, không chỉ bị sặc, rượu còn chảy xuống đầy mặt.

Kỳ Hoán Thần chưa bao giờ là một người có thể chịu đựng đau đớn, bình thường bị Tư Tuấn dùng sức xiết một chút, xương tay cũng đau hơn nửa ngày, càng đừng nói bị đạn bắn trúng...

Gây tê kết thúc, đau nhức liền kéo tới, tựa như có một chiếc kim sắt nung hồng liên tục kẹp lấy vết thương, hắn cắn bản nhẫn không được, chỉ có thể mong đợi vào chất cồn, hy vọng sau khi uống say tê liệt mọi giác quan, sẽ không đau đớn nữa.

Mùi máu tươi cùng mùi rượu hỗn hợp cùng một chỗ khiến Ares bảo vệ bên người rất không yên ổn, liên tục liếc gương mặt Kỳ Hoán Thần, vừa tiến đến ngửi vết thương trên chân hắn, phát ra từng trận rên rỉ.

Kỳ Hoán Thần ôm cổ Ares, cọ cọ đám lông cứng sau lưng nó, trấn an chó cưng, cũng trấn an chính mình: “Không sao... Tao còn có mày... Chỉ ít tao còn có mày... Cho dù tao không đứng lên nổi nữa... cho dù tao ngồi xe lăn... cũng không sao... Tao còn có mày... Mày sẽ kéo tao đi ... Đúng hay không?”

Ares phát ra tiếng kêu ngắn ngủi nặng nề, là hứa hẹn, cũng là bất mãn.

Hình dạng nhe răng trợn mắt, hai mắt phun lửa kia, dù Kỳ Hoán Thần đang thống khổ cũng bị nó chọc nộ nụ cười, vừa hít khí vừa nói: “Tốt... Tốt... Chờ tao khỏe một chút... Tao mang mày đi báo thù... cắn đứt hầu những tiện nhân này...”

Tư Tuấn bước nhanh lên lầu, vừa tới trước cửa, nghe được liền là một câu như thế.

Cắn đứt hầu những tiện nhân này... Nói vậy trong những tiện nhân này, cũng bao gồm cả cậu đi!

Đẩy cửa ra, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần dựa vào Ares ngồi dưới đất, bình rượu tứ tán bên người, trong không khí cũng tràn ngập mùi cồn nồng đậm.

Loại tình huống thân thể này, cư nhiên còn không quên uống rượu?

Tư Tuấn không khỏi nhớ tới khi xưa Kỳ Hoán Thần vài lần ăn nhầm thuốc phiện... Tỉ mỉ ngẫm lại, hắn biết rõ Cao Phi Nhi chính là một kho thuốc phiện, sao lại không cẩn thận, còn liên tục ăn nhầm chứ? Đây thực sự là một người đàn ông một chút tự chủ cũng không có!

Ares thấy Tư Tuấn, lập tức nhảy ra từ trong lòng Kỳ Hoán Thần, cong thân thể nhe răng nanh, từ trong cổ họng phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

Hình dạng tràn ngập địch ý kia, khiến Tư Tuấn kính phục tự đáy lòng. Mặc kệ cậu chiều cổ nó bao lâu, thậm chí giúp nó thành gia, nó cũng thủy chung nhớ kỹ lập trường của mình.

Tin tưởng chỉ cần Kỳ Hoán Thần ra lệnh một tiếng, nó cho dù biết rõ không phải đối thủ của cậu, thậm chí sẽ bị cậu đánh chết, cũng sẽ không chút do dự xông lên, chấp hành mệnh lệnh “cắn đứt hầu tiện nhân này”.

Chỉ có trung thành chẳng phân biệt được trái phải thị phi như vậy, mới là trung thành Kỳ Hoán Thần đồng ý.

Tư Tuấn đến gần một bước, tiếng gầm gừ của Ares đột nhiên trở nên bén nhọn.

“Ares, đi ra ngoài trước!” Kỳ Hoán Thần bình tĩnh vỗ vỗ sau lưng, hắn trước đây luôn luôn quen trốn ở phía sau người khác, đầu tiên là Ares, về sau là Tư Tuấn, mặc dù một người vẫn theo bên người hắn, một người hung hăng mà phản bội, nhưng Ares không có khả năng bảo vệ hắn cả đời, một ngày nào đó, hắn muốn một mình đối mặt.

Tư Tuấn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xốc lên vạt áo ngủ Kỳ Hoán Thần, nhìn tầng tầng bằng vải quần trên mắt cá chân mảnh khảnh của hắn, viền mắt phát nhiệt. “Đau không?”

“Sao vậy... Cậu muốn báo thù cho tôi... Vậy cậu cần phải tìm đúng ngọn nguồn...” Đẩy bàn tay Tư Tuấn ra, Kỳ Hoán Thần muốn thu chân về, nhưng căn bản không thể động đậy.

Hắn vẫn là một người vui lòng bày ra yếu đuối, giả bộ đáng thương để tranh thủ đồng tình càng là sở trường của hắn, thế nhưng lúc này chật vật, lại đột nhiên không muốn hoàn toàn hiện ra trước mặt Tư Tuấn. Bắt đầu là giả bộ đáng thương, hiện tại là thật sự đáng thương, lẽ nào đây chính là “đáng đời”, “báo ứng” các

tiểu đệ nói?!

Tư Tuấn nắm chặt tay, từng chữ từng câu hỏi: “Anh nói Kỳ Tử Gia là tạp chủng, nói đứa trẻ của Lý tiểu thư là tạp chủng, mà tạp chủng đều là đáng chết, anh đã nói như vậy?”

Kỳ Hoán Thần nghiêng đầu nở nụ cười: “Đúng vậy... Tôi có nói sai sao?”

“Tại sao anh lại như thế... Tại sao lại như thế...” Tư Tuấn quả thực không biết chính mình nên chất vấn như thế nào! Tại sao lại muốn đem người chia làm ba bảy loại như thế?! Tại sao lại muốn một lần lại một lần đi khiêu khích Kỳ Tử Gia như thế?! Tại sao lại như thế phát khùng đến ngay cả người phụ nữ cùng thai nhi không chút liên quan cũng phải thương tổn?!

Vấn đề quá nhiều trái lại không thể nào hỏi, Tư Tuấn nhắm mắt lại mở ra, chỉ có thể hỏi ra vấn đề đơn giản nhất: “Anh rõ ràng đã đáp ứng tôi, sẽ đợi ở chỗ này không đi ”

“Cậu cũng từng đáp ứng tôi, mặc kệ tiểu tạp chủng kia cho cậu chỗ tốt gì, cũng sẽ vĩnh viễn ở bên người tôi, tuyệt không phản bội! Thế nhưng cậu thì sao... Tôi cho cậu ăn cho cậu ở, cậu lại tàn nhẫn cắn tôi một ngụm, cậu đồ đệ tiện này ngay cả chó cũng không bằng!”

Kỳ Hoán Thần cười nhạt, tự cho là lộ ra biểu tình ương ngạnh cuồng ngạo, không biết mồ hôi rơi xuống như mưa cùng sắc mặt anh trắng hoàn toàn bán đứng hắn.

Hình dạng chết cũng không hối cải này, khiến Tư Tuấn mất đi dũng khí chất vấn, sợ nghe được càng nhiều ác ngôn ác ngữ khiến cậu hận không thể bóp chết người này.

Tư Tuấn đứng lên, lui về sau một bước, nhẹ giọng nói: “Vết thương của anh cần hộ lý chuyên nghiệp, em đưa anh quay lại bệnh viện.”

“Tôi không cần!”

“Anh là muốn đi bệnh viện, hay là đi viện điều dưỡng?!”

Hiện tại là thời khắc then chốt nhất, hơi có sơ sẩy liền có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Tư Tuấn thực sự không có biện pháp hai mươi bốn tiếng đồng hồ chiếu cố, trông giữ hắn vẫn không an phận, chỉ có thể tạm thời an trí hắn tại một nơi kín đáo có nhân viên hộ lý chuyên nghiệp, ngăn chặn chuyện như vậy lại phát sinh.

“Nói đến cùng... cậu chính là muốn nhốt tôi lại...” Kỳ Hoán Thần gắt gao nắm mép giường, môi run run: “Cậu đối với tôi... đã sớm không nhận được rồi...”

Trước khi Tư Tuấn trở về, hắn vẫn luôn giãy dụa mâu thuẫn, vừa lo lắng Tư Tuấn vì báo thù cho hắn mà

đắc tội Lâm gia, cùng lúc lại chờ mong Tư Tuấn vì hắn bị thương mà có hành động... Nhưng nhìn lại thì là hắn lo lắng quá nhiều rồi, Tư Tuấn căn bản là không có suy nghĩ báo thù.

Người này... Người đàn ông mạnh mẽ mà cứng cỏi này, nguyện ý ngoan ngoãn nằm ở dưới thân hắn, hắn là đã từng thích hắn. Thế nhưng hơn nửa năm nay dần vật lộn nhau, đã sớm đem mầm tình cảm này, hoàn toàn bóp chết, lúc này cậu đối với hắn, sợ rằng lòng đã chán ghét từ lâu.

Cúi đầu, Kỳ Hoán Thần nở nụ cười, lại ngẩng đầu, vẻ mặt đã không kiên nhẫn: “Vừa lúc... Tôi đối với cậu cũng đã chán ghét ... Không bằng chúng ta buông tha nhau...”

Nếu như lý do Tư Tuấn phản bội đúng như cậu nói, là lý do buồn cười “Để cứu lại linh hồn sa ngã của hắn”, bị Kỳ Tử Gia tẩy não, nói cái gì quỷ quái “Hủy diệt thế giới ăn thịt người”, như vậy không bằng chặt đứt từ gốc loại quan hệ này, trả lại tự do cho cậu, miễn cho cậu cuối cùng rơi vào kết quả “thỏ khôn chết, nấu chó săn”!

Thế nhưng không nghĩ tới Tư Tuấn vẫn rất bình tĩnh, thậm chí là chết lặng, nghe câu ấy đột nhiên trở nên kích động, một phen túm áo Kỳ Hoán Thần, nhắc cả người hắn lên.

“Anh nói gì?”

“Tôi nói... Tôi chán ngấy rồi!” Chân trái không thể dùng lực, Kỳ Hoán Thần chỉ có thể miễn cưỡng dùng chân phải chống đỡ thân thể, đau đớn khiến giọng hắn trở nên run rẩy: “Cậu là người tôi chơi đùa lâu nhất... Cậu hẳn là cảm thấy vinh hạnh ...”

“Câm miệng!”

“Khi xưa... coi như tôi... có lỗi với cậu... Tôi ép buộc cậu... Thế nhưng thực sự là chơi rất vui rất kích thích...”

“Anh câm miệng cho tôi!”

“Cậu phản bội tôi... coi như tôi bị báo ứng... Nhưng cho dù như vậy... cũng cuối cùng có một ngày chán ngấy...”

Ném người hơi thở mong manh nặng nề ngã trên mặt đất, Tư Tuấn rút ra khẩu súng từ bên hông, ấn lên giữa trán Kỳ Hoán Thần.

“Chúng ta đi bệnh viện, anh cần trấn định một chút ”

“Cần trấn định ... là cậu!” Như nhìn không thấy họng súng đen kịt trước mắt, Kỳ Hoán Thần tiếp tục dùng ngữ khí ác độc nói: “Hay là cậu... bị tôi thương đến nghiện? Bị ngược thành quen sao? Không phải cậu muốn... cuộc sống yên bình có đàn nho cùng cây lựu cây sao? Tôi không cho cậu được... Đi tìm những người

khác đi... Cũng cho tôi... kết thúc loại cuộc sống buồn chán này nhanh một chút...”

Tư Tuấn giật mở chốt bảo hiểm, con người màu đen bởi vì sung huyết mà trở nên đỏ đậm, từ trong cổ họng phát ra cảnh cáo cuối cùng: “Nói thêm câu nữa, tôi sẽ giết anh!”

Uy hiếp như vậy không khiến Kỳ Hoán Thần lùi bước, trái lại khơi dậy càng nhiều tâm tình tình tiêu cực của hắn, tựa hồ đã quên mục đích vốn có, chỉ muốn thương tổn đối phương, phát tiết uất ức từ sau khi bị phản bội vẫn không được biểu đạt.

“Cậu nổ súng đi... Dù sao cũng là những ngày buồn chán, cũng là sống không bằng chết ” Kỳ Hoán Thần chống thành giường muốn đứng lên, thế nhưng làm không được, chỉ có thể ngẩng mặt, lại một lần nữa khiêu khích nói: “Trừ phi cậu xích tôi cả đời, nếu không tôi cũng sẽ không chạm đến cậu, cậu làm tôi thấy nhàm chán cực độ ”

“Không phải anh nói, nếu còn xích anh, liền tự chặt đứt chân sao? Dù sao cũng phải chặt đứt, tôi giúp anh chặt càng sạch sẽ là được rồi ”

40. Quyển 2 - Chương 20

“Phanh!”

Trong nháy mắt nổ súng, Tư Tuấn liền tỉnh táo lại, cổ tay hạ thấp, thế nhưng tất cả đều không còn kịp rồi, đã không cách nào ngăn cản đạn bay về phía Kỳ Hoán Thần gần trong gang tấc.

Phảng phất như động tác quay chậm, một cái bóng đồng thời phóng qua Kỳ Hoán Thần khi tiếng súng vang lên, tập kích về phía Tư Tuấn, khi Tư Tuấn cảm giác được sát ý tạt vào mặt, hình bóng kia bị kiềm hãm trong không trung, sau đó mất đi không chế mà rơi xuống, ngã vào trong lòng Kỳ Hoán Thần.

“Ares?!”

Ôm lấy chó cưng, Kỳ Hoán Thần mắt mở trừng trừng nhìn dòng máu chảy ra nhiễm đỏ bộ lông màu rám nắng, hắn cố gắng muốn bịt lại miệng vết thương, thế nhưng máu loãng rất nhanh liền chảy ra từ giữa những ngón tay khép chặt.

“Ares... Ares...” Hắn một lần lại một lần gọi tên của nó, nhưng chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn nó hô hấp càng ngày càng yếu ớt, ánh mắt càng ngày càng tan rã.

Tư Tuấn trợn to mắt, không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt, lão đảo bước vài bước đến, mới vươn tay, chú chó săn hấp hối đột nhiên mở miệng, hung hăng cắn vào bàn tay cậu. Đôi con người mất tiêu cực màu rám nắng trong nháy mắt tập trung lại, hiện ra quyết tâm sẽ sống chết ảo vệ chủ nhân.

Làm một chú chó hộ vệ, Ares cho đến giây phút hấp hối, cũng không quên chức trách của mình.

Răng nanh thật sâu khảm vào lòng bàn tay Tư Tuấn, máu tí tách chảy xuống dọc theo cổ tay, nếu như có thể, Tư Tuấn thậm chí mong muốn dòng máu này có thể chảy vào cơ thể Ares... bù lại huyết dịch đang nhanh chóng trôi đi kia, trì hoãn tốc độ tim đập chậm dần của nó!

Thế nhưng, chỉ trong vòng vào phút đồng hồ, nó tại ngay trong lòng Kỳ Hoán Thần, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Cả người Kỳ Hoán Thần giống như bị hút sạch linh hồn, ánh mắt đờ đẫn, biểu tình đại ra, dùng cầm cọ cọ đỉnh đầu Ares, một lần lại một lần gọi tên chó yêu. Thế nhưng đã không thể nhận được hưởng ứng nữa.

“Tôi biết kết hôn cùng người Cao gia... nhất định sẽ dính vào thuốc phiện...chính là vạn kiếp bất phục... Thế nhưng tôi cho rằng... chí ít còn có cậu...”

Cậu đã từng... là “chí ít” của Kỳ Hoán Thần, thế nhưng hôm nay thì sao? Tư Tuấn không dám nghĩ đến đáp án, vươn bàn tay huyết nhục không rõ, chạm vào gương mặt hắn, nhưng giống như đánh thức hắn, trong cặp mắt không có tâm tình kia, hiện ra không phải căm hận, là tuyệt vọng.

“Tôi tưởng rằng cậu là đường lui của tôi... Không nghĩ tới cậu vậy mà chính là đường cùng!”

Hắn cho rằng dù mình hãm sâu trong vũng bùn, cũng luôn có một người đứng ở bên bờ kéo tay hắn, sẽ không để hắn rơi vào vực sâu. Thế nhưng trăm triệu không nghĩ tới chính là người này, người hắn không hề phòng bị, vô cùng tin cậy, không chút do dự đẩy mạnh hắn vào địa ngục.

“Trả lại cho tôi...” Bàn tay dính đầy máu tươi của Ares đột nhiên chụp vào cổ Tư Tuấn, xé rách áo cậu, túm xuống mặt dây chuyền ngọc bích. Miếng ngọc xanh biếc nằm trong lòng bàn tay Kỳ Hoán Thần, đầu sói sống động như thật kia cũng như lây nhiễm hơi thở của tử vong.

Tư Tuấn lui về sau vài bước, không dám tin: “Cái này... là... của anh...”

Kỳ Hoán Thần không trả lời, thậm chí không nghe đến câu hỏi của cậu, hắn chuyên tâm muốn đeo chiếc vòng lên trên cổ Ares.

Chín năm trước mẹ qua đời, hắn đi Vân Nam giải sầu, trong một hẻm nhỏ, một chú chó con bị rất nhiều người truy đuổi chạy về phía hắn. Hắn ôm lấy chú chó vẫn chưa được nửa tuổi kia, cũng thấy được khối ngọc bích nó ngậm trong miệng.

Lúc đó hắn mất chín trâu hai hổ, dùng hết mọi thứ, mua lại chú chó lai sói nhỏ cùng khối ngọc bích được coi như thần vật kia, tìm thợ thủ công tốt nhất, điêu khắc ra Lang Vương oai hùng mà trung thành trong tưởng tượng của hắn.

Khi Ares còn nhỏ, mặt dây chuyền này vẫn đeo trên vòng cổ của nó, về sau phát hiện Ares không thích bị ràng buộc, liền lấy về, cho đến khi gặp Tư Tuấn.

Khi ấy Phương Nhã nói muốn tặng quà cho Tư Tuấn, hắn liền đưa ra mặt dây chuyền văn cát kỷ này. Đây là hình ảnh thần thủ hộ trong cảm nhận của hắn, ẩn chứa kỳ vọng đặc biệt của hắn với Tư Tuấn. Nhưng cho tới hôm nay hắn cuối cùng đã ý thức được, cưỡng cầu chung quy là không có kết quả tốt. Hắn lúc trước cưỡng ép mua khối thần ngọc này, cưỡng ép xâm phạm người này, liền nhất định rơi vào kết cục như vậy!

Bàn tay run rẩy không thể tự khống chế, cuối không chỉ có không thể đeo lên, vòng cổ còn rơi vào trong vũng máu.

Nhìn máu tươi bao phủ lấy đầu sói, Kỳ Hoán Thần cuối cùng sụp đổ, ôm thân thể đã mất độ ấm của Ares, lớn tiếng khóc lớn.

“Cậu đã chặt đứt hai chân tôi, cậu đã khiến tôi không còn khả năng chạy trốn rồi...”

Không còn một hình bóng như vậy, sẽ coi đĩa ném hắn tung lên như bảo vật, vĩnh viễn không buông tha truy đuổi; sẽ nhớ kỹ trong lòng tiếng bước chân hắn về nhà, lao tới nghênh đón đầu tiên; sẽ mở rộng chiếc bụng mềm mại khi hắn thấy giá lạnh, khiến hắn cảm thấy ấm áp từ đáy lòng; sẽ khi hắn gặp nguy hiểm không chùn bước mà nhảy ra, vì hắn chặn lại tất cả thương tổn!

Không còn... Không còn...

Từ nay về sau trên thế giới này, hắn đã không có bất luận thứ gì có thể dựa vào.

“Được, tất cả làm theo lời cháu.”

Viên Kính nhận lấy danh sách thôi việc cùng thanh lý mà Tư Tuấn giao cho, do dự một chút nói: “Tiểu Tuấn, về chuyện của Kỳ tiên sinh, chú khó có thể trốn tránh trách nhiệm... Là chú phỏng đoán dụng tâm của Kỳ gia, nói với hắn chút lời không nên nói...”

“Chú Viên, sự tình đã qua, không cần nhắc lại.”

Sau khi Kỳ Hoán Thần nhập viện lần thứ hai, Viên Kính liền giải thích chân tướng sự tình với cậu.

Nhưng biết chân tướng thì thế nào đây? Cho dù cậu biết Kỳ Hoán Thần là lo lắng cậu bị Kỳ Tử Gia lợi dụng, mới nhiều lần đi khiêu khích, cũng không cách nào thay đổi bất luận chuyện gì... Kết cục đã không thể挽 hồi.

“Thế nhưng cháu...” Viên Kính nhíu mi, thực sự lo lắng trạng thái của Tư Tuấn.

Tư Tuấn sắc mặt tiêu tụy, miễn cưỡng cười cười: “Cháu không sao, đừng lo lắng...”

Trong sân đột nhiên truyền đến tiếng ván gỗ bị cào, Tư Tuấn sửng sốt một chút, lập tức đứng lên chạy nhanh ra ngoài.

Trong nắng chiều, một chú chó nhà cường tráng cao to ngồi xổm trước nhà gỗ nhỏ của Ares, giống như lúc trước ngậm con chồn đến “cầu hôn”, ngậm một chú chó đực nhỏ mới ra đời không lâu, ánh mắt kiêu ngạo, thần sắc lại có chút bất an.

Thấy người, Venus thả chú cho con xuống dưới chân Tư Tuấn, liếm liếm vài cái, xoay người bắt đầu đi vòng quanh nhà gỗ nhỏ của Ares, ngửi ngửi mùi vị Ares, phát ra tiếng kêu ngắn ngủi, nhưng vô luận như thế nào cũng không tìm được hình bóng của một nửa còn lại.

“Xin lỗi... Xin lỗi... Ares đã mất...” Tư Tuấn quỳ một gối xuống đất, gục đầu xuống, nỗi đau đón hốt thẹn cùng hối hận lan tràn trong lòng.

Cậu đã làm sai ... Thế nhưng cậu căn bản không có cơ hội làm bất luận chuyện gì bù đắp lại cho sai lầm của mình.

Kỳ Hoán Thần vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu, sau khi hoả táng Ares, cậu đem tro cốt đưa đến bệnh viện, Kỳ Hoán Thần nằm ở trên giường bệnh thậm chí không muốn liếc mắt nhìn cậu một cái.

“Tư Tuấn, kết thúc đi...”

Kỳ Hoán Thần quay đầu, nhìn một mảnh hoang vắng ngoài cửa sổ, tựa như lúc trước Tư Tuấn khẩn cầu hẩn buông tha mình.

“Đây là cơ hội cuối cùng, cơ hội cuối cùng ... có thể cho cậu và tôi lưu lại một đường lui...”

Hắn đã nói giữa bọn họ không cần đường lui, phải càng thêm chặt chẽ mới được... Thế nhưng hiện tại, hẩn khẩn cầu muốn rời xa cậu, vì thế, Tư Tuấn chỉ có thể buông tay. Không phải vì để Kỳ Hoán Thần tự do, mà là vì bảo toàn sinh mệnh hẩn.

Cậu không bình thường ... Trước mặt Kỳ Hoán Thần, cậu càng ngày càng không bình thường, cậu căn bản không có biện pháp khống chế tâm tình của chính mình, ác ma mang tên “Dã tâm” kia một mực kêu gào “giam cầm hẩn”, cậu sợ chính mình nếu không buông tay, tiếp theo không khống chế được sẽ thực sự lấy mạng Kỳ Hoán Thần.

Sau khi vết thương ở chân hơi có chuyển biến tốt đẹp, Kỳ Hoán Thần xin nhập học một trường đại học tốt nhất Anh quốc, dùng phương thức yên lặng như vậy, rời xa thế giới âm ỉ này. Mà những người bị lưu lại, lại phải tiếp tục đau khổ giãy dụa giữa dòng nước xoáy.

Kỳ Tử Gia thực hiện hứa hẹn của mình, hẩn không bị tiền tài quyền lực trong tay che mờ hai mắt, cũng không vì tình yêu quý giá mà dao động ước nguyện ban đầu, tại thời điểm thế lực của hẩn lên đến đỉnh cao,

hắn tự mình ra tay, phá hủy thế giới hắn căm thù đến tận xương tuỷ này.

Cái giá lớn phải trả là, bị người hắn yêu sâu sắc nhưng không thể không lừa dối, dùng một viên đạn xuyên thủng lồng ngực.

Giây phút hấp hối, hắn nắm chặt bàn tay Tư Tuấn, thứ duy nhất không bỏ xuống được, vậy mà vẫn là người đàn ông kia.

“Anh Tư Tuấn... chuyện của anh ba... toàn bộ là trách nhiệm của em... Đừng trách Lâm Hạo...”

Tư Tuấn thất vọng: “Cậu cuối cùng vẫn yêu hắn?”

Kỳ Tử Gia nở nụ cười, giống như năm xưa chân thành xinh đẹp, cho dù máu tươi không ngừng tuôn ra trong miệng, cũng không thể làm tươi cười ấm áp này thất sắc nửa phần.

“Anh Tư Tuấn... Anh còn nhớ hay không, trước đây em từng nói... chưa từng có người vào thời điểm em bị thương tổn lao ra bảo vệ em... Hiện tại có... Lâm Hạo hắn... hắn nói... đời này... vô luận em thiếu thứ gì... hắn đều sẽ bù lại cho em...”

Dùng một hơi thở cuối cùng còn lại, miêu tả lại tình yêu mỹ lệ khiến người khác kính trọng ao ước của chính mình, người đàn ông thay đổi thế giới này, chung quy không thể thay đổi số phận chính mình.

Mặc kệ bày ra là ngoan tuyệt lạnh khốc thế nào, nội tâm Kỳ Tử Gia thủy chung là chân thành ấm áp như vậy, vì thế khi hắn châm lên ngọn lửa báo thù, người thứ nhất bị tổn thương, chính là hắn.

Một hồi bão táp này cuốn sạch toàn bộ hắc đạo, mặc kệ là đường dây buôn lậu hay mạng lưới thuốc phiện, đều bị một lần phá hủy.

Trầm gia mất nửa giang sơn, Cao gia hoàn toàn bị diệt, Kỳ gia không còn tồn tại, lại liên lụy ra hơn mười vị quan lớn ngã ngựa, Lâm gia liền đứng mũi chịu sào, Lâm Thừa Hiến bị miễn tất cả chức vụ, sung công tài sản cá nhân, cấm xuất cảnh cả đời, tuy rằng để lại một cái mạng, nhưng từ nay về sau toàn bộ gia tộc đã không còn khả năng vùng dậy trên con đường làm quan.

Kỳ Tử Gia không để lối thoát cho chính mình, nhưng lại an bài tốt đường lui cho toàn bộ những người giúp đỡ hắn.

Các huynh đệ tiểu Võ đương nhiên không cần phải nói, vốn cũng không liên quan đến quá nhiều tin tức, mà Tư Tuấn từ đầu tới đuôi đều tham dự trong đó, đã sớm được hắn sắp xếp, tẩy sạch sẽ nguồn gốc, hoàn toàn không bị lan đến gần, vẫn như cũ là chủ tịch xí nghiệp Cảng lớn nhất thành J.

Sau khi tất cả trần ai lạc định*, lại là xuân về hoa nở.

*(*bụi bặm rơi xuống, mọi chuyện an ổn, kết thúc)*

Qua nhiều năm rồi, nhưng ta vẫn để Tư Tuấn là cậu cho đỡ rối loạn

Chọn một buổi chiều nắng đẹp, Tư Tuấn đem đám cá vàng an toàn vượt qua mùa đông chuyển đến bồn nuôi cá trong sân, lại sau một trận mưa xuân, đào hố xới đất, trồng xuống dần nho cùng cây lựu.

Năm thứ ba, cây nho kết quả, Tư Tuấn hái xuống từng chùm quả lớn, phân phát cho hàng xóm xung quanh, cũng đánh vỡ hình ảnh giả lãnh khốc thần bí. Mấy đại thẩm xung quanh cuối cùng nhớ lại Tư Tuấn khi còn nhỏ là một đứa trẻ tốt có bao nhiêu lễ phép, vô cùng quan tâm với việc cậu hiện tại ở tuổi này còn độc thân, dấy lên một làn sóng giạt dấy làm mối cho cậu.

Năm thứ ba, cây lựu nở hoa, Venus vẫn luôn làm bạn cậu bởi vì suy kiệt hô hấp mà ra đi, Tư Tuấn chôn nó dưới tầng cây.

Năm thứ bảy, cây lựu cuối cùng cũng kết quả, nhưng không đợi đến khi quả chín, liền nhận được tin tức nơi này phải di chuyển.

Không phải muốn xây chợ sửa đường, mà là xuất phát từ nguyên nhân bảo vệ sinh thái, trăm mẫu đất bao gồm cả khu nhà ở này đều phải xóa bỏ để trồng rừng. Tư Tuấn là người thứ nhất ký tên vào thỏa thuận bồi thường, còn được tuyên dương là gương mẫu ủng hộ chính phủ, bất quá cũng bởi vì sự kiện này, một lần nữa bị những đại thẩm liên hợp chống lại di chuyển không thích.

Năm ấy Tư Tuấn lần thứ ba liên tục nhận được danh hiệu chủ xí nghiệp xuất sắc thành J, theo chủ các xí nghiệp khác trong vùng châu thổ đến Bắc Kinh khảo sát, trong một tiệc rượu chính trị kết hợp thương nghiệp, gặp cố nhân đã lâu.

Qua tuổi ba mươi, Cao Phỉ Nhi vẫn như cũ xinh đẹp động nhân bầu bạn bên người một đại phú thương tuổi đủ để làm cha cô, thân hình là gấp ba cô. Người phụ nữ mạnh mẽ đùa bỡn vô số đàn ông này, lúc này lại cũng trở thành đồ chơi.

Mẹ Cao Phỉ Nhi vì buôn lậu thuốc phiện bị phán tử hình, Cao Phỉ Nhi ngoại trừ bị phán cường chế cai nghiện, còn vì tội danh tham dự đưa hối lộ mà ngồi tù năm năm, Cao gia từ lâu cây đổ khỉ tan, Tư Tuấn vốn tưởng rằng Cao Phỉ Nhi sẽ không muốn thấy cậu, không nghĩ tới cô lại chủ động đi tới bắt chuyện.

“Cậu hiện tại so với vài năm trước rất có mị lực, thật sự khiến tôi thèm nhỏ nước miếng ba thước!”

Đối mặt người phụ nữ này, Tư Tuấn chỉ có chán ghét, cho tới hôm nay cô rơi vào kết cục như vậy cũng là gieo gió gặt bão, khi Tư Tuấn đang muốn rời đi, Cao Phỉ Nhi liền túm lại ống tay áo cậu.

“Năm ấy cậu hãm hại Kỳ Hoán Thần, tôi đã sớm nhận được tin tức, cậu biết tại sao tôi lại không mật báo như thế sao?”

Tư Tuấn lạnh lùng nói: “Lâm gia bày mưu đặt kế, Cao gia sao dám vi phạm.”

“Bọn họ gợi ý bày mưu cho mẹ tôi, cũng không có bày mưu cho tôi...” Cao Phỉ Nhi cười duyên, khuôn mặt trang điểm của cô vẫn tinh xảo như cũ, có thể che khuất nếp nhăn nơi khóe mắt, nhưng che không được suy nhược trong đáy mắt: “Kỳ Hoán Thần vì bảo vệ cậu, loại trò gì cũng chơi với tôi, không cho phép tôi chạm đến một sợi lông tơ của cậu, hấn dụng tâm như vậy, tôi sao có thể không nhìn ra hấn có suy nghĩ gì với cậu...”

Nghe lời ấy, Tư Tuấn không biết tại sao nhớ tới ngày sinh nhật hai mươi một tuổi đó, tình cờ gặp bà chủ Thuần Vị Trai. Người phụ nữ chìm đắm trong hạnh phúc kia, cùng người phụ nữ thân bất do kỷ trước mắt này, vậy mà nói ra lời như nhau.

Cao Phỉ Nhi lại nói: “Cậu nhất định nghĩ tôi và Kỳ Hoán Thần chính là theo nhu cầu đúng không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Người phụ nữ cuộn lại mái tóc dài, cúi đầu cười rộ lên: “Ha hã... Hấn đối với tôi là lợi dụng không sai, tôi đối với hấn... Tôi đời này không thích bất cứ ai, hết lần này tới lần khác lại có cảm giác với hấn... Càng kỳ quái chính là, tôi vậy mà lại yêu dáng vẻ hấn bảo vệ cậu. Mẹ tôi từng nói, phụ nữ Cao gia chúng tôi không thể yêu đàn ông xấu xa, cho nên, tôi mắt mờ trừng trừng nhìn cậu hăm hại hấn, nhìn hấn căm hận cậu... Chỉ có phá hủy tình cảm của các người, mới có thể giải phóng chính tôi.”

“Tình cảm của chúng tôi không phải do cô hủy ...” Là do chính chúng tôi!

Ngày thứ hai tiệc rượu kết thúc, Tư Tuấn dùng lý do tình nhân giận dữ rời nhà trốn đi, xin nghỉ với uỷ ban, bay trở về thành J trước.

Đạp lên ánh trăng đi vào sân nhỏ, ném hành lý sang một bên, Tư Tuấn uể oải ngồi ở ghế dài dưới dàn nho. Cupid bị đánh thức, vươn thắt lưng trong nhà gỗ nhỏ, vui vẻ chạy đến bên chân cậu, phịch phịch làm nũng.

Nó là con của Ares và Venus, hình dạng vóc người kế thừa sự hùng vĩ cường tráng của cha, tính tình lại hoạt bát dịu ngoan giống mẹ.

Ôm lấy Cupid, Tư Tuấn đi tới trước bồn cá dưới tàng cây lựu, chỉ chốc lát sau, đám cá tham ăn đánh vỡ bóng trăng chiếu trên mặt nước, tranh giành lên trước mở miệng muốn ăn.

Đây là cuộc sống trong mộng tưởng của cậu, đã từng việc thực hiện, chỉ là người nghĩ ra tất cả những thứ này, đã không thấy nữa...

Bảy năm nay, cậu đi Anh quốc vài lần, trốn ở góc len lén nhìn kỹ Kỳ Hoán Thần.

Vết thương trên chân hần khôi phục rất tốt, tuy rằng bước đi lâu sẽ có chút khập khiễng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt.

Sau khi tốt nghiệp Viện kinh tế chính trị học Luân Đôn, hần vào làm kế toán viên cao cấp Sở sự vụ của một sân bay nổi tiếng, tiền đồ có thể nói là tươi sáng. Thế nhưng tính cách hần chung quy không thích hợp với bầu không khí làm việc nghiêm túc này, miễn cưỡng duy trì một năm liền từ chức.

Bất quá dù sao hần cũng tốt nghiệp từ trường kế toán chuyên nghiệp tốt nhất, tương mạo lại xuất chúng, tìm việc cũng không khó, trước sau làm việc tại ngân hàng, sàn chứng khoán, đơn vị tài chính, thậm chí làm những công việc đánh tám gậy tre cũng không tới chuyên ngành như trong công ty thời trang, công ty quảng cáo, xí nghiệp thực phẩm, nhưng cũng không lâu dài.

Về sau dưới sự giới thiệu của bạn học trước đây, dứt khoát kiêm chức, phụ trách tài vụ của mấy xí nghiệp tư nhân nhỏ, thu nhập cũng không nhiều, chỉ là cũng đủ sinh hoạt mà thôi.

Hần còn chơi đàn vi-ô-lông trong Ban xướng thi của một giáo đường gần phòng trọ, hần cũng không phải tín đồ, nhưng mỗi tuần đều đến giáo đường diễn tấu không công.

Bốn năm trước, hần theo Ban xướng thi đến Sở Phòng chống thuốc phiện biểu diễn, sau khi trở về thì biến mất hơn một tháng, sau đó vậy mà trở thành nghĩa công* của Sở Phòng chống thuốc phiện, lại thành Đại sứ chống thuốc phiện nghĩa vụ, bình thường có thể thấy hần vẽ mặt sốt ruột, lại vô cùng kiên trì phát các loại đơn tuyên truyền ở tiểu khu phụ cận.

Cuộc sống của hần tại Luân Đôn yên tĩnh mà bình thường như vậy, thậm chí còn lần lượt quen mấy người bạn gái... Tính chất không giống trước đây chỉ vì tìm kiếm kích thích mà yêu đương, bạn gái hiện tại của hần đều là những cô gái chất phác, phương thức yêu đương cũng cùng như tình nhân bình thường, ăn cơm, xem phim, nắm tay, hôn môi... Tất cả đều làm từng bước.

Lần cuối cùng Tư Tuấn nhìn thấy Kỳ Hoán Thần là cuối năm ngoái, cảm tình của hần cùng bạn gái thứ ba tựa hồ rất ổn định, đã tiến triển đến giai đoạn gặp mặt phụ huynh, e rằng lần tiếp theo đến, là có thể thấy hần lập gia đình rồi.

Tư Tuấn nghĩ, có lẽ cả đời cậu đều chỉ có thể lén lút nhìn kỹ Kỳ Hoán Thần như vậy... Kỳ thực như vậy cũng không có gì không tốt, Kỳ Hoán Thần đã như cậu mong muốn hoàn toàn rửa sạch phù hoa, bắt đầu kiên định trải qua những ngày bình thường, chỉ là đối tượng cùng hần qua ngày không phải chính cậu mà thôi.

Năm ấy Kỳ Hoán Thần không hiểu tình yêu, cậu cũng không hiểu. Khi đó Kỳ Hoán Thần chỉ lo theo đuổi cảm giác, nhưng không muốn gánh chịu trách nhiệm, mà khi đó chính cậu chú trọng hình thức, tựa như tình yêu đi tới cuối cùng nhất định là an nhàn bình thường, lại không biết chỉ cần hai người tâm ý tương thông, nắm tay lưu lạc chân trời thì có sao?

Cậu có tiểu viện, có dàn nho cùng cây lựu, thế nhưng đã không có Kỳ Hoán Thần, tất cả đều là uống công.

Mà trải qua sự phản đối kéo dài của các đại thẩm hàng xóm, cuối cùng ngày di chuyển chính xác cùng điều khoản bồi thường cũng được xác định. Tư Tuấn bắt đầu thu thập đồ đạc, căn nhà nhỏ này cậu ở nửa đời người, thu thập lại nhưng hầu như đều là di vật của mẹ, căn bản không có bao nhiêu đồ vật của chính mình, càng miễn bàn Kỳ Hoán Thần ở không được một năm.

Thứ duy nhất có thể chứng minh Kỳ Hoán Thần từng sống ở nơi này, chính là hộp đồ dùng tình thú kia.

Hơn bảy năm gần tám năm, Tư Tuấn hoàn toàn chưa từng ‘sinh hoạt giới tính’, khi thấy thứ này, những ngày điên cuồng chìm đắm trong tình ái kia lại hiện lên trong đầu, thân thể cư nhiên có chút nóng lên.

Ôm ấp một chút tâm lý kỳ lạ, Tư Tuấn lấy ra từng món dụng cụ bản thân từng thể nghiệm nhìn lại một chút, cuối cùng trong một hộp “đồ bảo hộ” trống không, thấy được tấm giấy chứng minh thư kia.

Cậu cho rằng thứ này đã sớm bị Kỳ Hoán Thần ném đi, khi Kỳ Hoán Thần còn đang trong trại tạm giam đã làm lại một lần nữa, không hề biết cư nhiên vẫn luôn giấu ở chỗ này... bị bẻ thành hai nửa lại dùng băng dính trong suốt dính lại.

Khi đó kích động chạy đến Sở Hộ chính sửa lại họ, cũng không phải ôm trong lòng suy nghĩ “gả đến Kỳ gia” của thiếu nữ, mà là khi hạ quyết tâm đầu nhập về phía Kỳ Tử Gia, lại muốn vì chính mình chứng minh, cậu không hề phản bội Kỳ Hoán Thần.

Cậu cũng không hối hận cách làm lúc trước, Kỳ Tử Gia dùng sinh mệnh chứng minh lời hấn hứa hẹn không phải nói suông, chỉ là, nếu như lúc trước cậu có thể lo lắng chu toàn hơn một chút, cách làm không cấp tiến như vậy... Nghĩ vậy, Tư Tuấn không khỏi cười khổ.

Kỳ Hoán Thần hận Kỳ Tử Gia khắc cốt ghi tâm như vậy, chỉ cần cậu hợp tác cùng Kỳ Tử Gia, đối với hắn mà nói chính là cực đại phản bội, vô luận làm thế nào cũng không thể hóa giải căm hận của hắn!

Tư Tuấn ôm tâm tình “nói không chừng nửa cuộc đời sau phải nhờ vào mấy thứ này mà tạm an ủi bản thân”, đóng gói cẩn thận tỉ mỉ hộp đồ dùng tình thú, khi mang lên xe cùng với chút đồ vật của cậu, một tấm ảnh chụp rơi ra từ quyển từ điển.

Là tấm ảnh chụp mẹ Kỳ Tử Gia ôm Kỳ Hoán Thần tuổi còn nhỏ.

Khi đó cậu bằng trực giác xin Kỳ Tử Gia tấm ảnh chụp này, nhưng vẫn chưa từng lấy ra nữa, ngày hôm nay, suy nghĩ như vậy lần thứ hai bành trướng trong lòng. Tuy rằng cơ hội mong manh, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Bảy năm qua, Tư Tuấn lần đầu tiên viết thư cho Kỳ Hoán Thần.

Cầm bút, đối diện giấy viết thư, ngàn lời trong lòng lại không biết nên hạ bút như thế nào, cuối cùng chỉ viết một dòng: “Dĩ tâm của em, chỉ là muốn ở bên cạnh anh.”

Gửi đi bức thư có tấm ảnh chụp kia, mỗi ngày Tư Tuấn đều đến bưu điện kiểm tra, một tuần sau, bức thư đã đến bên kia đại dương, được chính người đó ký nhận, từ đó liền như đá chìm xuống biển, không có hồi âm.

Đối với kết quả như vậy, Tư Tuấn cũng không cảm thấy thất vọng, chỉ là có chút cô đơn... Quả nhiên ý nghĩ của mình vẫn quá ngây thơ, nhiều thù hận như vậy, phản bội cùng thương tổn như vậy, sao có thể một tấm ảnh chụp một phong thư, là có thể đủ hóa giải tất cả.

Ngày đó giỗ Ares, Tư Tuấn mang theo Cupid, cùng một tô thịt bò hầm, đi tới ngọn núi đối diện Kỳ gia.

Kỳ Hoán Thần cũng không mang tro cốt Ares đi, đối với hắn mà nói, chỉ có Ares còn sống mới là thần thủ hộ của hắn, chết đi rồi tất cả đều không còn ý nghĩa nữa.

Vì thế Tư Tuấn đem tro cốt mai táng ở chỗ này... Cậu nghĩ, nếu như để Ares tự mình lựa chọn, nó hẳn là nguyện ý quay về nơi đây, trở lại khoảng rừng giữa núi nó và chủ nhân từng thoả thích chạy nhảy.

Dọn xong đồ tế, ôm lấy Cupid luôn muốn nếm thử mùi vị thịt bò, Tư Tuấn ngồi trên đất, đầu dựa vào mộ bia.

“Tiền bối, tuy rằng cậu nhất định không muốn thấy tôi, nhưng nhìn vào việc tôi nuôi lớn con trai cậu, liền chịu đựng tôi một năm một lần lỗi nhai đi!”

Ngày cậu được Kỳ Hoán Thần nạp vào dưới trướng, Ares liền dùng cú nhảy cao tuyệt đẹp, tinh chuẩn mạnh mẽ ngậm lấy đĩa ném, chứng minh vị trí cấp cao của mình trong trận doanh của Kỳ Hoán Thần, sau đó trong thời gian ba năm, Tư Tuấn thúc ngựa đuổi kịp, thế nhưng thẳng đến ngày nó chết đi, cũng không thể vượt qua.

Tư Tuấn còn nhớ rõ thời điểm Ares tắt thở, Kỳ Hoán Thần ngậm nước mắt nói câu kia “Cậu đã chặt đứt hai chân tôi...”.

Ares chết, khiến Kỳ Hoán Thần chạy trốn không còn ý nghĩa, cũng khiến quan hệ giữa bọn họ, không quay về được điểm khởi đầu.

Mặt trời chiều ngã về tây, Tư Tuấn đã ngồi một ngày đêm xoa xoa hai chân tê dại, đứng lên, hướng mộ bia cúi đầu thật sâu.

“Tiền bối... Sang năm tôi trở lại thăm cậu!”

Dắt theo Cupid còn lưu luyến thịt bò không rời, Tư Tuấn đang muốn rời đi, lại đột nhiên phát hiện bùn đất một bên mộ bia có chút xốp, tựa hồ bị đào bởi không lâu trước.

Núi này tuy rằng ngẫu nhiên cũng có du khách, nhưng nơi này rất hiếm khi có người tới, vết tích này lại không giống như do động vật loại nhỏ trong rừng lưu lại ... Tư Tuấn nghi hoặc ngồi xổm xuống, lấy tay đào đất, dưới tầng đất khoảng chừng 10 cm, mặt dây chuyền ngọc bích trong suốt lấp lánh nằm trong lớp bùn đất

“Kỳ Hoán Thần ” Tư Tuấn cầm mặt dây chuyền đứng lên, nhìn khắp xung quanh, không thấy một bóng người.

Nơi mai táng Ares cậu chưa từng nhắc tới với bất kỳ ai, Kỳ Hoán Thần nếu biết, liền chứng minh hẳn từng lên trở về, thậm chí từng theo dõi cậu!

Tư Tuấn gọi điện thoại cho hàng xóm Kỳ Hoán Thần, chứng thực mấy ngày hôm trước hẳn quả thực không ở nhà, đêm qua đã trở lại Luân Đôn.

Hắn lần này trở về, còn chôn mặt dây chuyền nông như vậy, dễ bị phát hiện như vậy, rốt cuộc là mang tâm tư thế nào?!

Trong lòng Tư Tuấn một lần nữa dấy lên ngọn lửa hy vọng, hay là, cậu có cơ hội!

Khẩn cấp giải quyết thủ tục vận tải động vật theo đường hàng không, Tư Tuấn đang chuẩn bị mang Cupid đi Anh quốc, hai người khách ngoài ý muốn lại một trước một sau tới thăm.

Năm đó, Kỳ Tử Gia dám mạo phạm không kiêng nể mà cứu người thừa kế hắc đạo Nhật Bản, đưa trẻ nhu nhược ôm cái muỗi lớn, vẽ mặt quật cường kia, đã biến thành thương nhân thành công đầy mắt tính toán, lòng tham thực lợi, mà “Thái tử” Lâm gia vĩnh viễn mất đi ngôi vị hoàng đế kia, cũng đã trưởng thành là một người thanh niên thâm trầm nội liêm.

Hai người kia đại biểu cho hai tập đoàn bất đồng lợi ích, chiến tranh cuối cùng một lần nữa phát nổ.

Cách một hồi phong ba ‘đánh hắc phản tham’ cuốn sạch toàn bộ vùng châu thổ kia đã tám năm, tất cả bị phá hủy lại có dấu hiệu sống lại... Kỳ Tử Gia vẫn quá lý tưởng hóa, nhưng cuối cùng cho vùng châu thổ nhiều năm sạch sẽ như thế, cũng coi như “chết” có giá trị.

Kỳ Tử Gia cuối cùng cũng có thể ăn nói với chính mình, mà cậu thì sao?

Dĩ tâm duy nhất đời này của cậu, lẽ nào đã định trước chỉ có thể bị nghiêm phạt?

Khí trời Luân Đôn thay đổi thất thường như trong truyền thuyết, khi cậu mới xuống máy bay coi như sáng sủa, khi đi tới gần nơi Kỳ Hoán Thần ở, mưa đã tầm tã rơi xuống.

Cửa lớn giáo đường mở, cha sứ hiền lành hướng cậu vẫy tay, một người một chó cuối cùng cũng tránh được

số phận bị thảm bị ướn như chuột lột.

“Con trai, con lại tới rồi, lần này có thể được đền bù mong muốn không?”

Tư Tuấn cười khỏ, cầm tách cà phê bốc lên hơi nóng, thành tâm cầu khẩn: “Nguyện Chúa phù hộ.”

“Một hồi nữa sẽ tiến hành hoạt động lễ Chủ nhật, hy vọng con có thể lưu lại tham gia.”

“Cảm ơn cha...”

Nhiều năm như vậy cho đến nay, cậu đã có liên hệ cùng chủ cho thuê nhà, hàng xóm của Kỳ Hoán Thần, cùng với mọi người trong giáo đường, nhờ cậy bọn họ khi Kỳ Hoán Thần có khó khăn, có nguy hiểm thông báo cho cậu, hành vi như vậy kỳ thực đã không khác gì theo dõi.

Cậu âm thầm nhìn trộm Kỳ Hoán Thần như vậy, ngày hôm nay, cuối cùng muốn đường đường chính chính xuất hiện trước mặt hắn.

Mưa đã tạnh, tin đồn nối đuôi nhau mà vào, Tư Tuấn chọn một vị trí trong góc, cùng mọi người an tĩnh đợi hoạt động xướng thi bắt đầu.

Màn lớn kéo lên, Kỳ Hoán Thần đứng ở phía sau người đánh đàn dương cầm, đệm đàn cho tiếng ca trong suốt có thể gột rửa tâm linh của bọn nhỏ, chăm chú biểu diễn khúc ca ca ngợi thượng đế.

Thời gian lưu chuyển, không có gì là vĩnh hằng bất biến, thế nhưng luôn có một chút cảm giác, mặc kệ đã trải qua bao nhiêu thị phi mưa gió, cũng vẫn như cũ có thể giữ nguyên tấm lòng ban đầu.

Màn lớn hạ xuống, biểu diễn ngừng lại, xướng thi kết thúc, hoạt động lễ bái khác tiếp tục tiến hành, Tư Tuấn yên lặng rời khỏi giáo đường, đi vào trong sân.

Ánh nắng bảy màu sau cơn mưa xuyên thấu qua bóng cây, vỗ về bóng người mảnh khảnh, ôn nhu mà lạnh lùng kia, vai người đàn ông đưa lưng về phía cậu hơi run run, tựa hồ như đang vậy gọi ôm ấp nóng cháy.

Tư Tuấn đứng cách hắn vài bước, không dám đi lên phía trước, sợ người trước mắt này chỉ là ảo giác.

Cuối cùng, vẫn là Kỳ Hoán Thần quay đầu trước, chỉ chỉ Cupid buộc dưới tàng cây, giọng nói phát run: “Nó... Nó là... Ares...”

Tư Tuấn gật đầu: “Là con trai Ares cùng Venus...”

Kỳ Hoán Thần chậm rãi đi đến dưới tàng cây, ngồi xổm xuống, Cupid lập tức nhào tới trên người hắn, nhiệt tình liếm liếm gương mặt hắn.

Vươn cánh tay run rẩy, ôm lấy cổ Cupid, Kỳ Hoán Thần vùi đầu vào đám lông tơ mềm mại của nó, không tiếng động khóc lên.

Nhiều năm như thế, hắn không từng nuôi sủng vật nào nữa, thời gian cô đơn chỉ có thể nhiều lần vuốt ve khối ngọc kia, dùng độ ấm từ ma sát mà ảo tưởng linh hồn Ares sẽ ngụ ở bên trong.

Thần thủ hộ của tao, tao rất nhớ mày, không có mày bên người, đêm đông Luân Đôn lạnh đến không cách nào đi vào giấc ngủ.

Ngồi ở cửa giáo đường, Kỳ Hoán Thần chuyên chú nhìn Cupid hưng phấn đuổi theo bướm bướm, Tư Tuấn thì chuyên chú nhìn hắn.

Thời gian vẫn để lại vết tích trên mặt hắn, thanh niên hai mươi mấy tuổi lớn thành người đàn ông ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt đẹp chói mắt đã biến thành phong thái thành thục, nhưng mức độ mê người không giảm bớt chút nào.

Một ánh mắt bay đến, Tư Tuấn năm xưa có thể miễn dịch, lúc này cư nhiên bị điện giật cả người tê dại.

Tươi cười xấu xa, cũng không có khác biệt với năm xưa: “Nhiều năm không gặp như thế, vậy mà cậu một điểm tiến bộ cũng không có...”

Tư Tuấn sững sốt một chút, chậm rãi hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì, trên mặt cậu viết khuê phòng còn trống, trong mắt truyền ra là cô đơn khó nhịn.”

Tư Tuấn đột nhiên đỏ mặt.

Nhiều năm không mặt đối mặt nói chuyện với nhau như vậy, vốn tưởng rằng sẽ không thể tránh khỏi xa lạ, vậy mà cư nhiên là quen thuộc chưa hề chia lìa như thế này, điều này làm cho Tư Tuấn chuẩn bị không đủ cả người trở nên không được tự nhiên, chỉ có thể nói sang đề tài khác hỏi: “Anh... và bạn gái thế nào rồi?”

“Ellen vì một người tuổi trẻ mặt trắng vút bỏ tôi...” Nói đến chuyện này, Kỳ Hoán Thần lộ ra biểu tình tức giận: “Tiểu tử thối kia, miệng đầy lời ngon ngọt, lại tặng hoa, làm kinh hỉ gì đó, đều là thứ lúc trước tôi chơi thừa lại, cư nhiên mê hoặc Ellen đến thần hồn điên đảo!”

Nghe vậy, mặc dù thời gian không phù hợp, Tư Tuấn vẫn buồn cười, trăm triệu nghĩ không ra, Kỳ Hoán Thần tung hoành hoa cỏ mọi việc đều thuận lợi, cũng sẽ bị người đoạt mất bạn gái.

Nhìn thoáng qua ánh mắt có hiềm nghi “cười trên nỗi đau của người khác ” của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần như cười như không nói: “Tôi có lúc nghĩ tôi quả thực so với cậu còn ngu ngốc hơn, cậu bị Kỳ Tử Gia gian trá tẩy não, tôi lại bị cậu ngu ngốc tẩy não ...

“Tôi tựa như lời cậu nói, nghiêm túc nói mấy chuyện tình yêu bình thường, nhưng các cô gái đều ghét bỏ tôi thiếu địa vị, thiếu lãng mạn, không có tiền, không có thân thể khỏe mạnh, tính cách lại kém cỏi, lại không nói hoa ngôn xảo ngữ, tôi trong mắt các cô ấy căn bản không có bất luận mị lực đáng nói gì.”

Tư Tuấn sững sốt một chút, vô ý thức lắc đầu: “Không phải như thế, anh vẫn vô cùng hấp dẫn ”

“Tôi hiện tại cũng chỉ có thể mê hoặc một chút người đàn ông vạn năm ngây thơ là cậu!” Kỳ Hoán Thần hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt hận không thể bóp chết Tư Tuấn: “Chính là bởi vì nghe lời cậu tên tiểu tử ngay cả tay phụ nữ còn chưa từng sờ, hại tôi liên tục ba lần bị phụ nữ bỏ rơi, thực sự là ngu ngốc đã đạt đến cảnh giới!”

Kỳ Hoán Thần đứng lên, giẫm vài bước tại chỗ... Chân hắn không thể duy trì một tư thế trong thời gian dài, không thể bước đi lâu, cũng không thể ngồi lâu.

“Kỳ Tử Gia thực sự đã chết sao?” Hỏi xong, không đợi Tư Tuấn trả lời, Kỳ Hoán Thần lại khoát tay áo: “Quên đi, hắn sống hay chết, không có quan hệ với tôi... Xét đến mặt mũi mẹ hắn... là đối tượng nộ hôn đầu tiên của tôi, tôi cũng lười tính toán.”

Thời điểm người phụ nữ kia ôm Kỳ Tử Gia xuất hiện, cùng với hình dáng người phụ nữ mỹ lệ hôn môi hắn dường như đã là hai người.

Hắn vẫn nghĩ hai mẹ con này là tiểu nhân ngồi mát ăn bát vàng, hiện tại ngẫm lại, người phụ nữ không có bất luận kỹ xảo mưu sinh gì, tính cách hướng nội lại nhu nhược một mình mang theo con nhỏ, chịu khổ cũng không ít hơn bao nhiêu so với hắn và mẹ.

Có lẽ thật sự đã trưởng thành, khi xưa rất nhiều chuyện tình tận lực trốn tránh không muốn suy nghĩ, hiện tại đã có thể bình tâm nghĩ lại, chỉnh sửa, phân tích. Mẹ mất đi, vẫn như cũ là chiếc gai hắn vĩnh viễn không cách nào rút ra, thế nhưng chỉ cần không động đến, ngược lại cũng sẽ không đau đến không thể ngủ yên.

“Tôi năm nay đã ba mươi hai tuổi, đã tới tuổi thành gia lập nghiệp rồi...” Ngửa đầu nhìn cầu vồng rực rỡ sẽ biến mất nơi chân trời, Kỳ Hoán Thần nhẹ giọng thở dài: “Thế nhưng, thủ đoạn lãng mạn cuối cùng của tôi hình như đã dùng hết khi theo đuổi cậu, hiện tại đã nâng không dậy nổi chút sức mạnh nào đi ứng phó, sợ rằng rất khó tìm được người phụ nữ nguyện ý chịu đựng tôi...”

Móc ra phong thư không biết nhìn bao nhiêu lần từ trong túi áo, trên giấy viết thư chỉ có một dòng chữ, Kỳ Hoán Thần vô cùng nghiêm túc hỏi: “Dã tâm của cậu, vẫn chưa biến mất chứ?”

Tư Tuấn trịnh trọng gật đầu.

Dã tâm của cậu không chỉ không biến mất, trái lại trong mấy năm nay càng thêm bành trướng. Trước đây chỉ là nghĩ dù cho Kỳ Hoán Thần hận cậu, chỉ cần người đang ở bên người cậu là được, hiện tại lại tham lam muốn được hân tha thứ, muốn một hứa hẹn thiên trường địa cửu.

Nhưng mà Kỳ Hoán Thần vẫn như cũ là ác ma lấy việc dằn vặt cậu làm niềm vui, khi Tư Tuấn mới đẩy lên ngọn lửa hy vọng, liền đổ ập xuống một chậu nước lạnh.

“Nhưng tôi còn hận cậu!”

Bị những lời này đả kích đứng không được, Tư Tuấn cụt hứng ngồi trên bậc thang, một lát giọng nói mới ép ra từ trong cổ họng: “Nếu hận tôi... thì tha sức trả thù tôi đi!”

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao?” Kỳ Hoán Thần buông mi mắt, cắn cắn môi: “Thế nhưng... Tôi cũng lừa cậu, tôi dối với cậu, chưa từng chán ghét...”

Tư Tuấn kinh ngạc, ngẩng đầu, đáy mắt lưu động kinh ngạc cùng vui mừng.

Kỳ Hoán Thần cúi người, nâng cằm cậu lên, tỉ mỉ nhìn mặt cậu, chậm rãi mở miệng: “Tôi có lúc sẽ nhớ nhung thân thể của cậu...”

“Chỉ có thân thể sao?”

“Còn có để chiếm lấy thân thể cậu, tôi đã từng...”

Tư Tuấn đỏ mặt, cổ lấy dũng khí nói: “Hiện tại anh cũng có thể như vậy!”

“Em họ, anh thu hồi lời ban đầu, em vẫn có tiến bộ, đã học được chủ động cầu hoan ...” Kỳ Hoán Thần bốn cợt nở nụ cười, vẫn xấu xa giống như năm đó.

Thời gian điêu khắc cùng cuộc sống tha hương nơi dị quốc, khiến tâm tính hần từ từ thành thực, trong lòng dần bình thản, nhưng bản tính sẽ không thay đổi, hần vẫn là Kỳ Hoán Thần kiêu ngạo năm xưa, khuyết điểm đầy người, nhưng khiến Tư Tuấn khó kìm lòng nổi.

Bốn mắt nhìn nhau, cái bóng thương tổn lẫn nhau vẫn còn, dù cho lớp vảy kết lật lên sẽ chảy ra máu tươi, cũng không che được chờ đợi cùng mong muốn cấp bách được ôm chặt người đối diện.

Đường nhìn của Kỳ Hoán Thần di chuyển xuống, rơi vào mặt dây chuyền ngọc bích sống động trên cổ Tư Tuấn, từng chữ từng chữ nói: “Em thay Ares ở bên anh đi... Đây là em thiếu nợ anh!”

41. Quyển 2 - Chương 21: Phiên Ngoại Thất Niên Chi “dương”

“Em thay Ares ở bên anh đi... Đây là em thiếu nợ anh!”

Trên đường theo Kỳ Hoán Thần trở lại nhà trọ, Tư Tuấn vẫn luôn tự hỏi ý nghĩa những lời này.

Hắn nói như vậy, là đại biểu một lần nữa tiếp nhận cậu, khôi phục quan hệ người yêu, hay là... chỉ là thay thế tiền bối Ares, làm trung gian đi theo hắn đây?

Ngưng mắt nhìn Cupid đi phía trước, nhìn bóng lưng Kỳ Hoán Thần dọc theo đường đi đều chuyên tâm đùa giỡn chú chó nhỏ, Tư Tuấn nhẹ nhàng thở dài trong lòng.

Nhìn biểu hiện của hắn, hình như khả năng sau càng lớn hơn...

Sau trận mưa buổi chiều kia, khí trời rõ ràng đã trong lại, cầu vồng rực rỡ còn treo giữa không trung, thế nhưng không biết một trận gió thổi từ đâu tới một mảng mây đen lớn, hạt mưa lại rả rích rơi xuống.

Tư Tuấn chạy nhanh đến bên người Kỳ Hoán Thần, vươn cánh tay nhưng không dám ôm hắn, chỉ là nhận lấy dây thừng, thúc giục nói: “Trời mưa rồi, đi nhanh một chút!”

Kỳ Hoán Thần vẫn đứng tại chỗ, như cười như không nhìn cậu.

Tư Tuấn sững sốt một chút, dừng bước cúi đầu, nhìn cặp chân thon dài mảnh khảnh của Kỳ Hoán Thần kia.

Cậu sao có thể quên trước mắt người này, đã vĩnh viễn mất đi khả năng chạy nhảy.

Báo cáo điều trị kiểm tra sức khỏe hàng năm của Kỳ Hoán Thần, cậu đều có một phần, để lại tại đầu giường trong căn nhà nhỏ.

Hiện tại xem như là giai đoạn tốt nhất, thế nhưng đợi sau khi Kỳ Hoán Thần bốn mươi tuổi, sẽ bị phong thấp đau khớp hành hạ, sau năm mươi tuổi bước đi sẽ lộ rõ bị thọt, sau sáu mươi tuổi có sáu mươi phần trăm khả năng là phải ngồi xe lăn.

Có những vết thương tỷ lệ nghịch với thời gian, có thể bị chậm rãi phục hồi, nhưng có những thương tổn như đường parabol, lúc đầu phát triển theo hướng tốt, nhìn như ổn định, nhưng tại thời điểm bạn chậm rãi thả lỏng cảnh giác liền chuyển biến đột ngột, rơi vào đáy cốc tuyệt vọng.

Một chiếc ô đưa tới trước mặt Tư Tuấn, vì cậu che lại mưa nhỏ lạnh lẽo thấu xương giữa mùa đông Luân Đôn.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần cầm ô, trên mặt mang theo nét cười: “Anh chỉ mang theo một cây, cùng nhau che đi!”

Cậu tiếp nhận ô, Kỳ Hoán Thần thuận thế khoác tay cậu, phần lớn trọng lượng cơ thể đặt trên vai Tư Tuấn.

Sức nặng trên đầu vai khiến trái tim ngâm trong nước đắng của Tư Tuấn ném đến một tia ngọt ngào, lại sống dậy, tuy rằng đã định trước sẽ rơi xuống vực sâu, nhưng có thể trong thời gian trước mắt cố gắng nhiều một chút, tận lực kéo dài đoạn thời gian tốt đẹp này.

Ôm thắt lưng Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn mở rộng vạt áo, kéo hắn vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Lạnh không? Dựa vào em... một hồi nữa là tới rồi...”

Kỳ Hoán Thần nâng mắt, liếc cậu, “Em biết anh sống ở đâu?”

“...” Cậu không chỉ biết vị trí nơi ở của Kỳ Hoán Thần, thậm chí ngay cả bài trí bên trong cũng biết... Năm kia thừa dịp Kỳ Hoán Thần ra ngoài, cậu len lén vào nhìn qua, còn trộm đi một bộ quần áo của hắn.

Đang nghĩ có nên thẳng thắn thừa nhận hành vi không khác gì biến thái kia hay không, bên tai lại truyền đến tiếng thở dài yếu ớt: “Khí trời như vậy anh căn bản không thể tự mình bước đi.”

Thân thể Tư Tuấn cứng đờ, trái tim mới vớt ra từ trong nước đắng, lại rơi xuống hồ băng, gần như tuyệt vọng mà cúi đầu, lại chống lại ánh mắt giảo hoạt của Kỳ Hoán Thần.

“Anh ——” Anh thực sự là một chút cũng chưa từng thay đổi, lòng dạ hẹp hòi tới cực điểm, dù cho chính mình là ong mật, đã thương kẻ thù tám trăm phải tự tổn hại một nghìn, cũng luôn nóng lòng muốn thử đâm một cái.

Nắm tay, Tư Tuấn nhét cây ô vào trong lòng bàn tay Kỳ Hoán Thần, sau đó khom lưng, bế ngang hắn lên.

“A...” Kỳ Hoán Thần bị hành động đột ngột như vậy làm hoảng sợ, vội vã ôm cổ Tư Tuấn, cặp mắt hoa đào trũng đến tròn tròn, tựa như con chim sẻ nhỏ trượt chân ngã nơi đầu cành.

Tư Tuấn thản nhiên nhìn thẳng hắn, gần từng chữ: “Hiện tại, anh bước đi không tiện, em liền ôm anh, chờ đến khi em ôm không được nữa, liền dùng xe lăn đẩy anh.”

Rơi xuống vực sâu lại thế nào, cho dù là nhảy Bungee bị đứt dây an toàn, chỉ cần chân bọn họ còn buộc cùng nhau, vực sâu vạn trượng cũng không có gì đáng sợ!

Nhà trọ của Kỳ Hoán Thần cách khu phố trung tâm khá xa, tiền thuê không cao, gian phòng không lớn, một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh, bên trong bố trí cũng tương đối đơn giản, nhưng mỗi đồ vật cũng không quá tiện nghi.

Tư Tuấn từng xem bản điều tra tài chính của Kỳ Hoán Thần, tiền lương của hắn một phần ba dùng để trả tiền thuê nhà, một phần ba dùng để mua mấy đồ xa xỉ căn bản không cần đến, một phần ba dùng để thỏa mãn sinh hoạt thiết yếu, không chỉ có không còn dư, thế tín dụng mỗi tháng đều quét rất mạnh tay, đoạn thời gian trước mua xe, trên người còn phải gánh một khoản vay, rõ ràng không phải người yên ổn sống qua ngày, cũng khó trách liên tiếp bị phụ nữ đá.

“Còn ngậy người làm gì?” Kỳ Hoán Thần ngồi trên giường, dùng khăn mặt chà lau mái tóc bị nước mưa làm ẩm, có chút không kiên nhẫn mở miệng giục: “Nhanh cởi quần áo đi!”

Tư Tuấn giặt mình một chút, yên lặng cởi áo khoác, cởi ra khuy quần.

Trước mặt Kỳ Hoán Thần cởi áo tháo thắt lưng, bị ép cũng tốt cam tâm tình nguyện cũng được, đều đã làm vô số lần, vốn đã thành thói quen, thế nhưng chuyện đã cách lâu như vậy, loại cảm giác này đã sớm quên, cư nhiên lại khẩn trương như lần đầu tiên, ngón tay cũng run rẩy, thật vất vả cởi hết áo ngoài, cúi đầu, lại chống lại ánh mắt thúc dục của Kỳ Hoán Thần.

Cẩn rằng, dứt khoát kéo cả quần lót xuống.

Cậu gửi thư cho Kỳ Hoán Thần, đến Anh quốc tìm hắn, cùng hắn quay về nhà trọ, chờ mong thứ gì, sẽ phát sinh thứ gì, trong lòng hai bên đều biết rõ, lúc này lại làm bộ rụt rè, chính là làm kiêu.

Sau khi cởi sạch, Tư Tuấn tiến lên một bước, đứng cách Kỳ Hoán Thần chỉ hơn mười cm, thậm chí có thể cảm giác được hô hấp nóng cháy của hắn phun trên da thịt trần trụi.

Kỳ Hoán Thần buông khăn mặt xuống, hơi nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội hỏi: “Áo khoác bị ướt phải thay, quần lót cũng ướt sao?” Nói rồi, ném một bộ quần áo thể thao rộng thùng thình lên mặt Tư Tuấn.

Toàn bộ máu trong cơ thể Tư Tuấn đều vọt tới trên mặt, tứ chi cứng ngắc mặc quần áo vào, một khắc trước khi cậu cơ hồ muốn chạy trốn chết, Kỳ Hoán Thần đứng lên, gạt gạt đám tóc ngắn của cậu.

“Tóc cũng ướt rồi, vẫn nên đi tắm đi!”

“...” Đây là phương thức anh trả thù sao?

Cho dù Tư Tuấn tính tình tốt cũng có chút bốc hỏa, nhưng suy nghĩ một chút, lại bất đắc dĩ nở nụ cười.

Chia lìa hơn bảy năm, phương thức Kỳ Hoán Thần khi dễ người khác một điểm tiến bộ cũng không có, loại thủ đoạn trẻ con khi dễ bạn nhà trẻ này, hắn năm nay đã ba mươi bốn tuổi vậy mà còn làm không biết mệt.

Phòng thuê của Kỳ Hoán Thần không lớn, phòng tắm lại rất xa hoa, bồn tắm xoa bóp lớn được lau đến sáng bóng, có thể thấy được là thường xuyên hưởng thụ.

Mở vòi sen, nước ấm gội trên người, nhất thời xua tan hết lạnh lẽo xâm nhập cốt tủy kia.

Tuy rằng vẫn bị đùa cợt, ném được chút vị ngọt lại ăn một cái tát, thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, thái độ Kỳ Hoán Thần đã rất rõ ràng ... Bọn họ hợp lại, chỉ là muốn khôi phục lại thời gian quan hệ tốt nhất, kế tiếp còn có con đường rất dài rất khó phải đi qua.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Kỳ Hoán Thần nghênh ngang đi vào, tựa trên vách tường nhìn Tư Tuấn lỏa thể, ánh mắt từ bờ ngực rộng rãi lướt đến thắt lưng thon gầy của cậu, sau đó lại nghiêng đầu, thẳng tắp nhìn cánh hông căng chặt kia, ánh mắt trực tiếp thô bạo, dục vọng không chút che giấu.

Điều này làm cho Tư Tuấn đã tắm xong, đang định đóng tắm vòi sen nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn chừng nửa ngày, Kỳ Hoán Thần rốt cục có động tác, một tay đặt trên lưng cậu, nhéo nhéo cơ thịt bên thắt lưng.

“Cậu hiện tài là doanh nhân nổi danh, xã giao nhiều như vậy, sớm phải là thịt mỡ đầy người mới đúng... Vóc người không ngờ còn giữ gìn tốt như vậy...” Bàn tay ngược dòng nước trượt lên trên, cầm cánh tay cậu, “Thật rắn chắc, là do luôn bế người khác mà rèn ra phải không?”

Tư Tuấn nhú nhú mày, đột nhiên nghĩ chính mình không cần phải như một nam kỹ đến cửa bán mình, mặc cho Kỳ Hoán Thần bình phẩm từ đầu đến chân, nếu không biểu đạt thích đáng thái độ của mình một chút, với phẩm hạnh xấu xa chuyên bóp quả hồng mềm của Kỳ Hoán Thần, nhất định không ngừng nhục nhã cậu tệ hại hơn.

Vì vậy nâng tay đẩy Kỳ Hoán Thần lên vách tường, nghiêng người áp tới, hôn lên bờ môi hắn.

Vốn chỉ là muốn thể hiện thái độ một chút, nhưng nụ hôn xa cách hơn hai nghìn bảy trăm ngày đêm này, khiến Tư Tuấn căn bản khó có thể tự kiềm chế, ngậm lấy môi Kỳ Hoán Thần, dùng sức hút lấy, không nỡ buông ra.

Kỳ Hoán Thần chỉ bị động khi mới bắt đầu, rất nhanh liền tỉnh lại, một cánh tay vòng đến sau cổ Tư Tuấn, chế trụ gáy cậu, dùng lực ấn xuống, làm sâu sắc thêm nụ hôn như trời hạn lâu ngày gặp mưa này.

Đầu lưỡi đẩy mở khớp hàm, thăm dò càn quấy trong khoang miệng, dây dưa cùng một đầu lưỡi khác, liếm mút đầu lưỡi cùng lợi mềm mẫn cảm, chia sẻ hơi thở ẩm ướt cùng nước bọt ngọt ngào.

Tư Tuấn hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng, không hề chống đỡ, không biết đã bị Kỳ Hoán Thần xoay người đặt trên vách tường từ khi nào. Thân thể trần trụi không cách nào che giấu phản ứng sinh lý, nửa thân dưới cực nóng tựa như một cây nấm mạnh mẽ lớn lên sau cơn mưa, đỉnh lên bụng dưới Kỳ Hoán Thần, thậm chí trên đỉnh còn chảy ra giọt nước trong suốt.

Kỳ Hoán Thần tự nhiên đã nhận ra Tư Tuấn động tình, trong cổ họng phát ra một tiếng cười đắc ý, buông tha cánh môi bị hôn sưng đỏ, cắn cắn cằm cậu, dọc theo cổ một đường hôn xuống phía dưới, đầu lưỡi đảo quanh trước ngực, cuối cùng ngậm lấy đầu nhũ bên trái, dùng hàm răng nhẹ nhàng lôi kéo.

Bàn tay lại lướt qua sống lưng thẳng tắp, rơi trên cánh mông co dãn mười phần của cậu, dùng sức xoa nắn vài cái, lại vòng ra phía trước đi tới giữa hai chân, nắm lấy phân thân tinh thần phần chân, ngón cái nắn vuốt lỗ nhỏ trên đỉnh.

“A... Ân...” Tư Tuấn tựa trên tường, đầu ngửa về phía sau, phát ra rên rỉ khó nhịn.

Kỳ Hoán Thần đứng lên, một bên cúi xuống chiếc quần đã ướt hoàn toàn, một bên hôn lên đôi môi khẽ nhếch của Tư Tuấn, ra lệnh nói: “Đến từ phía sau.”

Trong đầu Tư Tuấn sớm đã loạn thành một đoàn, đại não còn không có lý giải chính xác ý tứ của bốn chữ này, thân thể đã tự mình quay qua, cong thắt lưng, hai tay chống lên mép bồn rửa tay.

Chất lỏng lạnh lạnh được bôi lên nơi bí mật mà mẫn cảm giữa khe mông kia, cũng khiến Tư Tuấn hơi tỉnh táo một chút, nhìn tư thế cầu hoan tiêu chuẩn của chính mình trong gương, không khỏi cười khổ.

Cậu vẫn biết chính mình vô cùng nhớ nhung Kỳ Hoán Thần... Thế nhưng hiện tại mới biết được, thân thể của mình càng thêm nhớ so với tình cảm. Kỳ Hoán Thần đứng phía sau Tư Tuấn, móc ra phân thân đã nổi lên phản ứng, thô tục đập hai cái lên cặp mông co dãn mười phần kia, phát ra thanh âm “ba ba” thanh thúy.

Từ góc nhìn như vậy, vóc người xinh đẹp của Tư Tuấn càng thêm lộ rõ. Vai rộng eo nhỏ mông cong, cả cơ thể đều thon dài săn chắc, tràn ngập sức mạnh lại không khoa trương, khiến người ta hận không thể quỳ xuống liếm đi từng giọt nước tích trên da thịt màu mật ong của cậu, “Em họ, em thực sự là một báu vật mà.”

Kỳ Hoán Thần than thở từ đáy lòng, ngón tay dính đầy trơn dịch dọc theo khe mông, vội vàng thăm dò vào bên trong.

Huyệt khẩu chặt chẽ đóng kín, chỉ là một ngón tay, cũng mất một phen công phu mới đi vào được, nội bích mềm mại nóng chảy gắt gao bao bọc lấy ngón tay còn chưa vào hết.

Kỳ Hoán Thần xoay xoay ngón tay, không quá khẳng định hỏi: “Chật như vậy... bảy năm nay... em cũng chưa từng làm?”

Tư Tuấn gật đầu, điều chỉnh hô hấp thả lỏng thân thể, tiếp nhận xâm lấn đã lâu.

“Thực sự?” Kỳ Hoán Thần vươn tới, hôn lên vai Tư Tuấn, biểu tình trên mặt giống hệt như người đàn ông dung tục biết được lão bà mình là xử nữ.

“Đúng vậy...”

Hơi ổn định tâm thần, thoát ra từ trong vui sướng, xấu xa từ trong xương tủy Kỳ Hoán Thần lại bắt đầu quấy phá, ngón tay chôn trong tiểu huyết nhếch lên, khiến cho Tư Tuấn run rẩy một trận.

“Lâu như vậy không làm, không ngứa sao?”

Tư Tuấn quay đầu, tròng mắt liếc hần.

Tên hỗn đản này lại trêu chọc mình... Cấn cấn môi, Tư Tuấn châm chọc ngược lại: “Ngứa... Đương nhiên ngứa... Không phải anh lưu lại rất nhiều đồ dùng tình thú sao?”

Không ngờ một câu nói này lại kích thích thú tính của Kỳ Hoán Thần đến cực điểm, hắn bất chấp việc mở rộng còn chưa làm triệt để, liền rút ngón tay ra, một mạch đẩy phân thân đi vào.

“A ——” Tư Tuấn phát ra một tiếng hét thảm, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Kỳ Hoán Thần nhanh chóng ôm lấy thắt lưng cậu, thế nhưng một chân hắn không thể dùng lực, căn bản không chống đỡ được thân thể Tư Tuấn lung lay sắp đổ, càng đừng nói đến luật động phúng túng.

Cấn cấn cổ Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đẩy cậu đi ra ngoài: “Đến trên giường làm.”

Duy trì tư thế kết hợp bộ vị then chốt, hai người lung lay lão đảo ra khỏi phòng tắm đi vào phòng ngủ, ôm nhau ngã lên trên giường.

Ấn vai Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần nâng thẳng người, quỳ một gối trên mép giường, dùng sức đỉnh vào, phân thân hơi trượt ra nửa đoạn khi đi lại, lần thứ hai hoàn toàn xuyên vào.

“Ngô...” Tư Tuấn kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay nắm lấy ga giường, mặt vùi vào trong chăn, lẩm bẩm: “Nhẹ, nhẹ một chút...”

Kỳ Hoán Thần cố ý dùng giọng điệu kinh ngạc hỏi: “Nhiều năm không gặp như vậy, khẩu vị của cậu thay đổi rồi? Trước đây không phải càng dùng lực càng hưng phấn sao?”

Tư Tuấn nắm nắm tay, dùng sức nện xuống ván giường.

Ghe tởm... Thân thể hàng đêm triền miên cùng với bảy năm chăn đơn gối chiếc, khả năng tiếp thu sao có thể như nhau, vừa rồi so với lần đầu tiên... lần đầu tiên bị ép buộc quả thực còn đau hơn.

“Anh muốn bắt đầu!”

Báo trước xong, Kỳ Hoán Thần hai tay đỡ lấy thắt lưng Tư Tuấn, chậm rãi rút ra, lại chậm rãi xuyên vào, tuy rằng mỗi lần biên độ đều rất lớn, nhưng tần suất cũng rất chậm, động tác cũng rất ôn nhu.

Tư Tuấn nhẹ nhàng thở dài một hơi... Người này chính là như vậy, trên miệng cay nghiệt, trong lòng vẫn có một mặt mềm mại.

Nhiều lần rút ra cùng thâm nhập, huyết khẩu đóng chặt rốt cục có dấu hiệu thả lỏng, nội bích cũng càng ngày càng ướt át, Kỳ Hoán Thần vẫn khắc chế rốt cục có thể thả lỏng tay chân, tăng nhanh tốc độ luật động cùng sức mạnh va chạm.

“Ngô... ân...” Đau đớn đi xa, khoái cảm quen thuộc từng chút nẩy mầm, cánh tay Tư Tuấn cong lên, hơi khởi động nửa người trên, quay đầu muốn nhìn người đang rong ruổi trên người mình, lại chống lại cặp mắt màu lam của Cupid ngồi xổm bên giường, không chuyển mắt nhìn chăm chăm mình.

Phát hiện ‘người’ xem ngoài ý muốn, khiến Tư Tuấn tựa như bị sét đánh, thân thể cứng đờ, khê động lại không thể động, mà Cupid yên lặng bảo vệ nửa ngày rốt cục nhìn thấy khuôn mặt chủ nhân, lập tức tiến lại gần, lấy lòng dùng ướt át mũi đẩy đẩy gương mặt Tư Tuấn.

“Chờ một chút ——” Tư Tuấn giãy dụa: “Chờ một chút... Cupid đang nhìn...”

“Đợi không được, anh một giây cũng đợi không được!” Kỳ Hoán Thần tiếp tục đóng đưa eo, còn không biết xấu hổ nói: “Nhìn lại thế nào? Ares cũng từng nhìn, chúng nó lại không thể chụp ảnh không thể tung tin, em sợ cái gì?!”

“Không được ——” Tư Tuấn xoay người lại muốn đẩy Kỳ Hoán Thần ra, vậy mà Kỳ Hoán Thần lại như bạch tuộc tám chân gắt gao cuốn lấy cậu, va chạm càng thêm hung mãnh, mỗi một lần tiến vào đều đỉnh đến nơi sâu nhất, một tay còn nắm thứ giữa hai chân Tư Tuấn, dùng sức xoa nắn.

“A... Không nên... Ngừng tay...” Tư Tuấn bị hưng phấn thân thể cùng căng thẳng tinh thần dày vò, rên rỉ cầu xin tha thứ, giãy dụa phản ứng... bị vây giữa hai tầng băng hỏa không cách nào tự kiểm chế.

Hình dạng “thống khổ” này của chủ nhân, khiến Cupid trở nên bất an, trong cổ họng phát ra tiếng “Ồ ô” cảnh cáo.

Tư Tuấn vội vàng trấn an nói: “Cupid, tao không sao, mày... đi ra ngoài...”

Nhưng mà hiển nhiên nó không bằng Ares đã trải qua huấn luyện, ngoảnh mặt làm ngơ với mệnh lệnh của Tư Tuấn, bất quá cuối cùng cũng hiểu rõ chủ nhân không bị thương tổn, thu hồi tư thế công kích, ngồi xổm dưới đất, nghiêng cổ nhìn hai người, trong ánh mắt trong suốt đều là hiếu kỳ, Tư Tuấn thậm chí lo lắng giây tiếp theo nó sẽ hưng phấn nhảy lên.

“Kỳ Hoán Thần... Kỳ Hoán Thần... Anh... đuổi nó ra đi... Xin anh ... Anh họ...”

Nghe được xưng hô từ lâu kia, lỗ chân lông cả người Kỳ Hoán Thần đều mở ra, cúi người xuống, gương mặt cọ cọ mái tóc ngắn của Tư Tuấn, thanh âm khàn khàn nói: “Gọi lại một lần.”

“Anh họ... anh họ...”

Xưng hô như vậy, khiến Kỳ Hoán Thần giữa ngẩn ngơ quay trở về nhiều năm trước đây.

Đêm mưa Tư Tuấn vừa đến Kỳ gia, lưng đeo ba lô, sống lưng thẳng tắp, rõ ràng vẻ mặt thiếu niên trẻ con, đầy mắt là bất an sợ hãi, lại giả vờ trấn định thành thực... Có lẽ hắn sinh ra “sắc tâm ác ý” với Tư Tuấn, chính là từ ánh mắt đầu tiên này.

Hắn muốn thu chàng trai này vào dưới trướng của mình, hắn muốn biến chú điều hâu nhất định sẽ giương cánh bay cao này thành chim hoàng yến trong lòng bàn tay, tuy rằng hắn thất bại, bất quá Tư Tuấn cuối cùng không bay đi, vẫn như cũ ở lại bên người hắn, làm một chú bồ câu vĩnh viễn đều nhớ kỷ đường về nhà.

“Anh họ... Đừng... Đừng làm khó dễ em ...”

“Anh sao nỡ lòng làm khó dễ em...” Hôn khéo miệng Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần quay đầu trừng mắt nhìn chú chó săn không nghe lời: “Cupid, đi ra ngoài!”

Cupid hừ một tiếng, cư nhiên lại cụp đuôi, chạy ra phòng khách.

Tư Tuấn ghen hờn nhìn trần trời, trái tim băng giá không thôi, Kỳ Hoán Thần lại đắc ý vô cùng: “Không hổ là con Ares, phân biệt được ai là chủ nhân thật sự!”

Nói rồi, hơi rút khỏi cơ thể Tư Tuấn, cuộn người cậu lại, nâng một chân lên, một lần nữa đỉnh vào.

“Ách... Em không làm được...” Một chân đặt ở phía dưới, một chân bị giơ lên cao, gần như bị tách thành một chữ mã (), hoàn toàn vượt qua phạm vi thừa nhận của Tư Tuấn, khiến cậu khổ không nói nổi.

Tư thế như vậy cũng khiến nội huyết không cách nào thả lỏng, gắt gao xiết lấy phân thân Kỳ Hoán Thần, cảm giác dị vật tồn tại càng thêm rõ ràng, khoái cảm và đau đớn cùng dâng lên kịch liệt rõ ràng.

“Em họ, không nên xem thường tiềm lực của mình, anh thấy em khi đánh nhau, chân đá cũng rất cao nha...” Kỳ Hoán Thần cười, hôn hôn lên bắp đùi thon dài của cậu, đóng đưa thắt lưng, va chạm mãnh liệt một lần nữa bắt đầu.

Tư thế cong gập phía trước so với tiến nhập từ phía sau, ngoại trừ có thể thấy rõ ràng mỗi một biểu tình

rất nhỏ của người đang rong ruổi trên thân mình, chỗ tốt nhất chính là cũng có thể chiếu cố đến phân thân, nâng khoái cảm từ “từ trong đến ngoài” lên trình độ “chú ý hai điểm”.

Thân thể hạn hán lâu ngày một khi thích ứng mây mưa tình ái, liền miễn cảm đến trở tay không kịp, chỉ là bị xuyên vào cũng đã khiến Tư Tuần ý loạn tình mê, phía trước lại bị xoa nắn, điều này làm cậu không thể chống đỡ đạt đến cao trào. Nhưng ngay một khắc gần phun trào, đỉnh phân thân bị dùng sức nắm lấy, vận động phía sau cũng ngừng lại.

“Ngô... Ách... Anh họ... Anh... Anh để em... để em bắn ra đi!”

“Đừng nóng vội... Chúng ta đã lâu như vậy mới có lần đầu tiên, phải làm khác biệt một chút mới được.”

Mồ hôi hột chảy dài bên thái dương, Kỳ Hoán Thần hiển nhiên cũng nhần nại rất khổ cực, nhưng vẫn cắn răng rút phân thân ra, đổi thành ngón tay, hai ngón khép lại, xen vào tiểu huyết mềm mại ướt át kia, móng tay cọ cọ nội bích non mịn.

“Em nói... Bấy năm này đều là dựa vào đồ dùng tình thú, đã làm thế nào, nói cho anh nghe một chút đi.”

“...” Tư Tuần nhất thời đỏ mặt, trong ngực phập phồng, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, sau một hồi mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lắp pin, cắm vào, mở chốt... Ngoại trừ như vậy còn có thể làm thế nào?!”

“Chờ một chút.”

Kỳ Hoán Thần nhảy dựng lên, bất chấp chân không tốt, vài bước chạy vào phòng bếp, lấy ra một quả dưa chuột thô thô tròn tròn, mở vòi nước rửa một chút, lại trở về phòng ném lên trên giường. “Làm cho anh xem!”

Tư Tuần trừng mắt nhìn quả dưa chuột vẫn còn bọt nước, xanh non tươi mịn, lại nhìn nhìn Kỳ Hoán Thần vẻ mặt chờ mong, đáy lòng đồng thời bốc hỏa, còn chút suy nghĩ tự làm tự chịu.

Tốt... Xa cách lâu ngày lần đầu gặp lại, nếu muốn khác biệt muốn chơi đa dạng, em liền cùng anh chơi đến cùng.

Tư Tuần quỳ một gối trên giường, một tay chống giường, một tay cầm quả dưa chuột lên, nhắm ngay mật huyết phía sau, dùng sức ngồi xuống.

“Ngô...” Cảm giác xé rách đau đớn truyền đến tựa như làm tê liệt thần kinh, Tư Tuần cắn răng, cố gắng không phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Quả dưa chuột kia so với phân thân Kỳ Hoán Thần còn thô hơn một vòng, vừa lạnh vừa cứng, từng tắc từng tắc tiến vào thân thể, hoàn toàn không giống như tình ái, càng như đang thụ hình, mới cắm vào nửa

quả, cậu đã mồ hôi nhễ nhại, không thể ngồi xuống nữa, thân thể lung lay nghiêng ngã, rốt cục không chống đỡ được, ngã về phía trước.

Kỳ Hoán Thần vội vàng đón được Tư Tuấn, nhân thể áp lên, một bên hôn gương mặt ướt mồ hôi của cậu, một bên tìm kiếm xuống hạ thân, cầm quả dưa chuột rút ra ngoài. Một lần cư nhiên không rút ra được, còn khiến Tư Tuấn khó chịu hừ một tiếng, vội vàng thả nhẹ động tác, xoay tròn chậm rãi rút ra. Thử thăm dò sờ sờ tiểu huyết chậm rãi khép lại, xác nhận không bị thương, phân thân lại lần nữa đỉnh vào.

Nội bích vốn nóng cháy bị quả dưa chuột làm cho lạnh băng, Kỳ Hoán Thần không thích ứng rung mình một cái, dùng sức ôm chặt Tư Tuấn đang cuộn mình thành một đoàn.

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Ngậm lấy cánh môi Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần đột nhiên trở nên khẩn trương, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Em hận anh sao?”

Tư Tuấn mở mắt ra, trong con ngươi đen kịt ướt át phản chiếu nét mặt hoang mang hoảng hốt của Kỳ Hoán Thần.

“Xin lỗi... Anh biến em thành như vậy... Kỳ thực...sâu trong lòng em cũng hận anh đúng không?”

Đã trải qua bảy năm sống tha hương nơi dị quốc, Kỳ Hoán Thần sâu sắc ý thức được, người đàn ông như Tư Tuấn, dù cho hai bàn tay trắng, cũng có thể cho phụ nữ cảm giác vô cùng an toàn, mới là bạch mã vương tử chân chính. Mà như bản thân hắn, người đàn ông dựa vào tiền tài xây lên lăng mạn lấy lòng phụ nữ, một ngày mất đi quyền thế địa vị, thậm chí còn không có giá trị bằng nhân viên cửa hiệu cắt tóc.

Vì vậy cũng càng thêm hiểu rõ, hắn hoàn toàn bóp mép quỹ tích cuộc sống vốn nên tươi sáng bình thường của Tư Tuấn.

“Nếu như anh không nổi lên sắc tâm với em, nếu như anh không bức em khuất phục, em nhất định sẽ là một nam tử hán đội trời đạp đất, cưới một người phụ nữ ôn nhu hiền tuệ, trải qua cuộc sống khiến toàn bộ đàn ông trên thế giới đều ao ước... Nếu anh là em, cũng sẽ hận...”

“Em không hận anh...” Kỳ Hoán Thần đột nhiên phát hiện lương tâm, ngược lại khiến Tư Tuấn không được tự nhiên, bất quá cậu vẫn vô cùng nghiêm túc nói: “Anh thật sự từng ép buộc em, nhưng em đã tha thứ cho anh ... Sau này chúng ta bên nhau, là kết quả cùng nhau lựa chọn, là tự do yêu đương.”

“Cùng nhau lựa chọn ...” Kỳ Hoán Thần cắn cắn môi, bỗng nhiên bắt đầu luật động, trong tiếng thở dốc gấp gáp thấp giọng rít gào: “Em đã lựa chọn anh, vì sao không tới tìm anh sớm một chút?!”

Tư Tuấn bị đỉnh đến hít thở khó khăn, ôm lấy vai Kỳ Hoán Thần gian nan hỏi: “A... Em đến sớm hơn... Anh sẽ tha thứ cho em sao?”

“Sẽ không!” Nâng chân Tư Tuấn lên, Kỳ Hoán Thần dùng sức lực toàn thân hung hăng va chạm, phát tiết

tức giận cùng tình cảm bị kìm nén bảy năm qua: “Anh muốn dẫn vợ em, hung hăng làm em —— ”

“Ách...”

“Anh rất nhớ em.”

Một giọt nước mắt rơi xuống, tích trên khóe mắt Tư Tuấn, chảy vào trong mắt cậu.

“Anh...”

Tuyển lệ khi không giữ được, sẽ cuộn trào mãnh liệt ra, theo thân thể đang đưa, lăn ngã rơi xuống, tựa như trận mưa đầu xuân chờ đợi đã lâu, kéo dài không dứt.

“Em cướp đi hai chân anh, thế nhưng anh còn là rất nhớ em... Em căn bản không biết... anh có bao nhiêu...”

Anh có bao nhiêu nhớ em, anh yêu em nhiều thế nào.

Em nhất định nghĩ em trả giá nhiều hơn anh, là em vẫn luôn dung túng anh, nhưng giữa hai người chúng ta, kẻ động tâm trước, là anh.

Ngay cả chính anh cũng không biết, anh vậy mà yêu em như vậy.

Xa cách bảy năm, nhớ nhung của anh với em tăng từng năm từng tháng, thứ nước đắng tên là tương tư trong lòng kia, đã nồng đậm khiến máu cũng khó có thể lưu chuyển

“Anh họ...”

“Đừng nhìn anh!” Kỳ Hoán Thần vươn tay phủ lên mắt Tư Tuấn, không muốn trong đôi con ngươi trong suốt kia, thấy hình bóng chật vật của chính mình.

Bảy năm cho đến nay, cũng đủ dài đằng đẵng, những ngày làm nghĩa công trong Sở Phòng chống thuốc phiện, cũng đủ để hắn suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện.

Hắn rơi xuống tình cảnh này, thực sự không trách được Tư Tuấn. Cho dù ban đầu Tư Tuấn không phản bội, hắn cũng đâu không lại Kỳ Tử Gia có Lâm gia làm chỗ dựa, thời gian kia, hắn chỉ sợ đã sớm nghiện thuốc phiện, thành kẻ nghiện làm kẻ khác căm thù đến tận xương tủy, kéo theo Tư Tuấn vô tội bị đuổi cùng giết tận, cùng nhau rơi vào địa ngục.

Thế nhưng mặc dù nghĩ thông suốt những chuyện này, hắn cũng không có biện pháp không oán hận Tư

Tuấn phụ lòng tin của mình. Nhưng đồng thời, lại cảm thấy hối hận... Không phải hối hận đã theo đuổi Tư Tuấn, mà là hối hận thời gian cùng cậu sống trong căn nhà nhỏ kia, vì sao phải cực đoan như vậy, làm mọi chuyện đều vì mục đích dẫn vật đối phương, không lưu lại bất luận hồi ức tốt đẹp nào.

Hắn luôn luôn suy nghĩ, trong bảy năm này, Tư Tuấn có thể hay không đã gặp người khác, người khác coi cậu là chân mệnh thiên tử, hiểu cậu rất tốt, quý trọng cậu, cùng cậu trồng cây chăm hoa trong sân nhỏ, hóng mát chơi cờ? Tư Tuấn có phải đã kết hôn có con ... trải qua cuộc sống hạnh phúc người người ao ước hay không.

Tư Tuấn như vậy, thỉnh thoảng nghĩ đến hắn, nhất định sẽ gặt gao nhú mảy, trong trí nhớ tất cả đều là thống khổ... Thậm chí căn bản đã quên hắn, mặc dù xuất hiện, cũng là nửa đêm trong ác mộng không thể chịu được.

Vừa nghĩ như vậy, hận ý sẽ càng đậm.

Hắn một bên nói với mình không thể tha thứ sự phản bội của Tư Tuấn, một bên lại sợ hãi, rất sợ Tư Tuấn đã có người mới... Cứ như vậy tự quay vòng, rơi vào tấm lưới đen dày không thể tự thoát khỏi.

Ngay khi hắn đã chống đỡ đến cực hạn, không phải tinh thần phân liệt giết chết chính mình, chính là về nước giết chết Tư Tuấn, lại nhận được lá thư này.

Tư Tuấn nói, đã tâm của cậu, vẫn luôn là muốn ở bên cạnh hắn.

Phong thư này, ngăn trở ngọn lửa bùng lên trong gian phòng tràn ngập khí gas, mở cửa sổ phong bế gian phòng, để hắn sống trong tối tăm, nhìn thấy được ánh sáng đã biến mất lâu ngày, hít thở được không khí trong lành.

Cho dù đã chặt đứt chân, cho dù mất đi tiền tài địa vị, Kỳ Hoán Thần trong một khắc vẫn nghĩ chính mình thật may mắn ... Bởi vì Tư Tuấn không thay đổi, cậu giống như hắn, còn yêu đối phương.

Nhưng mà Kỳ Hoán Thần cuối cùng không có thể nói ra ba chữ kia, hắn trong nước mắt đạt đến cao trào, dịch thể nóng hối đều phun vào trong cơ thể Tư Tuấn, sau đó đứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Kỳ Hoán Thần ngắt, nói không rõ là khóc đến mất nước mà ngắt, hay là làm đến thiếu dưỡng té xỉu, nhưng tóm lại là cảm thấy mỹ mãn, ôm bảo bối đánh mất mà tìm lại được, ngọt ngào té xỉu.

Cuộn tròn trong lòng ngực rộng lớn ấm áp, Kỳ Hoán Thần mơ một giấc mộng kỳ quái, một mỹ nam tử tóc bạc mắt vàng xuất hiện trước mặt hắn, dùng ánh mắt vô tận ôn nhu nhìn hắn.

Mà hắn hoàn toàn không chần chờ bật thốt lên: “Ares!”

Mỹ nam tử nở nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay hần: “Chủ nhân!”

Ôm cổ mỹ nam tử, Kỳ Hoán Thần vô cùng hưng phấn rồi lại có chút lo lắng: “Mày sao còn chưa đi đầu thai?”

“Tôi không yên lòng về chủ nhân.”

Kỳ Hoán Thần gục đầu xuống, chậm chạp nói: “Xin lỗi... Ares... Tao không thể báo thù cho mày... Tao không hạ thủ được... Tao yêu hần...”

Ares trừng mắt, nhìn về phía Tư Tuấn nằm ở trên giường một thân đầy vết hôn cùng dấu tay, tấm tắc than thở: “Chủ nhân, tôi cho rằng... ngài đã hạ độc thủ ...”

Kỳ Hoán Thần thở phì phì gõ đầu Ares: “Đây là tình thú, mày hiểu hay không?”

Ares hắc hắc cười rộ lên, cái đầu xù lông cọ cọ trên vai Kỳ Hoán Thần.

Chỉnh lại mái tóc lộn xộn của Ares, Kỳ Hoán Thần lại nói: “Đừng ... làm cô hồn dã quỷ nữa, tao hiện tại tốt, mày đi đầu thai đi!”

Ares lắc đầu, chỉ vào Tư Tuấn nói: “Vẫn không được, tôi phải đợi hần chết mới có thể đi đầu thai.”

Kỳ Hoán Thần trừng lớn mắt, khó xử: “Mày... hận hần như vậy... Thế nhưng tao... Tao còn muốn cùng hần sống vài chục năm nữa... Tao lại không muốn để mày đợi lâu như vậy...”

“Không phải, chủ nhân, bởi vì tôi và hần vốn là nhất thể, kiếp trước tôi chính là một con chó, để bảo vệ ngài, linh hồn bị chém thành hai nửa, phân hoá thành hai người, đều trở lại bên người ngài.”

Kỳ Hoán Thần hơi giật mình, một lát mới hồi phục tinh thần, nhìn Tư Tuấn trên giường, lại nhìn chú chó cưng trước mắt, mới giật mình cảm thấy hình dạng Ares hóa thành người, quả thực chính là phiên bản Tư Tuấn đội tóc giả đeo kính sát trùng, do dự một hồi, Kỳ Hoán Thần có chút không được tự nhiên mở miệng: “Theo như mày nói, lẽ nào tao yêu một con chó?”

Ares lui về phía sau một bước, nghiêm trang nói: “Chủ nhân, tuy rằng tôi và hần nguyên bản là linh hồn đồng nhất, nhưng đã chuyển thể thành hai người, tự mình có ý thức khác nhau, tôi sẽ dùng sinh mệnh để bảo vệ ngài, thế nhưng... Tôi là thắng ... Ngài cũng đừng có ý đồ với tôi, tôi chính là chú chó có lão bà có hài tử có tiết tháo —— ”

Kỳ Hoán Thần mặt đỏ lên, rút một cái gối đầu ném qua, nổi giận mắng: “Cút đi, tiểu tử thối, mày vẫn làm chó còn đáng yêu một chút!”

Tức giận giật mình tỉnh giấc, Kỳ Hoán Thần mở mắt ra, liền đối diện khuôn mặt tuần tú của Tư Tuấn, cặp mắt đen kịt ướt át nhìn hẩn không chớp.

“Mơ tới Ares?”

“Đúng vậy...” Nâng khuôn mặt Tư Tuấn, thấy thế nào cũng cảm thấy hình dạng tóc đen mắt đen này thuận mắt hơn hẳn, mạnh mẽ hơn một cái lên đôi môi khê nhếch, Kỳ Hoán Thần đứng dậy áp lên: “Ares cần dặn anh, nhất định phải thay nó báo thù rửa hận...”

Con người Tư Tuấn âm trầm, nhẹ giọng hỏi: “Anh chuẩn bị báo thù thế nào?”

Kỳ Hoán Thần xấu xa nở nụ cười, nửa người dưới khôi phục tinh thần đĩnh đĩnh nơi bí mật đã chịu đủ chà đạp của Tư Tuấn.

“Anh muốn từng giây từng phút xuyên vào mộng em, làm em không xuống giường được!”

Tư Tuấn cau mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Vậy thì khổ cực anh họ ngày đêm làm lưng vất vả rồi.”

Nói xong mở ra hai chân, cuốn lấy thắt lưng Kỳ Hoán Thần, xoay người người cười trên người hẩn, đỡ lấy phân thân đứng thẳng, ngồi xuống đến cùng, không đợi Kỳ Hoán Thần chuẩn bị cho tốt, mà bắt đầu lay động thắt lưng, bừa bãi hưởng thụ.

Kỳ Hoán Thần vẻ mặt nội thương ‘người tốt nhất định bị cưỡng gian’, tuy rằng hình dạng Tư Tuấn chủ động rất mê hoặc, tư vị được nội bích gặt gao bao bọc rất tiêu hồn, thế nhưng hẩn cũng không khỏi lo lắng, người này thủ thân như ngọc ghen bảy năm, lại đang là tuổi như lang như hổ, sẽ cơ khát đến mức nào?

Nhìn hình dạng này, rất có chiều hướng sẽ làm đến hẩn tình tấn nhân vong.

Hẩn dù sao cũng lớn hơn Tư Tuấn bốn tuổi, thể lực cũng không như cậu, sức khỏe cũng có vấn đề... Để thỏa mãn người này, giữ gìn tôn nghiêm nam tính, lẽ nào từ hôm nay trở đi, sẽ phải dùng thận dê làm cơm ăn, dùng rượu đuôi hổ làm nước uống sao?

——Dĩ tâm phiên ngoại Thất niên chi “Dương”*- “Ngựa bảy năm” hoàn——

** Thất niên chi dương: TƯƠNG TRUYỀN, một mối quan hệ, đi bên nhau đến năm thứ 7 sẽ xuất hiện vấn đề, nếu vượt qua được, thì sẽ có thể đi bên nhau đến trọn đời, nếu không, sẽ là từ đây tan vỡ.*

“Dương” ở đây được đặt trong ” “, hẩn là 2 người này xa nhau 7 năm bắt đầu “ngựa ngáy”

42. Quyển 2 - Chương 22: Dã Tâm Phiên Ngoại – Ta Chỉ Cần Người Sống Không Tốt

Thành J ở Giang Nam, là thành phố cảng, trước đây mặc dù là mùa đông cũng ẩm áp ẩm ướt, một áo khoác lông cừu một cái khăn quàng cổ đủ để qua cả mùa đông. Bất quá mấy năm nay khí hậu khác thường, trong giọt mưa vậy mà cũng mang theo vụn băng bụi tuyết, tuy rằng rơi xuống đất liền tan, nhưng nhiệt độ cũng xuống gần âm độ.

Trong khí trời như vậy, cuộn mình trong gian phòng ẩm áp, ăn một nồi lẩu nóng hằm hập sẽ vô cùng thích hợp. Vì vậy sáng sớm, Tư Tuấn lái xe đưa Kỳ Hoán Thần đi tới một siêu thị lớn mới khai trương, mua nguyên liệu nấu lẩu.

Từ khi Kỳ Hoán Thần về nước cùng cậu, đã qua hơn một tháng.

Khí hậu Anh quốc nhiều mưa thực sự không thích hợp để Kỳ Hoán Thần dưỡng thương, Tư Tuấn đề nghị quay trở lại thành J định cư, vốn đang có chút thấp thỏm, không nghĩ tới hần đã vui vẻ đồng ý.

Trở về chốn cũ, Kỳ Hoán Thần ngược lại không có tâm tình khúc mắc gì đối với vùng đất đầy đau lòng này, chỉ là kín đáo phê bình việc căn nhà nhỏ bị phá bỏ đi đời.

Vậy mà Tư Tuấn nói: “Cho dù nhà nhỏ không bị phá, chúng ta cũng sẽ không sống ở đó.”

Nghe vậy, Kỳ Hoán Thần đang chọn đồ lẩu ngẩng đầu, lông mi chớp chớp: “Thế nào, tại thế ngoại đào nguyên trong mộng của em, anh đã không có tư cách chiếm một góc nhỏ rồi?”

“Trong tương lai mà em chờ đợi, sân nhỏ, cây lựu, giàn nho cùng tất cả những thứ khác, đều là vật làm nên cho anh, không có anh, khoảnh sân kia có tươi đẹp hơn nữa, cũng không khác gì quan tài.” Tư Tuấn đẩy xe mua sắm đi theo phía sau Kỳ Hoán Thần, nhẹ giọng giải thích: “Căn nhà ấy ở cạnh sông, quá ẩm ướt, giao thông cũng không thuận tiện, không thích hợp với anh, cho dù không phá bỏ em cũng không dự định để anh sống ở đó.”

“Em họ...” Kỳ Hoán Thần quay đầu, cùng Tư Tuấn bốn mắt nhìn nhau, trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp nhận nhạo một hồ thu thủy, trải qua năm tháng lắng đọng, càng thêm thâm thúy mê người, đôi môi tựa cánh hoa đầu tiên là mím lại, sau đó cong lên thành một độ cung giảo hoạt: “Để báo đáp thâm tình của em... Đêm nay ăn lẩu thịt dê!”

Nói rồi, đem thận dê, xương dê đồ ăn bỏ thận vân vân, toàn bộ ném vào xe đẩy.

Hành trình mua đồ ăn kế tiếp, Kỳ Hoán Thần kiên định đi trên con đường “Tráng dương”, hải đảm hải sâm, đuôi bò đuôi trâu, cầu kỷ củ từ... mua một đồng lớn, khi tính tiền, khiến cho nhân viên thu ngân cùng các bác gái xếp hàng không ngừng ghé mắt.

Lòng bàn tay Tư Tuấn đẩy xe đẩy cũng đỏ mồ hôi ... Cậu có dự cảm, đêm nay đã định trước sẽ là một đêm

không yên ổn.

Gần cuối năm, trên đường phố rất nhiều người mua đồ ăn hàng tết, Tư Tuấn cùng Kỳ Hoán Thần bị kẹt lại trên đường cái.

Vô cùng buồn chán, Kỳ Hoán Thần lại đánh chủ ý tới Tư Tuấn, bàn tay lạnh lạnh vươn vào từ vạt áo cậu, ngắt một cái lên sườn thắt lưng vô cùng co dãn của cậu, lại trượt đến phía trước bụng dưới, một ngón tay tìm đến chỗ rốn mà chọc chọc.

Tư Tuấn kêu lên một tiếng đau đớn, đè lại móng vuốt không an phận của hắn, nhẹ giọng kêu: “Anh họ, em đang lái xe, đừng làm loạn!”

Bàn tay Kỳ Hoán Thần càng thêm xấu xa thăm dò xuống phía dưới, một ngón tay móc dây lưng cậu, kéo ra bên ngoài.

“Nhìn dòng xe này, tạm thời không thể di chuyển, không bằng dừng lại ven đường, làm một lần trước đi!”

Tư Tuấn đỏ mặt, lắc đầu: “Ngô... Không được, cửa sổ xe trong suốt ...”

“Nói như vậy, nếu như đục, có thể làm?” Kỳ Hoán Thần hí mắt cười rộ lên, nghiêng người tới gần, môi chạm lên vành tai Tư Tuấn thổi khí: “Ngày mai đến gara, dán giấy đục cách nhiệt, anh họ và em cùng chơi xe chán.”

Nói rồi, lấy ngón tay đâm đâm vành tai nóng đỏ của Tư Tuấn, gần như không kiềm chế được muốn làm cậu ngay tại chỗ.

Tư Tuấn đẩy nhẹ hắn một chút, quần bách nói: “Về nhà lại nói, người trong xe bên cạnh đang nhìn...”

“Nào có người đang nhìn...” Kỳ Hoán Thần cười, tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy được chiếc xe hiệu kỳ nào bên cạnh, nhưng lại thấy được hai bóng người quen thuộc.

Thân thể cứng ngắc ba giây đồng hồ, Kỳ Hoán Thần ngồi thẳng lưng, cặp mắt nheo lại, lạnh lùng hỏi: “Người nào đó đã chết, chính là ý tứ này sao?”

“Ân?”

Tư Tuấn theo đường nhìn của hắn trông qua, bên ngoài cách xe bọn họ khoảng chừng ba mươi mét, Lâm Hạo một tay ôm đứa trẻ, một tay nắm tay Kỳ Tử Gia, đang qua đường lớn.

Chăm chú nhìn chằm chằm hai bóng người kia, mãi cho đến khi phía sau truyền đến tiếng còi, Kỳ Hoán

Thần mới thu hồi đường nhìn, nhẹ giọng giục: “Em có muốn xuống bắt chuyện hay không? Còn không lái xe?!”

Nói cũng kỳ quái, sau lần khởi động này, lộ trình kế tiếp cứ nhiên một đường đèn xanh, không trở ngại rời khỏi khu trung tâm buôn bán ngựa xe như nước, chạy hướng đường lớn rộng rãi hoang vắng tới khu nội thành mới.

Kỳ Hoán Thần co người trên ghế phó lái, nhìn chằm chằm cảnh sắc chạy nhanh ngoài cửa sổ, yếu ớt mở miệng: “Sao hần lại gây thành bộ dạng quỷ đó?”

Kỳ Tử Gia cả người bị bọc trong áo ấm dày cộm, dưới hai chân tuy rằng mặc quần jean dày, cũng không khó nhìn ra đôi chân quả thực nhỏ như gậy trúc.

Tư Tuấn cân nhắc mở miệng: “Sau khi hần giả chết, chỉ có thể ra nước ngoài lánh nạn, thế nhưng bởi vì nhận nuôi đứa con mồ côi của lão đại mafia Mỹ, liên lụy đến tranh đấu nội bộ của mafia, bị tiêm thuốc phiện, là loại rất khó cai, di chứng cũng rất nghiêm trọng.”

Kỳ Hoán Thần không có bất luận đánh giá gì với chuyện này, trở nên trầm mặc, ngón tay vô ý thức kéo chốt dây an toàn, phát ra tiếng “Khách khách”.

Trái tim Tư Tuấn bị tiếng động kia khuấy thành một đồng hỗn loạn, đành phải thả chậm tốc độ xe, lo lắng hỏi: “Anh họ, anh có khỏe không?”

“Tốt, phi thường tốt, biết hần sống không ra sao, anh thấy tốt vô cùng!”

Vừa dứt lời, “Rắc rắc” một tiếng, chốt an toàn bị hần bóp hỏng.

Kỳ Hoán Thần thở phì phì cởi dây an toàn xuống ném sang một bên, tay chống cằm nhìn phía ngoài cửa sổ, thanh âm lạnh đậm: “Tiểu tạp chủng kia không phải luôn tiên phong chống thuốc phiện sao? Kết quả anh không sao, hần ngược lại bị hại thảm, thật buồn cười!”

Tư Tuấn nghe xong, như có chút suy nghĩ gật đầu.

Số phận lúc này, quả thực khó có thể nắm lấy, lão đại hắc đạo hô mưa gọi gió thủ đoạn đầy rẫy như vậy, Kỳ Tử Gia trong lòng tràn ngập căm hận vì báo thù mà liều lĩnh không để ý chuyện gì kia, sau khi chậu vàng rửa tay, vậy mà sẽ ở trong nhà như thế này, sợ rằng tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Cuối cùng, Tư Tuấn dùng tốc độ xe bò trở lại nhà mới của bọn họ——một căn biệt thự hai tầng riêng sân riêng cổng trong khu đô thị mới.

Vào cửa nhà, tâm tình Kỳ Hoán Thần có chút chuyển biến tốt đẹp, cởi áo khoác xắn tay áo, bắt đầu thi

triển thân thủ. Mấy năm nay ở nước ngoài, hắn đã học được cách nấu ăn, cũng có mấy món sở trường, quả nhiên là vô cùng có thiên phú.

Mà Tư Tuấn hoàn toàn không có thiên phú chỉ có thể ở một bên hỗ trợ, làm vài việc nhặt rau hoàn toàn không có tính kỹ thuật.

Kỳ Hoán Thần đang thái thịt, đột nhiên lấy tay khữu tay đụng Tư Tuấn một chút: “Tóc anh che mắt rồi.”

Tư Tuấn buông rau, đơn giản rửa sạch ray, sau khi lau khô liền vén tóc mái quá dài của Kỳ Hoán Thần lên, dùng kẹp tóc kẹp lại.

Khi cậu đang làm việc này, Kỳ Hoán Thần ngẩng đầu, hôn một cái lên cằm cậu: “Em họ, anh phải đối xử với em thật tốt mới được.”

Tư Tuấn hơi ngẩn ra, có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Anh hiện tại đối với em cũng tốt rồi...”

“Còn có không gian để phát triển.” Kỳ Hoán Thần nhếch mi, mặt mũi nhếch thành một đoàn, thanh âm rất nhẹ, như là đang nói với chính mình, “Tiêu chuẩn thấp nhất, cũng phải mạnh hơn tiểu tạp chủng Kỳ Tử Gia kia.”

“Cái gì?”

“Hắn có di chứng thuốc phiện, chân anh có di chứng, hắn có Lâm Hạo, anh có em, hắn có đứa trẻ kia, chúng ta còn có Cupid, hiện nay đánh ngang, anh phải đối với em tốt hơn một chút, chúng ta sống hạnh phúc thêm một ít, mới có thể thắng hắn.”

Nghe đến mấy lời này, Tư Tuấn cùng lúc nghĩ loại tâm tính này của Kỳ Hoán Thần tương đối ngây thơ đáng yêu, về phương diện khác, chưa xót nhẹ dâng lên trong lòng.

“Nguyên lai anh tốt với em, là vì để thắng hắn...”

“Đó là bởi vì em là kiêu ngạo còn sót lại của anh...”

Kỳ Hoán Thần đặt thịt đã thái tốt sang một bên, bật bếp, cho thêm chút dầu vào nồi, sau đó bỏ hành gừng vào sao lên, sau khi hương vị bốc lên, liền cho muối hạt vào, một bên xào một bên nói: “Kỳ Tử Gia không thích Lâm Hạo, hắn là không có cách nào, chỉ có thể đi theo kẻ còn tiếp nhận hắn khi nghèo túng. Mà điểm này, chính là điểm duy nhất anh mạnh hơn hắn, anh và em ở bên nhau, không phải tình thế bắt buộc, mà là bởi vì...”

“Bởi vì sao?”

“Bởi vì anh thích em...”

Tư Tuấn nhất thời kích động, bóp nát cả lá rau trong tay, nước rau xanh nhạt chảy ra từ khe hở cũng bắt chắp, bắt lấy cánh tay Kỳ Hoán Thần.

“Anh thích em...”

Cậu đương nhiên biết, Kỳ Hoán Thần thích mình.

Cậu đã từng tận mắt thấy, tự mình đã trải qua bao hồi phong hoa tuyết nguyệt của Kỳ Hoán Thần, cậu có thể không chút tự phụ mà nói, Kỳ Hoán Thần bỏ nhiều tâm tư trên người cậu nhất, nhiệt tình với cậu cũng là duy trì lâu nhất, năm đó Kỳ Hoán Thần, khẳng định là đặc biệt thích cậu.

Thế nhưng, đã qua hơn bảy năm ... Thời gian lâu như vậy, cũng đủ để Kỳ Hoán Thần vô tâm vô phể quên rất nhiều cảm giác. Mặc dù là bọn họ hợp lại, Tư Tuấn cũng không dám khẳng định Kỳ Hoán Thần bây giờ còn thích mình.

Kỳ Hoán Thần một mình ở Anh quốc sống cũng không tốt.

Không có bạn bè tin tưởng, không có người yêu hiểu lòng, không có cuộc sống an nhàn, không có thân thể khỏe mạnh... So với cảnh tượng trước đây, hẳn có thể nói là ngã xuống đáy cuộc đời.

Trong khoảng thời gian trở lại đây, Tư Tuấn chìm đắm trong cuộc sống tốt đẹp cùng người trong lòng, thế nhưng trong đáy lòng vẫn có một thanh âm mơ hồ nhắc nhở chính mình, Kỳ Hoán Thần tiếp nhận cậu, so với nói không từ bỏ cậu được, trong lòng còn có cậu, không bằng nói là một loại thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Tựa như hắn phán đoán ra quan hệ giữa Kỳ Tử Gia cùng Lâm Hạo vậy... Người em họ ngây ngốc này, là người duy nhất vào thời điểm hắn nghèo túng nhất, còn bằng lòng tiếp nhận hắn, cho nên hắn chỉ có thể trở lại bên người đứa em họ này.

Quả nhiên, như là muốn xác minh suy nghĩ của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần thở dài nói: “Anh cái gì cũng không có, anh chỉ có em...”

Anh chỉ có em... Anh chỉ còn lại em mà thôi... Anh phải cùng em một chỗ...

Nhưng giống như xem thấu suy nghĩ trong lòng Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần lại chuyển đề tài, nở nụ cười: “Nhưng mà, cho dù để anh lựa chọn, tiền tài địa vị khỏe mạnh những thứ này đều gom lại một chỗ, chỉ có thể lưu lại một thứ, anh cũng sẽ chọn em.”

Tư Tuấn cắn môi, không dám tin tưởng: “Thật vậy sao?”

Kỳ Hoán Thần trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, gạt bàn tay Tư Tuấn ra, lạnh lùng hỏi: “Em cho là, anh đã nghèo túng đến mức cần đồ ngon đồ ngọt lấy lòng em, nịnh bợ em sao?”

“Em chỉ là... không thể tin được...”

“Có gì có thể hoài nghi?”

Nồi áp suất hầm xương dê phát ra tiếng kêu nhắc nhở, mở vung lên, giữa làn hơi nước tràn ngập, hương vị nồng đậm bay ra. Kỳ Hoán Thần múc ra một muôi canh lớn, đảo đảo muối đã sao vàng đổ vào nồi lẩu, khuấy đều.

“Em cho tới bây giờ đều là đặc biệt, em là người duy nhất khiến anh sinh ra dục vọng chiếm dữ mạnh mẽ, dù cho dùng sức mạnh cũng sẽ không tiếc; cũng là người duy nhất khiến anh bận tâm tính mệnh của em mà buông tha thời cơ báo thù tốt nhất; càng người duy nhất giành được tín nhiệm của anh lại hung hăng phản bội anh...”

Đặt vung lại giảm nhiệt độ, xoa xoa bàn tay, lấy xuống kẹp tóc trên đỉnh đầu, đám tóc lại rơi xuống, nửa che lại cặp mắt hoa đào xinh đẹp, nhưng che không được tình ý nồng đậm trong đáy mắt.

“Nhưng cho dù em như vậy, anh vẫn thích em.”

Thăng thần tâm ý của mình, Kỳ Hoán Thần cũng thở dài một hơi.

Tuy rằng trong lòng hẩn, chuyện Tư Tuấn phản bội năm đó vẫn chưa tiêu tan, cũng không dự định buông tha đặc quyền “dẫn vật” cậu, nhưng loại dẫn vật này chỉ giới hạn trong thân thể, trên tinh thần, hẩn cũng không muốn tàn phá đứa trẻ vạn năm ngây thơ này.

Bảy năm yêu nhau mà không gặp mặt, đối với hai người mà nói, đều đã là dày vò quá lâu.

Thế nhưng hẩn đã nhiệt liệt biểu lộ trắng ra như vậy, người này thế nào còn ngơ ngác, một chút phản ứng cũng không có chứ!?

“Chẳng lẽ không cảm động sao?”

Kỳ Hoán Thần nhú nhú mày, vươn tay ôm lấy thắt lưng Tư Tuấn, đẩy cậu lên trước bếp ga, nặng nề vỗ vỗ mông cậu một chút.

Bị hạnh phúc đột ngột xuất hiện vây quanh, Tư Tuấn vẫn bay trên mây rối cục phục hồi lại tinh thần, có chút hoang mang gọi: “Anh họ, anh muốn làm gì?”

“Nếu cảm động, trước khi lẩu nấu xong, làm trước một lần đi!”

“Thế nhưng sẽ cháy nồi —— ”

Cái nồi trước mắt còn đang nấu nước lẩu, hương khí nồng đậm làm người thèm ăn, đây hiển nhiên không phải một hoàn cảnh thích hợp để làm tình.

Kỳ Hoán Thần đưa muôi cho Tư Tuấn, kiên trì chỉ đạo nói: “Em cầm cái này, khuấy thuận chiều kim đồng hồ, chuyện khác ... giao cho anh!”

Dây lưng bị tháo ra, quần bị túm xuống dưới, phía trước đối mặt chính là nồi lẩu nóng hổi, phía còn lại là ngón tay băng lạnh thâm nhập tìm kiếm, kế tiếp sẽ xuyên vào, chính là phân thân đang đặt tại bắp đùi, so với chân giò hun khói trên thớt gỗ còn cứng rắn hơn.

“Anh họ, không được —— a —— ”

Lời còn chưa dứt, phân thân Kỳ Hoán Thần đã đỉnh vào, bởi vì mở rộng tương đối qua loa, cho nên cũng không dám quá dùng sức, chỉ là xen đỉnh vào, chậm rãi chen vào trong.

Tư Tuấn kêu lên một tiếng đau đớn, tức giận dùng muôi gõ gõ nồi ——

Kết quả một ngọn lửa bùng lên, cậu hoảng hốt lui về phía sau nửa bước, nhưng lại ở trong ý muốn của Kỳ Hoán Thần, nhân thể đem chính căn đỉnh vào, bụng dưới dán sát vào mông Tư Tuấn.

Hai tay vươn vào từ vạt áo Tư Tuấn, mơn trớn bụng dưới bằng phẳng rắn chắc, một tay hướng về phía trước trượt xuống dưới, một tay đi tới ngực, ngón cái vuốt ve đầu nhũ nho nhỏ, một tay đi tới giữa hai chân cậu, cầm phân thân đã nổi lên phản ứng.

“Em họ, nhìn lửa cho tốt... anh muốn bắt đầu rồi!”

Ba mặt toàn bộ cùng tiến lên, Kỳ Hoán Thần ghé sát bên tai Tư Tuấn, một bên chỉ đạo cậu khuấy nồi lẩu, một bên bắt đầu hưởng dụng “Bữa tiệc mỹ vị” thuộc về riêng mình.

+++++

“Ăn lẩu a, vẫn là phải ăn cay mới được!”

Kỳ Hoán Thần cười meo meo gấp miếng thịt dê đã nhúng chín ra, đưa tới trước mặt Tư Tuấn: “Em họ, nếm thử tay nghề của anh đi.” Không đợi Tư Tuấn mở miệng, lại như bưng tỉnh đại ngộ nói: “Ai nha thật ngại quá, anh quên em hiện tại không có thể ăn cay, thật không có ý tứ, anh đành một mình hưởng mỹ thực

vậy!”

Nói rồi, đem miếng thịt dê ngồi đã rất thơm, nhìn càng ngon miệng, nhét vào miệng mình.

Hung hăng trừng kẻ được tiện nghi còn khoe mẽ này, Tư Tuấn ngồi trên ghế lót nệm dày, yên lặng ăn cháo sáng.

Lúc này điện thoại di động kêu, cầm lấy nhìn thoáng qua, Tư Tuấn hơi nhíu nhíu mày, đứng lên đi tới phòng bếp nghe máy, sau một hồi mới quay lại.

Kỳ Hoán Thần dùng chiếc đũa khuấy bát nước chấm, vẻ mặt khó chịu: “Điện thoại của ai, tình nhân ngầm? Cưng nhiên còn giấu sau lưng anh!”

“Là Kỳ Tử Gia.”

Nghe được cái tên này, tay Kỳ Hoán Thần hơi trượt, chiếc đũa bay ra ngoài, làm nước tương văng đầy đất.

Tư Tuấn lấy giấy ăn, ngồi xổm trên mặt đất, một bên chà lau, một bên giải thích: “Hắn hẹn em ngày mai đi ra ngoài ăn một bữa cơm. Hắn vài năm mới về một lần, mỗi lần đều sẽ gặp em ôn chuyện một lần... Hắn không biết chuyện chúng ta ở bên nhau, ngày mai em phải đi gặp mặt... Anh...”

“Anh cũng đi!”

“A?”

Kỳ Hoán Thần trừng mắt mắt: “Thế nào, không được?”

“Đương nhiên có thể.”

Tư Tuấn sẽ không ngây thơ cho rằng, Kỳ Hoán Thần chủ động yêu cầu theo cậu đi ước hẹn, là vì muốn nắm tay giảng hòa với Kỳ Tử Gia.

Sau khi tự định ra lần “gặp mặt” này, cả người Kỳ Hoán Thần liền bị vây trong trạng thái u ám cùng phần khởi đan xen, đêm đó đi ngủ sớm hơn bình thường, sáng sớm hôm sau liền rời giường, đi tiệm làm tóc, đi siêu thị mua quần áo, tỉ mỉ ăn mặc, quả thực giống như muốn đi xem mắt.

Tư Tuấn ngồi ở khu chờ, nhìn Kỳ Hoán Thần thay quần áo xong thần thanh khí爽 đi tới.

Mặc dù là hận, nhưng loại tình cảm nhiệt liệt này của hắn đối với Kỳ Tử Gia, cũng luôn luôn khiến đầy

lòng Tư Tuấn hơi phát chua.

Rốt cục tới thời gian hẹn gặp, Kỳ Hoán Thần kéo cánh tay Tư Tuấn, diện mạo hiên ngang tiêu sái đi vào nhà hàng, dựa vào khuôn mặt tuấn tú cùng một thân khí độ, thiếu chút nữa bị nhân viên cửa hàng cùng các khách hàng khác nghĩ lầm là siêu sao điện ảnh.

Bọn họ tới sớm, ngồi ở vị trí sát cửa sổ, Kỳ Hoán Thần mới đợi ba phút liền không nhịn được đứng lên.

“Tiểu tạp chủng này, thực sự là không có gia giáo, chẳng lẽ không biết phải đến sớm mười phút trước giờ hẹn, mới là biểu hiện lễ phép sao?”

“Có lẽ là tắc đường —— ”

Tư Tuấn một câu thuận miệng nói ra, khiến cho Kỳ Hoán Thần vô cùng bất mãn: “Không được giải thích thay hần, anh không cho em nói một câu tốt về hần!”

“Vì sao?”

“Bởi vì em là của anh, tư tưởng linh hồn của em thân thể của em đều là của anh, trong đầu em chỉ được phép chứa một người là anh, không được nhìn người khác không được nghĩ đến người khác, nhất là tiểu tạp chủng kia!”

Bình thường Kỳ Hoán Thần tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, nhưng sẽ không dễ nổi giận nóng nảy như thế, phát giận trước mặt mọi người, có thể thấy được cuộc gặp mặt ngày hôm nay, quả thực đã tạo cho hần áp lực tâm lý rất lớn.

Tư Tuấn yêu cầu một ly nước ấm, đưa tới trước mặt Kỳ Hoán Thần, vỗ vỗ tay hần, từ đáy lòng ca ngợi nói: “Anh họ, yên tâm, anh quả thực rực rỡ chói mắt.”

“Cái gì? Anh cũng không phải đến khoe khoang ...” Con người Kỳ Hoán Thần vòng vo chuyển động, ôm cánh tay Tư Tuấn, cả người tựa ở trên người cậu, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn nâng lên, vẻ mặt đắc ý: “Anh chính là đến khoe khoang! Bất quá không phải khoe khoang anh anh đẹp trai thế nào, mà là khoe khoang chúng ta có bao nhiêu ân ái!”

Nói rồi, nghiêng người hôn một cái lên mặt Tư Tuấn, sau đó quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ: “Anh muốn chọc giận chết đôi cầu nam nam kia...”

Nhưng mà đập vào mắt, lại là một hình ảnh khiến trông mắt hần gần như muốn rơi ra.

Kỳ Tử Gia cùng Lâm Hạo nắm tay bước đến trong mưa phùn tuyết nhỏ, Lâm Hạo vẫn như cũ ôm đứa trẻ nhỏ, Kỳ Tử Gia vẫn như cũ mặc trang phục mùa đông dày dặn, như một miếng bông.

Khi đợi đèn đỏ qua đường, Kỳ Tử Gia đưa ô cho Lâm Hạo, ngồi xổm xuống buộc lại dây dày cho hắn, một lần nữa buộc lại thật tốt bên dây dày bị tuột ra, bên kia không tuột ra cũng chỉnh sửa một chút, sau đó đứng lên nhận lại ô, trong trời đất chỉ có một nhà ba người bọn họ, Lâm Hạo vươn qua, liếm đi hoa tuyết rơi trên chóp mũi Kỳ Tử Gia.

Kỳ Hoán Thần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hết một màn này, cầm lấy ly nước trên bàn một hơi uống cạn, sau đó cầm lấy ống tay áo Tư Tuấn, thở phì phì đi ra ngoài: “Ai muốn ăn cơm cùng hai tên nhìn đã ngán kia, chúng ta về nhà, anh làm cho em còn ăn ngon hơn!”

Lên xe, Tư Tuấn gọi điện thoại cho Kỳ Tử Gia, nói dối công ty đột nhiên có chút việc không thể đến gặp mặt.

Ngắt điện thoại, chỉ thấy Kỳ Hoán Thần ngồi nghiêng người, rất chuyên chú nhìn cậu.

Tư Tuấn bị ánh mắt nóng cháy kia trừng đến thân thể nóng lên, lắp bắp hỏi: “Anh họ, làm sao vậy?”

Kỳ Hoán Thần hỏi đồng đáp tây nói: “Anh phải đối với em thật tốt mới được...”

Tư Tuấn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ: “Anh đã nói, chỉ có đối với em thật tốt, anh mới có thể thắng Kỳ Tử Gia.”

“Không phải nguyên nhân này, anh nhìn ra được, hắn thích Lâm Hạo ...”

Kỳ Hoán Thần lại bắt đầu giật chốt dây an toàn mới thay: “Anh ghét Lâm Hạo, nếu không có hắn, tiểu tạp chủng kia thế nào có thể thắng anh!”

Tư Tuấn vươn tay cầm bàn tay Kỳ Hoán Thần.

Cậu không tiếc cái chốt an toàn, cậu là đau lòng ngón tay Kỳ Hoán Thần.

Cầm ngược lại tay Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần vẽ mặt kiên nghị, ánh mắt thành kính phảng phất như tín đồ Cơ đốc đang cầu nguyện: “Anh phải khiến em hạnh phúc hơn Lâm Hạo mới được, anh phải khiến cho người anh thích, so với người tiểu tạp chủng kia thích, càng hạnh phúc hơn mới được!”

Nghe vậy, Tư Tuấn đỏ viền mắt: “Em đã rất hạnh phúc ...”

Chính là anh đã quên, nhưng em còn nhớ rõ.

Năm đó, anh không chỉ từng che ô cho em, giúp em đeo giày, còn thay em uống xuống chén rượu độc, anh đã từng đối xử rất tốt với em thật lòng thật dạ, anh đã từng trao cho em rất nhiều tin cậy cùng chờ mong,

cho dù em phụ anh, anh cũng bằng lòng một lần nữa tiếp nhận em... Cảm tình giữa chúng ta, sẽ không thua kém bất luận kẻ nào!

“Không đủ không đủ, còn rất lâu mới đủ!” Kỳ Hoán Thần nheo mắt, đột nhiên nghĩ đến phương diện “Tính lãnh cảm” hẳn tuyệt đối có thể thắng được Kỳ Tử Gia kia.

“Tối thiểu trên giường, anh tuyệt đối sẽ không để em dục cầu bất mãn!”

Cảm động nhất thời mang theo mùi vị tình sắc, Tư Tuấn đỏ mặt khởi động xe, Kỳ Hoán Thần lại dựa sát qua, ghé sát bên tai, liếm liếm vành tai cậu.

“Em họ, đến gara, dán giấy đục cách nhiệt cho cửa xe đi...”

—— Dã tâm phiên ngoại Chỉ cần người sống không tốt hoàn

43. Quyển 2 - Chương 23: Dã Tâm Phiên Ngoại – Xe Chấn (18+)

Quy hoạch giao thông của thành J tiên tiến hiện đại hơn nhiều so với bảy năm trước, sửa chữa đường cao tốc trong nội thành, tiến hành xây dựng thêm đường cái quy mô lớn, lại mở thêm rất nhiều đường tàu điện ngầm... Nhưng mà tất cả nỗ lực này, so với số lượng xe tăng theo cấp số nhân, đều có vẻ lực bất tòng tâm.

Tư Tuấn lái xe luôn luôn ổn định, cũng cố ý ra đường khi không phải giờ cao điểm, nhưng khi vào khu phố trung tâm, đường vẫn rất tắc nghẽn, luôn không thể tránh được đi một đoạn lại ngừng.

Kỳ Hoán Thần ngồi ở ghế phó lái sắc mặt không tốt, Tư Tuấn một bên lưu ý tình hình giao thông, một bên vươn tay sờ sờ gương mặt hắn.

“Làm sao vậy? Khó chịu?”

Kỳ Hoán Thần híp mắt, mặt mũi mở miệng: “Có chút choáng...”

“Còn mười phút nữa là đến nơi rồi, kiên trì thêm một chút.”

Kỳ Hoán Thần hừ một tiếng, vươn đến, cầm tựa trên vai Tư Tuấn cọ cọ, thổi khí vào lỗ tai cậu: “Em họ, không bằng như vậy đi! Lộ trình còn lại, em nhấn chân phanh một lần, chúng ta đêm nay liền làm một lần, thế nào?”

“...” bàn tay nắm tay lái của Tư Tuấn run lên một chút, chân đặt trên phanh hoàn toàn không biết nên nhấn xuống hay không.

Công ty kinh doanh cảng vụ của Tư Tuấn thành tích mấy năm gần đây vô cùng tốt, ba năm trước đây lên sàn, giá cổ phiếu vẫn rất ổn định. Bản thân Tư Tuấn không phải một người thích khoe khoang, nhưng người ở trên thương trường, có đôi khi cũng cần phô trương một chút, trụ sở công ty năm ngoài mới thay đổi, thiết bị lắp đặt trong ngoài đều rất khí thế.

Dưới yêu cầu của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn dẫn theo hần đạo qua một vòng trong công ty.

Tại thành J, Tư Tuấn coi như là một thương nhân nổi danh tiếng tăm lừng lẫy, đến tuổi thành gia lập thất còn chưa kết hôn, thậm chí ngay cả một người bạn gái cũng không có, trên phố đã sớm lưu truyền tin đồn hần đồng tính, lúc này đột nhiên dẫn theo một mỹ nam tử đến rêu rao, không khỏi gây nên một ít rối loạn.

Trên thực tế bọn họ cũng không có biểu hiện đặc biệt thân mật, ngay cả tiếp xúc tứ chi cũng không có, nhưng Kỳ Hoán Thần chỉ dựa vào một đôi mắt có thể nói là đào hoa, liền tạo ra không khí ám muội ngay cả người mù đều thấy được quanh thân hai người.

Đừng nói nhân viên công ty không chống đỡ được, liền ngay cả Tư Tuấn sớm chiều ở chung, sớm đã thành thói quen với mị nhãn bay loạn của hần, cũng bị nhu tình như nước cùng tình ý triền miên trong ánh mắt kia giật đến cả người tê dại.

Dò xét một vòng, tại cửa phòng làm việc của tổng tài, Kỳ Hoán Thần đột nhiên vươn tay chỉnh chỉnh cà vạt căn bản là không lệch của Tư Tuấn, kín đáo lại kiêu ngạo tuyên bố quan hệ giữa hai người.

Vào phòng làm việc, Kỳ Hoán Thần đặt mông ngồi vào trên bàn làm việc của cậu, tròn mắt vòng vo xoay chuyển, trên mặt tươi cười đắc ý.

“Mấy năm nay, em quả thực một tình nhân cũng không có!”

Tư Tuấn vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh tuần sát một vòng, chính là vì chứng thực chuyện này?”

“Không sai, nếu như em từng gặp gỡ ai dù trai hay gái, ánh mắt nhân viên của em nhìn anh, sẽ không giống nhìn cây vụn tuế ra hoa, Đường Tăng cưới vợ...”

Nắm cà vạt Tư Tuấn, kéo cậu đến trước mặt mình, hai chân kẹp lấy thắt lưng cậu, hai cánh tay vòng qua cổ cậu, vẻ mặt Kỳ Hoán Thần, giống hệt như Tiểu Long nữ của Tập Ba Lai đùa giỡn cậu năm đó: “Bắt quá, em vẫn rất được hoan nghênh, theo anh nhìn ra, chỉ ít có ba cô thâm mến em, còn có hai chàng trai trẻ trong lòng có tâm tư với em.”

Tư Tuấn kinh ngạc: “Không thể nào? Trong công ty đều là nhân viên già theo em rất nhiều năm—— ”

“Đứa bé trai vụn năm ngây thơ không được phép nghi ngờ quyền uy của anh!”

Vỗ một chút lên mông Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần nhảy xuống, đi tới trước tủ trưng bày, loay hoay chơi đùa với các loại giấy chứng nhận doanh nhân ưu tú cùng huy hiệu từ thiện đặt bên trên.

Tư Tuấn ngồi vào ghế làm việc, mở máy vi tính, đắn đo một chút mở miệng hỏi: “Anh có muốn tới nơi này làm việc hay không?”

Kỳ Hoán Thần cũng không quay đầu lại: “Tốt, em sắp xếp cho anh chức vụ gì?”

“Giám đốc tài vụ tháng trước đề nghị xin nghỉ việc, nếu như anh có thể tới giúp em là tốt nhất.” Kỳ Hoán Thần làm người mặc dù có chút không vào khuôn khổ, thế nhưng thật sự đã tốt nghiệp chuyên ngành tài vụ của đại học nổi tiếng, lại học thạc sĩ tại học viện Kinh tế chính trị Luân Đôn, còn từng làm kế toán viên cao cấp của Sở Sự vụ, lý lịch như vậy nhảy cấp thành chủ quản, miễn cưỡng có thể thuyết phục người dưới.

“Không được, anh đã chán làm tài vụ gì đó rồi...” Kỳ Hoán Thần không chút do dự cự tuyệt, quay đầu trừng mắt nhìn cậu: “Nếu không, anh làm trợ lý riêng đặc biệt của em đi!”

“Cái gì?”

“Bàn công tác thì đặt trong phòng làm việc của em, hai mươi bốn tiếng đồng hồ phục vụ bên người, chăm sóc ăn uống cuộc sống hàng ngày, thỏa mãn thất tình lục dục của em...” Kỳ Hoán Thần vẻ mặt tươi cười quyến rũ, như chú mèo kiêu ngạo ưu nhã đi tới, tách hai chân, ngồi trên đầu gối Tư Tuấn.

Tư Tuấn không tự giác nuốt nước bọt: “Kia... lục dục?”

“Quan dục, thính dục, văn dục, vị dục, xúc dục, ý dục...” Ngón tay linh động, lướt qua khoeo mắt Tư Tuấn, vành tai, chóp mũi, môi, sau đó cầm tay cậu, mười ngón đan chặt, tay kia thì đi tới thắt lưng cậu, cõng ra dây lưng, một ngón tay ấn lên vật đã nổi lên phản ứng kia.

*(*mong muốn nhìn, nghe, ngửi, mùi vị, cảm giác, ý nghĩ...)*

Tư Tuấn chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, thân thể nóng lên, nhưng không cách nào ngăn cản thân thể Kỳ Hoán Thần từ từ trượt xuống.

Hắn ngồi nửa quỳ giữa hai chân Tư Tuấn, dùng hàm răng cắn quần khóa kéo xuống, từng chút lòi xuống, đầu lưỡi cách quần trong liếm lên phân thân bắt đầu cứng rắn, nước bọt rất nhanh làm ướt đầm quần trong, đường nét phân thân có thể thấy được rõ ràng.

Tư Tuấn cắn môi, nhẹ giọng nhắc nhở: “Cửa... không khóa...”

Nhưng lý do yếu ớt như vậy, hiển nhiên không thể ngăn cản Kỳ Hoán Thần trong từ điển chưa từng có hai chữ “Tiết tháo”, hôn một cái lên tính khí đã bán cương, bàn tay lạnh lạnh vươn vào từ lưng quần, một tay

lấy tính khí ra.

“Không được... Anh họ... Không được...” Gương mặt Tư Tuấn vì dục vọng mà phiem hồng, thân thể chìm trong chiếc ghế lớn, toàn thân mặc tây trang nghiêm chỉnh kín đáo, chỉ có nơi duy nhất lộ ra kia còn run nhẹ, nhìn thế nào cũng là một bộ dáng xuân sắc vô biên, tú sắc khả xan* mê người.

(‘cảnh xuân’ không có giới hạn, màu sắc xinh đẹp như có thể ăn được)*

“Phóng túng trong phòng làm việc cùng trợ lý riêng, không phải đều là chuyện các ông chủ tha thiết ước mong sao?”

Chậm rãi cúi người xuống, Kỳ Hoán Thần không chút do dự mở miệng ngậm lấy nam căn của cậu, bắt đầu hấp mút.

Tư Tuấn đột ngột tròn to mắt, hai tay nắm lấy vai Kỳ Hoán Thần, nhưng cái gì cũng không nói được, phần eo nâng lên, phân thân phản ứng vô cùng kịch liệt.

Kỳ Hoán Thần chuẩn bị không đủ, phân thân cấp tốc bành trướng bỗng chốc đỉnh vào sâu trong yết hầu hần, mặc dù có chút cảm giác buồn nôn, nhưng hần cũng không có phun ra, trái lại vẫn dùng khả năng lớn nhất mà bao lấy, lại vươn tay vuốt ve âm nang của cậu.

“Ách...” Chưa từng được hưởng thụ phục vụ như vậy, cảm giác tê dại thâm nhập cốt tủy lan tràn toàn thân, đại não cũng hỗn loạn thành một đoàn, cơ hồ quên mất đây là nơi nào, nếu không phải Tư Tuấn đã thành thói quen kìm nén thanh âm trên giường, khẳng định sẽ lớn tiếng rên rỉ.

Tuy rằng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, nhưng Kỳ Hoán Thần dù sao cũng là một người vô cùng có thiên phú trong ‘tính sự’, đầu lưỡi linh động liếm mút trên dưới phân thân, lại rối loạn đỉnh vào lỗ nhỏ, dùng hết khả năng tạo ra kích thích cảm quan.

Dưới kích thích mạnh mẽ, Tư Tuấn rất nhanh liền đến gần cao trào, ngay một khắc thân thể co rút, dục vọng gần phun trào, Kỳ Hoán Thần bỗng nhiên khép ngón tay, cầm chặt phần gốc, phun ra phân thân đã trướng đến cực hạn.

“Bây giờ còn chưa được, còn kém một bước nha!” Cầm lấy điện thoại nội bộ trên bàn, đưa tới trước mặt Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần vẻ mặt xấu xa tươi cười: “Nào, gọi thư ký của em mang một tách cà phê vào...”

Trò đùa xấu xa như vậy, cho dù là thánh nhân cũng không cách nào nhẫn nại nữa, Tư Tuấn kéo áo Kỳ Hoán Thần, túm hần đặt trên bàn làm việc, thân thể áp lên, tràn đầy tình dục hôn lên bờ môi của hần, cố sức hút lấy đầu lưỡi hần, liếm qua hàm răng cùng mỗi tắc niêm mạc trong khoang miệng, hận không thể nuốt hần vào trong miệng.

Kỳ Hoán Thần hiển nhiên rất hưởng thụ Tư Tuấn chủ động, vươn đầu lưỡi cùng dây dưa, hai tay cũng

không nhàn rỗi, vén vạt áo sơ mi lên, xoa xoa cơ ngực cường tráng co giãn mười phần kia, hai ngón cái ấn lên hai khóa thù du mà xoa nắn, kích thích khiến Tư Tuấn từng đợt run rẩy.

Lúc này Tư Tuấn đã hoàn toàn bị khiêu khích, chỉ hận trong phòng làm việc không có phòng nghỉ, cửa là kính mờ, thực sự không có biện pháp làm đến cùng.

“Đi cùng em!”

Hít sâu một hơi, Tư Tuấn đứng thẳng dậy, cấp tốc chỉnh sửa lại quần áo, sau đó kéo Kỳ Hoán Thần, ôm thắt lưng hất ra khỏi phòng làm việc, vừa vào thang máy liền đổ người sang một bên, cau mày nhìn camera giám thị.

Kỳ Hoán Thần tựa ở một góc khác, như cười như không nhìn Tư Tuấn, đầu lưỡi vươn lên, liếm liếm đôi môi đỏ au. Tư Tuấn nhất thời huyết khí dâng lên, nắm chặt tay, hung hăng đâm lên bức tường kim loại.

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, một nhân viên nam ôm tập hồ sơ đi đến, thế nhưng thấy sắc mặt kinh khủng của Tư Tuấn, vội vàng nói xin lỗi lui ra ngoài.

Rốt cục đã tới bãi đỗ xe ngầm, Tư Tuấn bước lớn đi nhanh phía trước, Kỳ Hoán Thần hai tay đút trong túi áo, thờ ơ không để ý đi theo phía sau.

“Em họ, em muốn làm gì?”

Vốn định tìm một khách sạn gần đó, Tư Tuấn do dự một chút, đóng lại cửa ghế lái vừa mở ra, xoay người ngồi lên ghế sau, cánh tay vươn ra kéo Kỳ Hoán Thần vào.

Tư Tuấn ngồi trên ghế, mặt hướng ra phía cửa xe, hai tay đỡ thắt lưng Kỳ Hoán Thần đang quỳ một gối giữa hai chân cậu, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt đã tiết lộ sự ngưng ngù của cậu, trầm mặc vài giây, thấp giọng nói: “Lộ trình còn lại, tổng cộng nhấn phanh sáu lần, trước... làm một lần đi...”

“A...”

Kỳ Hoán Thần nở nụ cười, hai tay đặt trên vai Tư Tuấn, vươn thân lên, nhẹ nhàng hôn môi, mắt, mũi, khuôn mặt, ngậm vành tai cậu, hơi thở nóng ấm phun trên cổ, đầu lưỡi thâm nhập liếm lộng vành tai.

“Àn...”

Trong quá trình đi xuống từ phòng làm việc, thân thể hơi lạnh đi chỉ cần một âu yếm như vậy, là có thể một lần nữa bốc cháy lên, dòng điện chạy qua khiến cả cơ thể ngứa ngáy, từ cái lỗ tai di chuyển tới toàn thân, thoải mái đến mức ngón chân cũng co lại.

Nụ hôn tiếp tục đi xuống phía dưới, đầu lưỡi liếm qua hàm dưới, ngậm lấy hầu kết, đồng thời cà vạt bị nói lỏng, nút tây trang cùng áo sơmi bị cởi ra, dây lưng mới thắt tốt lại một lần nữa bật ra.

Vòng kim loại chạm lên làn da, cảm giác lạnh lạnh khiến Tư Tuấn hơi tỉnh táo lại, đường nhìn di chuyển xuống theo hôn môi của Kỳ Hoán Thần, mới phát hiện lúc này, phân thân của mình đã hoàn toàn hung phần đứng thẳng, đỉnh quần trong nổi lên thành cái lều nhỏ.

Đêm qua rõ ràng đã làm, mới qua không được mười hai giờ, vậy mà đã có khát vọng cường liệt như vậy... Quả nhiên giống như Kỳ Hoán Thần nói, thân thể khô cạn đã lâu, một khi được tưới đẫm, thì sẽ yêu cầu vô độ!

Cảm nhận được phản ứng cường liệt của Tư Tuấn, Kỳ Hoán Thần phát ra tiếng cười đắc ý, một lần nữa hôn lấy bờ môi cậu, đầu lưỡi mềm mại trượt vào trong miệng cậu, liếm lên mỗi một tác niêm mạc trong khoang miệng, ôm lấy đầu lưỡi đối phương, cùng nhau dây dưa.

Tư Tuấn ôm lấy thắt lưng Kỳ Hoán Thần, một tay cũng thăm dò vào vạt áo hần, vuốt ve da thịt non mịn.

Kỳ Hoán Thần dứt khoát nâng thẳng thắt lưng, cởi quần ra, cầm lấy bàn tay Tư Tuấn đặt vào giữa hai chân mình, sau đó bàn tay giữ lấy cầm cậu, hôn môi càng thêm sâu sắc, tay kia men theo bờ vai đi xuống, xoa nắn lồng ngực co giãn mười phần, xấu xa dùng móng tay gầy gầy đầu nhũ đã lặn yên đứng thẳng.

“A... Ngô...” Thanh âm đau nhức đều bị Kỳ Hoán Thần nuốt vào trong miệng.

Kêu cũng không kêu được, dục vọng lại không được trấn an, máu nóng sôi trào, đau đớn nóng cháy như lửa thiêu lan khắp toàn thân, Tư Tuấn khó nhịn giãy dụa thân thể, thử ngồi dậy, lại không chú ý không gian nhỏ hẹp giữa hai người, khiến Kỳ Hoán Thần đang nằm trên người cậu đầu đụng mạnh vào đỉnh xe, phát ra một tiếng “phanh”.

“Anh họ, anh... có ổn không?”

“Ngô... Đáng ghét...” Bưng đầu, Kỳ Hoán Thần xoa xoa đôi mắt đã phiem ra nước mắt, một lần nữa hung hăng đẩy ngã Tư Tuấn, hai chân tách nhau quỳ khóa phía trên thân thể cậu, hai đầu gối cố gắng dịch đến trước mặt cậu, kéo quần móc ra phân thân đã cương, vỗ vỗ gương mặt cậu, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Ngậm lấy!”

“Đừng nóng giận, em không phải cố ý... Ô ô...” Tư Tuấn vốn dự định trấn an đối phương trước rồi tiếp tục, vậy mà Kỳ Hoán Thần đã đợi không được, thừa dịp cậu mở miệng nói chuyện, đem phân thân nóng cháy nhét vào, không để cho cậu cơ hội thở dốc, đóng đưa vòng eo bắt đầu trều sáp.

Tư Tuấn đột nhiên bị nghẹn, khó chịu ho hai tiếng, sau khi thích ứng liền nhúc nhích đầu lưỡi, dùng hết khả năng lấy lòng Kỳ Hoán Thần.

Mấy lần liên tiếp ngậm sâu, khiến phân thân trong miệng bành trướng đến cực hạn, Tư Tuấn còn đang lặp lại liếm hút, Kỳ Hoán Thần néo néo gương mặt cậu, trêu tức nói: “Ngu ngốc, nếu như hút ra, em cũng đừng khóc.”

Phun phân thân ra, Tư Tuấn ho hai tiếng, tự giác chủ động kéo quần xuống dưới đầu gối, cong thân thể, ghé vào trên ghế xe.

Da thịt màu tiểu mạch ánh lên quang sáng khỏe mạnh, đường cong thon dài lưu loát như báo săn đang ngủ đông, rõ ràng đã là người đàn ông thành thực tuổi ba mươi, không biết có phải bởi vì nguyên nhân không gần nữ sắc hay không, trong sự gợi cảm vẫn còn trộn lẫn một phần hồn nhiên của trẻ con.

Thân thể mê người như vậy đã hiện ra ở trước mắt, Kỳ Hoán Thần không khỏi miệng khô lưỡi khô, niêm mạc trong xoang mũi ngứa ngáy, phân thân dính đầy nước bọt Tư Tuấn lại vênh lên.

Cầm lấy đem nhỏ nhét vào dưới thân Tư Tuấn, kê cao mông cậu, tách ra đôi chân thẳng tắp thon dài của cậu, kéo ra hai cánh mông cong vênh rắn chắc, nơi tư mật không hề che lấp, lòng bàn tay vuốt ve cánh mông, ngón cái ma sát qua lại dọc theo khe đùi, huyết khẩu đóng chặt hơi co rút một chút, phát ra mời gọi không tiếng động.

Kỳ Hoán Thần khinh cười rộ lên: “Nơi này của em... đang nuốt nước bọt sao...”

Tư Tuấn quay đầu, khóe mắt vì dục vọng mà đỏ lên: “Đừng... đừng trêu chọc em, nhanh lên một chút...”

“Được, giờ anh sẽ thỏa mãn em!”

Lấy ra kem bôi trơn vẫn mang theo bên người, không chút tiếc rẻ đổ ra một nửa bôi trên đầu ngón tay, một ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn tiến vào huyết động, đồng thời cúi người ngậm lấy vành tai mẫn cảm của Tư Tuấn, đầu lưỡi nóng ướt linh hoạt thăm dò vào lỗ tai, một tay khác lại đi tới trước ngực cậu, hai ngón tay kẹp lấy đầu nhũ nhiều lần xoa nắn.

“A...” Đầu lưỡi cùng ngón tay âu yếm khiến Tư Tuấn hưng phấn không kiềm chế được, đỉnh phân thân tràn ra giọt lệ trong suốt, hậu huyết đóng chặt cũng chậm rãi mở rộng ra.

Kỳ Hoán Thần nhân cơ hội lại thêm một ngón tay vào, hai ngón tay cùng nhau ra vào trong nội bích non mềm lửa nóng, đợi sau khi Tư Tuấn thích ứng, ngón tay uốn lượn, lần tìm trong đũng đạo nóng cháy, cố gắng tìm được điểm mẫn cảm kia, đốt lên càng nhiều nhiệt tình của người dưới thân.

“A —— ừ ừ...” Sau nhiều lần lục lọi rốt cục tìm được rồi một điểm kia, thân thể Tư Tuấn co rút như điện giật.

“Là ở đây sao? Rất thoải mái đúng không?”

Nhẹ giọng trêu đùa, Kỳ Hoán Thần vội vàng đẩy nhanh động tác ra vào trên tay, tay kia vòng đến phía trước cầm lấy phân thân Tư Tuấn, dùng kỹ xảo vuốt ve, tấn công trước sau như vậy khiến Tư Tuấn không thể khống chế, tiểu huyết như sợ ngón tay rời khỏi bắt đầu co rút, một lát sau, đỉnh phân thân bắn ra một cổ dịch trắng, thân thể mềm nhũn tê liệt ngã xuống ghế ngồi.

Thừa dịp Tư Tuấn còn chìm đắm trong dư vị cao trào, khi thân thể hoàn toàn thả lỏng, Kỳ Hoán Thần rút ngón tay ra, nhanh chóng đặt tính khí tại huyết khẩu, sau khi hơi thăm dò một chút, liền một mạch hoàn toàn tiến nhập thân thể cậu.

“A ——” Tư Tuấn phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể trở nên căng thẳng.

“Làm nhiều lần như vậy, vẫn chặt đến thế... thật sướng khoái!” Kỳ Hoán Thần nắm chặt thắt lưng Tư Tuấn, hít sâu một hơi, phần eo bắt đầu đóng đưa có tiết tấu, trên khuôn mặt mỹ lệ lộ ra tươi cười thoải mái.

Tư Tuấn vùi đầu vào giữa hai cánh tay, hai chân tách ra liên tục run rẩy, thân thể cường tráng đóng đưa theo va chạm của Kỳ Hoán Thần.

Phối hợp cùng tiết tấu trều sấp, Kỳ Hoán Thần không ngừng hôn sống lưng Tư Tuấn, liên tục truy hỏi: “Thoải mái không?”

“Thoải mái...”

“Nếu thoải mái, kêu ra đi a...”

“Ách...” Cho dù trải qua nhiều lần kết hợp như vậy, Tư Tuấn trên giường đã bắt đầu nhiệt tình chủ động, nhưng giới hạn trên thân thể, còn trên miệng vẫn bảo thủ như trước, ngay cả tiếng rên rỉ sướng khoái cũng đã quen kiềm chế, càng miễn bàn lời ân ái dâm đãng hạ lưu, không chỉ có một câu cũng nói không nên lời, cho dù bị truy hỏi, mặt cũng sẽ đỏ tới mang tai.

“Em họ... Em họ... Tư Tuấn... Em trai tốt của anh...”

Kỳ Hoán Thần cùng lúc muốn dạy dỗ Tư Tuấn cho tốt, khiến cậu hoàn toàn giải phóng trong tính sự, về phương diện khác, lại rất thích Tư Tuấn ngượng ngùng, ánh mắt cứng cỏi cùng vẻ mặt hơi chống cự, khiến dục vọng thi ngược của hắn chiếm được thỏa mãn rất lớn.

“Chờ một chút... Yên lặng...” Tư Tuấn đột nhiên nắm cánh tay hắn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, khẩn trương nói: “Hình như có người...”

Kỳ Hoán Thần dừng lại động tác va chạm, nghiêng tai lắng nghe, đích xác có thanh âm giày cao gót truyền đến.

“Mau đứng lên...” Tư Tuấn một tay chống thân thể dậy, tay kia đẩy đẩy vai Kỳ Hoán Thần, lại bị Kỳ Hoán Thần ôm cổ, thuận thế đổ lên, phân thân một lần nữa đi vào.

“Ách... Đừng náo loạn... Đi tới rồi ...”

“Không sao, không phải dán giấy cách nhiệt rồi sao?” Ghé vào trên người Tư Tuấn, hôn khước miệng hơi nhếch lên của cậu, Kỳ Hoán Thần thả nhẹ động tác, tốc độ chậm chậm, đang đưa vòng eo.

“Đáng ghét... A... Ân...” Tư Tuấn còn muốn giãy dụa, lúc này tiếng bước chân đã tới gần xe, tiếng nói chuyện của hai cô gái cũng truyền đến, “Không nghĩ tới, tổng tài vậy mà thật sự là gay, còn thích loại hình này, không phải nói gay đều thích kẻ cơ bắp sao?”

“Tớ xin cậu, tổng tài vóc người tốt như vậy cường tráng như vậy, sẽ tìm một tình nhân cao to uy mãnh, trên giường như đánh nhau à!”

“Vậy hần tìm một người vóc người tinh tế khuôn mặt xinh đẹp như thế, còn không bằng tìm một người phụ nữ đi... Sẽ không sợ khi làm, làm đến tiểu mỹ nhân kia tan nát sao?”

“Cậu nữ lưu manh này, cẩn thận gả không được...”

Hai cô gái vui cười, vào một chiếc xe đối diện, nhưng kỹ thuật điều khiển xe của các cô không tốt, hơn nửa ngày cũng không thể đưa xe ra khỏi vị trí đỗ, thanh âm bánh xe ma sát với mặt đất vang lên liên tục, mà trong quá trình này, Kỳ Hoán Thần vẫn không ngừng lại luật động.

Ngay khi xe của các cô gái đến gần, Kỳ Hoán Thần cảm phân thân Tư Tuấn, móng tay nhẹ nhàng chọc chọc tại đỉnh lỗ nhỏ.

“Ân ngô...” Tư Tuấn phát ra một tiếng kêu đau đớn, vội vàng che miệng lại, trợn to mắt trừng tên tác quái.

Kỳ Hoán Thần xấu xa cười rộ lên, ghé sát vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói: “Tổng tài, tôi rất sợ cậu làm tôi đến tan nát, áp tôi đến gãy người a...”

Tư Tuấn vội che miệng hần, xa của hai cô gái lái qua xe bọn họ, tiếng động cơ đi xa.

Bỏ bàn tay Tư Tuấn ra, vỗ một chút trên hông cậu, Kỳ Hoán Thần cười mắng: “Thả lỏng, xiết anh đau quá!”

Tư Tuấn thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng hai chân kẹp trên lưng Kỳ Hoán Thần, thấp giọng kháng nghị: “Anh... lớn mật quá, cho dù nghe không được tiếng nhìn không thấy người, nhưng xe sẽ rung động a...”

“Cho dù phát hiện thì thế nào?”

Kỳ Hoán Thần khởi động thân thể, tách ra hai bắp đùi Tư Tuấn, vài lần thử lui về phía sau, động tác lần thứ hai trở nên cuồng dã, mặc sức va chạm nội bích gắt gao bao vây hạ thân hắn kia, chìm đắm trong nhiệt độ gần như hòa tan chính mình, gấp rút va chạm rong ruổi.

“Yên tâm... hình tượng anh tuần uy vũ của em sẽ không bị ảnh hưởng ... Trong lòng bọn họ... người bị đặt tại phía dưới kia, là anh...”

“Em không phải... sợ chuyện này...”

“Không liên quan, người khác nhìn anh thế nào... đều không có liên quan... Chỉ cần anh tự mình biết... mùi vị của em có bao nhiêu tiêu hồn... là được rồi ...”

Cơ hồ là rút ra ngoài, lại hung hăng xen vào, phân thân ma sát cùng nội bích nóng cháy mang đến khoái cảm thực sự quá mỹ diệu, khiến cả người Kỳ Hoán Thần run rẩy, mồ hôi chảy xuống như mưa, trái tim kịch liệt nhảy lên, có cảm giác thiếu dưỡng khí.

Rút ra một tay quay cửa kính xe xuống, gió lạnh thổi vào, nhưng không thể làm giảm chút nào nhiệt độ bên trong xe.

“Đừng mở cửa... Sẽ bị nhân viên quản lý... nghe được...” Tư Tuấn toàn thân run rẩy, trên miệng nói lời chống cự, huyết khẩu cũng không không chịu thua kém mà nhúc nhích, dường như hoan nghênh hút phân thân đang ra vào vào nơi càng sâu hơn.

Kỳ Hoán Thần dùng một lần tiến nhập hung mãnh như đáp lại: “Còn nói lời vô ích nữa ... anh sẽ làm em ngay cửa lớn công ty—— ”

“A... Đừng nói như vậy... A a...” Tiếng thở dốc theo luật động phá thành mảnh nhỏ, va chạm điên cuồng như bão tuyết khiến nơi tư mật cảm giác được đau đớn, nhưng dưới sự thống trị của khoái cảm, những đau đớn này đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Trải qua khai phá ngày tiếp nối đêm trong khoảng thời gian này, khối thân thể đã nhiều năm không quen với ái tình, không thích ứng bị xô xuyên qua, đã càng phát ra mị thái, phân thân đã phát tiết một lần cũng đã sớm tự động đứng thẳng lên, trên đỉnh chảy ra giọt lệ trong suốt.

Giơ lên một bên đùi Tư Tuấn, gấp về phía trước gác trên đầu vai, khiến tính khí tiến vào càng sâu, Kỳ Hoán Thần nằm ở bên tai Tư Tuấn, nhẹ giọng hỏi: “Em nói xem... em tại sao có thể thích loại hình như anh chứ?”

Tư Tuấn tròn tròn mắt, ánh mắt lại là một mảnh mê man, cả người hình như đang bay trên đám mây.

“Em không thích... loại hình như anh...”

“Cái gì?! Em không thích loại hình như anh?!”

Trong phần nộ chất vắn của Kỳ Hoán Thần, Tư Tuấn cong lưng lên, thân thể kịch liệt run rẩy, lần thứ hai đạt được cao trào, tất cả dịch thể bạch trọc đều phun trên tiểu phúc Kỳ Hoán Thần.

“Em thích... chính là anh.”

Mới ngã vào địa ngục lại thoáng chốc bị mang lên thiên đường, trong tiếng thông báo của Tư Tuấn, dưới kích thích khi tiểu huyết vì cao trào mà kịch liệt co rút, khoái cảm mãnh liệt lan tràn ra từ trong cơ thể, một trận run rẩy không thể ức chế qua đi, thân thể Kỳ Hoán Thần cũng ngửa về phía sau, thân thể như phát điện, đồng thời hưởng thụ cao trào thoả mãn phóng thích.

Từng trận gió mát thổi vào từ khe cửa sổ xe, hai người bên trong xe găt gao ôm lấy nhau, vành tai và tóc mai chạm nhau, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi thể xác và tinh thần kết hợp.

“Anh họ, em thích anh...”

“Àn...”

“Không phải thích loại hình như anh, mà là thích anh.” Kỳ Hoán Thần nằm trên ngực Tư Tuấn, hạnh phúc híp mắt, đỉnh đầu cọ cọ cằm cậu.

“Đúng vậy.”

Ngẩng đầu, tâm tình xấu xa lại bắt đầu đùa giỡn đối phương: “Thế nhưng anh thích chính là loại hình như em này, làm sao bây giờ?”

Thấy thần sắc đối phương vì lời nói của mình mà buồn bã, Kỳ Hoán Thần đạt được thỏa mãn, đồng thời trái tim co rút một trận, loại cảm giác này, gọi là yêu thương.

Vì vậy hấn vội vàng vươn qua, hôn khéo miệng Tư Tuấn, dùng giọng điệu thâm tình nhất biểu lộ: “Thế nhưng loại hình này, trên thế giới chỉ có em một người.”

Tư Tuấn xiết chặt cánh tay, ôm lấy người yêu xấu xa, than nhẹ: “Có rất nhiều cũng không sao cả... em sẽ cố gắng là tốt nhất.”

“Đã không có... không có ai có thể tốt hơn em rồi ...”

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi qua đi, Kỳ Hoán Thần nâng thân thể, rút phân thân ra, lấy mấy tấm khăn giấy, chà lau tiểu phúc dính đầy dịch thể.

Mà giữa hai chân mở rộng của Tư Tuấn, huyết khẩu hơi nhúc nhích, dịch thể bạch sắc thuộc về hắc chậm rãi chảy ra.

Kỳ Hoán Thần nuốt nuốt nước bọt, bỏ khăn giấy lại, thân thể một lần nữa bao phủ lên, hôn môi Tư Tuấn, cơ khát khó nhịn nói: “Em họ... Còn 5 lần, dứt khoát cùng nhau làm luôn đi!”

—— Dã tâm phiên ngoại Xe chấn hoàn ——

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tam-cua-nam-nhan>